ÜLKEMİZİN HARİTASIDIR

YÜZÜMÜZÜN ÇİZGİLERİ

Medya Doz

YJA Star Yayınları

Basım Yeri: ROJ Matbaası

Basım Tarihi: Aralık/2012

“O kadar adsız şehit var ki, o kadar anısının açığa çıkarılıp hesap sorulması gerekenler, özellikle genç savaşçı var ki, aslında tek tek anıları hakkında sadece bir değerlendirme değil de, onların bir halka mal edilmesini

isterdim. Biz bu kısa sürede yaşamlarına anlam verilmesi için üzerimize düşen görevleri mutlaka yerine getireceğiz. Bize göz açtırmamak için dayatılan tüm zorluklara rağmen, tüm şehitlerin hakkını istemek ve gerekenlerini yapmaktan geri durmamak esas alacağımız en önemli çalışmamız olacaktır.”

Önder APO

Bu kitabın yazımında bana yoldaşlıklarıyla büyük destek veren Cilo’daki bütün arkadaşlara, YJA Star yönetimine ve teşvik edici yaklaşımlarıyla destek veren Nalin Dilpak arkadaşa, yine YJA Star Basın Merkezi’nde bulunan tüm yoldaşlara, özelde Rojbin Golav arkadaşa sonsuz teşekkürlerimi iletiyor, bu acı zamanı paylaştığım bütün yoldaşlarım, hayatımın unutulmazlarıdır diyorum…

Kaleme alınmış bu yazımsal çalışma, bir şaheser değil, çok eskileri anlatan bir tarihi eser de değil, ama tarihsel olmanın onur payesini taşıyan bir özgürlük mücadelesinin içinde yer alan ve daha şahadeti üzerinden bir yıl bile geçmeyen onlarca özge can, özgürlük militanlarının yaşam karalerinin çok azına tanıklık etmiş bir eser. 44 insanlık çiçeği olan güzel, cesur gerillayı anlatamayan mahçup bir eser.

Bu eser içinde adı geçen ve Geliyê Tiyarê katliamına bizzat tanık olan sonraki yaşamlarını yoldaşlarının intikamını almaya adayan, Şehit Alişer ve Şehit Binewş Devrimci Harekâtına, Şehit Arjin ve Şehit Mahir Devrimci Harekâtına katılıp büyük kahramanlık ile şehit düşmüş olan arkadaşların eseridir.

Bu eser şehit yoldaşlarının izinden giden Şehit Adil Azad, Şehit Çekdar Amed, Şehit Ezda Ararat, Şehit Baran Afrin, Şehit Viyan Penaber, Şehit Fırat Kobani arkadaşların eseridir. 19 Haziran Şitaza karakolunda ve 4 Ağustos Rindikê karakolunda şehit düşen bu arkadaşlar yeni eserlerin vazgeçilmez kahramanlardır.

Aralık 2011- Ekim 2012

??

ÖNSÖZ

Günlerdir yağmurdan kaçar gibi kaçıyorum yazmaktan. Ama düşünmekten, yüreğimdeki depremlerden ve kendimden bir türlü kaçamıyorum. Yaşanan gerçekliklerden kaçmak zannedildiğinden çok daha zormuş. Bunu bir kez daha anlıyorum. Geliye Teyare'yi düşündükçe yüreğim ve beynimde büyük patlamalar oluyor. Sanki atom ilk defa parçalanıyor, hatta paramparça oluyor herşey. Hani bazı insanlar, bazı anlar vardır insan yaşamında, yaşadığınız anda hissedersiniz onların farkını, anlamını. İşte onlar öyle asi, öyle cesur, öyle onurlu, öyle inançlı, öyle heyecanlı çocuklarıydılar halkımın. Birçok duyguyu yeniden yaşamama neden oldu, onları tanımam. Tarih onlarla

güncelleşiyordu; nasıl ki ilk Apocular sonuna kadar zafere bağlıysa, özgürlükten vazgeçmiyorsa onlar da ilk Apocular gibi devrimin hemen olacağına, Önderliği göreceklerine, özgürlüğü soluksuz yaşayacaklarına inanarak katıldılar tüm çalışmalara. Yorulmak nedir bilmedi ömrünün baharındaki bu fidanlar. Aç kaldılar, uykusuz kaldılar, soğuktan donacak gibi oldular, yine de vazgeçmediler sevdalarından, vazgeçmediler gülmekten, ölümle alay etmekten. Tüm ayaza inat birbirlerinin gülüşlerinde, birbirlerinin gözlerinde ve birbirlerinin yüreklerine sarılarak ısındılar. “Neydi bu gencecik, pırıl pırıl insanları bu kadar güçlü kılan?”diye düşündüm. Bu satır aralarında bir kez daha hissettim bu kopmaz bağı. Onlar Önderliğe

tutkuyla bağlıydılar. Önderliklerini görmemişlerdi belki, ama hep birgün O'nu görme hayaliyle yaşıyorlardı. Kendileri görmese bile yol arkadaşlarının bu eylemle O'nu görmeye bir adım daha yakınlaşacaklarına inanıyorlardı. Ve olacaksa hemen şimdi olmalıydı, geç kalınmamalı, zaman kaybedilmemeliydi.

Zagros'un asi çocuklarıydılar. Yüzlerinde ülkemi taşıyanlardı, gözlerinde onuru, yüreklerinde inancı... Yazılanlar asla anlatamaz yaşananları ama yaşayanların yazmasının ve anlatmasının yaşananları anlatabileceğine bu satır aralarında, bu yürek dökümlerinde rastladım. Kimi zaman gülerek, kimi zaman gözyaşlarımı tutamayarak, kimi zaman lanetleyerek, kimi zaman da saatlerce bir satırda, bir arkadaşın

fotografında takılı kalarak okudum yazılanları. Tekrardan o günlere, o cesur savaşçıların yanına gittim ve onların arkadaşı olmak istedim. Bu cesur yürekli onurlu çocuklar beni Zagroslar'a, bu toprakların kahramanlarına ve yıllar öncesine götürdü.

Zagroslar, evrensel tarihin doğuş beşiği, ilk Tanrıçaların yurdu, ilk başakların boy verdiği, toplumsal yaşamın nüvelerinin ortaya çıktığı verimli topraklar…

Zagroslar, özgürlüğe en yakın, insanın başını yıldızlara değdiren, onursuza geçit vermeyen, özgürlük ve isyan silahlarının susmadığı görkemli dağlar…

Böylesine görkemli ve insanlığın doğuşuna beşiklik etmiş dağlarla arkadaşlık etmenin ilkeleri vardır. Boşuna değildir dünyayı aşıp

gelen İskender’in dahi bu dağlarda takılı kalması, onuruyla yaşayan Kürdistanlılar ve onun dağlı çocukları dışında kimsenin bu dağlarda tutunamaması...

Zagroslar sarp, yüksek ve asidir. Yüreğini ona açmayanlara, onu sevmeyenlere, anlamayanlara, bu topraklara düşen, kanlarıyla özgürlük güllerine dönüşenleri hissetmeyenlere yer yoktur bu topraklarda. Ama yüreğini açmışsan, yalan dolan bilmezsen, hesapsızsan, dağları ve dağlıları kalbine sığdırmışsan, kolay kabul etmiyorsan, başeğmez bir asiysen, herşeyden önemlisi de hissediyorsan ilk tohumun toprağa düşüşünden, gencecik fidanların düşüşüne kadar yaşananları, o da sana kucak açacaktır.

Cennetin yeryüzündeki somut ifadesidir bu topraklar. Gostê, Çarçella, Cilo'nun zirvesine çıkmak dünyanın en zor işlerinden biridir belki de, ama doruğa ulaştığınızda büyük bir huzura ulaşır, güneşin doğuşuyla yeniden doğarsınız. Sistemin hiçbir kirliliğinin bulaşmadığı temiz havayı içinize çektiğinizde tüm çirkinlikleri, gerilikleri, zorlanmaları unutursunuz. Govendê, Dalamper, Evdalkovi, Semedar, Sümbül, Çiyayê Hînê, Gara Mezin halaya durmuştur tüm işgalcilere, sömürgecilere inat. Bu asi dağların başladığı yerde Avaşin nazlı bir süzülüşle akıp giderken, Basya tüm hırçınlığıyla delice coşmaktadır. Tarihin, direnişin ve yaşananların tanığıdır bu dağlar, bu nehirler. Keşke dilleri olsa da konuşsalar, anlatsalar bu topraklarda yaşayan yiğitleri,

anlatsalar uçurum çiçeği, teslimiyete karşı direnişin, onursuzluğa karşı onurun adı, asi komutan Beritan'ı.

Anlatsalar korku nedir bilmeyen, sayısız eylemin keşfini, planlamasını, koordinesini gerçekleştiren büyük komutan Harun'u, Serhat'ta toprağa düşen, Önderlik aşkıyla yanıp kül olan, yaşarken de kahraman olmayı başaran Seyfi'yi, ölüme meydan okuyan, düşmanı defalarca bozguna uğratan, gülüşünde yaşamı yaratan Kıvırcık Hasan'ı, saldırıların vazgeçilmez komutanı, dağları yüreğine sığdıran, eylemiyle olduğu kadar yaşamıyla da gönlümüzde silinmez yer edinen Berivan Êriş'i…

Adının anlamı gibi yüreği de pak olan, özgür kadının güzel özünü içinde taşıyan, küçük yaşına rağmen eylemlerde en önde yer alan

Dilpak’ı, Zagroslarda büyüyen, Zagroslar kadar asi, Zagroslar kadar görkemli, Zagroslar kadar boyun eğmez Delila’yı, iyi konuşan, doğru yapan, güzel düşünen insan gibi insan olan Mordem’i, Yaşar’ı, Serdar’ı, Binevş’i, Yadigar’ı, Cahide’yi, Rêzan’ı, Vasfi’yi, Rüstem’i, Önder’i, Şahan’ı, Dilovan’ı, Rabûn’u ve mezarı dahi olmayan adsız kahramanlarımızı, yüreğimizde kabuk bağlamayan, sürekli kanayan yaralara dönüşen şehitlerimizi anlatsalar. Anlatsalar Önderliği için kalbini bomba yapıp Gever’de patlatan Berwar’ı, Arap kızı Rojbin’in hakikat aşkını…

Hey Zagros, sen nelere tanıklık etmedin ki! Nasıl ki insanlık tarihinde birçok ilke imza atmışsan, silahlı mücadele tarihimizde de birçok ilk sende, seninle yaşanmıştı.

Rubarok, Perixane, Oramar, Kinyaniş, Êriş, Musekka, Bêzele ve Bêsosin karakolları büyük bir kahramanlıkla, büyük bir saldırı ruhuyla kaldırılmıştı.

Savaş tarihimizde yeni bir döneme adım atarken, devrimci bir tarzla, taktikte derinlik ve ustalıkla etkili ve caydırıcı eylemler geliştirmek, Zagros'un tarihine yaraşır bir biçimde bunu yapmak temel hedeflerimizdendi. Eylem planlamalarının yapıldığı dönem Önderliğimizin İmralı sistemi içerisinde hiçbir ahlaka sığmayan bir biçimde görüşmelerinin kesildiği döneme denk gelmişti. Öncesinde Kani Ore'de ve Şemzinan'da eylemler gerçekleştirilmişti, ancak bunları aşan eylemlere ihtiyaç vardı. Bizler için Önderlik deyince akan sular dururdu. Hiç birşey, hiç kimse Önderliğe

olan sevgimizin önünde engel oluşturamaz, O'na ulaşmamızı, O'nu hissetmemizi engelleyemezdi. Biz kendimizi O'nunla tanımış, O'nunla bilmiş, O'nunla yaşamaya başlamıştık. Hiç bir göz O'nun gibi sevgiyle bakmamıştı bizlere, hiç kimse O'nun kadar değer vermemiş, O'nun kadar bizden bir parçayı temsil etmemişti. Şimdi küçücük de olsa borcunu ödeme sırası bizdeydi. Güzel insan Önderliğimiz bu koşullarda bulunurken, halkımız soykırım kıskacında gittikçe boğulma, kendi özsel değerlerinden uzaklaştırılmaya çalışılırken, arkadaşlarımızın cenazeleri ayaklarından iplerle panzerlere bağlanarak sürüklenirken, bunlara umarsız kalmak ne vicdana ne de ahlaka sığardı. Bütün bunların yanı sıra, düşman gerillanın iradesi, direnişi karşısında

hava bombardımanlarını yoğunlaştırmış, Ahmed Arif'in dediği gibi teke tek dövüşte yenemediği gerillaları kimyasallarla boğmaya çalışıyordu. Tarihimiz boyunca düşmana defalarca ispatlananlar olmasına rağmen umudumuzu, inancımızı, bağlılıklarımızı böyle yok edebileceklerini düşünüyorlardı. Ama bu gençlerin cesaretlerine, yüreklerine, inançlarına, umutlarına ve gülüşlerine kurşun işlemezdi. Onlar yaşamlarıyla olduğu gibi ölümleriyle de ölümü yenenlerdi.

Düşmanın tüm bu saldırılarını değerlendiren Anakarargah komutanlığı, Medya Savunma Karargahı komutanlığı, Cilo ve Zap komutanlığı olarak Eylül ayının 16'sında somut planlamalarla hazırlıklara başladık. Bizi böylesi bir planlama yapmaya götüren

gerçekler vardı. Militan yapının Önderliğimizin içinde bulunduğu duruma artık tahammül edememesi, yine gelişen düşman saldırıları nedeniyle şehit düşen arkadaşlarımızın intikamını alma iddiası ve halkımız üzerindeki sindirme ve teslim alma politikaları, bizim bu süreçte geliştirmiş olduğumuz devrimci hamle ve ruha etkide bulundu. Bedeli ne olursa olsun devrimci operasyonlara başlama kararlılığı ve zafere ulaşacağımız inancı her arkadaşta vardı. Bu yürekli gençlerin gözlerinde zafer okunuyordu, Önderliği özgürleştireceklerine inanç okunuyordu. Bu gençlere bakınca onların dağları devireceğine, herşeyi başarabileceklerine gönülden inandım. Bir yaşam olacaksa da bu gençlerle olmalı, bir ölüm olacaksa da bu gençlerle olmalıydı.

Onlarla yaşam, onlarla kavga anlamlıydı. İlk günden itibaren hepsi kendini kavganın tam ortasında olmaya hazırlıyor, saldırının dışında hiçbir yeri kabul etmiyorlardı. Keşiften erzak görevine, erzak görevinden cephane taşımaya gidiyorlar, çalışmalara bitmek tükenmek bilmeyen bir enerjiyle katılıyorlardı. Onlarla geçirdiğim bu kısa zaman dilimi, yaşları küçük yürekleri büyük ömürlerini tanımama yetti ve beni çok eskilere götürdü. Onlardaki fedakarlık, onlardaki hesapsızlık, en önemlisi de onlardaki bağlılık, inanç ve arkadaşlık beni ’90’lı yıllara, beraber yaşadığımız arkadaşlara götürdü. Harun-Brusk, Dilpak-Ruken, Yaşar-Zinar, Delila-Roza olmuştu da karşımda duruyordu sanki. Yıllar öncesinin izdüşümleri bu arkadaşların siluetlerinde

yine canlanıyordu. Önderliğimiz ’90’lı yılların başlarında Botan-Behdinan hükümetinden söz etmişti. O zaman tüm arkadaşlarda büyük bir heyecan, büyük bir kararlılık, büyük bir ruh oluşmuştu. Bu ömürleri 18 ile 21 yaş arasında olan gençlere bakınca aynı heyecan ve ruhla devrimci halk savaşına katılma kararlılıklarını görebiliyor, amaçlarının yüceliğini, derinliğini, kendileri kadar büyük hedeflerine ulaşma azimlerini, gözlerinden anlayabiliyordum. Bu güzel insanları düşünürken, hepsinde eski bir arkadaşın izlerini görürken ve şehitlerin ölümsüz olduğunu bir kez daha derinden hissederken, büyük cihazda şifreyle Xakurke’de hava saldırısında şehit düşen arkadaşlarımızın isimleri verildi. İşte o an 11 ok saplandı kalbime, kalbimi delip duran

dikene dönüştü bu çiçekler. İntikamları alınıncaya kadar da hep bir diken olarak içimde kalacaklardı. Bu devrimci operasyon öyle bir operasyon olmalıydı ki, içimizdeki acıyı bir nebze de olsa dindirebilmeliydi. Eylem gerekçelerimiz daha da fazlalaşmış, borcumuz daha da ağırlaşmıştı. Bunca yıldan sonra ilk kadın komutanlarımızdan Çiçek arkadaşı da şehit vermiştik.

Çiçek arkadaş, öyle yaşam doluydu ki artık bir daha aramızda olamayacağına inanmak çok zordu. Kavganın içinde büyümüş, defalarca kez ölümle yüz yüze kalmış, arkadaşlıklarını, bağlılıklarını, sevdasını ve komutanlığını sınamıştı. PKK onun her şeyiydi; yaşamı, kavgası, oturuşu, kalkışı, sohbetleri, dinlediği ezgiler hep PKK'ye aitti. O dağlı kadın, sistemin hiçbir kirine

bulaşmamış, dağlara sevdalı gerçek bir PKK'liydi. Yapılacak eylem de ona yakışır bir biçimde olmalı. Apocu vuruş tarzıyla kesin sonuçlar almalı, düşmana unutamayacağı anlar yaşatmalı, içine korku salmalıydı. Bu yüzden gerçekleştireceğimiz harekâtı 'Şehit Çiçek Devrimci Harekatı' olarak tanımladık.

Harekatımızın hazırlık çalışmaları esnasında Şehit Ruken ve Şehit Brusk arkadaşlar kararlılıklarıyla, emekleriyle, disiplinleriyle, başarıya olan inançlarıyla, savaşçılarına güven verdiler.

Savaşçılar komutanlarının nasıl yaşadığına bakarlar ya, onlar da yaşamlarıyla savaşçılarına öncülük ettiler, savaşçılarına önce yaşamlarıyla kanıtlAdılar bir Apocunun nasıl olması gerektiğini. Brusk arkadaş kendini ve Zagrosları en iyi biçimde

anlatmıştı günlüğünde ve demişti ki “Zagros ya sana bir tarih yazdıracağım ya da sende yok olup gideceğim.” O yılların eylemci komutanıydı. Aradan geçen o kadar zamana rağmen saldırı ruhundan hiçbir şey yitirmemişti. İsmi gibiydi; bir insana ismi bu kadar mı yakışırdı! Şimşek gibiydi; düşmana bir çaktı mı düşman neye uğradığına şaşar, bir daha kendine gelemezdi. Dersim’de geçirdiği uzun yıllardan sonra Zagroslarda da bir tarih yaratmaya ant içmişti. Sürekli savaşçılarıylaydı; eylemde, keşifte, erzak görevinde, sohbetlerde. Arkadaşları sevdiği için seviliyor, onlara güvendiği için güveniliyordu. Brusk arkadaşın “olur” dediğine savaşçıları da “olur” diyordu. Çözümsüzlük tanımıyor, taktikte yaratıcı adımlara imza atıyordu. Taktikteki

ustalığıyla, eylemdeki sonuç alıcılığıyla tanınan arkadaşlarımızdandı. Doğal, mütevazı ama otoriterdi. Bu davaya canı gönülden inanmış, kopmaz bağlarla bağlanmıştı.

Ruken yoldaş disiplinli, titiz ve yaptığı işi mutlaka başarıyla sonuçlandıran, hiçbir biçimde inandıklarından taviz vermeyen özgür kadın militanlığının öncülerindendi. O hem komutan hem arkadaştı. İkisi arasındaki dengeyi kuruyordu. Gerektiğinde adı gibi güler yüzlü, gerektiğinde kuralları çiğnetmeyen otoriter bir komutandı. İlk komutanlığına Zagroslarda, özgün bölükte başlamıştı. Bu özgün bölükte oturttuğu disiplin, görülen eğitimler, arkadaşlarda yarattığı şekillenme hala unutulmamaktadır. Ruken ve Brusk arkadaşlar arkadaşlıklarıyla

bir kadın ve erkek komutanın nasıl ekip çalışması yürüteceğinin; hem birbirini eleştirip hem de arkadaş olabileceğinin timsaliydiler. Ruken arkadaş özlü katılımıyla, doğallığıyla arkadaşlarda büyük bir güven yaratıyor, askeri olarak kazandığı tecrübeleri arkadaşlara aktarmada son derece paylaşımcı yaklaşıyordu. Ruken demek, disiplin demekti, Ruken demek, gerçek gerillacılık, eylemcilik, intikam hırsı demekti.

Zinar arkadaş bu eylem için en fazla fedakarlık gösteren arkadaşlardandı. Eylem sürecinde Zinar'ın gecesi gündüzüne karışmıştı. Keşif çalışmalarından altyapı hazırlıklarına kadar eylemin tüm ayrıntılarıyla uğraştı, kafasını yordu.

Agit arkadaş nur yüzlü, tertemiz bir gençti. Büyük sorumluluklar üstlenmişti. Doğal ve

samimiydi, intikam duygularıyla dolup taşıyordu. Özünün güzelliği yüzüne yansıyor, gözlerinden taşıyordu adeta. Agit, Zinar, Viyan, Kamuran, Kani, Serdar, Rohat kendilerine yaraşır bir yücelikte şahadete ulaşmışlar, kıyılarda değil, denizin tam ortasında dalgalarla boğuşmuşlardı. Ölüm kıskanmıştı onların güzelliklerini ve kendine almak istemişti bu gençleri.

Onların kleşlerinden ve bombalarından başka hiçbir şeyleri yoktu. Ne düşman gibi tank, top ne de uçaklara sahiptiler. Onları zafere götüren APOCU ruhtu. 30.000'e yakın askerin toplandığı bir merkez olan Çelê'de tanklarıyla toplarıyla, panzerleri ve kobralarıyla bekleyenlere, 20 genç gerilla meydan okumuştu. Türkiye'nin altını üstüne getirmişti Kürdistan'ın dört parçasından bu

eyleme katılan onurlu ve asi gençler. Önderliklerine bir adım daha yakınlaştıklarına inandılar. Düşmanı Önderliklerinin ayaklarına kadar götürecek ve onları yaptıklarına pişman ettireceklerdi. Bu sadece bir başlangıçtı; devrimci halk savaşının temellerini atıyorlardı.

Böyle büyük bir başarıya imza atmışken ve tüm halkımız, arkadaşlarımız sevinçle eylemcilerin dönmesini beklerken yaşadığımız tedbirsizlik, gizliliğe dikkat etmeme, bir anlık da olsa düşman gerçekliğini unutma 36 özge canın aramızdan ayrılmasına yol açmıştı.

Dost-düşman herkes şunu bilsin ki bizlere bu kadar acı yaşatan düşmanın güçlülüğü değil, kendi hatalarımız, toplumsal gerçekliğimizin özelliklerini aşamamızdır. O

uçaklar arkadaşlarımızı vurduğunda sonrasında yaşanan kayıpların yarısından fazlası şehit düşmemiştir, ancak PKK'lilikte yoldaşını bırakmama bir ilkedir. O arkadaşlar nasıl yaşamda Brusk ve Ruken'i asla yalnız bırakmAdılarsa, o saldırılar altında da birbirlerini yalnız bırakmAdılar. Yağmur gibi yağan bombalara, roketlere karşı güzel yürekleri ve kleşleriyle savaştılar. Burada kaybettiğimiz arkadaşların hepsi erdemli insanlardı. Adeta herşeyin en zorunu kendileri yapmak için birbirleriyle yarışıyorlardı. Dijwar'ın örgütselliği, ser verip sır vermemesi, Roza'nın filozofik yanları, boyundan büyük lafları, Rojbin'in PKK'nin yaşayan özü olan fedai duruşu, Beritan'ın sade arkadaşlığı, doğallığı, derin duyguları, insanın içini ok gibi delen

bakışları, Eylem’in tanrıçaları kıskandıran güzelliği, cesareti, Garzan’ın duruluğu, Botan’ın savaş ciddiyeti, titizliği, Sipan’ın eylemci ve koparıcı ruhu, Dilar’ın kadın zekasının inceliğinde taktik yoğunlaşmaları, Agirbaz’ın Önderliğe olan bağlılığını fedaice temsil etme istemi, Çekdar’ın savaşın en kızgın anlarını kamerasıyla tarihe mal etme heyecanı, Dündar’ın direnişçi ruhu, iradesi, Şirvan’ın melek yüzü, Berwar’ın tetikçiliği, nişandaki ustalığı, düşmana olan öfkesi, Gever’in savaşma iddiası, örgütü her koşul altında koruması, Levent’teki yaşam heyecanı, bitmek tükenmek bilmeyen enerjisi, atikliği, cin gibi gözü açıklığı, Ruken’in dağları çınlatan içten kahkahası, kuzey topraklarında savaşma istemi, Rêjav’ın komutanlık özellikleri, planlamada,

örgütlemede, inisiyatifte, taktikteki ustalığı, Gülbahar'ın Kürt kızlarının güzelliğini gözlerinde, ülkesini yüzünde taşımasını, Leyla Qasım'ı anımsatan asi duruşunu, hangi kurşun öldürebilir ki? Hangi bombalar parçalayabilir ki?

Adını kitapta okuyacağınız ve erdemli yaşamlarını ayrıntılarda tanıyacağınız nice kahramanı anlatacak sözleri bulamıyorum. Onlar gözlerinde yıldızlar, kalplerinde milyonları taşıyanlardı. Soylu ve onurlu kahramanlarla eyleme katılan, aynı yolun yolcusu, aynı ruhun temsilcisi olan Adil, Baran, Çekdar, Umut, Derwêş ve Ezda'yı da kısa bir süre sonra yitirdik. Onlar da arkadaşlarını bırakmamışlar ve Apocu arkadaşlığın ilkelerini yerine getirmişlerdi. Arkadaşların silahlarını yerde

bırakmamışlar, intikamlarını almak için kanlarının son damlasına kadar direnmekten vazgeçmemişlerdi. Sizlerden sonra sizlerin intikamınızı almak için Çelê'de açığa çıkan ruhla Şemzinan, Şitaza, Rindike, Oramar ve Çelê'de devrimci gerilla operasyonları geliştirildi. Ve geliştirilmeye de devam edecek. Sizler Dördüncü Stratejik hamle dönemine öncülük ettiniz. Mücadele tarihimizde yeni bir taktiğe giriş yaptınız. Tarih her zaman kendisine büyük başarıları atfedenleri anmıştır. Zamanın her kesitine anlam yükleyerek söze ve eyleme kalkanların, kendisine başarı sığdıranların damgasını taşımıştır.

Çelê eylemi Önderliğimize ve şehit yoldaşlarımıza karşı yoldaşlık görevlerimizi yerine getirmeyi amaçlıyordu. Kuşkusuz ki

sadece bir eylemle bütün yükümlülüklerimizi yerine getiremezdik ama bu eylemsel hareketliliğin devamını getirerek, süreci yeni bir evreye taşırıp bu dönemin başarısını hızlandırabilmek temel amaçlardandı. Şehit Çiçek Devrimci Harekâtına katılan bütün arkadaşların genel anlayış ve yaklaşımları bu çerçevedeydi. Bu kitap da, harekâtların ilk adımı olan Şehit Çiçek Devrimci Harekâtının öncüleri şehitlerimiz anlatılıyor.

Yüreğin imbiğinden süzülen sözlerden oluşan, hiçbir analitik ize rastlayamayacağınız bu kitabı okuduğunuzda sistemin tüm kirliliklerine rağmen insanların temiz duygularla yaşayabildiklerini, hayallerine tutunarak kavgaya kaygısızca atıldıklarını, hakikatten

vazgeçmeyen erdemli gençlerin de olduğunu görecek, böylesi inançlı gençler yaratmış bir hareketin asla yenilmeyeceğini ve yok edilemeyeceğini derinden hissedeceksiniz. Çünkü bu kitabın yazarı da onlardan biriydi. Onları sağlam bir biçimde geri getireceğine dair söz vermiş ve sözünü tutmuştu. Bu güzel, onurlu, erdemli, soylu ve çağın bilme sınırlarını aşan gençleri ancak o anlatabilirdi ve o bu kitapla söze anlam kazandırdı.

Nalin Dilpak

17. 9. 2012

BİR SÖZ

Bu çalışmaya başlarken bir söz gerek dedim. Ama hiçbir söz gelmedi aklıma. Hiçbir sözün onları ifade edemeyeceğini anlamam geç olmadı. Bu yüzden onlarca güzel Adulê ve yiğit Derwêşê Êvde'yi ancak bir hakikat ezgisi, gökyüzüne merdiven dayayan bir anlam destanı, bir aşk türküsü ve henüz okuyamadıkları bu şiir onları ifade edebilirdi.

Yüreği berrak gölün imgesi olan Adulêler ve esarete karşı baştan ayağa cesaret olan ülkemizin Derwêşê Êvdelerine…

“Sincar dağlarında
Derwêşê Êvde’nin yanında olsaydım
Beyaz atların sırtında
Musul ovasına dalsaydım
Derwêş vurulduğunda sırtlayıp
Kürdistan dağlarına getirseydim
Ona “bak binlerce Edulê ve on ikiler var”
deseydim
Tanrıçaların taht kurduğu bu dağlarda
rahat uyu deseydim
Ölüm nereden
ve nasıl gelirse gelsin artık gam yeme
Kesinleşen Kürtlük ve özgür yaşam
Ebedi gerçekliktir deseydim”

Önder APO

Yazmak Hayatın Öte Yüzünde Anlamı Aramaktır

Yazmak bir eylemdir.

İkiyönlü bir gerçektir.

Bir yüzünde ölürsün, diğer yüzünde yaşam doğurursun.

Belki de dokunmaktır anlamın kendisine. Yazmak, bir imana sarılmak ve onda erimektir. Kaskatı kesilip bu çağa gözyaşı dökmektir belki de. Yazmak, yanmaktır gerçeğin ateşinde. Sönmektir bir yıldız

nehrinde. Üşüyen bir düştür belki de. Yazmak, cesur bir çığlıktır bu demde. Korkak bir gölge ya da titrek bir haykırıştır serde. Yazmak, yaşama yeni simalar bahşetmektir. Yazmak, kendi yüzünü kaybetmektir, silmektir suretini. Ölüme hiç inanmadan ölmektir yazmak. Dirilmektir yaşamın dehşet verici yüzünde. Paramparça olmaktır yazmak. Bir bütüne kavuşmaktır yazmak. Yazmak, kanıksamaktır usul usul. Yazmak bütün hayalleri dize getirmektir. Yazmak, kendinden ödün vermektir. Sizi yazmak kolay olmayacak buğday tenli, başak kokulu ülkemin çocukları. Sizi yazmak kolay değil, yüreği avucunda cesur yoldaşlar. Ölümsüzleştirirken sizi tarih, yazanı öldürüyor an. Sizi yazmak zordur, dağlar devirir insanın içinde. Dağlar büyütülür,

yıldızlar biriktirilir zihnin düşünde. Yazmak, akmaktır hayat boyu anılarınızın ırmağında. Yazmak, durmaktır sizleri bizden alan o zamanda. Dağın ve doğanın çocukları, hangi alfabeye sığacak deli dolu yaşam aşığı yüreğiniz? Hangi fakir cümle anlatacak gözlerinizdeki anlamı? Kaç kelimeye yalvarmak gerekecek gülüşlerinize bir ifade bulsun diye? Hangi söz simalarınıza dokunabilme maharetini gösterebilir ki? Ama yine yazmak sizi, her şeye rağmen yazmak… Sizi yazmak özgürlüğe ölümsüzlüğü fısıldamak olacak.

□□

Evrenin Bahçesine Göç

Özgürlük gerillalarının ölümsüzlüğünü yazarak kaydetmek kolay olmasa gerek. Amaçlarını insanlığa anlatmak, hayallerini hayata içermek, gerçeklerini inancın baş tacı yapmak ve her birini çocukların okuyacağı masal yapmak…

Bizler bu şehit arkadaşlarımızı bir sonla değil, sonsuzlukla anmak, ulaşmak istedikleri hakikatin izinde ilerlemekten gurur duyacağız. Zira her biri Marmara'ya ulaşmak isteyen birer ırmaktı. O adada, İmralı'da atıyordu kalpleri. Akışları ve kalp atışları bizimdir. Bizler onların ütopyalarını gerçeğe taşırmanın yolcularıyız. Onlar özgürlük savaşçısıydı. Özgürlük ise hakikate ulaşmanın sonsuz yoluydu. Onlarla aynı yolun yolcusu olmak kadar onur verici bir şey olabilir mi? Biliyoruz ki dünyalara

bedeldi gülüşleri. Gülücük biriktiriyordu her biri. Evrenin onlara bahşettiği güzelliği anlarsak, onların da neden evrenin amacı peşinden koştuğunu anlayacağız. Çünkü güzel olan özgürlüğü arardı. Özgürlük de güzel olanın peşini hiç bırakmazdı.

Bu çalışmada Çelê eylemine katılıp geri çekilme esnasında şehit düşen arkadaşlar ele alınmaya ve anılmaya çalışılacaktır. Her birinin destanlara sığmayan mücadeleleri, özgürlük arayışları, ruhsal güzellikleri, Önderliğe bağlılıkları, halka sadakatleri ve dünyayı güzelleştirme umutları elbette amatör bir kalemle ifade bulamaz. Lakin yaşanmışlıklar unutulmasın ve ölümsüzleşen bu yoldaşlar başka devrimci ve hakikat arayışçılarına yol göstersin diye yazmayı borç biliyorum.

Mücadele tarihimize yüzlerce yüce ruhlu insanlığa aşık, yaşamı ölümüne seven özgürlük savaşçısı yoldaş şehit verdik. Ama 44 aydın çehreyi, güzel simayı bir anda yitirmek zordu. Bu yüzden ifadesi güç, onca cesur özge can eylemleriyle esaretten, soysuzluktan, onursuzluktan ve kirletilmiş her şeyden intikam alıp insan özüne bir armağan sundular. Bunca anlamlı bir eylemin sahibi bu yoldaşlar, bize eylemsel ve onursal bir tarih bırakırken, bir an için bile olsa zaferin mutluluğunda düşmanın vahşi yüzünü unutmaları bizlere ve halkımıza isimlendiremediğimiz acılar yaşattı. Bu anlamda bu şehitler, acının öğretici yüzünü tekrar karşımıza çıkarttı. Ders çıkartmayı bilmenin erdemiyle onların bıraktığı yerden devam etmek, yarımlıkları

tamamlamak ve amaç taşıyıcısı olmak bizi gerçek yoldaş yapacaktır. Elbette onlar böyle şehit düşmeyi hak etmedi, bizler de bu büyük acıyı yaşamayı hak etmedik. Derler ki “Acı öldürmüyorsa güçlendirir.” Bu acı gerçeğe çoğumuz inanmıyor hala. Rüyadan uyanma arzusu taşıyor bazılarımız. Sanki kendimize söz vermiş gibiyiz, inanmıyoruz ölüme. Onları yitirme duygusu barınsın istemiyoruz fikrimizde. Kaçınılmazlıktan kaçıyoruz. O anları yaşanmamış saymak istiyoruz. Ama gerçek soğuk bir hançerdi, yüreğe batınca buz keserdi insan. Acımasız ve vahşiydi düşman. Teke tek dövüşten anlamıyor. Havadan ateş yağdırıyor, kimyasalla yakıyor, metallerle parçalıyor. Namertçe kan kusuyor yaşam dolu o yiğit gençlere. Birbirini bırakmayan o

güzel insanlar, son nefeslerine kadar savaşmayı, direnmeyi bildiler. Bu bize neyi bildirmez ki? Bu düşmana neyi anlatmaz ki? Bir kez daha görüyoruz ki güç değil korkudur bu katliamı yaptıran. Onlar korkuyu cesaretin gölgesinde boğarak, evrenin en güzel bahçesine göçtüler. Bize arşlara ulaşacak binlerce tebessüm bırakarak gittiler. Yaşamın anlamını avuçlarımıza sunarak gittiler. Yaşananlar asla unutulmayacak. Düşmanın çizdiği bu insanlık dışı resim usumuzda öylece kalacak. Bu vahşet hafızamızdan silinmeyecek. Bir gün bu resmi düşmana hatırlatmak için yaşayacağız. “Aslolan yaşayıp yaşamamak değil, doğru yaşamayı bilmektir” diyecek, aynı amaç ve anlama ulaşma yolunda şehitlerimize layık olmayı bileceğiz.

□□

Zagros

Adını güneşten alan dağ
Güneşe gebe kalan
Ahh sen ki ateş doğurdun
Ateşgahtır rahmin
Durmaksızın akan gözlerin bile
Söndüremez sinendeki yangını
Avaşindir bir gözün
Göğün mavisini emiyor her dem
Basyadır öteki gözün

Ormanın yeşiline çalıyor

Ve içine gömüyor yeryüzüne dair ne varsa

Mavi ve yeşildir gözlerin

Yer ve göktür gözlerin…

Semadan tenhaya akar gözlerin

Hiçbir tanrının kelamına kulak vermedin

Henüz dile gelmemiş aşkın yuvasıdır yüreğin

Ne dağlar vuruldu birbirine

Kavuşması olmayan bir türküde

Hırçın ayrılıklar sundu kendini

Cilo’nun ellerine

Çarçela susmayı dil bildi

Ama henüz tanrıçası uyanmamış bu dağın

Sözü bitmemiş Zagros’un

Gizil bir heybede saklar dualarını

Bu dağın göğsünde

Kekliklere yem atılmaz

Tuzak nedir bilmez kanadı olan

Taylar bağlanmaz buralarda

Kamasını kuşak kemerinde taşır uçurumlar…

□□

Zagros, sisleri başından eksik etmeyen, nerede ağlamaklı bir bulut varsa kendine misafir eden, karanlıklara kılıç çeken bir yükseliştir. Eğer bu dağda bir gün büyük gürültülerle uyandıysanız, gökyüzünde ateş şeritlerinin oynaştığını gördüyseniz onu şimşek sanmayın, o bir kavga yansımasıdır.

Gün ve gecenin tanrısı dövüşüyordur orada. Karanlık ve aydınlığın birbirine değen kılıçları ateş saçıyordur etrafa. Her şafakta güneşi başına taç yapan bu dağ, asla dayanamaz karanlığa. Bu yüzden buralarda hiç bitmez kavga. Korkmaz karanlıktan, yara almaktan bu dağ… Zira çok eski ve cesur bir ana doğurdu bu dağı. Gökkuşağı ile bağlandı göbeği. O hep yağmurları emdi ve Zagros çok öfkeli. Kesif karanlıklardan doğan tanrılar, ona anasının öldürüldüğünü söyledi. Kadehteki kan ananındı ve Zagros'a zorla içirildi.

Bahsi geçen bu öykü çok eski, bin yıllar öncedir belki…

□□

Onlar

Onlar ölmedi, tohum olup toprağa düştüler. Bu yüzden gözlerimizin ufuk çizgisinde yağmurlar yağıyor. Böyle sulanıyor tohum. Coğrafyamızın çiçeksiz kalmayışı bundan. Ülkemizin yangın iklimi yüzünde, bu çiçekler varoluş amacını anlatıp durur bize. Aynı yerdeyiz, varoluşun başladığı yerde. Zagrosta… Za-doğum, ros-güneş. Günün doğduğu dağlarda, İştar'ın ayak izlerinde yürüyoruz. Zerdüşt'ün "sen kimsin?" diye bağırdığı topraklardayız. Tarihin şimdisiyiz. Tozlu, topraklı patikaları sürüyüp geçiyorken ayaklarımız, tarihin imbiğinden süzülüp gelen çağrışımlar, öyle bir arafa sürüklüyor ki bizi, tarih ve şimdi arasında çığlık çığlığa ruhlarımız. Ey Zerdüşt, bilesin,

ateşgahlarında yangına durdu özümüz. Bütün çağların örs ve çekiciyle dövüldü ve çelikleşti sevgimiz. Bundandır, sesinin yankısı hala ütopyamızdır. Bilesin hakikat ustamız, hiç ayrılmadık yerimizden yurdumuzdan. Hala bıraktığın yerdeyiz. Ateş memleketinin dağında. Bu yüzden Ehriman'ın karanlık yüzüne ışık tutmakta Ahuramazda. Bilesin ölmedi ikisi de, aynı mekânda ama farklı iki ırmakta hala akıyor. Biz birini içiyor, birini kusuyoruz. Hiçbir karanlıktan korkmuyor, o bağırdığın dağda Zagros'ta hala ateşler yakıyor, ateşlerle yıkanıyoruz.

Ana tanrıçamız İştar, isyanından doğan çocuklarını duyuyor musun? Eteğine topladığın adaleti heybemizde sakladığımızı biliyor musun? Geçtiğin yerlere ayak

bastığımızda bizi hissediyor musun? Bereketli bahçene kem gözle bakanlarla kavgamızı görüyor musun? Ve her şeyden önemlisi bizimle övünüyor musun? Biz seni duyuyor, biliyor, hissediyor, görüyor ve senin çocukların olduğumuz için övünüyoruz.

Sütünün mayası ak umut. Kara çalmadık, zehir katmadık. Evet güzel anamız, tarihin şimdisinden bahsediyoruz. Arsız tanrılar çağından. 21.yüzyıldan. Rahmini kazıyıp duran bir dünyadan. Parçalanmış bedenler pazarından, yetimin ekmeğini çalan paradan. Ağzı kanlı savaşlar zamanından bahsediyoruz ve hala evrenin akış ruhu olan sütünü emiyoruz. Eteğine yapışmış büyümeye direniyoruz. Çocuk kalan bir topluluğun yavrularıyız biz. Tanrıçaların

helal sütünü emmiş, öz evlat olan bir hakikat avcısının savaşçılarıyız. Varlığını varlığımıza katarak kaybolmayan hakikatin gözüyle bakıyoruz yalan biriktiren bugünün tanrılarına. Kılıç biliyor ve ayalarımızla kavrıyoruz. Senin memleketinden, Zagros eteklerinden bağırıyoruz, aynı davudi ses ile senin bize verdiğin öz ile.

Siz kimsiniz?

Duyuyor musun sesimizi ana? Bu evren titreşimi dalgayı duyuyor musun? Bu soruyu soran 44 çocuğun daha göçtü o güzel bahçene. Kucakla onları. Gözyaşlarınla yıka kanlarını. Güneş ışınlı bakışlarınla tara

saçlarını. Özgürlüğün tınısıyla uyut onları. Geçmişinin yankısını fısılda kulaklarına. Göğün maviliğini sür gözlerine ve ruhlarını sal evrene. Ki “mavilik zamana iz bırakanların yeridir.”

Onlar tarihin çocukları.

Onlar aynı anadan doğup aynı ananın kucağına göçtüler.

Onlar aynı toprakta yeşerip aynı toprağa tohum olup düştüler.

Onlar tarihin şimdisiydiler.

Onlar kızılca kıyamet zamanın genç ve masum yüzüydüler.

Onlar Mani’de insan sevgisi

Hallac-ı Mansur’da hak aşkı

Hypatya’da evrensel arayış

Agit’te özgürlük cengi

Zilan’da ütopyaydı

□□

□□

ŞEHİT ÇİÇEK DEVRİMCİ HAREKÂTI

Çelê Eylemi

‘Devrimci Halk Savaşı’ cümlesi hepimizin ruhuna hitap eden, bizleri hayallerini kurduğumuz güzel günlere taşıran bir gerçekliği ifade ediyordu. Varlığımızı ancak

böyle koruyabilir, özgürlüğümüzü ancak böyle sağlayabilirdik. Bize başka seçenekler bırakılmıyor ve düşmanımız da başka dilden anlamıyordu. Bu yüzden heyecan, moral, sevinç ve onurla katılmak istiyorduk böylesi bir savaş sürecine. Zira başka seçeneğimiz yoktu. soykırım kıskancındaydı halkımız ve her türlü işkenceyle yüzyüzeydi. Kuşatma altındaydı ülkemiz. Sokaklarda dövülüp sürükleniyordu annelerimiz. Zindanlara dolduruluyordu taş atan çocuklarımız, aydınlarımız. Toplumumuza özel yasalar çıkarılıp uygulanıyordu. Dilimiz yasak, fikrimiz yasak, zikrimiz yasak, biz baştan ayağa yasak. Biz baştan ayağa isyan. Yüzlerce çözüm önerisi, yaşam projesi, toplumsal kurumlaşma önerilerine rağmen bize reva görülen kan ve katliam, soykırım

ve esaret. Haftaları, ayları bulmuştu yaşam gerekçemiz o adada, küçücük hücrede en ağır tecrit koşullarında, avukatlarla görüş yasak, bütün hayatın yasaklarla çevrelendiği bir zaman dilimindeydik. Önderliğimizden en küçük bir haber bile alamazken ve esaret çepeçevreyken, kalbimiz kanlı bir avuçta sıkılıyorken, AKP kalemşörleri her gün yüzlerce ölüm senaryosu yazıyorken, sorarım, kendini bilen, kendine insanım diyen ne yapar?

Artık Kürtler koyun sürüsü değildi. Hiçbir çoban onları gütmeye kalkışmasındı. Özgürlüğe deliler gibi aşık bir tarihsel gerçekten bahsediyoruz. Teslimiyete inat bin yıllarca direnen bir halk destanından bahsediyoruz. Ne Dehaqlar ne imparatorlar ne savaşlar görmüştü bu halk? Ama

bitmemişti. Baştan ayağa direnç kesilmişti dünden bugüne. Kimseler onları özünden, topraklarından sökememişti. Her koşulda özünü savunmayı bilmişti. Tarihin aynası bugün de aynı şeyi emrediyordu. Hem de her zamankinden daha fazla, hem de özgürlüğe bu kadar yakınken. Artık inanmıyorduk hiçbir yalana, uygar olmayan uygar maskelere kanmıyorduk artık. Modern olmayan, modern şatafatlara gülüyorduk artık. Devletin çatırdayan yapılarına tiksintiyle bakıyorduk artık. İktidarın kan emicileri boynumuzu bükemiyordu artık. Kimliksizdik ama kişiliksiz, iradesiz, idraksiz değildik. Devletsizdik, ama ulussuz, tarihsiz, uygarlıksız değildik. Tekelsizdik, ama toplumsuz, ahlaksız, politikasız değildik. Her

şeyi yok sayan, her gün yeni imha konseptleriyle karşımıza çıkan devletli ama uygarlıktan nasibini almamış bir hükümetten, onun ordusundan söz ediyoruz. Her gün ülkemizin semalarına onlarca uçak kaldırıp dağlarımızı bombalayan, yoldaşlarımızı katleden ama bize terörist diyen canavar kapitalizmin kusmuğundan doğan T.C iktidar elidinden söz ediyoruz.

Bizler saydığımız bütün bu gerekçelerden dolayı eylem hazırlığındayken, yoldaşlarımız uçaklarla paramparça edildi. Önce Haftanin'de 5, sonra Cilo'da 5, sonra Xakurkê'de 11 canımız mücadelenin öz suyunu içen, bizim canlı tarihimiz olan yoldaşlar kaybettik peşi sıra. Bütün bunlar dünyanın gözü önünde olup bitiyor. Ama

hakikatini ve adaletini yitirmiş bir çağdan ve onun sahte tanrıcıklarından bahsediyoruz. Bu yüzden tutku ile arıyoruz hakikate dair her şeyi. İşte bu sebeple ölümü hak etmiyor hakikat yolunda arayışçı çocuklar. Bu sebeple esareti hak etmiyor avucunda özgürlük sunan bir önder. Ama gel gör ki esaret katmerleşerek devam ediyordu. Yaşam aşığı militanlara her türlü ölüm reva görülüyordu. Ki heval Çiçek asi ve Koçer yanıyla bir çobanın kaval ezgisinde uzun bir serüven yaşamıştı. Dağlı doğdu, dağlı yaşadı ve başı göklere değen asil bir dağlı olarak veda etti bizlere. 1989'da 2011'e uzanan gerilla yaşamı hiçbir ifadeye sığmayacak kavgalara, başarılara, acılara, yaratımlara, ölüm ve yaşamlara tanık olmuştu. Her şeyin en yalın, en gerçek halini görmüştü. Kadın

tarihimizin emektarlarından, savaş komutanlarımızdan, her şeyi ateş yakıcılığında yaşayan yoldaşlarımızdandı. Uzun bir süre hazırlığında olduğumuz eylemlerin toplamına bir tanım bulmalı, olacak eylemler bütününün bir ismi olmalıydı. Bu yüzden Çelê-Zap hattında yürüteceğimiz bütün eylemsel faaliyetlerin tek bir ismi olacaktı:

“Şehit Çiçek Devrimci Harekâtı.”

Bize dayatılan ölüm ve esareti kabul etmemenin onur harekâtı. Her şey apaçık karşımızdayken fazla söze gerek yoktu. Kürdistan’ın içinde yaşadığı dehşeti öğrenmek isteyen herkesin başını bir kere kaldırıp Çelê’ye bakması yeter ve artardı.

Çelê Kürdistan’ın küçük bir maketi gibiydi. 30 bin askerle zorunlu yaşayan, 7 bin Kürt…

Her gün top, tank ve mermilerin abartılı korkak sesiyle uyuyor, uyanıyor çocuklar. Yaşamı seven herkes, orada her an irkilir, ürperir durur. Onlarca şatafatlı ışıkla boğulmuş, tepelerle kuşatmaya alınmıştır Çelê. Her bahçenin, evin yanı başında korkak bekçiler vardır. Çelê bir korku kalesidir. Bunu hiçbir ışık, hiçbir kalın örtü değiştiremez. Hiçbir şatafat korkuyu örtemez, daha çok açığa vurur. Çelê düşmanın korku ulumasıdır, tıpkı Kürdistan gibi.

O asaletten yoksun şatafatlı elbiseye sığmıyordu ülkemizin gerçeği. Kuşatmayı dinlemiyordu hiçbir tohum. Filizlenip duruyordu. İşgal edilmeyi kabul etmiyordu hiçbir yürek. Bu yüzden soymalıydık o bize ait olmayan elbiseyi. Çelê çırılçıplak bütün

sadeliğiyle, abartıların hepsinden uzak bir şekilde anlaşılmalıydı. Mermi sesleri değil, Berivanların şarkısı, çobanların kaval sesi, koyunların boynundaki çan seslerini duymak isterdi her eylemci. Böyle demiş de eylemcilerin komutanı Brusk yoldaş Çelê'yi kast ederek: "Şuraya bakın heval, istemediğiniz kadar asker. İnsan buradan bakınca ya korkak olur ya da savaşmayı onur meselesi yapar kahraman olur. Çelê aynadır heval…" Doğru, o aynada herkes kendi gerçek yüzünü, ülkesinin yüzünü ve düşmanın yüzünü görebilirdi. Bundan hiç kimse kaçmadı. Bütün eylemcilerin elinde aynı ayna vardı. Yakın, uzak, içinde, dışında çok fark etmiyordu. Aynı amaç için yürüdüğünü bilen 400'e yakın arkadaş katılmıştı harekâta. Yaklaşık iki aya yakın bir

hazırlık ve keşif süreci yaşarken, eylemin kapsamı üzerine de tartışmalar sürüyordu. Gün geçtikçe genişleyen bir hal alıyordu. Keşifler derinleşiyordu. Arkadaşlarımız iki-üç kez merkeze kadar gidip yakın keşif yapıyordu. Hiç kimsenin bir an bile boş zamanı olmuyordu. Geceleri karanlığın içinde süzülüyor, gündüzleri toplantı ve tartışmalarımızı yürütüyorduk. Güler yüzlü komutanlarımızdan Ruken yoldaş, “heval biz bu emeğimizin karşılığını hakkıyla almalıyız. Bu yüzden en küçük bir hatadan bile kaçınmalıyız” diyordu. Bizler eylem çalışmalarımızı yaparken düşman da hiç boş durmuyordu. Büyük, küçük operasyonlar yapıyor, indirmelerle konum değiştiriyordu.

Bir keresinde bir keşif grubumuz keşifteyken, sabah 5.30’da düşmanın bir

birliği arkadaşların 5 metre yakınına geliyor ama arkadaşları görmüyor. Herkes büyük eylemin hatırına küçük temaslardan kaçınıyordu. O askerler Abdullah Gül Çelê'ye geldiği için çıkmıştı araziye. Araziye çıkan askerlerde bir tuzağımız patlamış ve cumhurbaşkanına bir cenaze daha gitmişti. O ise iflas olmuş, bozulan moralini asker elbisesi giyerek telafi etmeye çalışıyordu. Oysa bizim gördüğümüz o yıkık dökük, bakar görmez askerler, eylemin başarısını garantilemişti bile. Eylem, usumuzda somutluk kazanmıştı. Hedef alacağımız on sekiz ayrı yer vardı. Hepsi eşzamanlı vurulacaktı. Düşmanı felç edecek onlarca cesur militan, o anı bekliyor ve katılmak için herkes birbiriyle yarışıyordu. Eylemin kapsamı herkesi müthiş

heyecanlandırıyordu. Zira Çelê bir nevi kuşatmaya alınıyordu. Onlarca ağır silah, (füzeler, dockalar, katuşalar, havanlar, Zagros-1 ve Zagros-2 silahları vb.) o eylemde kullanılacaktı. Arazi Çelê'yi çevreleyecek şekilde tutuluyordu. İşgalciler kuşatmaya alındıklarından habersizdirler. Hedeflerimiz içinde tugay, asayiş karakolu, polis binaları ve onlarca sabit tutulmuş tepe vardı. Eylem 18 Ekim gecesi, saatler 12: 55'i gösterdiğinde yapılacak ve herkes bir anda vuracaktı. Herkesin gözü öyle parlıyordu ki, gözler birbirine benzemeye başlamıştı. Herkes aynı coşku seline kaptırmıştı ruhunu. "Savaş savaştan önce kazanılır" sözü gerçeklik kazanmıştı. Bu gençlerle dünyalar fethedilir demekten alıkoyamazdı kendini hiç kimse.

Eylem hazırlığının sürdüğü zaman zarfı, yüreği rüzgâr gibi esen gerillalar tanıdı o dağlar. Gece gündüz demeden yorgunluğu bile yoran zamanlardan geçti o civan kahramanlar. Beraber terlediler, beraber yürüdüler, keşiften gelip cephaneye, cephaneden gelip suya, sudan gelip erzak taşımaya, erzaktan gelip mevzi yapımına gittiler. Her seferinde başı arşa değen dağlar tırmandılar. Yollar arşınladılar. Yağmurlarda ıslandılar. Kan toplayan ayaklarına aldırış etmediler. Emek ile yoğruluyorlar ve gerçekten ‘sevgi emek ister’ ilkesine göre güzelleşiyorlardı. Çünkü aynı amacın alnını öpüyorlardı. Her şey sözle ifadeye kavuşmayacak kadar keskindi. Hem birbirimize hem de düşmana anlatacaklarımız sözü aşardı. Bundan olsa

gerek kimse fazla konuşmazdı. Yalın, dolambaçsız konuşmalıydı yüreğimizin dili. Ve öyle sarılmalıydık ki silahımıza, tecridin, esaretin içimize ektiği öfkeyi haykırmalıydı silahlarımızın namlusu. Bütün ifadeler ertelenmişti. Ve her şey kendi rengiyle ifadeye kavuşmayı bekliyordu. Hepimiz tek bir şey biliyor ve istiyorduk: EYLEM…

Onca güzel insan isteyince ve bilince neler yapmazdı ki! O cesur gençlerin yüreği korlaşmıştı. Her şey ama her şey çok sahiciydi. Moralimizde Nazlıcan bize gülümsüyor, flütünü çalarak bizi mest ediyordu. Şehit Rüstem ülkemizin resmini çiziyor, haritalar gösterip tarihi bugüne taşırıyordu. Şehit Alişer devrimci olmanın onurunu hatırlatıyordu. Şehit Newal gözlerindeki ışınlarla, umut ve aydınlık

serpiyordu yollarımıza. Şehit Kurtuluş simalarımızda sessiz bir başarı tebessümüydü. Şehit Çiçek uçurumlarda yankılanan bir çığlıktı ve intikamlar birikiyordu uslarımızda. Bütün özgürlük savaşçılarının ruhu göğüs kafesimizde şahlanıyordu. Şahlon tapınaklarında hak yolunda savaşıyorduk. Samura olup haksızın üzerine yürüyorduk. En çok da kendi ülkemizin gerillası olmak yakışıyordu bize.

Yürüdüğümüz yollar bilir bizi. Dağlar tanır bizi. İçtiğimiz sular aşinadır içtenliğimize. Eyleme sayılı günler kala tekmil inançlar yüreğimizde başkaldırıyordu. Son keşif ve hazırlıklarımızı yapıyorduk. Kahkahalarımız kanatlanıp göklere uçuyordu. Tek bir imana sarılır gibi kaygısız, başarıdan şüphe duymayan, kendinden emin, arkadaşlarına

güvenen bir ruh sarmalamıştı bütün eylemcileri. Yol belli, amaç bilinir ise yürümek kalırdı özgürlüğe inanan insana.

Eylemin kapsamı Medya Savunma Karargahı ile birlikte netleştirilmiş, pratiğe geçirilmesi kalmıştı. Herkes yer alacağı eylem konumunu ve kolunu merak ediyor, en önde yer almanın arzusunu iliklerine kadar yaşıyordu. Bütün hazırlıklar bitince heyecan, sevinç, umut ve inançlarımız farklı bedenlerde aynı ruha dönüşüyordu. Kendine güvenen komutanlarımız Ruken ve Brusk arkadaşlar, bizlere de güven aşılayarak açıkladılar düzenlemeleri.

Ayrılık saatleri yaklaştığında herkesin gözlerindeki anlam derinleşiyor, herkes birbirini uyarıp telkinlerde bulunuyordu. “Heval kendini koru, bak sağlam dön, sakın

yaralanma, birbirinize dikkat edin, söz ver döneceksin” sözleri yankılanıyor, doğada parçalanıp duygu zerreciklerine dönüşüyordu. Yaprağa konuyor, havaya karışıyor, bulutlara ulaşıyor bu yoldaş dilekleri. Komutlarımızın son tartışmaları bitmeye doğru giderken, kalplerini bize emanet etmiş gibi bakıyorlardı yüzlerimize. Zira onlar için bir insan hakkında karar almak, yüzlerce kez yüreklerini sökmekle eşanlamlıydı. Bizden tek dilekleri vardı; başarılı ve sağlam dönmemiz. Her birimizin cephanesi, cihazı, silahı ile uğraşıp eksik yönleri tamamlamaya çalışıyorlar. Defalarca ihtiyaçlarımızı sorup duruyorlardı. O anlar onlar için bambaşka bir ifadeye sahipti. Bütün arkadaşlarla defalarca fotoğraf çekip o anları ölümsüzleştirmek ve bütün

duyguları karelere sığdırmak istiyorlardı. Heyecan ve coşku selinin içinden bu sesler yükseliyordu. “Heval ben biraz daha mermi istiyorum, Heval Bager ben de bir bomba istiyorum, şifrelerim sende kalsın, Heval Ruken nerede? Baran arkadaş oradaysa gelsin, Heval Brusk seninle bir fotoğraf çekelim” sözleri ve daha böyle yüzlerce, binlerce söz atmosferi dolduruyordu. Aynı yolun yolcuları kendilerini o kadar hafif hissediyorlardı ki amaca ulaşmaya ramak kalmıştı.

Savaş delisi değildi hiçbir savaşçı. Lakin gözlerinin içinde tekmil bebekler ağlıyordu. Herkes gibi onların da karanlıkta büyüyordu gözbebekleri. Güzel günler düşlüyordu her biri. Ülkelerindeki kıskacı parçalayacak hayaller süslüyordu hafızalarını. Geçtikleri

patikaların onlara anlattıkları vardı. Ülkelerinin semalarına ulaşan çığlıkların bir anlamı vardı. Öten baykuşun, uluyan kurdun, uğuldayan rüzgârın bir dediği vardı. Kim duymazdan gelse de bu sözleri, onlar duyacaktı. Her şey yalındı. Zulüm çıplaktı bu ülkede. Maskelerin ardına gizleneni görür, hakikati ise ararlardı.

Babek hafızalarında parçalanıyordu tekrar. Şeyh Bedrettin'in darağacının gölgesindeydi hepsi. Cellât soruyordu Bedrettin'e; "rengin niye sarardı" diye. Bir ağızdan bağırıyordu bütün savaşçılar; "Güneş de batarken sarıdır" diye. İskoçyalı Willam Walles özgürlük diye haykırınca aynı haykırış uslarda yankılanıyordu Kürdistan'da. Jan Dark'ın bedenindeki ateş yüreklerini yalıyor, gözlerinde Viyan canlanıyordu, Sema

diriliyordu. Filistin'de Sena'em Heydeli bedenini bombalarla paramparça edip zulüm dergâhlarını yıktıkça, Zilan Dersim'de hain karargahları parçalıyordu. Sena'nın parçaları Zilan'da bütünleşiyordu. Ve o resim bütün savaşçıların elindeydi. O gece onlara yol gösterecek o harita o resimde saklıydı. Onlar o gece yolcuydu. Adaletsizliğe, zulme, haksızlığa karşı koymanın dili, dini, ırkı ve cinsi yoktu. İnsan olmakta ısrardı mücadele etmek. Böyle soruyordu savaşçıların yüreğindeki biricik şair:

"Hakikat arayışımız boş bir çaba mıydı? Yoksa karanlık güçler çağından mı geçiyorduk?" kendi sorusuna cevabı böyleydi; "Karşımızda içimizde yiten yaşama karşı sessiz kalacak, çığlık atmayacak halde

de değiliz.” Ne de olsa “hakikatin peşine düşmek, haksızlığın hesabını sormayı beraberinde getirir” Bir ateşin etrafında oturmuş, çaylarını yudumluyorlardı. Gök kızıla bürünmüş, ufuktaki kızıllık volkan patlamasını andırıyordu. Sanılmasın ki o anların ifadesi kelimelerle mümkündür. Bazı anlar ifade edilmez, yaşanır. Birazdan gidilecekti, bütün düşman hedefleri karşıda ayna gibi duruyordu. Oysa onlar daha çok birbirine bakıyordu. Kim döner, kim dönmez sırdı. Bu yüzden herkese aynı şefkat ile bakılmalıydı, aynı sevgiyle… Ayrı bedenlerde aynı ruh ile… O sıcak yoldaşlık o mekâna nakşedildi.

Bütün çocuksu ifadelerin yüzünde dolandığı Çekdar arkadaş, kamerasına yine sarılmış, o anları ölümsüzleştirme peşindeydi. O kadar

masum bakıyordu ki herkese bir kamerasına bir de ferfecir gözlerine kaydediyordu savaşçıların yüzünü. O vakur ve kararlı ses tonuyla Brusk arkadaş son uyarılarını yapıyor, telkinlerde bulunup güven aşılıyordu; “Kesinlikle birbirini, yaralıları bırakmak yok. Birbirinin silahının önünden geçmek yok ve bilin başarılmayacak hiçbir şey yok.” Hiç ayrılmak istemeyen bakışlarla savaşçılarının yüzüne dalıyordu. Aynı kendinden emin gülümsemeyle…

Kalanlar sıraya dizildi. Gidecek olanlar silahlarını omuzladılar. Birbirlerine sıkıca sarılırken, söylenmesi gereken son sözlerini kulaklara fısıldadılar. Onlarca kez tekrarlandı bir söz, her el başka bir elle kenetlendiğinde ibadet edercesine “SERKEFTİN HEVAL” sözü kendi anlamına kavuştu. Hünerini yitirmişti

bütün kelimeler. Sözün ötesiydi her şey. O anın tarihselliği sığmıyordu hiçbir cümleye. Gittiler, yüreklerine bütün yoldaşlarının intikamını katarak. Sevinçten uçarak… Ülkelerinin haritasını yüzlerine çizerek, Önderliklerini özgürleştirme yemini ederek…

Bir kişi bile giremez dedikleri Çelê'ye 20 savaşçı yüzünü dönerek ilerledi. Binlerce nöbetçinin gölgesinden süzülüp geçtiler. Gölgeler büyük görünürdü ama asıl olan değildi. Gölgelerin aslı da yoktu zaten. Korku küçültmüştü nöbetçileri. Bunca ışık gölgeleri büyütmek içindi. Özgürlük savaşçıları indikçe dağlar yükseliyor, Hinê dağı büyüyor, Suwarabenê dağ silsilesi devasa bir kucak oluyordu. Ve artık görünmüyordu Samura ve Semedar. Düşmanın durduğu

yerden kendi dağlarına bakmak, ne kadar erinç verici bir duyguydu. Ve ne kadar özleniyordu şimdiden dağ ve dağlılar. Işıklara boğulan bu yerden yıldızlar ne de sönük görünüyordu böyle. Oysa dağlarda yıldızlar yoldaşlarımız kadar, gözbebeklerimiz kadar yakın durur bize. Titreyen ışıklar, havlayan köpekler, projektörlerin büyüttüğü gölgeler eşliğinde yürüdü. Saatlerce sularda ilerledi başarıya inanan onlarca yürek. Arkalarında sağ ve sol taraflarında onlarca düşman noktalarını bırakmış, tam merkeze ulaşmışlardı. Günlerdir emek harcadıkları ve sabırla bekledikleri anlardaydılar. Gruplar ayrılmadan yüksek ve sık bir ormanlıkta tekrar vedalaştı. Ve bu defa fısıltıyla aynı söz tekrarlandı:

“SERKEFTİN HEVAL.”

Hedeflerine ulaşmalarına on dakika kala beş gruba ayrıldılar. Hemen üst taraflarında tutulan tepeden askerlerin bağırtıları, çığlıkları yükseliyordu. Kimsesiz çakallar gibi uluyup duruyorlardı. Kendilerince korkuyu yenmeye çalışıyor, ölümü amaçsızca beklerken, dehşet içinde göğe yalvarırcasına korkunun ezanını okuyorlardı. Savaşçılar o esnada ayrı mekânlarda onlarca arkadaşları hedeflerine yakınlaşmış, aynı duyguları, heyecanları paylaşıyorlardı. Bazıları tepelere tırmanırken, bazıları polis binalarına doğru ilerliyordu. Bazıları mevzi gölgesinde bekliyordu. Kızıl bir hat çizilecekti birazdan boylu boyunca. Ateşin dili konuşacaktı birazdan. Zalimin, zebaninin anladığı dilden konuşulacaktı birazdan. Bir karıncayı bile

ezemeyen bu gerillalar, can alacak, can verecekti birazdan. Oysa ütopyaları bu zaman ve uzamın ne kadar da dışındaydı ve ne kadar uzağında. Ve realite ne kadar çirkin sırıtıyordu ulaşmak istedikleri hakikatin yanı başında.

Varolan gerçek ne kadar da çok kıyıyordu olması gerekene. Bu yüzden bu kadar kıyım ve kırım. Kim bilebilirdi ki o savaşçıların öyküsünü. O anlarda yüreğinde onlarca çanın çalındığını, o insanların hikâyelerini kim duymuştu ki? Ki gerçek savaşçılar başkasını acıtmama adına hikâyesini anlatmaz kolay kolay. Ama hepsinin vardır koynunda sakladığı bir kavgası, bir intikam yemini. Usul usul büyüttüğü bir özgürlük düşü… Onlar anlatmazsa da biliriz ki ülkesine en çok benzeyenler kadınlar ve

savaşçılardır. Zira yandığında ülkeleri onlar kıvılcım biriktirir kalbinde. Sınırlar çizildiğinde onlar parçalanır, rüyaları bölünür. Kıyımların kıyısındaydı hayat. Bu teni yanık coğrafyada bir katliamı izler gibi bakardı gözler. Dudakların kıyısında sönmüş bir közdü gülücükler. Potinler eziyordu bu toprağı. Ülkemiz dedikleri, elbiseleri bağrında parçalanmış bir ana. Mahremi tanımayan kirli eller dolanır bu ülkenin fistanında. Kimin yasalarıydı bunlar? Kimin yargısı?

Bu sınırları kimler çizmişti? Kocaman bir yazı vardı uzaktan baktıkları bir duvardı; “hudut nöbetçisi, bir millet bir çift gözünden bakmaktadır” diye yazıyordu o duvarda. Neyin hududu? Hangi millet? Yok sayılan millet mi? Yoksa hudut yaratıp nöbetini

tutan millet askeri mi? O bir çift göz neye bakıyor? Neye göz dikiyordu? Yüreği büyük savaşçılar hayatının hepsini cendereye alan can alıcı bütün sorularını böylesi anlarda sormasını bilen ve cevabını hakkıyla verenlerdir hem kendisine hem de düşmanına. Öyle ki kendi yüreğini kazanamayan bir savaşçı hiçbir şey kazanamazdı. Kendini fethedemeyen militan, düşmanın mevzisini bile fethedemezdi. Hangi dilde olursa olsun başkasına bir şey öğretmek isteyen kendini bilmeliydi. Bu seyirlik dünyada ham değildi yüreklerimiz. Som karanlıkta yalnız değildik hiçbirimiz. Onlarca bedenin ruhu aynı sesi duyabiliyordu ve ses böyle diyordu:

“Başkalarını ölümüne yargılamak isteyenler, önce kendilerini yargılamayı bilmelidirler.

Başkalarını savunmak isteyenler önce kendilerini savunmayı bilmelidirler. Başkalarını özgür kılmak isteyenler de önce kendilerini özgür kılmayı bilmelidirler. Böylece hiç özgür doğmamış çocuklarımızın belki de özgür doğma hakları bir gerçeklik halini alabilecektir.”

Sorular cevap buluyordu artık. Kızılca kıyamet zamanıydı artık. Bu ülkede ağıttan her ana zılgıttan bir kız doğururdu. İsyancı her baba onur savaşçısı bir oğul bahşederdi bu coğrafyaya. Ve şimdi bir ağıdı zılgıta dönüştürmenin zamanıydı. Ve şimdi bir isyanı onur narasına dönüştürmenin zamanıydı. İçlerinden binlerce dilek tutarak baktılar saate. Saat 12’yi 55 geçiyordu. 18-19 Ekim arafı… Bütün sevdiklerini hatırlayarak kavradılar silahın kabzasını.

Çoğu gizlice öptü hayat arkadaşı silahını. Eylem için hazırlanan şifrede ‘eyleme başlayın’ talimatının karşılığı ‘ekin’ olarak kodlanmıştı. Ve o ses, o cesur yüreğin sesi ‘ekin’ diyordu cihazda. “Gerçek tarihi yaşamın öz suyuyla yıkananlar yazar” O tarihsel anda bastılar tetiğe. Her şey bir başkalaşıma uğradı. Binlerce askere meydan okuyarak, halay çeker gibi savaştılar. Hiçbir hedef kurtulma şansı bulamadı. Yangınlar yükseliyordu, mevziler bir bir yıkılıyordu. İzli mermiler gökyüzünde kızıl şeritler çiziyor, bombalar, roketler gedikler açarak patlıyordu. Bir hilal gibi Çelê’yi çevreleyen bütün hedefler ve hilalin ortasında, yani merkezinde bir yıldız gibi parlayan askeri yapılar hedefti. Bilican alayı, Bilican’ın her iki tepesi, Güvenlik tepesi, Sere Sevê karakolu,

Serê Sevê tepesi, Maruka tepesi, Marufa üçgenindeki tepe, Şinê tepesi, Latê Kewa tepesi, Tepe Ortê, Tepe Girê, Eriş topçu taburu bu geniş hilali oluşturuyordu. Çelê'nin batısındaki Çukurca tugayı ve Pira Şutê tepesi ise bir çizgi gibi uzanıyordu. Bu iki yayılım ateş arasında ise merkezde seçilen hedefler vardı. Asayiş karakolu, asayişin birçok mevzisi, nizamiyesi ve ayrıca üç polis binasıydı Şehit Çiçek Devrimci Harekâtının seçtiği eylem hedefleri.

Tepeler düşmüştü, mevziler yerle bir olmuştu. Karakol alev almıştı. Şok olan düşman, kuşatma sanıp mevzilerine gömülmüştü. Bilinir ki gerilla hep vur kaç tarzında eylem yapar. Bu kez öyle olmadı. Saldırı kolları kendi alanlarına çekildi ama savunma grupları ertesi gün öğlene kadar

hedefleri ateş altında tuttu. Müdahaleye gelen arabalar tuzaklarla patlatıldı. Kobra ve helikopterler uçaksavarlarla vuruldu. Duman içinde kalan kobra arkasına bakmadan kaçıyor, indirme ile bırakılan askerler vurulup çil yavrusu gibi dağılıyordu. Bunun yanı sıra yine de Tiyarê üçgeninde, Tiyarê ve Şantiye arasındaki yolda ard arda patlamalar oluyor, tuzaklar patlatılıyordu. T.C devleti ancak bir gün sonra olup bitenleri idrak edebiliyor, radyolarda feryat figan ediyordu. Genelkurmay başkanı kimyevi Necdet Özel soluğu Çukurca'da almıştı.

Eylemlerin sonuçları yavaş yavaş netleşiyordu. Çünkü gruplar koordinelerine ulaşmıştı. Bu eylemlerin sonucunda toplam 24 silah, cihaz vb. malzemeler ele geçirilmiş,

onlarca silah ve askeri malzemeler de taşınamadığı için imha edilmişti. T.C ordusu ölen asker sayısını kaldırılan silah sayısına göre yani 24 olarak veriyordu. Ama gerçek bunun çok ötesindeydi. Telefonda annesine bilgi veren, sağ kurtulmayı başaran askerin deyimiyle “basın yalan söylüyor, burada kan gövdeyi götürüyor, kızılca kıyamet koptu burada, Allah bütün analara sabır versin” diyordu asker.

Evet, yalandı basının aktarımı. 100 ölü askere ulaşıyordu sayı. Onlarca yaralı asker inliyor, bazıları anasını, bazıları ağabeyini çağırıyordu. Görülen ve duyulanlar medyada hiçbir sahicilik bırakmıyordu. “Gerçeğin nefesi eritir dağı, yalancının ateşi eritmez yağı” misaliydi. Göğsü denizin hırçın dalgaları gibi inip kalkan gerillalar yine

dağlarındaydılar, kendi yuvalarında. Kobra atışları, obüs, tank ve havan atışları eşliğinde boşalan cephanelerini dolduruyor, bunca başarı sevinci üzerine burukluk yaşıyor, birbirine arkasını dönüp Agit için gözyaşı döküyorlardı. Orada kalmıştı. Onu seçmişti savaş kanunları ve ayırmıştı güler yüzlüyü arkadaşlarından. Herkesin birinden sakladığı his ve rüyalar peçesini atıyor, açığa çıkmak istiyordu. Ama onlar ısrarla örtmek istiyordu sezgilerini. Çünkü Agit dışında başka arkadaşları da damlamıştı yüreklerine. O acımtırak hisler, sebepsiz olmayan rüyalar başka isimleri de mırıldanıyordu içlerinde. Başka yerde cenkte olan arkadaşları vardı ve bu öldüresiye merak peşlerini bırakmıyordu. Geri dönen savaşçılarına doyamayan,

parlayan gözlerle baksa da, gülüp onları soru yağmuruna tutsa da, gözleri o çok sevdiği Agit'i arıyordu. Hissettirmek istemezse de biliyordu herkes Brusk arkadaşın içine aşinaydı hepsi. O berrak gözlü, saf ruhlu kahraman ve henüz içinde büyümemiş bir çocuk olan ve büyük Agit'in ardılı küçük Agit eğilmeden koşmuştu düşmanın üstüne. Tetiğe basmıştı ama patlamamıştı mermisi. Bu sahne bütün gerillaların en korkunç rüyasıydı. Ama o anda vuku bulan gerçeğin ta kendisiydi. Son nefesini verirken, "onu vurun" talimatını vermişti. Talimatını uyguladı arkadaşları, onun silahını ve onu vuran silahı da alıp gelmişlerdi. Şimdi herkes o iki silaha bakıp gözlerini yumuyordu. Boynunda puşisi, gülümseyen Agit'in silueti canlanıyordu

herkesin hafızasında. Yaralı arkadaşlarını da alıp gitmelerini söylüyordu komutanları. Ama hiç kimse gitmek istemiyor, olması gerekenleri bilmelerine rağmen kendilerini dayatıp duruyorlardı. Boşalan şarjörlerini doldururken, yeni bir cenge hazırlanıyorlardı. Kimse birbirinden ayrılmak istemiyordu. O ayrılığın hayra alamet olmadığını bilircesine. O hilkat garibesi kopuşu sezercesine. Zorla yollanıyordu herkes her yerden. Arkasında birilerini bırakıp gelmenin ince sızısına bir isim veremiyordu hiç kimse. Eylemleriyle tarih yazmışlardı ama başarılarına denk bir sevinç yaşamıyordu benlikleri olacakları bilircesine. Gözleri yollarda kilitli kalmış, beklemenin her türlüsünü sınıyorlardı. “Beklemek hayatın mayası, kimyası umut. Bizler hep

bekleriz, sevinmeyi, acının geçmesini, en çok sevdiğimiz arkadaşlarla buluşmayı, ayrılığın bitmesini, çocukken anamızı coplayan polisleri vuracak kadar büyümeyi bekledik. Ve bekliyoruz" diye yazıyordu Brusk arkadaşa cezaevinden gelen bir mektupta. Bu eylemin ilk keşif grubuna okumuştu bu mektubu. Ve şimdi onunla beraber onlarca arkadaşımızı beklediğimizi biliyordu. Ki gerillalardır en çok beklemenin ne demek olduğunu bilenler. Onları beklerken eyleme dair yeni haberler de duyuyorduk. Bilican tepe saldırısında 4 arkadaş, geri çekilmesinde ise 2 arkadaş daha şehit düşmüştü. Bu eylemler bütününde 7 arkadaş can vermişti kahramanca dövüşerek. Adları tarihe Çelê kahramanları olarak geçecekti. Bu

arkadaşlardan 5’i Zap taburlarından gelen arkadaşlardı. 2’si ise Gelîye Zap taburunun Zinar ve Agit’iydi.

Zap taburlarından gelen ve şehit düşen 5 arkadaşı yakından tanımıyorduk. Ama duymuştuk adlarını. Saldırı ruhunun ikiz kardeşi gibi Serdar ve Ruhat’ı. Defalarca ikisi beraber saldırıya gitmiş, beraber yaralanmış, onlarca silah toplayıp hedeflerini ortadan kaldırmıştı. Yine beraberdiler, yine beraber hedefi yerle bir ettiler. Yine onlarca silah kaldırdılar. Beraber yaralandılar ve sonra beraber şehit düştüler. Yeşil gözlü dengbêj Serdar’ın sesi bir kaval gibi inliyordu kulaklarımızda. Bir davul gümbürdüyordu ruhumuzda.

Ve Zinar yüreği sırlar yuvası suskun savaşçı. Cihanın en güzel gerillası. Söylem ve

eylemin sade insanı. Gözleri kıvılcım deryası… Seni ve ölümü yan yana düşünemez insan. Ve asla yakışmıyor sana ölüm. Bu yüzden ölümsüzsün sen içimizde. Biriktirdiğin şiirlerinle, hesapsız emeğinle, yiğit kavganla bizimlesin. Kalbimizin süveydasında yaşıyorsun.

Yapılan eylemler ve harekâtın kapsamına bakılırsa, daha fazla zorluklarla, pürüzlerle karşılaşmamız olasıydı. Ama herkes kendi hedefine yoğunlaştığı için öyle engelleyici bir sorun yaşanmadı. Bu başarı düzeyini umut ediyor, istiyorduk ama bu düzeyde sonuçlar elde edeceğimizi biz bile tahmin edemiyorduk. Eylemlerde yaşanacak şahadetler için hiçbirimiz başka arkadaşın ismini duymaya hazır değildi. Eylemlere gölge düşmemeliydi. Eğer ille de bir bedel

isteniyorsa, herkes arkadaşının ismini duymaktansa onun yerinde olmayı tercih ederdi. Zira böylesi zamanlarda yaşamak gerçek ölümdür. Her arkadaşının göçüne tanıklık etmek, eşittir ölmek. Ama biz bu eylemde şehit düşen arkadaşlara imreniyorduk, gurur duyuyorduk ve özeniyorduk. Amacına uygun her şahadet başı dik bir gururla karşılanırdı bizde. Amaç ve inançlarıyla güzelleşen 7 insan duruyordu karşımızda.

18-19 Ekim gecesi eylemde şehit düşen arkadaşlar;

Şehit Agit Rojhilat: Çelê merkez karakol saldırısında şehit.

Şehit Viyan Rojhilat: Bilican tepe saldırısının geri çekilmesinde şehit.

Şehit Kamuran: Bilican tepe saldırısında şehit.

Şehit Serdar Rojhilat: Tepe saldırısında şehit.

Şehit Kani Urmiye: Bilican tepe saldırısının geri çekilmesinde şehit.

Şehit Zinar Xabiro: Tepe saldırısında şehit.

Şehit Ruhat Kobani: Tepe saldırısında şehit.

Arda arda dizilen bu kahramanların sözcülüğünü ancak özgür bir tarih yapabilir. Çünkü yanlış tarihle doğru yaşanmazdı. “Kendi özgürlük tarihini doğru yazamayanlar, özgür yaşayamaz”dı. Bu

yüzden onlar, “hayalleri kadar büyük, düşleri kadar özgür oldular.”

İşte böyle anlar “tarih bir kişilikte, kişilik bir tarihte gizliydi.” Bu anlamda onlar kendi zamanlarında tarihselleşen kahramanlar oldu. Toplumsallıklarının acısını dindiren, mutlak yalnızlığa erişen bireyler oldu. “Beklemek hayatın mayası, kimyası umut.” Evet, hala bekliyorduk. Büyük cihazda randevu verilmişti. 21 Ekim gecesi sabotajcı arkadaşlarımız hariç herkes geri çekilecekti. Cihazdaki ses her zamanki gibi güven doluydu. Brusk arkadaş büyük cihazda bizlere herkesin iyi olduğunu, bağlantısı olduğunu söylüyordu. Bize sadece beklemek kalıyordu. Radyolar beklerken kullanılması şart bir araçtı. Zaferimiz T.C’yi sarsmıştı. Eylemler gündeme bir bomba gibi

düşmüştü. Ordu perişanlığını itiraf eder gibi mağdurları oynuyor, en yetkili ağızlar tehditler savurup duruyordu. Yorum şuurunu yitirmeyenler ise yorum yapıyor, tespitlerde bulunuyordu. “Türkiye tarihinde bu dördüncü büyük eylem, ama farklı bir tarz” deniliyordu. “Biz onlardan yüzlerce kişi vursak da, bu tarz karşısında yenildiğimizi itiraf etmeliyiz” diyen yorumcular hüsran yaşıyordu. Zaten gökyüzünü işgal etme girişimleri, uçakların abartılı gürültüsü, her bir yeri topa tutmaları, aldıkları ağır yaranın acısından nasıl hırçınlaştıklarını göstermeye yetmişti. Bu kadar tekniksel gürültünün bir sebebi vardı. O da insan gücünün, inancının ve onurunun üstün geldiğini kabullenememekti. Onların tanrısı havada uçmayı beceren o tenekeden makineydi.

Bizim tanrısal inancımız ise içsel bir özgürlüktü. Karakteri evrensel, toplumsal ve tarihseldi. Savaşlar silah donanımıyla değil, inanca bürünmeyle kazanılırdı. Bizim radyo da eylemleri ayrıntılarıyla veriyor, eylemin amaçlarını açıklıyordu. Xakurkê'de şehit düşen 11 arkadaşımızın intikamını almak, en önemli amaçlardan biriydi. Özgürlük hareketinin değerli komutanları, aranan simaları ve devrim birikiminin ta kendisiydi onlar. İsimleri sırayla verildiğinde dişler kenetlenir, gözler en uzak yerlere göç ederdi. Yıldızlara taşınırdı bütün içsel anlamlar. Devrimci harekâtın açıklanmasıyla açıklanmıştı şehit arkadaşların isimleri.

Biz eyleme katılanlar bile bu arkadaşların şehit düştüğünü o esnada öğrendik. Bu arkadaşların şahadetlerinin üzerinden

hemen hemen bir ay geçmesine rağmen örgüt yönetiminden bu şahadetlere yönelik bir açıklama yapılmadı. Arkadaşların tek amacı, onların intikamını alarak isimlerini açıklamaktı diye düşünmüştük. Öyle de olmuştu. Arkadaşların bize söylememelerinin sebebi, gözü kara ve her şeyi hesaptan çıkaran bir tarzda gidişimizi engellemek içindi. Bir de bizim cephemizde hava saldırısı sonucu şehit düşüp ismi henüz açıklanmamış arkadaşlar vardı. Birikmiş intikamların adı ve tanığıydık biz.

5 Eylül 2011 Kelha Perîxanê'de hava saldırısı sonucu şehit düşen yoldaşlar:

Şehit Neval Mardin

Şehit Amara Van

Şehit Kurtuluş Bindal

Şehit Bawer Antep

Şehit Harun Maku

Devrimin delidolu çocuklarıydı onlar. Eylem gülüşlü, emek kokulu insan tomurcuğuydu onlar.

Ve canlı tarihimiz, öncü komutanlarımız 28 Eylül 2011'de Xakurkê'de hava saldırısı sonucu şehit düşen değer birikimimiz 11 yoldaş…

Şehit Çiçek Kiçi

Şehit Rüstem Cudi

Şehit Alişer Koçgiri

Şehit Rozerin Piran

Şehit Nazlıcan Amara

Şehit Doktor Amara

Şehit Roj Amara

Şehit Dicle Gever

Şehit Erdal

Şehit Eşref

Şehit Xebat Amed

Bilinir ki sizin intikamınız sadece bir eylemle alınmaz, alınamaz. Sizin yoldaşlığınızı hak etmek, size layık olmayı bilmek için bütün mücadele hayatını intikama dönüştürmek şart. Berrak kanınız aynamız olsun. Hayalleriniz bize yol gösteren gerçek olsun. Sizin amacınızın takipçisi olacağız. Bu da size sözümüz olsun.

Evet, böyle sonuçlanmıştı harekât…

Tarihsel bir karşılaşmada alnımızın akıyla çıkmıştık. Mücadele devam ediyordu, başarı azmi yüreğimize güç katıyordu. Ama hayatın meçhul yüzü ince bir sızı bırakıyordu

içimizde… Olasılıkları kazanıma dönüştürme peşindeydik hepimiz de.

Bütün insanlık adına özgürlük istememiz eylemlerde cisimleşmişti…

Ve hala bekliyorduk arkadaşlarımızı. Bir çekirgenin sıçrayışı bile bizi ayaklandırmaya yetiyordu. Rüzgâr esmeye dursun, otların hışırtısını ayak sesleri sanıyorduk… Yollara bakmaktan yol olmuştu gözlerimiz… En katıksız özlemler yaşadık günler boyunca. 36 arkadaşımız bütün saldırı gruplarının geçişi için savunmada kalmıştı. Düşmanı karşılayıp cevap vermişti. Şimdi ise geri çekilmeleri gerekiyordu.

□□

Gelmelerini bekledik

Kucaklaşmayı bekledik

Başarıyı kutlamayı bekledik

Meğer hayatın diğer adıymış beklemek

Meğer kandırıyormuş bazen sabır eylemek

Gelemediler

Duyduklarımız bizi ifadenin olmadığı yerlere sürüklüyordu. Bir katliam sahnesi gelip zorla beynimizin içine girmeye çalışıyordu. Direniyorduk. Çünkü inanmıyorduk. Birazdan bu kötü kâbustan uyanacaktık. Bu ruhumuzu eriten gerçekten sıyrılacaktık. Birazdan Ruken gelip hepimize sarılacaktı. Roza yine en önde yürüyüp gelecek gözlerindeki anlam kıvılcımlarını bize bahşedecekti. Şaho yüreğinin sıcaklığını

sunacaktı üşüyen uvuçlarımıza. Levent aynı gülümsemeyle çıkacaktı karşımıza…

Kulaklarımızın duyduğunu asla kanıksamadı ruhumuz. Hak etmediğimiz gibi kabul de edemiyorduk…

Oysa evvelden söylenmişti bize; “tarihte her çıkışın sinsi ve hain bir ikizi vardır” diye. Aynı ses bize diyordu ki “eğer diyalektikten bir şey anlıyorsak, hakikate biraz daha yakın olmanın yanı başında büyük yanlışların da bulunduğunu iyi bilmek gerekir.” Evet, doğru olmayan, yanlış yapılan bir şey vardı. Bütün savaşçıların yürek özünden derlenen bir cevher yarı yolda kalmış, dergâhına ulaşmadan sahibinin elinden düşmüştü…

Yazıklık duygusuyla, ah çekerek diyoruz ki; “bu düşmanın başarısı değil, bizim yetmezliğimiz.”

Düşmanımız bilsin ki “her başarı hakikat olmadığı gibi her yenilgi de yanlış değildir.”

Evet, bizler de bu “bu gerçeği iyi bilmeden bu hakikat yürüyüşünü doğru yapamayız.”

İnanılmaz duygular yığınıyla cebelleşirken, olayın ayrıntılarını öğreniyoruz…

□□

36 yoldaş aynı gece, aynı yol hattından düşmanın tuttuğu tepelerin karşısından deşifrasyona açık bir şekilde grup grup kısa mesafelerle gelmiş, düşmanın denetiminden çıktığını düşündükleri bir yerde toplanmıştı. Hattı karadan ve havadan denetime alan düşman, Pîrê’nin dar vadisinde vahşi emellerini uygulayacak

zamanı kollamıştı. Hiçbir insani ilkeye sığmayan, hiçbir savaş kuralına uymayan bir katliam düzenlemişti. Bütün namertliğini göstererek, kimyasal kullanmıştı. Pîrê'nin yüzüne çizilen bu tablo insanlığın usundan çıkmayacak bir imge olarak kalacak. Ve özgürlük savaşçıları o yanmış bedenleri, kana bulanmış yüzleri asla unutmayacak.

Onca güzelim özge canın da hayallerini omuzlayıp kızıl korlar biriktireceğiz yüreğimizde. Bize olayı bütün ayrıntılarıyla anlatacak yoldaş yok. Onlar öykülerini kendileriyle götürdü. Onlardan arta kalan izlerden bir öykü değil, onlarca öykü doğuyordu. Kimsenin kimseyi bırakmadığı, ölüm de olsa ucunda el ele tutuşmayı tercih etmişti hem de hepsi. Olay yerinden bir saatten daha fazla yol alan arkadaşlar bile

çantalarını bırakıp geri dönmüş, uçağın yağdırdığı ateşe dalmıştı. Birçok arkadaş sağ kurtulmasına rağmen, olay yerini terk etmemiş, öbür gün saat 10'a doğru olay yerine gelen panzer ve kobralarla savaşmıştı. Yaralı mıydılar, kimyasalın etkisinde miydiler bilmiyoruz. Onlardan arta kalan boş kovanları, kan izlerini, patlayan bomba pimlerini görüyoruz. Görülen her şey cesareti de korkaklığı da çok çıplak anlatıyordu. Orada destansı bir direniş sergilenmişti. Saatlerce süren bir çatışmada azılı yöntemler karşısında elinde ferdi silahı ile dövüşmüştü halkımızın en güzel evladı kahraman çoçuklar.

Şehit düşen arkadaşlarımızın çoğu daha yirmi yaşında bile değildi. Az yaşadılar, ama çok şey sığdırdılar hayata. Yeniydi çoğu ama

çok eski bir barbarlık karşısında dövüştüler. Elleri küçüktü henüz ama yürekleri büyük. Evet, aşktan yalıtılmış bir çağ ceremesinde yaşıyorduk. Bu sebeple bu kadar hoyrattı bütün cürümler. Bir körün rüyası, bir lalın çığlığında yankı buluyordu bütün sesler. En duymaza, en sağıra bile bir şeyler anlatırdı bu akisler. Pîrê sen neden duymadın? Ne diye haykırmıyorsun feryat figan? Doğumunda akan kan deryası durulamadı mı gözlerini? Gözlerinden damlayan 36 damla gözyaşı ıslatmadı mı sanıyorsun vuslatı. Bil Pîrê o demden bu yana ıslaktır bütün ayrılıklarımız, özlemlerimiz ve rüyalarımız. Pîrê pıhtılaşmış kan deryası. Yangın zamanlar diyarı. Yol vermedin atlı Derwêşlere. Zemini esrarsın. Onca atlıya

gedikli tuzaksın. Bağrı kıvılcımlar iklimi Adulêlere yakılmış ağıtsın.

21 Ekim 2011’de Şehit Çiçek Devrimci Harekâtının eylemlerinin geri çekilmesinde Geliyê Tiyarê’de şehit düşen onlarca güzel ruhlu militan. Hangi yürekler art arda yazılan bu isimlerimize dayanabilir? Kâğıt ve kalemin hükmü nedir? İçimizde kopan fırtınanın bir ifadesi bulunabilinir mi?

Şehit Brusk Amed

Şehit Ruken Bingöl

Şehit Dijwar Urfa

Şehit Eylem Ararat

Şehit Medya Ronahi

Şehit Rojbin Serhat

Şehit Kemal Cizre

Şehit Şirvan Govik

Şehit Garzan Çarçela

Şehit Gever Faraşin

Şehit Botan Gever

Şehit Levent Derik

Şehit Sipan Cudi

Şehit Deniz Derya

Şehit Dilar Amargi

Şehit Roza Semsur

Şehit Beritan Şin

Şehit Berwar Gever

Şehit Zilan Hakkari

Şehit Diren Tolhildan

Şehit Çekdar Colemerg (Çoli)

Şehit Şaho Dalaho

Şehit Agirbaz Rapo

Şehit Erdal Amed

Şehit Welat Munzur

Şehit Serdem Pir

Şehit Serdar Mezrê

Şehit Tirej Siirt

Şehit Dündar Siirt

Şehit Rejav Jilemo

Şehit Dilşat Aryen

Şehit Berwar Zilan

Şehit Ruken Serhat

Şehit Gülbahar Kobani

Şehit Xeyri Fedakâr

Şehit Zinar Xoyê

Bu şehit arkadaşlar bayrağı bize devrederken, omuzlarımıza birçok görev yükledi. O görevlerden biri de onları yazmak. Ruhsal dünyamız yettiğince yazmak, elimiz kalem tuttuğunca yazmak, ANLAMLA.

Zamanımız yettiğince yazmak, DİRAYETLE.

Varoldukça yazmak, AKIL VE DUYGU İLE.

Hepsini yeterince tanıyamamanın kusurunu yaşadığım için, bütün arkadaşları yazamamak bir yarımlık bırakacak. Tanıdığım 30'a yakın arkadaşı ise bu siyah kaplı deftere, kara mürekkepli kalemle ne kadar anlatabilirim bilmiyorum. Buna dayanma sınırlarımı kestiremiyorum. Yazmamayı ise korkaklık sayıyorum. Gerçekten kaçma olarak görüyorum. Yüzlerce kez ölümüm pahasına olsa da, bu

cesur yoldaşlarımın karşısına başı dik çıkma adına onların anılarıyla işlenmiş bu yaşama utançla bakmama adına yazmaya çalışacağım. Tanık olduğum onlarca olay, eylem, çatışma ve şahadete rağmen şimdiye dek hiç yazmadım. Anı ve anmaya dair her ne varsa özellikle kaçtım. Kanıksamaktan, alışmaktan, yitip kaybolmaktan… Ama bu kez her gün tanrıçalara yalvarıp yüreğime güç vermelerini dileyeceğim. Henüz şehit arkadaşlarımın okuyamadıkları ‘Kürt Sorunu Ve Demokratik Ulus Çözümü (Kültürel Soykırım Kıskacında Kürtleri Savunmak)’ adlı Önderliğimizin 5. savunmasını okuyup onlar için de anlayarak, ilham alarak ve her an o güzel insanlık filizi Başkanımızın yalnızlığını hatırlayarak yazmak…

Ancak böyle anlam çoğaltılabilir. Tekil ancak böyle kendisini evrensele duyurabilir. Anlam ancak bu şekilde maddeyi aşabilir ve madde bu şekilde anlam potansiyeline ulaşabilir. Anlam militanı olmak, özgürleşmiş enerji peşine düşmek, onca güzel insanın ruhunu tarihe nakşetmekle mümkündür. Bu elbette ki zordur. Müthiş soyutlama gücü gerektirdiği gibi somutu hiç kaybetmemeyi de ister. Fizik ötesine taşınmayı bekler.

Eyleme ilişkin bütün ayrıntıları, ayrıntıların anlamını, o sürecin ruhunu yansıtmakta yarımlıklar olduğu bilinciyle ileriki bölümde tamamlama çabasını sergilemeye çalışarak, tekniki hususları da kaydetmeyi önemli görüyorum. Düzenleme, mevzilenme hususları belge niteliği taşıdığı için not düşmekle yetineceğim.

Eylemde herkesin, yani her grup ve eylem kolunun kullanabileceği ortak iki kanal bulunuyordu. Ayrıca her gücün ayrı kanalları bulunuyordu. Çünkü görev paylaşımı ve mevzilenme genişliği bunu gerektiriyordu. Genel koordine ile güçler arasındaki iletişim bu kanallar üzerinden sağlanacaktı.

Güçler kendi içinde onlarca farklı gruplara ayrışıp farklı arazilerde mevzilendiler. Bu yüzden şifreler kanallar, kodların en az üç yüz nüshası çıkarılıp grup komutanlarına dağıtıldı. Her gücün mevzilenmesi görevine bağlı olarak gelişti. Ağır silah, savunma, saldırı, sabotaj, suikast, pusu taktiklerini her güç kendi görev sahasında uyguladı.

Yaklaşık yüze yakın grup olup her grubun içinde ihtiyaca göre arkadaş sayısı vardı. Grupların sayısı bazıları 4, bazıları 6 veya 8

kişiden oluşuyordu. Sabotaj, suikast ve füzeciler 3’er kişilik gruplardan oluşuyordu. Sızma, saldırı kolları 4 arkadaşla sınırlı tutulup savunma kolları sayısal olarak daha kalabalıktı. Ağır silah ve pusu grupları da ihtiyaç çerçevesinde düzenlenip 4 veya 5 arkadaşla sınırlı tutuldu. Mevzilenme bütün alanı denetime alacak ve düşmanın yönelimine cevap verecek şekilde yapılandırıldı. Eylem merkezi olup Zap taburlarından Gelîye Zap taburu, Cilo taburundan, hareketli takım ve öz savunma birimleriyle ortak bir şekilde düzenlendi. Ayrıca ağır silah birliği ve özel kuvvet kurumumuzdan arkadaşların katılımıyla gerçekleşti.

Zap güçleri genel ve geniş bir savunma kordonu oluştururken, Cilo cephesi dar ve

yakın bir savunma pozisyonu almıştı. Orta alan (Hînê, Bilican, Helvesis, Marufa üçgeni, Talisa silsilesi) güçleri ise Zap cephesine ait olup Geliyê Zap ve hareketli takımdan arkadaşlar araziyi tanıdıkları için takviye edilip ağır silahlar ve merkez eylemine katılmak üzere Zap güçlerinden arkadaşlar Cilo cephesine aktarıldı. Cepheler arası düzenlemeyi belirleyen ihtiyaçlardı.

Bu eylemde yer alan bütün sabotajcı, suikastçı, ağır silah ve orta ağır silah kullanan tüm arkadaşların özel branş eğitimi görmüş olmalarına özellikle dikkat edildi. Bu eylem hazırlığının tamamlanmış hali satranç tahtasını andırıp hamle yapma arzusunu geliştirdiği bir gerçekti. Planlamayı uygulamaya yeterince geçirememenin sancılarını yaşasak da, bilmeliyiz ki ortak ruh

ve ortak akıl harikalar yaratabilir. Ve bilmeliyiz ki ortak akıldan bir an bile uzaklaşmak felaketler yaşatır. Bilmeliyiz ki ayrıntılarda kazanıldığı gibi ayrıntılarda da kaybedilir. Daha eylemin ilk gününde şehit düşen arkadaşlar üzerinde ele geçen şifre, kod ve kanallar düşmanın denetimini buna göre gerçekleştireceğini açıkça göstermesine rağmen buna göre tedbir alınmadı. Ya da düşman hafife alındı. Zira şifreler eylemin kapsamını, kimlerin katıldığını, kullanacağımız ve bulunduğumuz araziyi açıkça gösteriyordu. Cihaz sinyalleri nokta tespiti yapmasına rağmen düşman grup grup bir vuruş tarzı esas almadı. Cihaz çağrılarından arkadaşların aynı noktaya toplanacağını anladı. İlk toplandıkları noktayı da vurmayıp ölü araziye girmelerini

bekledi ve daha buna benzer onlarca ayrıntı. Cihazların eylemden sonraki günlerde de kullanılmaya devam edilmesi düşmana düzenli bilgi akışı sağlamaya yeterdi. Olay irdelenirse onlarca tarihi ders çıkartılacağı kesin ve tartışmasızdır. Karşımızda cesur olan bir güç değil, zaaflarımızı korkusuna kalkan yapıp bütün teknik üstünlüğüne rağmen ürkeklikle ilerleyen bir güç var. Bahtsız, sinsi zamanların yaratımı bir güç. Böylesi talihsiz olaylardan ders çıkarıp o güzelim yoldaşlara hak ettikleri şekilde tanım bulmak şart. Kahraman kimdir diye sorulduğunda onlar gelmeli aklımıza. Çünkü kahramanlığın tanımı bu dağlarda hep aynı. Kahraman halkının acısını hisseden ve o acıları sevince dönüştürme uğruna can vermeyi göze alandır. Tarihin gül

bahçesinden derdik onca güzel ruhlu insanı. Onlar apak ırmak, istemleriydi akmak. Onlar nereye akacağını biliyor, kurumaya yüz tutmuş köklere su taşıyor. Onlar eski insanlığın beşiğinde büyüyüp PKK toplumsallığında mayalandı. İnsanlığın hafızasında onlarca türkü yankılanıyor şimdi.

“Adı bir parti,

Ama tepeden tırnağa yeni bir yaşam

Ve hatta yaşamdan da öte

Çoktan kaybedilmiş, gerekçesi kalmamış

Anısı bile belleklerden silinmiş

Halen en benim diyenlerin bile

Onu gerçekleştirmek için

Bir türlü gerekli

ve kesin adımı atamadığı bir ortamda

Bir umut savaşı söz konusudur

Sürüp gidiyor

Herkesin bir türküsü vardır

O havaya kendini kaptırır

Yaşar gider

Bizim de türkümüzün adı böyledir

Ve giderek süreklileşiyor, derinleşiyor

Dinliyor, dinletiyor, sürüp gidiyor

Acı olduğu kadar komik

Yaşattığı kadar bitiren

Bir yaşam öyküsü oluyor”

Önder APO

□□

Evet, onlar bu yaşam öyküsünün sadık neferleri olarak onlara sunulan yazgıyı kabul etmedi. Ölüm pahasına da olsa kendi yaşam türkülerine avaz oldular. Uluslarının alnına çalınan kara lekeyi tırnaklarıyla söküp zafer işaretini nakşettiler. Onlar yüzlerce çocuk özgür yaşasın diye ölümden kaçmadılar. İnsanlık gülsün diye bedenlerine kan ağlattılar.

??

□□

“İki yoldaş, eğer gerçekten yoldaşlık sırrına erip birlik olmuşlarsa, bunu hakikatin güçlü temsili olarak kavramak gerekir. Yoldaşların yoldaşı olmak, temsil edilen hakikatten pay almak demektir.”

“Biz kadın ve erkekler olarak yaşamın en ateşli imtihanlarından geçerken, birbirimize eşitlik ve özgürlük sözü verdik. Bu sözün

ancak özgür bir ülke ve demokratik bir ülkede gerçekleşebileceğine dair ant içtik. Andımıza ve kararlılığımıza bağlı olmak için tüm çabaları sergilediğimi inkâr edemezsiniz.”

Önder APO

□□

Eylem Komutanlarımız

Bu iki cesur ruhlu komutanı anlatmak baştan sona kadar PKK’nin özünü anlamakla mümkün. Ki bizler madde olan bedenimizde manayı esir aldığımız ve bu şekilde anlama geç ulaştığımız için onların yükünü ağırlaştırdık. Bu sebeple onlara yüzlerce kez özeleştiri borçluyuz. Yüzümüzü döneceğimiz

kabe, ruhlarımızın kirden arınacağı mabettir onlar. Kim ki komutanım diyorsa kendine onların gözlerindeki aynadan bakmalıdır kendine. Onlar “yoldaşlık iki bedende tek ruhtur” kuralına göre yaşadılar. Onlar kendi kitaplarını kendileri yazdılar. Onlar, ortak amacın insanıydılar. İki ayrı kutup oldukları için birbirlerini itmediler. Atomun çekirdeği misaliydiler. Birbirinin tamamlayanı. Bu yüzden çekinmedi etraflarında fır dönen ruhsallıktan ibaret enerji. Belki de böyle doğuyordu bu tanrısal sinerji.

Evet, onlar isimleri gibi yaşadılar. Brusk, düşmanın can evine değen YİĞİT ŞİMŞEK. Ruken, merhamet yuvası yüreği ile GÜLER YÜZ. Biri hırçın ve asi dağın şahikasında hayalleri, biri sakin ve dingin nehirler boyu akar düşleri. İkisinin de yarına inancı

büyüktü. Bu sebeple sorguluyorlardı dünü. Bu yüzden bu kadar canhıraş koştular zafer adına ne varsa. Tarihi ve büyük kinlerin intikamı da büyük olurdu. Bir halkın nefes alışverişine denk attı kalpleri. Soykırım var deyip durmadılar. Esaret var deyip beklemediler. Hepimiz gibi onlar da bu yılın maraton olduğunu düşündüler. Ama yine farklarını korudular. Nefes nefese koştular. İpi göğüslediler. Onlar daha önce onlarca eylemin komutanlığını yaptıkları gibi. Son Çelê eyleminde de bizim komutanlarımızdılar. Birbirini müthiş güçlendiren, tamamlayan olmaktan taviz vermediler. Biri genel çalışma iskeletini oluştururken, diğeri ete kemiğe büründürürdü. Birinin gözüne genel çarpardı, diğeri ayrıntıyı gözden kaçırmazdı.

Gücümüzü, moralimizi, güvenimizi onlardan alırdık. Bizleri düşündüklerini, sevdiklerini hissettikçe onlara layık olma istemi kaplardı içimizi. Onların yoldaşlık yasalarında olmaz yoktu. Yürekten isteyince, kendine ve yoldaşına güvenince her şey olurdu. Planlama kabiliyeti, amaçlarının önünde hiçbir engel tanımamaları ve hedeflerine kilitlenmeleri hayatımızın mihenk taşı olacak.

2011 yılının en başarılı eylemlerine imza atan bu komutanlarımızı ne biz ne de tarih unutacak. Ve düşman hiç unutamayacak. Onların yüreklerimize ektiği tohumların yeşereceğini bildiğinden düşman için bütün hayat korku hapishanesinden ibaret olacak. Son zamanlarda beraber yaşadığımız son günlerde ruhların yaşadığı dalgalanmayı

hissetmemek körlük olurdu. Düzenlemeler yapılınca ikisinin de yüreğinin sökülürcesine devindiğini görmek sızı veriyordu bize. Çünkü onların bizim hakkımızda karar almaları ruhlarını acıtıyor, o soğuk havada alınlarında biriken ter boncuklarını izlemek bizi de acıtıyordu. Onları rahatlatmak için sarfedilen sözler fayda etmiyordu. Bize cevapları “tabii siz gidiyorsunuz, içiniz rahat ama biz gönderiyoruz. Bu yüzden bir insan hakkında karar almanın ne olduğunu biliyoruz” diyor ve uzaklara dalıyorlardı. Eyleme gitmenin sevincinin yanı sıra bu kadar düşünülmek ve sevilmek ayrı bir sevinçti. Söylenmeyen, sinede gizliden gizliye yaşanan bir sevinç. O günlerde Önderlik ile Mehmet Öcalan’ın bir görüşmesi olmuştu. Önderlik, “Süreci

farklılaştıracak gelişmeler olabilir” demişti. Ruken arkadaş sevinçle atılıp “Önderlik bize mesaj veriyor, öyle bir eylem yapmalıyız ki süreç farklılaşsın” diyordu gözleri öyle parlıyordu ki tecridin içinde yaktığı ateşin kıvılcımları gözlerinde yansıyordu.

Gruplar son ayrılacakları yerden gidince onları Brusk arkadaş uğurladı. Herkese sıkıca sarılıp yüreğini onlarla gönderdi. Ki savaşçılar o yüreği kendileriyle götürmeksizin gitseydiler, başarının eksik kalacağını biliyorlardı. Bu yüzden o cesur yürekten herkes bir parça aldı. Sıra kadın arkadaşlara gelince, “heval size de sarılıp öpebilir miyim?” dedi. Karşıdaki arkadaş gülerek “neden izin istiyorsun” deyip ona sıkıca sarıldı. Bu ruh ikizi olan kahramanları ne zihni kamçılayan şiir ne de kıyamet çığlığı

türkü anlatabilir. Ne ağız dolusu gülüşler, ne de içte ukde gibi serzenişler ifade değil. Sadece insanların değil, kelimelerin de basireti bağlanır. Onları bir tek onlar anlatabilir. Ama yine aramak onları. Her şiirde, türküde, her yağmur damlasında, esen her rüzgârda.

□□

PİRÊ

Küllerimiz savruldu Pire’ye
Yanık et kokusu
Yanaklarımızdan harmanlandı
Barut

Demirden kuşlar yankılarında

Şarapnaller dağılıyor

Onur çocuklarına

Bayramdan bayrama

Yürek yüreğe

Ayaklar bağlanır mevziye

Terk etmek asla

Kuşlar uçup gidebilir

Yapraklar solup dalından düşebilir

Rüzgâr esip dönmeyebilir

Biz kenetleniriz

Kanımızın son damlasına

Pîrê’de silah kuşanmış

Savaşçılar vuruşur

Yağmurlu bir sonbahar havasında

Ateşler yakılır

Halaylar kurulur

Daha 16’sında ayva tüyü yüzler

Hayatın baharında kardelenler

Kıvrım saçları dalgalanır

Ayna görmemiş en yalın bakışları

Cenge durur kahpenin karşısında

Hesap sorar bin yıllara

Kürdün asli kızları, kadınları

Toprak renginde bir gülüş

Dudak uçlarında

Elmacık yanaklarında

Çelikten bir inanç

Miras bırakır avuçlarımıza

Pîrê haykırır gürül gürül

Pîrê yalnız

Bu sonbaharda apansız

Burası Pîrê

Burası savaşın tan yeli

Savaşçılar savaşır

Daha 16’sında

Erkeği, kadını yek omuz

Ölümü bölüştük

Ölüme gülüştük

Bombalarımız koynumuzda

Pimsiz nöbet bekler

Bedenlerimizi siper ettik baharlara

Baharda açacak güllere

Doğacak bebelere

Badem çiçeklerine

Sonbahar havasında bedenlerimizi

Cansız bedenlerimizi

Toprak renginde tenimizi

Savaşçılar savaşır Pîrê’de

Onurdan örülmüş yürekleri

Tükenmez cesaretleriyle

Cesur bir nara olur

İnleyişleri Samura’ın eteklerinden

Semedar’ın zirvesine

Pîrê’nin vadilerinden

Helvesis’in gelinciklerine

Geliyê Tiyarê’nin güllerine

Nadide bir isyan

Kıpırdısıdır inleyiş

Beden yaraları

Can almaya davettir

Savaşçıların yılmaz kimliğinde

Sızı küpü acılar olur

Pîrê kerbela

Secdesi ateş

Durur namaza

Mermiler çivilenir çarmıha

Savaşçılar ölümü bölüşür

Bu sonbaharda

Utan kendinden

Çiyareşkê’nin kardeşi Pîrê

Aldığın kahramanlardan

Yuttuğun canlardan

Yarattığı acılardan

Brusk, Agit, Zinar’dan

Ruken, Medya’dan

Levent, Botan, Welatlardan

44 kere ölüp

Yoldaşlarını bırakmayanlardan

Utan

Bu sonbahardan

Ardında bıraktığın

Gözüyaşlı analardan

Okunan ezanlardan

Utan”

Bager Cudi

??

“Şehitler, Yüreğimde Kabuk Bağlamayan Yaradır”

Önder APO

ACILI TARİHİN VE
YARALI TOPLUMUN ÇOCUKLARI

Derler ki; “tanrı taşta uyur
Bitkide düş görür

Hayvanda uyanır

İnsanda kendini bulur…”

Yani bütün varoluşların temelinde bir tanrısallık vardır. Tanrısal doğduğu gibi tanrısal ölmeyi de bilmelidir her varlık. Ama kendi zamanında, varoluş yasalarınca. Zira öyle bir çağda yaşıyoruz ki, insan aklının ürünü olan savaş yasaları yönetiyor hayatı. Zalimin zulmü karar veriyor yaşayıp yaşamayacağımıza. Tarihin aynasından bakıyoruz ve cenkler izliyoruz kurgusal aklın senaryosundan. Ezen, ezilen, öldüren, ölen, zorba, mazlum, vuran, direnen, doğanın varoluş yasalarına aykırı olan her şey ama bir o kadar da doğasaldır ezene başkaldırmak. Öldürene karşı kendine savunmak, zorbaya kılıç bilemek. Vuranı kutsal direnişle karşılamak.

Lakin yine lanet okuyoruz ilk zorba ve zalim erkeğe. Tanrısal değerleri çalan kurnaz Enki'ye. İlk ölüm eylemine sahip Habil ve Kabil mitine. Tarihin bu kanlı yüzünü gözyaşıyla yıkamak mümkün değil. Çünkü çok ağladı tanrıçalar. Analar, halklar…

Biz Kürtler tarihin bu akış seyrine tanığız. Baştan aşağı direnişin inşa ettiği bir toplumuz. Bu yüzden biliriz, tarih silinmez. Henüz onca büyük silgiler icat edemedi kapitalistler. Çok yakıldı kütüphaneler, lakin küle dönmedi hafıza. Küllerinden var ediyordu kendini Zümrüdü Anka.

Evet, şimdi bu satırları yazarken karşımda oturmuş okuyan iki arkadaşın okumayı bırakıp sohbetlerine tanık oluyorum, dikkatim dağılıyor. Elinde "Öcalan'ın İmralı Günleri" kitabını tutan yanındakine "bak

sana bir şey okuyacağım” diyor ve başlıyor okumaya “Bu zor son satırları da yine halkı çok ilgiyle bekleyenleri selamlamakta güçlük çekiyorum. Ne kadar istiyorlarsa o kadar onların ve hepinizin olduğumu belirtirken, daha kutsalca, yücelerde güzel yaşamanızı, büyük özlemle bastığınız toprak, içtiğiniz su, soluduğunuz hava ve yediklerinizin helal olanıyla birlikte sevgiyle selamlıyorum.” Sayfaları hızla çevirip “şimdi bunu dinle” deyip devam ediyor okumaya doymayan basiretli okuyucu. Dinleyici ise memnun halinden. Yeni sayfada okunanlar bütün anlatım amacımı izah eder cinsten. Öyle rahatlıyorum ki, sanki bütün meramımı anlatmış ve amacıma ulaşmış gibi:

“Benim şahsımda yaralanan acılı bir tarih ve yaralı bir toplumdur.”

Evet, Kürt kimliğindeki özgünlük tarihsel ve toplumsal biçimlenişiyle belirlenirdi. Devam ediyor bütün hain zamanlara isyan eden gerillalar. Okuyucu dinleyiciye diyor ki; “lallar ve sağırlar ülkesinde yaşıyoruz. Biz lal, düşmanımız ise sağır.” Dinleyici okuyucuya rest çekiyor, “hayır, artık dilimiz var” diyor. Okuyucu kavratmakta ısrarlı. Kolay vazgeçen biri değil anlaşılan. “Peki karşımızdaki duyuyor mu sesimizi. Bizim dilimiz açıldı, ya onların kulakları açıldı mı?” Bilmem der gibi dudak büküyor dinleyici. Soru sessizlik içinde yüzerken, onlar kitaplarına gömülüyor. Konumuza dönelim demeye ne hacet, zira bütün yaşamımız bu konudan ibaret.

Evrensel aklın sahibi okyanus ruhlu güzel insanın da dediği gibi “Bizler acılı bir tarihin

çocuklarıyız. Yaralı bir toplumun bireyleriyiz.” Bu sebeple savaşırız, savaşın bir gün bitmesi için. Bu ütopya uğruna bütün kavgalar. İsteriz ki bütün olsun bedenlerimiz. Doğasal kanunlar işleyişinde. Kan revan ile doğduk ağlayarak her insan gibi. İsteriz ki kanlarda yüzmesin ölülerimiz. Ölü bedenlerimize ipler bağlayıp çekmesin bizi yeni Aşiller. Gülümseyerek ayrılmak isteriz adı cihan olan mekandan. Tıpkı bir çiçek gibi şikâyetsiz, bir kelebek gibi ömrüne doymuş ve sade. Doğanın adaletine göre ama böyle değil bize reva görülen yaşam ve ölüm.

Bizler yaşlanma nedir bilmeyenler, çocuklar ağlamasın diye ölenler. Bizler gerektiği kadar yaşamayı bilenler. Amaca uygunsa ölümden hiç çekinmeyenler. İnsan bütün

tarihte gezebiliyorsa ruhunda yaşlanma ihtiyacı duymaz. Yaşamı gerçekten seviyorsa insan uğruna ölmekten caymaz. Ki bizler gelecek kuşağımız gülsün diye ağlamalara tanıklık ettik, ağlatanı da sanık. Şimdi yarımız özgür yaşasın diye yarımız ölüyorsa, anne ve babamızdan önce ölüyorsak ve onlara kan ağlatıyorsak, suçlu kim? Hükmedildiği gibi tarihsiz, toplumsuz, dilsiz, kimliksiz, kültürsüz mü olacağız? Yani hiçbir şey olmama hali. Yok olan. “Düşünmezsen yoktur” olan. Olmak ya da olmamak gibi. Sinmiş gölgeler, korku ve kesif. Aklı başında biri sormaz mı; “hangi varlık buna dayanır?” diye. Bir kuşa sen balıksın deyip başını zorla denize sokmaya benzer bu hikaye. Varsan da sana verdiğimiz isim ile. Hoş gördüğümüz cisimle varolacaksın. Kendinden başka her

şeye benzeyeceksin. Böylesi yaşamaya aşina olmayan ömürlerimize hikayeler, yüzümüze tanımadığımız maskeler yerleştirilmeye çalışılıyor. Bizim olmayan. Aidiyetsiz! İkiye bölünüyoruz sonra, ben ve öteki. Hayatın en acımasız yabancılaşma biçimi. Bu haldeki insan ya bütün ömrü boyunca kaçar kendinden ya da bütün yaşamı bir savaşa dönüşür. Kendisiyle ve ona içerlenmiş kendisi olmayanla dövüşür. Hayatın diğer adı kendini bulma arayışı, kendi olma cengi. Bu sebeple bir gözümüz hayretinde duraksayıp akan zamana bakar. Ünlemdir bir gözümüzün bakışı. Diğer gözümüz soru işareti üretir durmaksızın devranın şaşkınlığında. İkiye bölünmüşüzdür her anlamda.

Böyle işte siz olsanız ne yaparsınız? Çok da üzülmeyerek söylüyoruz, ne Yahudiler gibi paralıyız, ne Araplar gibi devletliyiz, ki bunlara sahip olmak savaşsızlık hali değil, tersi geçerlidir çoğu zaman. İnsanlığın yarası her gün, her ezan vakti kanıyor Filistin'de, Yemen, Mısır ve Suriye'de. Ve ne de tekelciyiz Avrupa'da ya da küresel dünyada. Bizler Kurtiyiz, dağlıyız, Zerdüşt'ün boyun eğmeyen ateşgahlarında Kawa'nın örs ve çekiciyle dövülür kama ve kılıçlarımız.

Savaş aşığı değiliz ama bize yakıştırılan yaşam ve ölüm biçimlerini kabul etmek durumunda hiç değiliz. Bize ezberletilen yalan yanlış tarihe göre de yaşamak zorunda da değiliz. Bilinsin ki "tarih haksızlıklar yaşar, ama asla unutmaz." Öyle ki "tarih duymak isteyenler için gerçeğin şaşmaz pusulasıdır."

Biz Kürtler tarihsel ve toplumsal hakikatimizle bülbüllere benzeriz. Bülbüller evcilleşmeye gelmezler. Tutsak alındıklarında ise şarkılarını hiç unutmazlar. Dağ kartalları gibiyiz. Gözü kapalıyken, ya da uyku halindeyse ve bu şekilde esir alınmışsa, tutsaklığı yaşar ve esaret ile cezalandırır kendi kendisini. Yani ölümün başka biçimi. Yok eğer şuuru yerinde ve gözü açıksa ve buna rağmen esir alınmışsa kafasını kafes şişlerine vura vura parçalar. Ayaklarından asmışlarsa, kanatlarıyla kafalarını koparmaya çalışırlar. Akrebin ağusunda değil, doğumunda vardık biz. Akrep sırtından doğum yapar. Sırtını ikiye böldüğünde yavruları doğardı. O ise ölürdü. Hem de uğruna öldüğü yavrularını görmeden. Yavrular annelerini yiyerek

yaşardı. Ne kadar acımasız ve dehşet verici geliyor değil mi? Oysa ne kadar adil. Onlarcası doğsun diye biri ölüyor. Hem de hiç sorgulamadan. Olması gerektiği için. Ne anne itiraz ediyor ölüme, ne yavru bu şekilde yaşamaktan ve annesiyle beslemekten şikâyetçi. Çünkü o yavrular annelerinin özünü yiyerek, zamanı geldiğinde aynı şeyi yapmaktan kaçmayacak. Her varlığın vazgeçilmez ve kaçınılmazlığı vardır. Tıpkı akrebin ateşin ortasında kaldığı o an gibi. Ölümün vazgeçilmezliği gibi. Yaşamın anlamı çoğalsın diye vardır bu tür ölümler. Bazen insanın kendisi bile kendisini insan aleminde ifadeye kavuşturamaz. Hayvanda uyanan tanrı, insanda kendini bulan tanrıdan daha mütevazıdır. Ya da kendini bulmanın kibridir

bu ifadesizliğe sebep. Bu ifadesizliği ulus olarak yaşamamızın sebebi neydi?

Oysa tanrının devindiği her şey vardı bizde. Taşlardan ördük ilk köy evimizi. İlk bitki bu topraklarda ekilmişti. Hayvan dostluğu bu coğrafyanın özüydü. İlk tanrısal buluş burada olmuştu; Mezopotamya'da. Şimdi ne olmuştu da susuyordu içimizdeki tanrısallık ve şiirsellik. Sahte tanrılar türeyeli beri içimizin tanrısı hep susuyor.

Ve uyuyor şiirler…

Her zamankinden daha fazla çarpıtılmış hakikatler çağındayız. Bu yüzden bıçak çekti yollara düşen özgürlük delisi çocuklar. Susmak ve boyun eğmek bir dildi onlardan evvel. Bu yüzden çığlık çığlığaydı arayış divanesi bu gençler. Tersyüz edilmiş tarih avcılarına haykırdı onlar. Her şeye rağmen

öyle kahramanlar doğurmuştu ki bağrında bu toplum, gün geldi sahte buyurgan tanrıların onlara bahşettiği kaderi kabul etmediler. Alınlarına çizilen kara bahtı kazıdılar alın derilerinden. Gel gör ki Nemrut'a bile başkaldıran gerçekten gelenler, koynundaki yılandan kapardı zehrini. "Ellerin taşı değmezdi, dostun gülü yaralardı." Düşmanın kılıcına ay demezlerdi, gülün dikeni kan revan içinde bırakırdı. Yezdanşer, Rayber ve Osman'a varana dek.

Evet, tek tek anlatmaya çalışacağımız bu kahramanlar böyle bir toplumun çocuklarıydılar. Bu tarihin izdüşümünden doğdular. İşgalin ismine alışmadılar. Yanlış yazılmış tarihin isyancılarıydılar. "Yanlış tarihle doğru yaşanmaz. Kendi özgürlük tarihini yazamayanlar özgür yaşayamazlar"

sözünün yakıcılığını iliklerinde hissettiler. Bir insan nasıl bir tarih yaşadığını bilip anlam verirse ancak güzel bir gelecek yaratma hayalini kurabilir. Hele bu insan Kürt ise…

Yine yok oluşun eşiğinde duranlar, ancak anlar varoluşun müthiş çağrısını. Aslında bu her varlıkta böyledir. Her canlının dünyası ayrı olsa da, yaşam arzusu aynıdır. Canlılar diyarında her türün kendisine göre bir savunma mekanizması vardır. Kendini savunmayan tek bir varlığa bile rastlayamayız. Atom parçacığı bile bozunum yaşamamak, kendisi olmaktan çıkmamak için direnç gösterir. Yani özünü savunur. Bu bütün canlılarda öyledir. Kanadı kırık bir kuş yılana yem olur. Çünkü özünü savunacak direnci kırılmıştır. Bu insan aleminde daha çetrefil bir hal alır. Çünkü insan sadece

kendisini değil, toplumunu da savunmak durumundadır. Biliriz ki Kürt halkı tarihsel gerçeğinde direniş gösterse de, bu yetmemiş bunca egemen devlete karşı sadece direnmek değil, öz savunmayı yaşamın bütün örgütlülüğüne içermek gerek. Hele bünye ihanet gibi bir bozunum yaşıyorsa… Bunun derin bilincinde olanlar kendini adamaktan çekinmez. Kendine yabancılaşmanın sancısını çeken, özün kıvamını yakalayınca hiçbir güç onu özünden koparamaz. Tıpkı köleliğin çirkefini görüp ölüm de olsa ucunda özgürlüğe koşan Prometeus gibi. Esareti yaşamamak için kendini uçurumdan atan Besê misali. Kürt halkı bu sırra erdiğinden beri ‘öze dair ne varsa özgürlükten geçer’ kuralına göre yaşamayı bildi. Bu nedenle yüzlerce kızıl

perçemli kızını feda etti. Volkan yürekli oğullarını kurban verdi. Ruhunun derinliklerinde baş eğmeyen binlerce aşık, özgürlük hareketine akın etti. İfadeye kavuşturmak istediğimiz onlarca şehit arkadaşımız bu gerçekliğin ifadesi olmak kadar bu onuru bizzat yaşadılar. Önderlik bunu şöyle ifade ediyor; “PKK ve KCK pratiğinde hiç birarada, birlikte olmamış dünün kölesi birçok genç kadın ve erkek, halkının demokratik ulus inşasında hep birlikte platonik bir aşkla büyük işler başararak, ne kadar güçlü kişilikler olduklarını da kanıtlamıştır. Bu konuda yüzlerce kahraman şehidimiz vardır. Bunlar Mem û Zin olmayı başarmış büyük kahramanlardır.” Bu tarihsel toplumsal öze kavuşmak acı verdiği kadar, onur vericidir

de. Varım demenin adıdır yani. Varlığını haykırmanın öbür adı. Ahmedê Xanê'nin de dediği gibi "Kürtler aşksız, irfansız değildir, kitapları da var demek için yazıyorum." "Tanrım neden Kürt doğdum" feryadını içine akıtmış bir tarihten geldik. Kendi güzelliğini görmekten kaçan mülteci duygular eseriydik. Bir gün alnı dövmeli, çenesi işaretli bir Kürt kadını ya da annesi görürseniz yüzüne, gözlerinin ta içine bakın anlatılmak istenen her şey var orada. Kalemin hünerinin ötesinde her şey…

Bütün hayatın zıtlıklarını yüzüne nakşetme arzusudur dövmeleri. Hem zaten her şeyin en yalın hali yüzünde değil midir insanın? Bütün ifadelerin yansıma aynası, acı ve sevincin biricik mekanıdır yüzlerimiz. İki zıddın mayasıdır analarımızın alnındaki

dövmeler. Alnını damgalamak isteyen her kadın, gider çocuğu kız olan bir kadının sütünü getirirdi. Süt, bembeyaz! Bir de ateşlerden arta kalan is alırdı. İs, kapkara! Bin bir acının sınavına çekilmiş gibi alnını iğne darbeleriyle kanatırdı. Zıt olan süt ve is karışımını kanına karıştırırdı. Bütün tezatları yüzünde yansıtmak istercesine, kanına yedirip damarlarına kavratırcasına. Ak ve karanın karışımı maviye dönüşürdü alnında. Tarihin sonsuz yolunda, öyle bir halktı ki Kürtler çok sevdiği vardı onların buluşması olmayan. Ayrılığın kancasında bir buluşma… Kürtler derin vadilerde ıssız birer gölgeydiler. Kuyunun dibinde yankılanan ses idiler. Yüksek dağ başlarında sahipsiz iniltiydiler. Herhangi bir gölgede kavalın ezgisiydi aşkları. Şairleri yalnızdı. Aşıkları

kavuşmazdı. Kahramanları uzun yaşamazdı. Gözlerinde çığlığın resmi vardı. Yuvası yıkılmış bülbül gibiydi dengbejleri. Küle dönmüş sevdalar ülkesinden yükseliyordu ağıda dönüşmüş aşk masalları.

Delal oy delal

Berxo were mala bavê min bi mêvanî

Ezê ji tera deynim kulavê sor ê Xorasanî

Ezê ji derweşê dilê xwe re serjekim miya sorî serberani

Eger kalê bave mîn pira dayika min got “ka miya meyî sorî ser beranî?”

Ezê bejim por kurê, şivanê me kurê xelkê bu, li çolê hişt gura xwarî.

Delal way delal delal way delal

Ez neminim derweş û berxo

Werê mala bavê min bi mevanî

Ve öyle uzayıp gidiyor dağ başlarına bu ezgi. Yaralı bir maral olup sekiyor ovalarda. Kuşun kanadında uçuyor ormanlara. Öyle herkes her istediğine varamazdı buralarda. Savaşla sınanırdı bütün aşklar ve kolay kolay dönmezdi yiğit olanlar. Buluşmazlardı benim dedikleri bir ülkeleri olmadıkça. Edulê de Derweşî böyle bir cenkte sınarken yitirmişti. Aşk, yiğit olanların işiydi bu topraklarda. Çünkü toplumsallığının ve ülkesinin yitirilişini izleyemeyenler cengaver olabilirler. “Ahlaklı ve onurlu bir Kürt için yaşam kesinlikle günün yirmi dört saatinde varlık ve özgürlük savaşçısı olmakla mümkündür.” Başka yaşam biçimleri vardır. Lakin insanlığından, onurundan, hakikatinden vazgeçmiş bir şekilde. Aşksız,

onursuz bir haramzade olarak. Toplumsallığından boşalarak, hakikatinden kaçarak. Oysa toplumsallığın özünde Kürtlerin de birçok öyküsünde maşuklar aşkları için toplumlarının öz kültürü için en yaman savaşçı olmayı bildiler. Hem de en barbarlar karşısında. Kocaman bir yürek ve çıplak bir elle bile. Varsa insanlık adına bir beraberlik onur ile bezenmeli kadınlık ve erkeklik. Yükseklerde olmalı erişmişlik. Bu anlamda güzel Edulê tam bir arı ecesi gibidir. Arıların ecesi, yaşamın gereği çiftleşme zamanında göklere uçar. Ardından onlarca eril arıyı da uçurarak. Öyle yükseklere uçar ki, onca arı içinde sadece kendisine ulaşabilenle çiftleşir. Ülkesi özgür olmayanların ilkeleri yükseklerde

seyretmeli, yerde sürünen yaşamı seyretmemeli.

Sırf bu sebeple Ferhat dağı delmedi mi?

Derwêşê Evdê Musul ovasında düşmedi mi?

Kemal Pir bedenini zindanlarda eritmedi mi?

Zekiye ateşlerde yanmadı mı?

Karasungur sırtından vurulmadı mı?

Bermal kendini paramparça etmedi mi?

Ve Pîrê'de onlarca Derweş ve Edulê özgürlük için can vermedi mi?

44'ler Mazlum ve Beritan'ın ardılı değil miydi?

Her ulusun kahramanları vardı, ama hiçbir ülke bizim ülkemiz kadar parçalanmadı. Hiçbir ulus kendini üstü betonlanmış bir mezarda unutmadı. Her ulus kahramanlarını

iterek öne çıkarırdı. Bizde kahramanlar yalnız yola koyulur, ölümden beter acılardan sonra şaha kalkardı insan seli. Ve yüzlerce özgürlük hareketi vardı hem de dünyanın her yerinde. Harikalar yarattılar, bedel verdiler, kendilerini ütopyalara feda ettiler. Ama hiçbir hareket bizim kadar kahraman yaratmadı. Özgürlüğü insan yüzüne çizemedi. Bu yüzden bizde her anlam arayışçısı militan tekmil insanlıktan oluşan birer destan.

Her ülkenin vardı savaşçıları, ‘cihad-ı suğra’da yenerdi düşmanları. Ama kaçardı ‘cihad-ı ekber’den. Oysa biz cihad-ı ekber’de yenmedikçe kendimizi, çıkamazdık cihad-ı suğra cengine. Herkes eline silah alabilirdi. İyi kılıç kullanabilirdi. Adına savaşçı denilirdi. Ki savaşırdı da. Zira herkes kavga edebilirdi,

ama herkes savaşçı olamazdı. Bizler ise bilge savaşçı olma yolundaydık. İskender dünyanın en büyük savaşçısı olarak bilinirdi. Ama Diyojen'e saygıyla eğilerek çekti gölgesini güneşinden. Bir başka bilgeye şunu diyebildi; "o benden daha büyük rakiplerini yenmiştir." Evet, devasa topraklar görünür, somuttur. Zorbanın iştahını kabartır. Fethedilebilir. Oysa anlam savaşçıları bunun peşinde değildir. Elle tutulmaz anlam. Gözle görülmez özgürlük. Özgürlük karakteri gereği esir alınamaz. Anlam işgal edilemez. İşte bilge savaşçılar bu erdemler peşindedir. Kendilerinde işgal edilmiş toprakların haritalarını biriktirmezler. Onlarda biriken aşkınsal öze içerlenmiş özgürlüktür. Ve bu insanlık adına değer içerir. Vazgeçilmezliktir bu. Ülkelerini ve insanlarını bu aşkla inşa

etmek istedikleri için bu değerlere bir el uzandığında anlamdan doğan yaman savaşçı kesilirler. Bütün ömrünü özgürlük peşinde koşmaya adayanlar kolay yorulmazlar. Onları terleten anlama ulaştıkları andır. Gayri bundan sonra düşmanı topraklarından söküp atmak kolaydır. Nefes kesen direniş abideleri yanında tarih boyunca dehşet verici ihanetleri artık anlıyoruz. Dedik ya herkes savaşabilir, ama herkes bilge savaşçı olamaz.

Mayamıza ne katıldı diye sormuyoruz. Özümüzü biliyoruz. Hamurumuzun zalime doyumluk ekmek olmasını kabul etmiyoruz. Ama kendimizi bütün insanlık ile paylaşıyoruz. Bizde savaşçılık biraz da bu tarzda gelişiyor. Bizler APOCU militanlar bir nevi Kürdün yeni adı oluyoruz.

Amaçlarımızın büyüklüğüne denk yaşayıp bu uğurda ölmeyi şans sayıyoruz. Ama ne kadar acıdır ki realitenin sislerine gömülmüş dünyaya kendimizi ifade edemiyoruz. Daha doğrusu bütün yönleriyle bizi anlayacak bir gerçeklik yok karşımızda. Hani olur ya hiçbir şekilde ifadeye kavuşmayacağını düşünür insan. Hiç kimse tarafından anlaşılmadığını… Bu duygular kaos anlarını ifade eder. Ama biliyoruz ki tarih yaratmak isteyenlerin, yaşamı sancılı anlarla doludur. Nietzche'nin de dediği gibi "dans eden bir yıldız doğurmak istiyorsan kaos yaşayacaksın." Güzel yaşamı insanlık için hayal edecek bir potansiyele sahipsen, yoluna çıkabilecek engelleri de aşabilecek güçtesindir. Çünkü insan gücü oranında hayal kurabilir. Ne kadar güçlü bir felsefen varsa o kadar büyük

yaratımların da olur. Buna verilecek en büyük örnek PKK toplumsallığıdır. İnsan, inancının yüceliğinde anılmak ister. Amacına denk anlaşılmak ister. Ama sanki ne yapsan az, ne yazsan yarım gibi geliyor insana.

Önderliğin de dediği gibi “Bir düşüncenin kaleme alınması bir çocuğun doğmasına benzer.” Zor ve sancılı ama bir o kadar da harika. Fakat söz konusu bu bilge savaşçıların ölümsüzlük göçünü anlatmaya gelince…

44 arkadaşımız parçalanmış Kürdistan’ın bütün parçalarını bir araya getirip yüzlerine çizdiler. 44 simada dörde bölünmüş Kürdistan değil, bütünleşmiş, bir bütüne kavuşmuş Kürdistan vardı. O kutsal abideler içinde Kürdistan’ın her parçasından şehit arkadaşlarımız vardı. Bu bütün iktidarcı,

parselci ve kan emicilere çok şey anlatıyordu. Pusulanın dört yönüne göre bir coğrafya bölünmesini dinlemeyen, bütün sınırları aşıp bir araya gelen aynı amaçta bütünleşen bu insanlar, başarı kazanmış bir ideolojiyi haykırdılar. Demokratik ulus tohumlarını serptiler. Bu öz savunma savaşçıları, özgür ruhlarıyla insanlığın öz çocukları olduklarını büyük bedeller vererek anlattılar. Bir asrın yarısını alan bir mücadelede eski Kürdün küllerinden özgür Kürdün doğduğunu bütün dünyaya ölümleri pahasına anlattılar.

□□

Kış günlerindeyiz.

Kar ve boran.

Cilo asi, geçit vermez

ve hep bir ağızdan haykırıyoruz.

“Hele bir bahar gelsin, hele bir güneş doğsun.”

Ve diyoruz ki,

44 özge can gözünüz arkada kalmasın.

□□

Yemin Ettiler

Yemin ettiler yarınlarına

Su seslerinde

Dinleyecekler türkülerini

Gözleri hep yıldızlara yürüyecek

Ve toprakta olacak sırtları

Elleri toprak

Gözleri yıldız

Sesleri su…

Çocuktular

Ölümlere gittiler

En çok yaşam ektiler

Gölgeleri

Işıkları cılız evlerin duvarlarına yansıdı

Yiğitlik utangaç bir günahsızlık diye taşınacaktı

Her şey zamansız bir dans ile başlayacaktı

Ve gözleri ay çocukların parıltısında

Yemin ettiler

Sonra da ağlamayı haram ettiler

Ateş dansı kızların gözlerinde

Ve akan derede

Sözlerini bıraktılar

Ay vakti zamanlara

Dengbej normlarıyla

Hayal kurdular

Yemin ettiler

Suları onlara çarpar tüm derelerin

Onlarda parlar tüm ışıklar ve tüm sözler

Onlardan haber salar

Onlarsa yemin ettiler

Bir ay vakti

Bir derede

Bir dans izlemeden gitmeyecekler

Yemin ettiler

Suya

Toprağa

Ve yıldızlara

(…)

Toprağa Cemre Düştü

Bir mahşer vardır ki, binlerce kıvılcım doğuran ve ne kıvılcımlar gördük denizleri bile tutuşturan. Hani kelimeler vardır, anlamı kayıp hani anlamlar vardır kelimesi olmayan. Kum fırtınası yaşardı insanlık. Gözlerde mil tufanı. Kayıp muskalar arardı çocuklar. İçinde güzel dualar olan. Yüreğe

arami sebatlar taşıyan. İşte böyle bir havada yolcu ettik can yoldaşları. Sadece Kürdistan'ın dört parçasına değil, hemen hemen her şehir ve ilçesine, parçalanmış bedenler, paramparça ana yürekleriyle, gözyaşları içe akıtılarak, zılgıtlarla karşılandı yoldaşlarımız. Gelinlerin eline kına yakar gibi, damatların eyvana girişini karşılar gibi…

Brusk ve Erdal arkadaşlar Amed'i yol bildiler. Dağkapıdan gelip Dağkapıdan gettiler. Hevsel bahçelerine selam verdiler. Yedi kardeş burcu kan akıtıyordu bedene. Yaralı bir kartal uçuyordu surlardan. Yıkılsındı Berbiheyv, bir havar olsundu Andok.

Ruken arkadaş Şerefdin yaylasının yeşili ve göğün maviliği arasında beyaz ata binmiş bir peri gibi süzülüyordu. Ceylanlar gölleri terk

ediyordu teker teker. Gülüşlerinden öpüyordu seher yelleri. Bingöl, sıladan geldi o güzel yüzlü peri.

Aç ellerini Çemê Xalan, sana geliyor akışlarından doğan. Onu bağrına bas Raman. Uğurlar olsun saf yoldaşlık olan heval Garzan.

“Adıyaman, yolu duman oy oy yavrucağım” türküsünü söylüyordu yollar. Güzel gözlü cerenimiz yolcuydu ve şimdiden ne de çok özleniyordu. Nemrut’un dağının yamacında tarasın saçlarını tanrıçalar. Roza’mıza iyi bak Adıyaman. Gülüşlerini Bêzar’a savur. Savur ki gelincikler açsın Güneybatı…

Dicle hoyrat zamanlara aldırmaksızın akıyorken, Cizre Kemal’i ağıtlarla, zılgıtlarla ağırlıyorken, hiçbir hükmü kalmamıştı sözün. Şimdi konuşan serhildandı.

Ve Çelê Zilan ve Serdar'ı doğurduğun yerde aldın bizden. Gözün kör müydü Çelê? Hiç mi tanımadın Serdar'ı? Hiç mi kanat geremedin Zilan'ın başına? Bilesin hafızamızda kalan, kanlı resmindir.

Kar boran Erzurum, sana geri döndü kardelen yavrun. Irmaklar değil, Rojbin'in anasının gözyaşı yıkasın seni. Güneş değil, içimizin yangını eritsin seni. Sakın üşütme Rojbin'imizi.

"Serhat bir büyük dilan olur" Medya Iğdır'da sevimli bir çocuk yüzü. Ahmedê Xanê'nin yanına gömün o tertemiz özü.

Eylem Ararat'ın cesur kızı. Kars'a yolcu ediyoruz onu. Dikenli teller ardından korkuyla gülüyorken Serhatlı çocuklar, iki asi kızın puşisini bağlıyoruz dilek ağaçlarına.

Ruken Serhat yoldaşımıza da Erciş kucak açıyor. Örüklü saçlarıyla dalıyor Serhat zozanlarına. Beybun kokulu o topraklarda çobanlar kaval çalıyor onun anısına. Misafir oluyor üçü de dengbêjler klamına.

Esmer coğrafyanın çocukları gidiyordu Urfa'ya. Fırat yıkıyordu onları. Harran uzayıp gidiyordu sarı başaklar güneşe secde ederken. Dijwar Hz. İbrahim'in bedenindeki ateşi söndürüyordu. Diren balıklara yem atıyordu. Ve Amara ikisinin de alnından öpüyordu.

Kato'ya taç yapan yıldızlar altında koşuyor üç cengâver süvari. Faraşin özgür ruhlu bu atlılara uçsuz bucaksız bir derya. Gever koynunda yarım kalmış bir şiir saklamakta. Şirvan Faraşin'in bütün gözelerinde

durulanmakta. Çekdar gülüşlerin en güzelini Botan’a taşımakta. Onları bağrına bas Hakkâri. Cudi’nin gölgesinde sakla onları Şırnak. Nergizlerle ört genç bedenlerini Beytüşebap.

Evet, Gever ovası yüksek olan. Gözleri Cilo ve Çarçella’da kilitli kalan. Maviye çaldığında göğünün yüzü, gelecek sana Berwar ile Botan. Ateşlerden arta kalan buharın gökyüzüne yakardığı bu zamanda buğday öğüten anaların eline verin o iki özge canı.

Siirt’e yol alıyordu Tirej ve Dündar. İsimsiz kıyametlerdeydi Gabar. Tanrıların sustuğu demdeydi Çirav. İlk kurşun çocuğuydu Eruh’ta onlar.

Kuşların cıvıltısından eser kalmayan bir deprem vaktinde, atının terkisinde umut taşıyan bir delikanlı geliyor sana Van.

Kalende aşka selam duran bir tören yap ona. Gölünün yakamozları tutsun elinden. Yiğit Zinar'ımızı türkülerinle kucakla.

Sis ve sürgün diyarı Varto, sancısında hasretin ve uzun yıllar uzağında bir evladın geliyor koynuna. Batıda mülteci, sende ise nişteci dir Agirbaz. Bütün namertliklere inat mert davransın toprağın.

"Burası Muş'tur, yolu yokuştur, giden gelmiyor acep ne iştir" diyor türkü. Welatımızdan bi haberdir bu türkü. O dönüyor işte. Çünkü o ülkesini genç ömrünü sığdırdığı destanlarda seviyor. Tohumunu doğduğu topraklara ekiyor.

Şimdi Kuzey'den Doğu'ya yol alıyoruz o mistik eşiğe, insanlığın büyüdüğü beşiğe, sıcak insan suretlerin çizildiği o yere. Güneşin doğuş seyrine... Derler ki

“topraktan geldik toprağa gidiyoruz” biz de diyoruz ki toprak insanı sever, eğer insan da seviyorsa onu bir cemre gibi toprağın koynuna düşer. Özünü toprağa serper. Çiçekte güneşi öper. Seyit Rıza’nın, Şeyh Sait’in, Bedirxan’ın torunlarını verdik toprağa. Şimdi Simko Şikakî ve Qazî Muhammed’i görmeye onur ve gurur bahşetmeye geldik. Yaktıkları ateşin sönmediğini, büyük bir volkana dönüştüğünü söylemeye geldik.

Beritan ve Serdar’ı getirdik Maku şehrine. En saf damlalar biriktirdik insanlığın eline. Bozkırlar alacak onları içine. Dambat öpecek ikisinin de alnını. Serdar yanık bir türkü, Beritan berrak bir özün esintisini serpecek Mak’ların kalesine…

Dilar ve Deniz adaklarını sundular kuşların uçuşuna. Kürdistan'ın semalarına çizdiler hayallerini ve şimdi Şapur'da yağmur yağmakta. Hayallerini toprağa akıtırken ikisinin yüzünü gözyaşıyla yıkamakta. Hayalleri kadar büyük, arayışları kadar akışkan bu iki canı omuzlayın. İncinmesin yüreklerindeki ateş ve su.

Urmiye gölü, ey güzel ayna. Neden hep gökyüzü var simanda. Maviden başka bir şey görmez mi gözlerin. Aç ellerini Samura'dan bir yolcu geliyor sana. Samura ki aşk öykülerinin dağıdır o. Kalk ve Sipan ımızı al, sonsuz bir mavilikte sakla onu.

Oyyy Kamyaran, Şaho dağının gölgesinde kalan. Pir Xidir'dan selam alan. Başını kaldır, bak sana fısıldıyor Hanyan ve Guziban. Ne diyor Hewreman? Yıldız gözlü Şaho'yu

anlatıyor dağlı ağıtlar. Rejaw'ı söylüyor Hewrê'nin ezgileri.

Yüzünde bir çocuğun gülüşü olan ve öylece kalan bir yiğit yol almış sana geliyor Doğu Kürdistan. Katol'dan, Xoyê'den geçiyor Agit. Viyan ile yürüyor, Hamza ile geçiyor, yanında onlarca güzel yoldaşı ile Doğu'ya ilerliyor. Oysa dağlar çıldırasıya onları çağırıyor.

Doğu'dan Batı'ya yol alıyor ateşten kızıl hatlar çiziyoruz. Cigerxwin'in şiirlerini toprağa serpe serpe gidiyoruz. En küçük ama en büyük değerlerin yaratıldığı parçamıza gidiyoruz.

Suriye devlet sınırlarına öfkeyle bakıyoruz. Bütün sınırları yerle bir edecek güçler topluyoruz içimizde. Bizi ayıran telleri tırmalıyor gözlerimiz.

Kutsal kitapların erdem tasvirinden doğan bir çocuk muştular veriyor sana Dêrik. Levent'in gülüşlerini kat Ava Mezîn dalgalarına. Ruhat ve Gülbahar yıkansın Fırat'ta. Sıcaklığınla ısıt onları Kobanî. Yüzlerindeki kanları ada her karanfil doğuşuna. Sar ruhlarını çölün zencefil kokusuna.

Berwar'ın uzun saçlarında ara yeni yol geçitlerini Tirbespiyê. Zekâsındaki kıvılcımları yüzüne sür. Gözlerindeki mumlara üflemesin rüzgârın.

Delice zeytinin yapraklarından çiğ damlaları süzülür, ağacın köküne su içirirdi. Engizek dağı eğilir, Doğan Efrin'e dönerdi. Ilıman havalarını sür yaralarına.

Kamuran, Kanî, Rênas, Dilşad, Zinar, Serdem yüzlerinde Kürdistani yiğitlerin işareti olan

güzel yoldaşlarımız. Sizler isimsiz kahraman değil, ülkenizi kahramanlık öyküleriyle bezeyenlersiniz. Gördünüz değil mi Kürdistanlılar… Parçalanmış ülkemiz nasıl da bütünleşti o güzel yoldaş simalarında. İsyanlar nasıl da diridi direniş çığlığında. İhanet nasıl da yıkıldı o onursal beraberlikte ve her şey ne kadar keskindi özgürlükte.

Şimdi Ey Raqîp marşı ruhlarını Kürdistan semalarında kanatlandırıyor. Tutkularını dünyaya duyuruyor. Evrenin o güzel bahçesine götürüyor hepsinin saf özünü.

Rüzgârın uğultusunda onlar, içtiğimiz suda onlar, seyrine daldığımız ateşte onlar. Soluduğumuz havada onlar. Toprağımızda onların özü var. Onlar bütün öyküsüyle bütüne kavuşmuş Kürdistan.

□□

“Şahin bakışlı gözlerde

Bir ülke uzanıyor boylu boyunca

Karanfil ateşe atılır

Binlerce kelebek hayat katar toprağa

Ve kan kokarken

Ağır savaş iklimleri

Tutuşur şafaklar

Kızılca kıyamet gibi

Alevler içinde yepyeni bir yaşam yeşerir

Gürleştirir haykırışları

Yankılanır

Yüreğine kor düşenler her yeri yakar

Zulmün karargâhları yanarken özgürlük ateşinde

Umut büyür

Tarih utanır

Korkunun kefeni yırtıldığında

Newroz'un gülleri baharı muştular ülkemize

Tıpkı güneş gibi

Destan destan güneşe yürüyenler gibi…

(…)

??

“Şehitler Dünümüz, Bugünümüz Ve Yarınımızdır.”

Önder APO

Hisleri Gölgede Bırakan Anlar

Arkadaşları tek tek yazmaya başlamadan önce yaşadığımız anları yazmanın her şeyden daha gerçekçi olabileceğini düşündüm. Çünkü o anlar içinde sadece o zamanı değil, geleceği de ifade ediyordu. Çünkü birçok arkadaşın hisleri o kadar keskindi ki, ne yapsan vazgeçiremeyeceğin tarzda. Özellikle bazı arkadaşlar yaşanacak kıyametin sancısını yaşıyor gibiydi. Çoğu bizi

uğurlarken ağlamış, geri dönmemiz için rica etmişti. En çok da Berwar arkadaş kaygısız ve içi sarsılarak ağlamıştı. Herkes aynı soruyu soruyordu; “Neden ben de en öne gitmiyorum?” Öne gitmek, yoldaşının önüne atılmak, içimizi ferahlatan bir gerekçeydi. Kim bilebilirdi ki arkada kalanların en önde ipi göğüsleyebileceğini. Kalan arkadaşlara moral vermek için konuşmayı denemek en zor işlerdendi. Çünkü arkadaşların o duygusal atmosferle dile getirdikleri tüyler ürperticiydi. Birçoğu “heval sorun düzenleme değil, içimde çok kötü hisler var” diyordu. İşin ilginç yanı ise ön mevzilere giden arkadaşlar çok rahattı. Kime sorsan tek bir söz duyuyordum; “başaracağımıza inanıyorum.” Bu sözün ötesinde bir söz söylendiğini duymadım. Bu hepimiz için de

geçerliydi. Bazılarımızın ürkünç rüyalarını saymazsak. Eyleme dair başarılardan emindik. Eylemden önce herkes birbirine söylenmesi gereken ama ertelenmiş sözlerini söylüyordu.

Doçkacı Diren arkadaş ile bir keresinde eylem keşfindeyken, gelip yanıma oturdu. Gözümün önündeki dürbünü kaldırmadan “ha bir asker nöbet yerine gidiyor. Heval Zilan hele bir saate bak, bunlar hangi saatte nöbet değişimi yapıyor?” sesini Zilan arkadaşın sesi gibi incelterek, “saat 1’e beş var.” Karşımızda oturan Agit, Zilan, Çekdar ve Şaho arkadaş gülmekten yana devriliyorlardı. Birazdan kaşlarını çatmış gelip başımızın üstünde duran Zilan arkadaş “hele bir özgün tekmil gelsin ben sana ne yapacağımı biliyorum” deyip gülüyordu.

Cevap veren Diren, “Senin bana tepkili olduğunu biliyorum. Ama ne de yapsan doçka ile Çelê’yi tarayacağım.” “Hele bir hemşerime bir şey olsun, seni mahkemeye vereceğim” deyip çay yapmaya giderken, Diren hala laf yetiştirmek için uğraşıyordu: “Ay çok korktum.”

-Heval Diren! seslenen heval Çekdar’dı. Başını kaldıran Diren’e soruyordu;

- Sahi sen nereliydin?

- Daha dün söyledim ya!

- Ya öyle mi gerçekten kusura bakma, heval gerçekten unutmuşum.

Hiç de unutmamıştı. Çünkü o heval Diren’in kendi memleketinin ismini kendi aksanıyla söylemesini sevdiği için ona tekrar tekrar söyletmekten zevk alıyordu. Ben bunları

düşünürken Diren yapmıştı yapacağını yine. Harranlıyım diyemiyordu. “Heranliyim” der demez ortalık kahkahalara boğulmuştu. Sesler arşlara ulaşırken, “heval heval Çelê’yi başımıza toplayacaksınız, hemen dağılıyorsunuz” demekten kendimi alamadım. Bizim Diren şaşkın şaşkın “şaka gibi, ben ne söyledim bunlar öldürdü kendini gülmekten.” Şimdi sıra Agit arkadaşın kahkahasına gelmişti, çünkü o da Diren’in şaka gibi sözüne takılıp duruyordu. Zaten Diren’i çağırdıklarında, biri “hevala Heranli” diyor biri de “hevala şaka gibi” diye sesleniyordu. Herkes gülerek bir yerlere giderken ikimiz yalnız kalmıştık. Eski arkadaştık. Beraber olmak huzur vericiydi. Ama bir şey vardı; Diren’i tanıyordum, o

boşa gelip kimseye sokularak oturmazdı. Herkes gittikten sonra ona dönüp

- Reşê, ezê te bikujim, te qiyamet rakir.

Hiç altında kalır mı;

- Ay ez bimrim tu beleka berfe yî!”

“Sen baş belasısın Afrikalı Leo” deyip dürbünü alıp bakmaya başladım. Ben dürbünden bakarken, o yanımda oturmuş beşik gibi sallanıp duruyordu. Bir de en az on kez aynı sözleri tekrarlayıp duruyordu; “binmişiz bir alamete gidiyoruz kıyamete. Binmişiz bir alamete gidiyoruz kıyamete.”

- Bu nedir heval? Tekerleme mi?

- Yok, Cem Karaca’nın şarkısının sözleri.

- Başka söz mü bulamadın? Gêj ettin beni.

- Bizi ifade ettiği için söylüyorum.

Yine eski moduma geçmem onu kızdırmış olacak ki, bu kez beşiğini daha hızlı sallayıp ikide bir bana çarpıyor, elimdeki dürbünü oradan oraya savuruyordu. Mevziye odaklanmış dürbün hızını alamayıp mercekle hiç alakası olmayan bir dağı gösteriyordu. Bu mızıkçı tavrını anlasam da yine soruyorum;

- Ne istiyorsun cigera min? Verem ettin sabahtan beri beni.

Küsmüş çocuklar gibi dudağını bükmüş karşıya bakıyordu. Esmer yüzü ciddileşmişti.

- Benimle ilgilenmeni istiyorum.

- Kocaman kadınsın ne ilgileneceğim seninle.

- Aha ben de akşama kadar seni burada gêj edeceğim.

Aklıma eski günlerimiz geldi, taşkınlıklarımız. Bir keresinde beni uyandırıp gece saat 2'de nöbet yerine göndermişti. Nöbet yerine gittiğimde oradaki nöbetçiye uykulu gözlerle "gidebilirsin" dedim. Nöbetçi tuhaf bir şekilde eğilip bana baktı;

- Heval ben yeni geldim zaten.

- Nöbetçi sen misin?

- Evet!

Kandırılmanın ne kadar kötü bir şey olduğunu düşünerek, peki ya ben ne oluyordum? Nöbetçi uyurgezer olduğumu düşüne dursun, ben kriz geçirmenin eşiğine gelmiş, bütün mangalarda Diren'i arıyordum. Meğer gidip fırında saklanmış. Ertesi gün ona karışmayayım diye kendini bölük komutanımıza yapıştırmış yürüyordu. Ona doğru yürüdüğümü görünce, hızla

kendini arkadaşların öbür tarafına attı. Onu o şekilde yakalayacağımı hesaptan çıkarmış, karşısına geçmiş onu oradan ayırmanın yollarına başvurmuştum.

- Kıjjj yağcı!

- Olsun dayak yemekten iyidir.

Onu bir tenhada yakalamak epey zaman almıştı. Ve şimdi aradan yıllar geçmişti. Farklı bir mekânda Suwara Benê'deydik. Kolumu boynuna dolayıp kendime doğru çektim. O ise kendini kaydırıp başını dizime koyarak uzanmayı tercih etti. Gözleri doluydu, dokunsan ağlayacak gibiydi. İki gün önce noktada, ölümden söz ettiği için ona kızmıştım. Hiç aldırmadan elimdeki günlüğü alıp okumuştu. Onun da günlüğü dizinin üstündeydi. Günlüğe uzanan elimi görünce günlüğü kaptığı gibi arkasına saklamıştı.

- Yemin ederim sonra vereceğim.

Israr etmedim. Şimdi onun bu halini ve o zamanki sözlerini düşününce içime bir tuhaflık dolmuştu. Ona kızmama sebep sözü niye söylemişti? “Bu benim son eylemim” diye…

- Heval Diren!

Hiç kıpırdamadan gözlerini yukarıya doğru kaldırıp baktı.

- Sen ne diye o gün noktada öyle söylüyordun? Bugün de ha bire kıyamet deyip durdun.

- İçimde kötü hisler var.

- Bak inan başaracağız. Bedel versek de başarılı bir eylem olacak.

Diren, hiç cevap vermedi. Kısa bir süre sonra,

- Ben hiç kimseye bir şey olsun istemiyorum. Umarım bu hislerim benim içindir. Bana bir şey olursa sevdiğim arkadaşları tanıyorsun. Onlara selam söyle. Bir de babama söyleyin, beni gömmesinler. Beni yakıp küllerimi Fırat'a savursunlar.

Ürpermemek elde değildi. İçi boşalmış biraz da rahatlamış bir şekilde kalkıp oturdu. Gülümsüyordu. Gözlerime bakıp,

"Sana bir şey olmasın, tamam" diyor ve benden bir karşılık bekliyordu. Donmuştum, onu bu kadar emin konuşmaya iten neydi? Tam o esnada elinde çay bardağı ile keşif yerimize gelen Şaho arkadaş Hewrami şivesi ile "siz gidin çay için, ben keşifte kalacağım" dedi. Eğilerek yerimizden çıktık, düşmana görüntü verecek hizadan çıkar çıkmaz, doğrulduk. Bir de ne görelim; güneş batmak

üzere. Sanırsınız ki karşıda bir kan deryası. Tam ortasında ise sarı bir küre yüzüyor. Bir süre baktıktan sonra Diren'in sesiyle gerçek hayata dönebildim.

- Haydi, fotoğraf çekelim.

Ben onunkini, o benimkini ve ikimiz güneşinkini derken, soğuk bir çaya kaldık. Elimizde makine arkadaşların yanına gittik. İçimde Diren'e doyurucu, tatminkâr sözler söyleyememenin burukluğu ile durmuşken, Zilan her zamanki sevecen mertliği ile bize çayları uzatıyordu. Heval Agit Kıyas tepesinin durumunu muzip bir edayla soruyor, Qıyas tepesini bir başkalaşıma uğratıyordu.

- Duruma Qıyo çi yê?

"Bu ne samimiyet böyle? Elinden öpüyor" diyorum.

Makineyi elimizden almış, fotoğraflara bakan heval Çekdar “vay vay” deyip duruyor. Birkaç tane de o çekiyor. Koyu sohbetlerimizde zaman su gibi akmış, hava griye çalmıştı. Keşiften hiç yorulmayan Şaho arkadaş için hava hoştu. Dürbüne her baktığında sayısız plan yapıyordu. Her planında ise saldırıya gitmenin bir yolunu buluyor, ona göre de düzenleme yapıyordu. Hepimiz bir ağızdan; “heval sen suikastçısın, branşına göre bir planlama yapsana.” Şaho arkadaş, “heval bisekinin, têra we jî heye.” deyip bizi engel olmaktan çıkaracak bir uzlaşı yolu buluyordu.

Gündüz nöbeti bitmiş, sıra gece nöbetine gelmişti. İlk nöbetçimiz saat 6’dan saat 10’a kadar uyanık kalacağından herkes “ben tutarım” diyordu. Başkası ağırlığını koyunca,

saatleri paylaşma önerisi geliyordu. Çoğumuz geceleri yollarda geçirdiğimiz için, gece uyanık kalmanın bir ayrıcalığı yoktu. Herkes birbirine “şevbaş” deyip ayrılırken, kadın arkadaşlar erkek arkadaşlara “heval birbirinize yakın yatın, o karanlıkta sizi aramayalım” uyarısını unutmadılar.

Ve şimdi karanlık, nöbetçi ve Çelê’nin ışıkları, uzaktan köpek havlamaları, kamyon sesleri, hafiften esen rüzgâr sonbaharın gelip kapıya dayandığını haber veriyordu. Sonbaharın değişmez ulağıdır rüzgâr. Neden sonbahar hep hüzün verirdi? Şu insanevladı da her şeyden etkileniyordu. Hava durumundan, mevsimlerden, en küçük bir sözden, bir tebessümden, bir somurtkanlıktan… İnsan yapayalnızken bile bu geçerliydi. Öyle ki dur durak bilmez

akışkan sular gibiydi insanın düşünceleri. Akar, önüne gelen her şeyi algılayıp içine katardı. Bazen de bir kuş gibi daldan dala atlardı. İnsan kendini bütün olgulardan bağımsız bir şekilde kurgulara kaptırabilirdi. Düşüncelerinde dünyaları fethedebilirdi. Hayallerinde başka dünyalara göçebilirdi. Ama eninde sonunda ait olduğu yere dönmek zorundaydı. Gerçeğin kucağına sert bir cisim gibi çarparak, hızını alamayarak biraz da yuvarlanarak dönerdi insan düşün ve hayalin yolculuğundan. Kurgusal maceralardan… Bu nöbetçinin 4 saat boyunca yerinden hiç kalkmadan kaç mil yol aldığını kim bilebilirdi ki? Ne engeller aştığını, ne kadar kapı çaldığını, hiçbir olguya muhtaç olmaksızın algının

sınırsızlığında kat edilen yollar bilinmezdi zaten. Tıpkı yarının meçhul yüzü gibi.

Her nöbetçi bu yolculuğu yaparak geçirdi nöbetini. Çünkü insan yalnızken kendine gidecek sayısız yollar bulur. Hele gerillaysan, kimsecikler tutamaz seni. Kim bilir her nöbetçi kaç kez daha olmamış eylemi düşünde yapıp geldi. Beğenmeyip tekrar girişti. Öyle ya hayaller her zaman gerçeklerden daha acelecidir. Sabah oluyordu artık. Hava bulutluydu. Şu ayrılığı çağrıştıran mevsimin güneşi ne de sancılı doğuyordu. Herkesin onu beklediğini bilip kendini geciktirerek, değerini ölçer ve hatırlatır gibiydi. Varolan bütün dürbünler kılıfından çıkmış, farklı cepleri keşfetmeye başlamıştı. Işıklar yorgunluktan sinip sönerek inlerine çekiliyordu. Artık hüküm

güneşteydi, ışıklar da neyin nesiydi? Güneş bütün hayat kadar eskiydi. Üstelik hiç yorulmamıştı ne doğmaktan, ne de batmaktan. Zamanı o armağan ediyordu bize. Kim bilir diyalektik de belki onun elinde. Güneşin doğduğu yeri keşfetmeye izin vermiyordu güneş. Sırrını ifşa etmemenin inadıyla. Ancak karşıya vuran ışıkları her şeyin rengini değiştirip her şeyi daha görünür bir hale getirme konusunda mertti. Herkes geceden kalan hayallerini yavaş yavaş somutlaştırmaya çalışıyorken, kendini ele verirdi yeni projeleriyle. Düşün ürünleri, şimdi gerçekten kendine pay almaya çalışıyordu. “Ben olsam şöyle yapardım, ben olsam böyle giderim” sözleri ve verilen karşılıklar gece çıkılan yolculuktan birer anekdottu. Kendine sakladığın zulaya

atıklarının dışındaydı söylenenler. Bir de söylenmeyeni vardı, düş kavşaklarında çıkan engeller. Olmaması gerekenler, korkunun mecal bulduğu belirsizlikler…

Soğuktan ellerini ovuşturan heval Çekdar; “heval bunlar dün gece etrafını taramaktan mahfetti.” Sabahın serinliğini ısıtan sohbetlerin startı verilmişti. Herkes bu kez gerçeğe dair dün gece yaşananları anlatmaya başlamıştı. Bazıları ise keşiften vazgeçmemişti, hem düşman cephesi hem de bizim olduğumuz araziler kurtulmuyordu didiklenmekten. Bulunduğumuz keşif yeri tam bir bıçak sırtı gibiydi. Çabucak ısınabileceğim bir mekân gibiydi. Kendimi yabancı hissetmediğim bir yer. Güneyimizde düşman noktalarıyla dolu Çelê, kuzeyimizde bizim dediğimiz dağlar. Aşağımızda Suwara

Benê’nin özenle yapılmış çeşmesi. Suwara Benê çöl değildi, belki de orman seli desek yerinde olur. Ama buna rağmen çeşmesi bir vaha gibiydi. Çünkü o derya gibi yamaçta tek çeşmeydi. Çeşmenin doğuya giden patikası, Sivsîda köyüne götürürdü insanı. Bu boş köyün kilisesi dimdik ayaktayken, bütün evleri yerle bir olmuştu. Kilisenin etrafındaki ağaçlar da en büyükleriydi. Sanki kimsenin dokunmaya kıyamadığı bir şeyler vardı o çevrede. Dilek ağacına bağlı onlarca bez, güneşten dolayı renk değişimine uğramıştı. Buradaki incirler ve üzümlerin canına okumuştu domuz ve ayılar. Beyaz kilden oluşan ve uçurumların kıyısından geçen patikayı takip etmek, bir yere gitmek için ideal olsa da, birçok yere gidebilirdi insan.

Hemen aşağıda Tiyarê köyü vardı. Caddenin aşağısındaki derede çil yavrusu gibi dağılan evleriyle, evvelden düşmanın talan ettiği köylerdendi. Ama yine inat edip gelmişti köyün yaşlıları. Kökünden sökülemeyen eski insanlar, hayatlarının çoğu savaş anılarıyla dolup taşanlar. Ama bir türlü yerini yurdunu bırakamayanlar. Pirinç tarlalarına yaptıkları korkuluklar, trafik polisleri gibi duruyordu. Yolun batısı, Çelê'ye gidiyor, doğusu ise ta Deşta Xanê'ye uzanıyordu. Vadi boyunca şirin köyler ve sıcak insanları vardı. Bu vadiyi bu kadar derin kılan tek şey vardı; o da Samura ve Semedar'ın yüksekliğiydi. Alnını göğe deydiren bu dağlar, uçurumlu ve asiydi. Semedar'ın rengârenk taş ve kayalarının tersi, Samura büyük bir çoğunlukla beyazdır. Semadar saklayacak

hiçbir şeyi yokmuş gibi ayan beyan dururken, Samura sır biriktirir, bir şeylere gizil peçeler örterdi. Semedar yayvan ve cömert, Samura sivri ve cimriydi. Biri davetkâr, diğeri ise meydan okumayan bir itaatkârdır. Birbirine yapışık bu dağların neden bu kadar ayrıksı durduğu ise bir bilinmezdir. Birinin yüksek, diğerinin engin olması mıydı bu kadar farka yol açan. Birinin diğerinden daha yüksek olması vadi için fark etmezdi. Çünkü neticede ikisi de vadiyi derinlere gömüyordu. Vadinin coğrafik yapısı kadar tarihi de derindi. Sayısız halk yaşayıp geçmişti buralardan. Ama hala da silinmemişti izleri. Tiyarê'den yola girer, kıvrılıp giden yol boyu birçok köyü görürsünüz. Gîsê, Heşetê, Tixubê, Zavîte, Mezrê, Guzereşê ve şimdi boş olan, yıkık

dökük olan Pîrê. Zamanında Xanelerin soyundan gelen pirler yaşarmış bu topraklarda. Şimdi bütün Pîrê yıkılmasına rağmen onun da bütün kutsal yerler gibi türbesi hala dimdik ayakta.

Bir keresinde Zilan arkadaş o türbeye olan inancı anlatmıştı bana. Hastalar gelip burayı ziyaret ettiklerinde iyileşeceklerine inanırlarmış. Bir evlat dünyaya getirmek isteyen ana ve babalar gelip burada kurban kestiklerinde bir evlatlarının olacağına inanırlarmış.

- Sen de inanıyor musun? diye sormuştu. Omuz silkip gülerek cevap vermişti;

- Evet, benim annemin de hastalıktan dolayı çocukları olmuyordu. Burayı ziyaret ettikten sonra bir kardeşim doğdu.

- Ya, kız mı erkek mi?

“ Erkek” demişti.

- İsmi ne?

“ Adını Piran yaptık. Gözleri yeşil ve çok güzel bir çocuk” diye bitirmişti hikâyeyi.

Yeryüzüne güzel çocuklar armağan eden bu ziyaret nasıl olur da bunca güzel insanı koruyamıyor. İnsanı varetmek, korumaktan daha mı kolay? Bir anaya bir evlat bahşetmenin karşılığı, onlarca evlat almak mıdır? Bu ilk değildi, geçen yıllarda çıkan bir çatışmada 5 arkadaşın Pîrê’de şehit düştüğü söyleniyordu. Bir de güzel sesli Newalimizin mezarı var orada. Upuzun iki kavak ağacının altında, öylece yapayalnız. Söylediği ‘Bêkes Mawim’ türküsü gibi yani. Pîrê’nin hırçın bahar sularına kapılıp savurmuştu onu sular. Cenazesini gören köylüler ona oracıkta bir mezar yapıp yeni bir ziyarete inanç

büyütmüşlerdi. Cenazesini almak isteyen arkadaşlar, köylülerin itirazıyla karşılaşmıştı. Köylüler, “o bizim şehidimiz” demişti. Pîrê’nin suyunu bir araya getiren onlarca su var. Kuzey Garê’nin yamaçlarından fışkırıp köpük köpük bembeyaz akan suya Ava Sipî diyor yerli halk. Bir de Semadar ve Çelê Di Guh eteklerinden dökülen bütün sular bir araya gelip Pîrê’den geçer. Böylece uzayıp Zap suyuna karışır. İlginçtir ki, Geliyê Zap’taki bütün sular kaynağından fışkırınca gürül gürüldür. Lakin çok kısa bir yol aldıktan sonra toprağa gömülür. Bilinmeyen bir şey var ki o da suyun mu kaybolma gibi bir eğilime sahip olduğu ya da toprağın mı suyu içine çekme arzusu olduğudur. Ama bir şey var ki sular gömülür. Yürüdüğün toprağın altında, sular gürüldeyerek akarken

sen toprağın üstünde sadece titreşimini hissedersin. Bu içe çekilme tutkusu, görülmez olma istemi bilinmez olandır. Söğüt ağaçlarıyla bezeli vadi, Deşta Xanê'nin başladığı yerde kıvrım alıp akışına devam ediyor. Dört tarafı dağlar ile çevrili Deşta Xanê ise yer yer daralıp yer yer genişleyip giderek uzayıp gidiyor. Deştîn tam ortasında eski bir köyün harabeleri var.

Rivayet edilir ki, bir zamanlar buralarda zengin, bir o kadar da soylu insanlar yaşarmış. Hakkâri mirinin oğlundan ismini alan Cembeli dağının etekleri de kendini Deşta Xanê'ye bırakır. Bahsi geçen bu köyde Ahmedê Xanî'nin ailesi de yaşarmış. Bir sonbahar günü Ahmed'in babası yol almış eve gelirken, örümceklerin panik içerisinde mekik dokur gibi ağlarını ördüklerini, çalı

çırpılara astıkları şeritlerden hızla gidip geldiğini görür. Aynı panikte bütün börtü böceklerin koşuşturduğunu gördükçe ve kuzeye doğru açılan karıncaların yuvasının kapısında olan soluk soluğa olan bu koşuşturmaya tanık olunca, bu kışın bütün kışlardan çetin olacağını anlamış bilge adam. Gidip köylülere söylemiş. Herkesin ona göre tedbir almasını rica etmiş. Ama hiç kimse dinlememiş onu. Kimselere sözünü dinletemeyen Ahmedê Xanê'nin babası evini çetin kışa karşı tekin bir yere taşır. Karın üstüne düşemeyeceği bir kayanın dibinde yapar evini. Öbür evler ise cüretkâr bir meydanda öylece durmaktadır. En az karıncalar kadar tedbir alan, didinip duran bu adamı tuhaf karşılarmış ahali. Unutmuşlar bilmenin eylemekle anlam

kazandığını. Kış geldiğinde ve bütün canlılar inine çekildiğinde köylüler de evlerine kapanmışlar. Bilge adam çıtır çıtır yanan ateşin başında kaygıyla bekler dururmuş. O yıl o kadar kar yağmış ki tek bir mahlûkat bile bir adım dahi atamamış. Bu kışın haşin bir gününde çevre dağların bütün karı ovaya düşmüş. Ve bütün köyü ölümcül beyazlıkta boğmuş. Köyden tek bir insan bile kurtulamazken, Ahmedê Xanê'nin ailesi nice baharlar görmüş.

Böyle rivayet edilirdi ve gerçekte de tek sağlam kalan ev, hala da o kayanın dibindeki evdir. Bilginin erdemi insana yaşama şansı verir. Lakin hiçbir insan ölüme tanık olmaktan kurtulamaz. Tanık olmanın bir adım ilerisi sanık olmayı da bağrında taşır çoğu zaman. Bunca ölüme tanık olmuş bir

insan, yaşadığı için neyle övünebilir ki? Hangi erdem toplumu, ölmüş, tek başına kalmış bireyin elinden tutabilir ki? Zira toplumsuz kalmak, terk edilmenin en yaman biçimidir. Kapıları Cilo'ya açılan Deşta Xanê'nin öyküsü de böyledir.

Dürbünden bakınca ne de çabuk yol alıyormuş insan. Tıpkı yayan üç günde gideceğin yolu uçakla bir dakikada gitmeye benziyor. Hızla ilerlerken arazinin derinliklerinde başımın üstündeki kayadan çakıllar döküldü. Döndüm, heval Agit seslendi.

- Heval dürbünü bana ver, sen çay içmeye git. Bir de sen Çelê'yi değil, sanki Geliyê Zap'ı keşfetmeye gelmişsin. İki saattir oraya bakıp duruyorsun.

- Sen merak etme, heval Şaho senin Qıyo'na bakıyordur.

Dememle dudakları aralanıp aynı çocuksu parıltı yerleşti gözlerine. Agit buraların kurduydu. Çocukluğu buralarda delikanlılığa evrilmişti. Onu yakalamışken bilmediğim yerleri sormalıydım.

- Heval Agit biz hangi boğazdan Rindikê'ye gidiyorduk?

- O beyaz sivri kayayı görüyorsun, Berê Sipî diyorlar oraya. Oranın hizasındaki boğazdan gidiyoruz. Oralardan insan Geman'a da gidebilir.

Ve benim yeni duyduğum bir sürü isim söyledi, tarif ederek. 6 yıldı buralarda gerillacılık yapıyordu. Onu orada bırakıp arkadaşların yanına gittiğimde bir tek çayın dumanı tütmüyordu. Etrafında oturdukları

ateşin de dumanı tütüyordu. Arkadaşlar ise konuşmaya dalmıştı, kimse dumanı görmüyordu bile.

- Heval siz Şemo'nun akrabası mısınız, bu ne dumandır?

Dememle herkesin eli ateşe doğru hamle yaptı. Haliyle eski halini arar olduk ateşin. Ben de eğilip ateşi karıştırınca ve onlar elini çekince bütün duman benim boynuma kaldı. Şimdi de misilleme sırası. Çekdar arkadaşımız iki elini beline koyarak,

- Heval görüyorsunuz Kör Saliha'nın yeğeni ne yapıyor?

Zilan ve Diren arkadaşlar bu esprinin kalitesine güledursun, ben şaşa kalmış Çekdar arkadaşın yüzüne baktım. İki kaşını havaya kaldırıp nasılım der gibi bakıyordu.

- Kaleyi boş yakaladın, bire bir olduk, desem de kabul etmedi.

- Hayır, kabul etmiyorum, bire sıfırdır.

- Tamam gerçekten iyi bir hamleydi, dememle arkasını dönüp zafer kazanmış bir edayla Şaho arkadaşın yanına gitti. Şimdi kadın kadına kalmıştık. Zilan arkadaşta dingin bir huzur, “burayı çok sevdim” diyordu. Diren ise düşünceli ama dudaklarının kıyısında aynı muzip çizgiyle dalmıştı ateşe. O her zamanki ani refleksi ile başını öne doğru uzatıp

- Ne zaman gidiyoruz?

- Akşam, ama erkek arkadaşları önden gönderelim, belki suyla ihtiyaçları vardır.

Suya tapan Zilan arkadaş durur mu.

- Eee biz önden gidelim, diye atıldı.

- Zilan insafın kurusun, daha iki gün önce ördekler gibi daldın o suya.

- Ne olmuş, xwede su olsa her gün dalarım, zaten erkek arkadaşlar suyu sevmiyor.

Diren arkadaş yine beylik bir laf etmek için sıranın ona gelmesini bekliyordu. Biz susunca o konuşacaktı besbelli. Öyle de oldu.

- Yahu bu kadınlar yan yana gelince hemen sudan bahsederler.

Zilan gülmekten söyleyeceği sözü bir türlü tamamlayamıyor, kesik kesik çıkan kelimeleri anlaşılmıyordu. Kendini toparlayınca;

“Ben bundan sonra sana Hevala Diren demeyeceğim” deyip gülme krizine tutulunca Diren şaka gibi,

- Ne diyeceksin bana?

Zilan gülmesine hiç ara vermeden, gülmekten yaşaran gözlerini silerek;

- Hevalê Diren diyeceğim.

- Onlar gibi konuştu, sanki sen kadın değilmişsin gibi.

Bana bakıp, onay ister gibi Urfalı şivesiyle konuşuyor…

- Hema kimin gibi konuşmuşsam doğru konuşmuşum, öyle değil?

- Doğru diyesin abi!

Sözlerini duyan Zilan'ı kim tutar? Akşama kadar birbirlerine hevalê Diren, hevalê Zilan deyip durdular. Kalan sularımızı saklayıp etrafta iz kalmayacak şekilde kamuflaj ettikten sonra, kendimizi çeşmeye bıraktık. Önümüzde ceylanlar gibi sekip duran

Diren’e yetişemiyorduk. Zilan arkadaşla yavaş bir tempoyla inerken, sohbete dalmış ilerlerken içindekileri dile getiriyordu. Tıpkı Diren arkadaşın iki gün önce dile getirdikleri gibi. Zilan konuşur;

- Ben bazı arkadaşlar için kaygılanıyorum. Gözü kara gidecekler. Onlar için öneri yapacağım, öne gitmesinler. Yoksa şehit düşeceklerinden korkuyorum.

- Böyle bir şeye gerek yok. Arkadaşların akıllı yaklaşıp eylemin başarısına odaklanacaklarına güven.

Çeşmeye kadar ona dil döküp ikna etmeye çalıştım. Hiçbir arkadaşın eyleme gölge düşürmek istemediğini anlattım. Karşılıklı birbirimize söz verdik. O öneri yapmayacaktı ve başarıya odaklanacaktık. Çeşmede bizi bekleyen erkek arkadaşlarla noktanın

yolunu tuttuk. Yol boyunca bu korku, kaygı ve hislerin sebebini sorgulayıp durdum. Çünkü sadece Zilan ve Diren değil, başka arkadaşlar da paylaşmıştı hislerini. Heval Dilar bir keresinde Tiyarê üçgeninde pusudayken anlatmıştı içindekileri.

- Biliyor musun içimde bir his bu eylemde çok kayıp vereceğimizi söylüyor. Ben bundan önceki iki eylemde saldırıda olduğum için arkadaşlar bu eylemde beni saldırıya koymayacaklarını söylüyor. Ama ona rağmen şehit düşeceğimi hissediyorum, demişti.

- Ya heval ne acayipsin, ne söylüyorsun böyle?" yine en kolay yöntemi seçmiştim. Reddetmiştim, inanmak istememiş, anlamaktan aciz kalmış ve kabul

etmemiştim. Oysa o sakin, mağrur ve kendine güvenle gülümsüyordu.

- Hem soruyor hem de kızıyorsun, insan hislerini de söyleyemiyor bu memlekette.

- Ma sen de güzel bir şey de söylemiyorsun, felaket.

- Sana güzel şeyler nereden getireyim, hislerim böyle ne yapayım. Aslında ben şehit düşeceğim için mutluyum. Bu kış yine Önderliği özgürleştiremedik diye nasıl özeleştiri verebilirdim ki! Ama başka arkadaşlar için üzülüyorum.

“Yahu yeter heval” deyip ayağa fırlamıştı zor zamanlara tahammül edemeyen zaaflı yanım. İçimde ifadeye kavuşmamış ve kavuşmaktan korkan bir şeyler mi uyandırıyordu bu hisler. Onun için miydi bu kadar keskin refleksler. Yine biz noktada

oturmuş, eylemden konuşup görev anılarımızı anlatırken, gözleri çocuk saflığında bakan Medya yanıma sokulup hislerini test edercesine sormuştu; “sence bu eylemde kaç şehit veririz?”

- Ya rabbi, bu ne biçim soru şimdi?

- Ya benim için rahat değil, çok şehit vereceğimizden korkuyorum. Onun için soruyorum. Heval Roza ile konuştuk, onun da içi rahat değilmiş.

- Heval eylem uzadığı için sizde gerginlik oluşturuyor, bunun için böyle şeyler düşünüyorsunuz. Daha güzel şeyler düşünün, bir şey olmadan önce olması beklemek her zaman zordur. Bizim eylem gibi yani, demiştim. O ise bilmem der gibi dudak bükmüştü. Yol boyunca kafamda canlanan bu sahnelerin hiçbir bilme

biçimiyle izah edilemeyeceğini hislerin görünmeyen fizik ötesi dünyası ile ilgili olduğunu düşünüp durdum. Arkadaşların böyle şeyler hissetmesini engellemek için daha fazla güven vermek, daha çok çalışmak, belki yararlı olabilir diye düşünmek bile kendini kandırmaktan başka bir şey değildi. Çünkü hem bu sözünü ettiğim arkadaşların hem de diğer tüm arkadaşların ne moral, ne çalışma ne de güven sorunları vardı. Büyük coşku seline rağmen bazı arkadaşlarımızın böyle hisler yaşaması, ama her şeye rağmen moralli katılmaktan bir saniye bile geri durmamaları ilginçti. İnsanın bütün belirsizlikleri parçalayası geliyordu. Bir şeylerin sonuçlanması, somuta kavuşması için herkes o kadar hızlı çalışıyor ve başarıya

kilitleniyordu ki bu hislerin dile geldiği anlar gölgede kalıyordu. Henüz gerçekleşmeyen, gerçek sayılmıyordu. Hepimiz kendimizi savaş gerçekliğinin acımasız yüzüne hazırlamaya çalışsak da söz konusu yoldaşını kaybetmek olunca akan bütün sular dururdu. Yüreğimiz tek bir yoldaşın şahadeti karşısında deprem yaşayıp volkan patlamalarından geçiyorsa çok şehit verme hissini asla kabul edemezdi. Yaşanmayan gerçek değildi nasıl olsa. Yoksa o katliam anlarının önüne geçmek için kendini paramparça etmez miydi yoldaşları. Ölesiye koşmaz, ciğerlerini yırtarcasına tırmanmaz mıydılar? Hiçbir şey bile yapamıyorlarsa, şahadetlerini duymak yerine, onların yerinde olmayı kim istemez ki? Onlar son zamanlarını defterlerine harıl harıl yazıyor, o

anları ölümsüzleştirme paniği yaşıyor ve günlüklerini her yere kendileriyle götürüyorlardı. Şayet günlükleri de ele geçmeseydi, kendi kalemlerinden hislerini, umutlarını, coşkularını, başarı azimlerini ve inançlarını onlardan öğrenirdik. Ne yazık ki onlarca günlük ve son anlarını dolduran yüzlerce resim düşmanın eline geçti. Düşmanı korku seline boğacak o tutanaklardan ve zaferin soluğunu içinde barındıran gözlerin son resim karelerinden mahrumuz. Sırf bu sebeple onlarla son saatlerini yaşayıp ayrılan arkadaşların onlarla geçirdikleri son anlarını kaleme almalarını rica ettim. Ayrı mekânlarda olmanın yarımlığı, belki bu şekliyle telafi edilebilir diye düşündüm. Bazı arkadaşlar kırmadı, her anlamda destek verip güç

aşılamak istedi. Anlamı çoğaltmak ve onları yaşatmak herkesin ortak gayesiydi çünkü. Ama bazı arkadaşlar ise hiç dokunamıyor o kabuk bağlamayan yaralara. Yüreklerindeki volkanla yatıp intikam ateşiyle uyanıyorlar ve susuyorlar. Bazıları ise her gün yarasını tekrar tekrar kanatıp yeni anlamlara ulaşma peşinde.

Son zamanları yazan arkadaşların yazısını aktarmaya çalışacağım:

□□

□□

SON ANLAR…

□□

Mervan Urfa Arkadaşın Yüreğinden…

18 Ekim 2011

Suwara Benê…

Güneş utangaç bir kız edasıyla nazlana nazlana boy verirken cümleleri kesik kesik bir ses tonunun kulağıma çarptığını hissettim. Demir parmaklıkları andıran kirpiklerimi açtığımda bir ağız dolusu gülücükle Levent arkadaşın başımda dikildiğini gördüm. Ben ve Erdal arkadaş gece geç vakitte erzak alımı için göreve gitmiştik. O yüzden rojbaşta bize kıyak yapmışlardı. Levent 17 yaşlarında filinta gibi Güneybatı Kürdistan'ın Dêrik şehrinden olan bir gençti. Levent'i daha da sempatik kılan arada bir inat edip takılı kalan diliydi. Çocukluk hakkını kullanmayıp nenesini çeyiz

sandığına kapatıp dağa atmıştı kendini. İki yıl içinde olgun bir militan oluvermişti ve şu an en ön cephede yerini almıştı. Hafif doğrulup sırtımı bir ağaca dayandırırken, Levent çoktan uzaklaşmış, kahvaltı hazırlıyordu. Hemen yanımda yatan Erdal arkadaş da en az benim kadar uyku zebanisiyle cebelleşiyordu. Onu görür görmez ağzının sağ ve sol ücra köşelerinin yukarıya doğru gerildiğini hissettim. Komiğime giden şuan ki hali değildi elbet, akşamki trajikomik görev anımızdandı.

Akşam ikimiz köye gitmiş erzakımızı almış, ince belli patikalara düşmüş, yerimize – koordine yeri oluyor- geliyorduk ki gecenin karanlığından faydalanan patika bir anda gözümüzden kayboldu, kah aşağıya, kah yukarıya derken birbirimizi de kaybettik.

Ben bozuk jeneratör misali of puf içinde onu ararken, dizlerimde mecal kalmamış, yükümün ağırlığından sırtım iki büklüm olmuştum. Bu kısa ama kâbus gibi arama faaliyetim yirmi dakika sürdü. Derken, tesadüf onu buluverdim. Ben bağıra çağıra Erdal arkadaşı ararken, o ise çantasını bırakmış, silahını da çantanın üstüne koymuş, köyden peşimize takılan peşmurde bir köpekle şakalaşırken gördüm Erdal'ı. Köpek zevkten dört köşe olmuş vaziyette, sırt üstü uzanmış Erdal arkadaş da onu gıdıklıyor. Bir de "ha bili bili" deyip gülüyordu. Bu tablo karşısında beynimden vurulmuşa döndüm. Sıkı bir kavga için kendimi hazırlarken, o hiçbir şey yokmuş gibi bana da güldü. Tabii meseleyi kavradığımda noktaya varana kadar kendi

halime güldüm. Erdal arkadaş Zap'tayken bir hava saldırısı sonucu kulakları hasar görmüştü. O yüzden tüm çırpınışlarım beyhudeydi. Artık Erdal'a söyleyecek bir sözüm kalmamıştı. Çünkü canım acımış, düşmana kinim biraz daha artmıştı. Ben akşamdan kalma bu anıyı tazelerken, Brusk arkadaşın sesi arkadan yükseldi. "Paşam kahvaltınız hazır!" Ben ile Erdal gökkuşağı gibi renk atarken, ateşin başına üşüşen Levent, Tirej, Çekdar ve Welat arkadaşın kahkahaları bize yetişti.

Erdal arkadaş parti içinde fazla eski olmayıp Amedli, Zaza bir arkadaştı. Çizmiş olduğu çocuk saflığı, olgun ve çalışkan portresi sayesinde partiye güven vermiş, yer aldığı kurum kadar özel bir insandı. O da suikastçı olarak eylemde yerini almıştı. Bu onun ilk

eylemi olacaktı. O yüzden herkesten daha fazla moralliydi. Ben ve Erdal arkadaş çantamızı toplayıp ateşin başına gittiğimizde herkes birbirine bakıp anlamadığımız bir şeylere gülerken biz görev tekmilimizi Brusk arkadaşa verdik. Tabii her zaman olduğu gibi Brusk arkadaş en ufak bir ayrıntıyı kaçırmadan soru yağmuruna tuttu.

Brusk arkadaş şimdi yanında hareket eden Levent arkadaş gibi çocuk yaşta katılmıştı. ’94 yılında örgüte katılmış ve şu an cephe komutanı olarak bu tarihi eylemi koordine edecekti. Dağda yaşadığı 19 yılın yüzünde oluşturduğu çizgiler, ne kadar derin acılar yaşadığının ifadesiydi. Şu an ateşin başında oturmuş, kim bilir binlerce yakın sevdiği insanlar avucunun içinden kayıp giderken, onun son sözü hep intikam olmuştu. Ve

bugün o sözü bir kez daha yerine getirecekti. Çayın son yudumunu almıştık ki, iş başına dedi heval Brusk. Ben, Welat ve Tirej arkadaş kanal yapacak, Çekdar ve Erdal arkadaşlar taş mevzi yapacak, Levent suları gömecek, Brusk arkadaş ise keşif yapacaktı. Herkes yorgunluğa bir tekme savurup büyük bir moralle ayağa fırladı. Beraber gittiğimiz Tirej arkadaş Siirtli mert bir arkadaştı. Kısa dönemde partiye çok faydalı işler yapmıştı. Suikast silahı olan Zagros-1'i o yapmıştı. Welat ise 18 yaşlarında Muşlu bir arkadaştı. Çocukluğundan kalma gülme alışkanlığını hiç kaybetmemişti. Sakız gibi ağzına yapışan gülüşleri karşısında ben ve Tirej arkadaş kayıtsız kalmıyorduk. İki metrelik derin, bir o kadar da uzun kanalın toprağını ellerimizle atıyorduk. Çünkü yanımızda kürek yoktu. İşi

bitirip diğer hazırlıklar için acele ediyorduk. Yaklaşık iki saat sürdü kanal işimiz. Noktaya gittikten on dakika sonra parmaklarımızın morarıp şiştiğini gördük. Oysa çalışırken hiçbirimiz bu acıyı hissetmemiştik. Çünkü biz o sırada Welat arkadaşın kurguladığı şakalara gülmekle meşguldük. Bu eylem onun için de bir ilkti. O yüzden tüm sevecenliğini o güne sığdırmak istiyordu. Daha noktaya yeni varmıştık ki Brusk arkadaşın oturduğu yerden, kendi kendine konuşup sigarasından derin nefesler aldığını gördüm. Bizleri görür görmez gülerek yanına çağırdı. Ben de az önceki halinden dolayı sinirli olduğunu düşünmüştüm. Bizlerle şakalaşıyor, elini boynumuza dolandırıyor, şehir grubundaki arkadaşları tek tek anarak takılıyordu. Her ne kadar

belli ettirmezse de yüzünde babacan bir ifade vardı. Daha şehir grubundan ayrılalı on saati bulmamışken, onlara olan özlemi, kullandığı her cümlede kendini belli ettiriyordu. Hani o özlem kimde yoktu ki? Bir dokun bin ah işit. Fakat Brusk arkadaşın bende yarattığı ölümsüzlük sihri tüm kaygılarımı altüst ediyordu. İnsanda yarattığı güven yanı, gözü kapalı tebessüm içinde ölümü kucaklamaya götürüyordu. Çünkü Brusk arkadaşın olduğu yere Azrail gelmeye cesaret edemezdi. Biz henüz Brusk arkadaşın bir Dersim anısına gülüyorduk ki, birden bir flaş patlayıverdi. Brusk arkadaş anısını kesip Çekdar arkadaşa poz verirken, bizler bir ağızdan “ama daha anı bitmemişti” deyiverdik. Oysa çok soğukkanlı bir dille, “ama ben poz vermeyi çok seviyorum”

demesiyle ağızda takılı kalan kahkahalar bir çırpıda tekrar patlak verdi. Brusk arkadaş iştahlı iştahlı poz verirken, bizler de kedi yavruları gibi hemen yanına sokulduk. Amaç küçük pencereli o kareye Brusk arkadaş ile girmekti. Tabii benim rüküşlüğüm, Welat'ın onun önünü kapatan cüssesi, Levent'in panikten üstüne çay dökmesi, derken fotoğraf fotoğraf olmaktan çıktı. Çekdar arkadaş flaşı üst üste patlatırken, Brusk arkadaşın sesi kahkahalar içinden yükseldi bir kez daha "zevksiz adamlar, bırakmadınız tarihe geçecek bir fotoğraf çekeyim." Erdal arkadaş uzakta oturmuş, duyduklarına değil, gördüklerine gülüyordu. Levent, Brusk arkadaşa dönerek, "heval Brusk sen bu ıslak şalla eylemi koordine edemezsin, istersen sana izin vereyim, yerine ben koordine

ederim” demesiyle herkesin bir ağızdan kariyerist demesi bir oldu. Nedendir bilmem ama saatler akşama doğru ilerledikçe herkes biraz daha tatlı görünüyordu. Gülmeye devam…

Öğle yemeği niyetine açtığımız iki konserve iki dev kazan gibi geldi. Yedi koca insan aç olmasına rağmen konserveler öylece kala kaldı. Çünkü herkes yanında olmayan yoldaşları düşlüyor, her bir lokma musluğa takılan tıpa gibi nefes kesiyordu. Bu ruh halinden bizi tekrar şipşakçı dediğimiz Çekdar arkadaşın “gülümseyin” sözü kurtarmıştı. Çekdar arkadaş 21 yaşlarında Hakkarili bir aileden geliyordu. Bu eylemi çekmek için, - şehir eyleminin olacağı cepheyi- günlerce dil dökmüş ve sonunda muradına ermişti. Güneş sararıyordu, bu da

akşamın gelip kapıya dayandığının işaretiydi. Son hazırlıklar tamamlanmış, geri sayım başlamıştı. Tirej ve Welat arkadaş BKC ve Zagros suikast silahını alarak Çukurca'nın içine doğru uzanan sırta doğru gittiler. Brusk, Levent ve Çekdar arkadaşlar koordine ve çekim için daha önce belirlenen yere gittiler. Ben ve Erdal arkadaş karnas ve mayın için gündüzden hazırladığımız mevziye doğru gittik. Gökyüzü perçimlenen birkaç yıldız dışında kör, sağır gibi duruyordu başımızın üstünde. Çukurca kaderine teslim olmuş bir koyun gibi derin ve bir o kadar ağır sessizliğine bürünmüş, herkes cihaza yapışmış bir halde, o kutsal kelimeyi bekliyordu. Saatler 12: 55'i gösterdiğinde Brusk arkadaşın sesi Çelê'nin üstüne çiseliyor, dağlar Brusk arkadaşın

kullandığı sözcüğü ezberliyormuş gibi yankılayarak tekrarlıyordu. “Ekin!”

Ekin sözcüğü kafamın içinde pinpon topu gibi gidip gelmeye başlıyor, neydi Ekin, kimdi? Hava’nın müridi olan nenemden öğrenmiştim Ekin sözcüğünün bereketli bir şey olduğunu. Saatler ilerledikçe ilk tohumu toprağa verdik. Ki binlercesi özgür doğsun, adı Agit. Eylem anında ben ve Erdal arkadaş cihazı takip ediyorduk. Şervan kodları geçer geçmez Erdal arkadaş yüzüme bakarak ilk tahminini söyledi. “Biliyordum, dedim de Uta’yı korumak lazım” diye. Çok üzüldü, sabaha doğru hepimiz bir araya geldik. Dağılan bizler arada bir toplanıp tekrar bir araya geliyorduk. Heval Brusk tekrar ben ve Welat arkadaşı mevziye gönderdi.

Geri çekilmede, şehir grubundan ilk gelen arkadaşları görmemiştik. Diğerlerini gördüğümüzde dünyalar bizim olmuştu. En son geri çekilme yapan Dijwar ve yaralı Baran arkadaştı. Brusk arkadaş Baran arkadaş için endişeleniyordu. O yüzden sık sık Dijwar arkadaş ile bağlantı kuruyor, tek başına arazide onları arıyordu. Dijwar arkadaş onlar gelmeden önce Levent arkadaş yanıma koşarak, Brusk arkadaşın çağırdığını söyledi. Beraber oraya dönerken, kobranın sesi de yükseliyordu. Ben taş mevzili sığınağa koşarken, heval Levent benden ayrıldı. Arkasından “nereye gidiyorsun” diye bağırdım ve sadece “geliyorum” sesini duyabildim. Galiba o zaman Ekin ve Medya arkadaşın yanına gitmişti. Sığınağa daha yeni yetişmişken,

kobra ilk taramasını bulunduğumuz yerlere yaptı. Brusk ve Tirej arkadaş kayalıkların üstündeydi. Ben, Çekdar ve Erdal ise sığınaktaydık. Şirvan ve Welat arkadaş ise sırt mevzisindeydiler. Tirej ve Brusk arkadaş kendilerini zorla sığınağa attılar. Tirej arkadaş kalçasından, Brusk arkadaş ise parmağından yaralandı. Tabii ağır olan Tirej arkadaştı. Brusk arkadaş ise kendisinden çok, Medya ve Ekin arkadaşın yanında bulunan yaralı arkadaşları düşünüyordu. Özellikle de Levent arkadaşa çok üzülüyordu. Levent arkadaş kolundan ve bacağından parça almıştı.

Kobra gider gitmez, Brusk arkadaş indirme olacak diye hemen beni mevziye gönderdi. Ben mevziye yetiştiğimde Welat arkadaş ayağa kalkmış, kobraya “erkeksen yine gel”

diye kafa tutuyor, Şirvan ise ona gülmekten yerlere seriliyordu. Üçümüz akşama kadar orada kaldık. Herkes gitmişti. Orada kalanlar Dijwar, Erdal, Welat, Şirvan arkadaşlar ve bendim. Brusk arkadaş şifreli bir dille cihazda Dijwar arkadaşa “Kendal arkadaşın grubuyla buluşun, düşman üçgende, orada durmuşlar, inisiyatifli üç kişi ayarlayın ve eylem yapın. Sonra bulunduğumuz yere gelin!” dedi. Dijwar arkadaş ilk başta anlamadı, afallayarak “fedaice mi olsun?” Brusk arkadaş da gülerek “tabii fedaice” dedi ve kapattı. Cihazı kapattıktan sonra Dijwar arkadaş da bana dönerek “ben ölme hakkımı kaybettim, bu sefer sen ve Kendal hazırlanın zaten Urfalı sayısı çoğalmış” diyerek takıldı.

Tüm gruplar gitmişti. Şirvan arkadaş B7'sini alarak yanımıza geldi. Çok heyecanlı, eylemin hepsini anlattı. O anlattıkça Welat arkadaş heyecanlanıyor ve ekliyor; "sen mayınları patlatır patlatmaz, ben de BKC'nin ilk zincirini aralıksız onlarda boşaltacağım ve BKC ile saldıracağım." Bu anları yaşadığımızda gelmişti Dijwar ve Baran arkadaşlar. Her zamanki gibi soğukkanlı ve umarsamaz bir edayla eylemin çok iyi geçtiğini dile getiriyordu heval Dijwar. "Seni tekrar gördüğüme sevindim" deyince o ise "yok loo ben dünyaya kazık çakmışım, Azrail bana yaklaşacak kadar hata yapmaz" deyince gülmüştük…

Bu anlardan sonra bize gelen talimatı uygulayacak, gece Suwara Benê çeşmesinde buluşacaktık. Evet, gece oldu ve hepimiz

buluştuk. Kendal arkadaşın grubu ile çok moralli bir şekilde, birlikte Tiyarê köyüne gittik. Orada bir ara verdik. Köylerden yoğurt ve ekmek aldık. Köy çıkışında ben, Kendal ve Şirvan arkadaşlar bir grup, gider arkadaşlar ise bir grup olup Enise Tepesine çıktılar. Biz ise boğazda kaldık. Kalma amacımız ben mayın için Şirvan arkadaş ise B7 ile olası indirme için kaldı. Akşama doğru Brusk arkadaş genel kullandığımız Şehit Amara noktasına gitmemizi, oradan da Hêşetê noktasında buluşacağımızı söyledi. Biz noktaya vardığımızda havancı grubu ve dünkü Dijwar arkadaşın grubu noktadaydı. Eylem arkadaş havan güllelerini tam hedefe vurmadığı için morali bozulmuştu. Bu grup da yaşadığı moral bozukluğunu arkadaşları gördükten sonra bir tarafa itmiş ve çok

sevinmişti. Birinci grup Kendal, Garzan, Diren, Zilan, Sipan ve bendim. İkinci grup Dijwar arkadaşın grubuydu. Üçüncü grup ise Rojbin arkadaşın grubuydu. Hatırladığım kadarıyla orada olan arkadaşlar Nupelda, Azad, Eylem, Kemal, Serdem, Roza, Şirvan arkadaşlardı. Kemal arkadaş ilk noktaya geldiğinde yaptığı ilk iş tüm arkadaşları tek tek öpmekti. Çok sevinçliydi. Noktayı topladıktan sonra grup şeklinde çıktık. Hêşetê köyünün arkasında buluştuk ve aynı gruplar şeklinde araziye dağıldık. Biz yeni noktaya vardığımızda, saatler sabaha doğruyu gösteriyordu. Baktık yamaçtan sesler geliyor, gelen Deniz ve Gever arkadaştı. İkisi de yorgun ve uykusuzdular. Herkes gibi suskunluk ikisinin de ortak diliydi. Noktaya geldiklerinde ilk sözleri,

“Sutinê Evdo tepesine asker gelmedi” oldu. Ve herkes bir ağızdan güldü. Her ne kadar arkadaşlar belli ettirmeseler de geride kalmaları onları çok incitmişti. Sipan arkadaş ise roketlerini atamadığı için biraz kızgındı. Akşam tekrar köyün arkasında tüm gruplar toplandı. Sevinç ve acıyı bir arada yaşıyorlardı. Sevinçliydiler, çünkü herkesin bu büyük başarıdan sonra birbirini görmesi çok güzeldi. Acıydı, çünkü Agit, Zinar ve diğer arkadaşları şehit vermiş, koruyamamıştık. Brusk, Ruken, Kendal, Dijwar, Rojbin ve Berwar arkadaşlar orada bir planlamaya gittiler. Planlamaya göre araba ayarlanıp üç grup şeklinde geri çekilecek, ben, Kendal, Garzan ve Sipan arkadaşlar orada kalacaktık. Daha sonra hepimiz köye gittik. Herkes bir köşede

oturmuş hayret gözlerle birbirini izliyordu. Levent kendisine yeni bir spor ayakkabı almış, çorabı yok. Kadın, erkek herkesten çorap istiyor. Serdar ve Botan ekmeği yoğurdun içine doğruyor, üstüne şeker döküyor, birbirine bakıp gülüyor, bir taraftan da kaşık yarışı yapıyorlardı. Berwar arkadaş bir eli cebinde, bir elinde baston, avlunun ortasında ağır abla edasıyla volta atıyordu. Tirej arkadaş pansuman için ışık arıyor, fener deyip duruyordu. Diğerleri istisnasız yan yana oturmuş, avuçlarında sigara içiyorlardı.

İçeride durum daha farklıydı. Köylü kadın, gaz sobasını yakalı beş dakika olmamışken, Ruken arkadaş yüzünü çocuklar gibi buruşturup uykusunun geldiğini söylüyor “iki akşamdır yatmadım” diye de ekliyordu.

Köylü kadın bir sürü yemek yapmasına rağmen hiçbiri yemedi. Gitme vakti geldiğinde planlama değişti; ben, Kendal ve Azad arkadaş kalacak, operasyonu takibe alacak, sonradan da arazide kalan iki grubu -Haki ve Axin arkadaşların gruplarıydı bunlar- alıp gelecektik.

Vedalaştık.

Tarih 20 Ekim 2011'de akşam birbirimizden ayrıldık.

O haber, 21 Ekim'de geldi.

Hiçbir sözün ifadesine sığınmayı bile gerekli görmeksizin ve ifadesiz kalacağımı baştan bilerek, sonlandırıyorum. Ben buna, cesaretimin mürekkebinin bittiği an diyorum…

29 Ocak 2012

Koordine Tepesi Grubu

□□

Haki Serhat Arkadaşın Yüreğinden…

19 Ekim sabahı…

Geri çekilmede yolu bilen arkadaşlar bizim yanımızda olmadığı için ve yaralı arkadaşlar da bizimle olduğu için epey zorlanmıştık. Arkadaşların eylemde düşman üzerinde kaldırdığı silahlar da ağırlık yapıyordu. Qıyas tepesinin karşısında Suwara Benê'ye çıkarken gün ağrımıştı. Arkadaşların yanına varıncaya kadar her an düşmanın bize ateş açacağını bekliyorduk. Çünkü mesafe çok

yakındı. Zorlukla ve geç kalmamıza rağmen Brusk arkadaşın yanına vardığımızda bizi büyük bir sevinçle karşıladılar. Koordine yerinde bizden önce oraya ulaşmış olan Medya arkadaşın grubu vardı. Arkadaşlar yaralıları alıp çıktılar.

Yaralılar götürüldükten kısa bir süre sonra Brusk arkadaş da dâhil biz de kendimizi aşağılara bıraktık. Koordine yerinde sadece bir tim arkadaş kalmıştı. Baran arkadaş yaralı olduğundan inmemiz gecikmeli oluyordu. Biz inişimizi yarılamadan önde giden Brusk arkadaşın geri döndüğünü gördüm. Geç kaldığımızı ve düşmanın tank, zırhlı araçlarla yolu kapattığını söyledi. Yoğun yağmurun altında beklerken, bir süre sonra Ruken arkadaşla bağlantı kuruldu, onlar yolu daha iyi görüyordu. Geçmenin

mümkün olduğu bilgisini verince, ufak bir planlama yaparak yolu nasıl keseceğimizin kararını verdik. Brusk arkadaş “iki grup olalım” dedi. Ben ve Sason arkadaşın Baran arkadaş ile kalmasını söyledi. Levent, basıncı Çekdar, Tirej, Sipan ve Brusk arkadaşlar da bir grup olarak arkadaşların yanına geçeceklerdi. Biz Baran arkadaştan dolayı çok ağır hareket edeceğimiz için yanlarında bulunan bir şaşal su ve iki ekmeklerini de bize vererek ayrıldılar. Bu onları son görüşümüz oldu. Biz ancak akşam olduğunda kendimizi Tiyarê tarafına atabilmiştik. Mecburen orada bir dolda ara vermemiz gerekiyordu. Ertesi gün hem Brusk hem de Ruken arkadaşlar bağlantı kurup moral verdiler. Ve durum uygun olduğunda bizi alacaklarını söylediler.

Bunun üzerine biz arkadaşları günlerce bekledik. Olan bitenden haberimiz olmuyordu. Düşmanın radyoda geçtiği haberlere gülüyor, öyle bir şey olursa göreceğimizi söylüyorduk. Bekleme uzadıkça sabırsızlanıyorduk ve neden bizimle bağlantıyı kestiklerine de kızıyorduk.

Geçen 5-6 günün sonunda kendi imkânlarımızla arkadaşların yanına vardığımızda hiç de aklımızdan geçmeyen o dehşet verici atmosferle karşılaştık. Şimdi geriye dönüp baktığımda özellikle Suwara Benê'ye ilk çıktığımızda Brusk arkadaşın kobranın yoğun ateşine rağmen, kobranın onu nasıl açıkta, kaya üstünde otururken görmemesini anlatırkenki hali hala da hafızamda çok canlı. Gülerek, "ahmak adam beni nasıl görmedi?" diyordu. Çünkü kobra

geldiğinde o sığınağa girme fırsatı bile bulamamıştı. Bir de kobra ateşiyle Levent ve Tirej arkadaş hafif yaralanmıştı. Özellikle Tirej arkadaşın kalçadan olduğu için zorlanıyor ve kan kaybediyordu. Ona rağmen yağan yağmurla beraber ve ağır yüküyle coşku ve heyecandan zerre eksilmeden bizden ayrılıp gitmesi hepimizde çok ciddi bir etki yaratmıştı.

Koordine yerinden en son ayrılan merkez grubu

Adar Arkadaşın Yüreğinden…

Belki de hayatımın en yoldaşça zamanlarını yaşadığım kısa ama dolu dolu birkaç günü anlatmak kadar zor bir şey olamaz. Tam

yaklaşmışken kaybetmenin hissi tarif edilemez. İnsanları güzelleştiren o büyülü havanın tılsımı değmişti yüreğimin köşesine. Ben mi çok yabaniydim, yoksa onlar mı başka dünyalıydı. Bilmiyorum, ama bazı şeyler farklıydı. Uzun zamandır bu kadar sıcak ve cana yakın insan görmemiştim bir arada. Birçoğunu ilk kez görmeme rağmen bu kadar aşina oluşuma şaşırsam da kendimi o atmosfere kaptırmaktan alamadım. Belki de bu bir akış biçimiydi kendi yolunu bulan.

Çalışmamız farklı olsa da eyleme katılma talebimiz kabul edilmiş, eylem gücünün içine karışmıştık. Yorgunluk nedir bilmeyen bu insanların enerjisi insanı hayran bırakıyordu. Her an her yerde birilerini görür, terli yüzlerinin sıcaklığını her

selamlaşmada hissederdiniz. Ağız dolusu gülüşler karşısında kayıtsız kalmak mümkün değildi. Onlara dokunmak gelirdi insanın içinden. Sanki dokunduğunda pay alacakmışsın gibi bu güzellikten. Eyleme iki gün kala yapılan düzenlemelerde ben de bir savunma tepesine gidiyordum. Bizim tepe bütün diğer yerlere göre en yüksek yerdi. Herkes bizim tepenin ismi söylendiğinde anlaşmalıymış gibi gülerdi. Komik olan adı mıydı, yoksa oradaki arkadaşların ortak bir komik anısı mıydı bilemedim. Tek bildiğim bizim tepenin ismi nerede telaffuz edilse gülünüyor, tepeye gidecek olanlar ise somurtuyordu.

Sonradan anladım ki Situnê Evdo isimli tepemize düşman gelmez diye kimse gitmek istemiyormuş. Bu en büyük ve yüksek

tepeye tırmanacak kadar yürekli asker yokmuş. Ama yine indirmeler için umut varmış. Bu ihtimal de arkadaşları tatmin etmiyordu. Daha somut ve gönüllerince savaşmak istiyorlardı. Grupta ben, Berwar, Kemal, Gever ve Serdar arkadaşlardı. Tepede mevzilerimizi yaparken daha hızlı tanışma, sohbet etme ve birbirini tanıma fırsatımız oldu. Serdar arkadaşın köyü bulunduğumuz yerden görünüyor, bize çocukken oynadığı, dolaştığı yerleri tarif ediyordu. Gever arkadaş fazla konuşmayan, ama konuştuğunda da ya düşündüren ya da gülmekten yerlere seren tarzda konuşurdu. Herkes güldüğünde bile o ciddi dururdu. Belki de bize bu kadar gülme payı veren onun o duruşuydu.

Sohbet ederken ortak bir yanımız olduğunu keşfettik. Onun ağabeyi, benim de ablam şehitti. Bize kulak veren arkadaşlar bizi koruma stratejileri çizmeye başlamıştı bile. Bu konuda en parlak fikir sahibi de Kemal arkadaş oluyordu. Öbür görüşlere katlanma yolları bulunabilirdi, ama Kemal arkadaşın görüşü katlanmazdı; “heval ikisini bir deliğe koyup kapısını da kapatalım.” İsyanlarımız patlak vermeye başlamıştı ki, vazgeçip başka görüşler sunuyordu. Bu kez de ikimizi geri cephenin arka mevzilerine sürgün etmeyi planladılar elbirliğiyle. Tanrının balkonuna çıkmış gibi her yere kuş bakışı baktığımız tepede çay yapma fikri, hava bozduğunda ortaklaşa yanımızdı. Ama çaydanlığımız yoktu. Kemal arkadaşımızın savaş komutanlığı tutmuş, “eyleme gidiyoruz, çay

içmeyeceğiz” diye çaydanlığı da getirmemişti. Ama arkadaşlar buna da bir çare bulup havanın sisli olduğu bir anda şaşalla çay yapmaya kalkıştı. Şaşalın ağzını sıkıca kapatıp ateşe attılar. Bir süre geçtikten ve şaşal kaynamaya başladıktan sonra bizim şaşal ateşin ortasında dikilip korkunç bir ses çıkartarak, füze gibi havaya fışkırtıp duruyordu sularını. Herkes kendini sağa sola atsa da kurtulamadı. En çok da Berwar arkadaş ıslanmıştı. Bu çay sevdalısı gerillaların çay yapmaktan vazgeçeceği yoktu. Sis dağılmadan tekrar denedik. Ama sonuç aynıydı. Üçüncüsünde yanımıza gelip halimizi gören Serdar arkadaş “nasıl yaptınız?” dedi. Biz de “kapağını kapatıp ateşe attığımızı” söyledik. Yargılar bir bakışla “bu kimin fikriydi?” diye sorunca

bütün gözler üstüme mıhlanmış, suçluyu tespit ettik der gibi bakıyordu. Kendimi nereye koyacağımı bulamaz halde ama savunma ihtiyacı da duyarak “arkadaşlar öyle demişti ama” deyip kurtulmak istedim.

Üçüncü versiyon Serdar arkadaşa aitti. Bu kez kapaksız bir şekilde altına biraz köz çekerek ve ateşe yakın tutmuştu şaşalı. Kaynama az kalmıştı ki ben etrafıma bakıp “heval sis açacak” dedim. Çay içme ısrarı kabul etmemişti bu görüşü tabii. Ama bir dakika sonra sanki sis bir perdeymiş gibi ve bir el onu tutup çekmiş gibi çekildi sis. Ondan sonra heval Gever sözcülüğünde bütün grup bana hava durumu konusunda görüş getirme yasağı getirdi. Bununla da yetinmeyip rüyalarımı anlatmayı da yasakladılar. Kendilerince cadı ruhları

etkisizleştiriyorlardı. Bu çay yapma öyküsü, Gever arkadaşın bilmem milattan önce kaç bin yılından kalan bir çaydan bulmasıyla sonuçlanmıştı. “Bilin bakalım ne buldum?” dedi. Hepimiz askeri bir şey sanmıştık; “roket mi, gülle mi?” derken o çocuk sevinciyle bulunan çaydanlıkla karşılaşmıştık.

Eylemi beklerken geçmeyen zamana bir çare bulmuştuk; bir kere kendimize doğal bir moral yapıp sırayla türkü söyledik. Serdar arkadaşın dağlı sesi, çok uzaklara götürüyordu. Yaman ve acımasızca yaşanan bir şeyleri anlatıyordu sesi. Berwar arkadaşın sesi ise kadifemsi notasına uygundu. Söylerken hiç acele etmiyor, her kelimesinin hakkını vererek, yumuşacık bir esinti gibi söylüyordu. Her söyleyen

arkadaştan sonra “vallah hakkını yemişler” sözleri söylenirdi. Heval Gever’e göre de, benim şimdi Awazê Çiya grubunda olmam gerekiyordu. Bununla da yetinmeyip “şimdiye kadar üç kaset çıkarman gerekiyordu senin” diyordu. Kemal arkadaş söyleme yanlısı değildi. Kendini kurtarmak için Serdar arkadaştan Siyabent û Xecê türküsünü istiyordu. Serdar arkadaş kıpkırmızı kesilip itiraz ediyordu. Berwar arkadaş da “Kemal arkadaş söylemesin, yoksa hepimiz kaçarız” deyip takılıyordu.

İlk kez bir şeyi tekrar tekrar yapmaktan sıkılmıyor, beklemenin tek ilacı yaratıcı eylem ve söylemden geçtiğinden inanıyorduk. Bu yüzden tekrar tekrar yaptığımız ve bu kez işi resmiyete bindirip Gever arkadaşı da moral komisyonu

yaptığımız ikinci moralimiz, tekrar değil, o anın anlamı gibi geliyor. Yoldaşlığın içten sıcaklığını çok yakınlara taşırıyordu. Dürbünü boynundan hiç çıkarmayan, onunla yatıp onunla kalkan Kemal arkadaş, kendisini 4 Hakkârili içinde yalnız hissetmiş olacak ki, ya bizi kendisine hemşeri yapmanın yollarını arıyor, aşiret köklerimizi götürüp bir şekilde Cizre'ye bağlıyordu ya da "erê Cudî her wek xwe bimîne" sözlerini tekrarlayıp duruyordu. Onlar kendi yerlerine gittikten sonra ben ile Berwar arkadaş yüksek bir kayanın üstüne çıkıp oturduk. Baktık ki kayanın aşağısından bir ses geliyor, "siz bir daha bayan arkadaşların yanında benden o türküyü söylememi isterseniz, siz görürsünüz"

Bu tehdidi savuran Serdar arkadaştı. Öbür arkadaşların neden sorusuna bir anısını anlatarak cevap veriyor, bu şarkıyı genel ortamda söylememeye yemin ettiğini, sadece özgünde söyleyebileceğini izah ediyordu. Ama artık özgünlük diye bir şey kalmamıştı. İstemeden de olsa duymuştuk. Neymiş bir keresinde bu şarkıyı söylediğinde bir bayan arkadaş gülmüş de, ondan sonra da o şarkı özgünde söylenir olmuş. Heval Serdar'ın mini öyküsünü dinledikten sonra kendi dünyamıza dönmüştük.

- Heval Adar rüyalardan anlıyor musun?
- Biraz.
- Sarı parlak bir elbise, şu bulutlar gibiydi rengi,

Anlamını sorarken o kadar korkarak soruyordu ki hepsini değil, yavaş yavaş, tane tane öğrenmek istiyordu.

- Sarıyı bilmiyorum, ama genelde elbisenin darlık anlamına geldiğine söylerler.

- Rüyamda Heval Agit'i gördüm, sarı, göz kamaştıran, yaldız gibi parlayan bir elbise vardı üstünde.

- Bazen rüyada gördüğün değil tersi geçerlidir.

Gözlerimin içine bakarak kendinden emin bir inancı fısıldar gibi, hiçbir tahmine yer bırakmadan ve derin bir kederle,

- Agit şehit düşecek.

- Ya, nasıl dilin dönüyor böyle söyleyebiliyorsun?

Buz kesmiş, içinde buz dağları devrilmiş gibi dalarak tekrarladı,

- Agit dönmeyecek.

O anı bir an önce geçirmenin yollarını arıyor, bu anı geride bırakmamak ya da hiç yaşanmamış saymak istiyordum. O buz gibi yargıya soğuk hava da eklenince birbirimize sokularak yattık.

Heval Berwar bana o kadar sıkı sarılmıştı ki kendimi nefessiz hissediyordum. Onda her şeyi paylaşma istemi çok yoğundu. Sanki uzun zamandır paylaşmadan mahrum kalmış, paylaşılacak şeyler birikmiş, ifadeye kavuşmamış gibi bütün tutukluğunu aşma arayışındaydı. O gün ben silahımı temizlerken, o da yanıma gelip silahını temizlemek istemişti.

- Beraber temizleyelim mi? Ama önce seninkini…

- Tamam, dediğimde sevinmişti.

- Biliyor musun biz eskiden böyle ufak tefek şeyleri beraber yapar, her şeyi paylaşırdık. Şimdilerde bu fazla yok. Bu ortaklaşmaya fazla yanaşılmıyor.

Ben ise ona cevap vermeden anlamaya çalıştım. Tepe komutanımızdı. O ağır sorumluluğu hissediyor, bir eksiklik çıksın istemiyordu. Şanssız olduğuna da inanıyor, o kaygıyı yaşıyordu. “Ben başarılı bir şey yapmazsam, burada kalmam!” diyordu. Onun için düşmanın gelmesini istiyor, güçlü cevap vermeyi hayal ediyordu. Her şey başarılı anlam bulur ilkesine odaklanmıştı. Artık eylemin olacağı güne girmiştik. Akşam olmasını büyük bir sabırsızlıkla bekliyorduk.

Herkes çok heyecanlıydı. Gökyüzü öyle kasvetliydi ki, o gün bulutlar kan kızılına boyanmıştı. Bazı yerlerde ise sanki volkanlar patlıyormuş gibi bir görüntü vardı.

Akşama doğru ilerledikçe gökyüzü daha da kızıllaşıyor, görüntüler daha hızlı değişiyordu. Vurulacak bütün hedefler karşımızda duruyordu. Baktım ki Berwar arkadaş ateş üstünde gibi. Onun heyecanı benzemiyordu hiçbirimizinkine. Can çekişir gibiydi. Soluk soluğa bir bekleyiş seansındaymış gibi. O sakin görünümüne aykırı bir hava sarmalamıştı onu. Dinginliğine haşin bir gölge düşmüştü. Canhıraş birilerine, bir yerlere ulaşmak ister gibiydi. Gelip yanıma oturduğunda hala nefes nefese ilerleyen o duyguların etkisindeydi. Sevdiği bütün arkadaşların

isimlerini yavaş yavaş mırıldanıp duruyordu. Kısa bir sessizlikten sonra sence “Medya döner mi?” diye sordu pat diye. “Döner” dedim. Onu rahatlatacak kesinlikte cevap vermek istiyordum. Ama o ben ne yapsam da hiç rahatlamıyordu.

- Peki Ekin döner mi?

- Ya niye dönmesin, niye böyle şeyler düşünüyorsun? Dün heval Agit bugün de faklı arkadaşlar için kaygılanıp duruyorsun, ben asla böyle düşünmek istemem dediğimde belli ki hiç dinlemiyordu beni.

- Yok ben heval Agit konusunda nettim. İnan ki onu bir daha göremeyeceğiz” deyince kızmıştım.

- Gerçekten nasıl böyle d üşünüp söylediğini anlamıyorum. Hiç oralı bile olmadan, içinde

onu yiyip bitiren kuşkuların etkisiyle devam etti.

- Zinarîn geri gelecek mi? Derken ses tonu farklılaşmıştı. Artık yavaş yavaş tahammülüm azalmış, biraz da kızmıştım. “Heval Berwar benim tanıdığım ve senin de iyi tanıdığın bu arkadaşlar birbirlerini bırakmazlar, emin ol!”

Soru sormaktan vazgeçip sessizliğe geri döndüğünde ikimiz de rahat bir nefes almıştık. İfadesi güç duygular içerisinde geceyi bekliyorduk.

Eylem saatini heyecan ve beklemenin baskın olduğu anlar, ne de çok dayanılmaz ve dehşet vericiydi. Şehir merkezine ve tepe saldırılarına giden arkadaşların bile bizim kadar heyecanlanmadığını düşünüyorduk. Ve o anları neyle kıyaslayacağımı

bilemiyordum. Bütün iyi ruhlara yakarıp o güzel arkadaşlarımıza bir şey olmasın diye dilekler tutuyor ve bilinmez ruhlar yakarıyordum. Bu iştah kesen, nefes kesen bekleyişin sonu gelsin istiyordum. Bu anlar ne kadar yorucuydu böyle. Sanki bütün gün taş çekmiş gibiydim. Sonunda gelmişti o an. Eylem başladığında nereye bakacağımıza karar veremiyorduk. Görünen her yer ateş hattı olmuş, birçok hedefin ışıkları sönmüş, yeni bir yanma biçimi devreye girmişti. Patlama sesleri, saçılan ışıklar, adeta gecenin dili olmuştu. Yirmi dakikayı aşan bu eylemin gecikme sebebi, kesin sonuçlar elde etmek içindi. Hepimizin öfkesini yüreğine yükleyip giden yoldaşlar, eylemi uzattıkça biz yerimizde duramaz olmuştuk. Cihazlar artık sığınağımızdı ve tam da o anda

cihazımız bozulmuştu. Heval Berwar ile cihazı yapıncaya kadar birçok şey kaçırmıştık. Cihazdan bir ses Uta arkadaşın ismini söyleyince onun şehit düştüğünü sanmıştık. Birimiz hariç, heval Berwar eski dünyasındaydı yine.

- Bir yanlışlık var, şehit düşen Agit'tir, diyordu.

- Heval cihazda öyle bir şey yok.

Başını iki yana sallayıp söylediğimiz şeyin yanlışlığını böyle karşılıyordu. Bizim için hiçbir yoldaşın farkı yoktu. Hangisi olursa olsun, yüreğimiz aynı ateşle tanışacaktı. Ertesi gün kızıl kıyamet devam ediyor. Düşman da ancak öğleye doğru karşı hamleler geliştirmeye çalışıyordu. Sonuçları daha net almaya başlamıştık. Çelê'de tek bir şehidimiz vardı. O da gerçekten Agit'ten

başkası değildi. O anda gözlerim Berwar'ı aradı. Görsem de görmemiş gibi yapmaktan başka çarem yoktu. Her şey o anların ağır ifadesizliğine batmıştı resmen.

Yaralı iki arkadaşın arkadaşlarla geri çekilmesi ve her şeye rağmen arkadaşların onları getirmesi bize çok büyük bir moral veriyordu. Öbür cephenin şehitlerinden habersizdik. Ama arkadaşların elde etmiş olduğu başarıyı gözlerimizle görmüştük ve her şeye rağmen mutluyduk. Kobraların sesi gelince komutanlarımız bizi uçsuz bucaksız bir deliğe koyup kendileri kapının önüne oturdu. İlk atışlarını geri çekilme hattına, koordine yerlerine yapıyordu. Onun dışında bir şey görememiştik ve meraktan ölüyorduk. Çünkü biliyorduk ki şehir merkezinden geri çekilen saldırı kollarımız

şimdi o ateşin içindeydi. Kemal ve Berwar arkadaş ise kapıda savaş teorileri yapıyor, gördüklerini yorumluyor, tahmin yürütüyorlardı. Bizler de aşağıda isyanlardaydık. Bir ağızdan bağırıyoruz; “heval ne oluyor bize de söyleyin.” Cevap yok. Çileden çıkan Serdar arkadaş yerinde dönüp duruyor, “ew mejiyê şer in” deyip komutanlarımıza kızıyordu. Ama bu anları gülerek geçirmekten başka bir çaremiz ya da seçeneğimiz yoktu. Çöken sisten dolayı karşımızdaki Helvesis sırtlarına indirme yapan üç helikopter öylece kalakalmıştı. Hava birden feci bozmuştu. Helvesis’te de arkadaşların silah sesi bize kadar geliyor ve bizi kıskandırıyordu. Havadan inmiş ve havanın azizliğine uğramış askerler, burada da yeni darbeler alıyordu. Bizim

mekânlarına gelen her neyse pişman oluyordu. Peki neden bizi tepeye gelmiyorlar? Yerimizde tepinip durmak nafileydi. Üçgende zırhlı araçlar, karşıda sudan çıkmış balıkları andıran askerler, bizim yüksek ve uzak tepemiz…

Bütün davet ve dualara rağmen askerler bizim yanımıza gelmedi. Döşeli tuzaklarımız, silah ve sabırsız ellerimiz hala bekliyordu. Bir süre sonra sayımız çoğalmış, Deniz ve Agirbaz arkadaşlar da yanımıza takviye edilmişti. Hepimizin içinden aynı şeyler geçiyor ve Deniz ile Agirbaz arkadaşa baktığımızda içimizden geçenler ifade buluyordu; “heval iyi ki geldiniz, bu kadar düşmanı bitirmek zor olurdu.” Sessiz ve hiç kimsenin duymadığı bir ifadeydi bu. Şimdi sıra bu bedelsiz olmayan başarının sevincini

ve hüznünü paylaşmaya, ortaklaşmaya gelmişti. Arkadaşlarla görüşmeye gidecektik. Randevular verilmişti. İnecektik. En az çıkışımız kadar maceralıydı inişimizde.

Arkadaşları gördüğümüzde bütün yorgunluğumuzu unuttuk. Birçok duyguyu bir arada yaşayan onlarca yürek vardı orada. Sevinç, tekrar görüşmenin mutluluğu ve ne olacağının belirsizliği, geri çekilmenin gerginliği… İhtimaller tartışılıyor, herkesi sağlam ulaştırmanın yolları aranıyordu. Samura'dan gitme ve yarın temasa girme riski, yayan vadiden gidip sağlam bir yere ulaşamamanın doğuracağı riskler tartışılıyor, çözüm olarak Pîrê'ye kadar arabayla gidip kendini sağlama alma zamanı kazanmak en makul yol olarak seçiliyordu. Tam da o yoğunlukta Ruken arkadaşla karşılaştım,

sitemlerimi sıralamaya koyuldum; “tepede hiçbir şey olmadı, eyleme göndermiştin hani?” Ruken arkadaş iç çekerek ve elini savurarak “ya heval sanki biz ne yaptık? Bizim yanımıza da gelmediler, mermi patlatmadık” deyip hayıflanıyordu.

Şehir merkezine giden arkadaşların durumlarını sordum. Hızlı hızlı aktarıp Uta’nın yaralandığını, Medya arkadaşın yine dinlemeyip cihazını orada kapattığını, Baran’ı da yaralı olarak arazide bıraktıklarını, öbür arkadaşların hepsinin çok iyi olduğunu, sağlam bir yere ulaştıklarını anlattı. Çok fazla tartışma zamanımız olmadı. Bu yüzden sonra tartışma konusunda anlaşıp ayrıldık. Kalabalıkçı bir grubun yanına giderken, heval Rojbin’e rastladım. Durgundu, hava

koşulları, uykusuzluk, arkadaşları çok yormuştu. Aç ve ıslaktılar. O şen şakrak gruba ulaştığımda Levent arkadaşın yerinde hiç durmadığını, oraya buraya koşuşturduğunu gördüm. Üstelik yaralıydı. Herkes bir şeylerle uğraşıyordu. Şirvan arkadaş çorap istiyordu. Onlara yün patik bulabilmiştim ancak. Şirvan arkadaş sorgusuz, sualsiz ayağına geçirdi patikleri. Bir de Sipan arkadaşa “sen de al, sen de al” diyordu. Patikleri elinde evirip çevirip göz alıcı renklerine bakarak “ma bunlar bayan arkadaşların değil mi” dedi Sipan. “Yok heval özel olarak erkek arkadaşlara yaptırdık” diye takılıyorum. Şirvan arkadaşın kadın kadar titiz ve nazik yanı konuşuyordu şimdi; “heval al üşümekten iyidir, gideceğimiz yer soğuk. Sana ne kadınların

mı, erkeklerin mi?” Sipan arkadaş fazla ikna olmamış, utangaç bir şekilde patikleri cebine koydu. Herkes ihtiyaçlarını yavaş yavaş tamamlıyordu.

Karşımızdaki tepede asker ve koruyucular vardı. Bir ara küçük bir ateş yanıp kısa bir süre sonra söndü. Evet, o bir işaretti. Hemen müdahale edilip söndürülen işaret. Tepe takibine devam ettiğinde ve işaretin sahibi kendi durduğu yerin ateşinde küle döndüğünde araba da ikinci seferini yapmak üzere dönmüştü. Şoför buraların insanıydı. Arkadaşlara riskleri anlatmaya çalışıyordu. Arkadaşlar ise onu rahatlatıp ikna etmeye çalışıyordu. Heval Ruken ve şoförün diyaloglarına tanık oldum;

Şoför; “heval rica ederim beni katil yapacaksınız”

Ruken; “hayır sen 37 insanın hayatını kurtaracaksın”

Şoför; “Hayır heval siz bana bizi ölüme götür diyorsunuz. Söylediklerimi dinlemiyorsunuz. Gelin madem dinlemiyorsunuz beraber gidelim ölüme.”

İçim ürpermişti. Normalde bizim birimimiz de gidecekti. Ama ona rağmen arabaya binen her arkadaş, en az iki kez bizimle vedalaşıp gidiyordu. Sonra gidişimiz ertelendiğinde arkadaşlar Pîrê’ye doğru, biz de noktamıza doğru yola çıkmıştık. Uçak sesleri geldi, ama zaten her zaman gelirdi. Hiç kötü bir şey gelmedi aklımıza. Herkesin sağlam ulaşacağı fikri bizi öyle ferahlatıyordu ki, o esnada Serdar geldi aklıma. Annesinin evinin önünden geçip gidecekti. Onu çok görmek isteyen

annesinin hasreti, gelecek yıla kalacaktı. Kim bilir belki de çok uzun yıllar sonraya kaldı. Gerillanın göçebeliği yerleşik olanla uyuşmuyordu fazla. İçimden keşke görüşebilselerdi annesiyle deyip bizim tepe grubunu anımsadım yine. Serdar annesini göremedi ve hiçbir zaman göremeyecekti.

Sonraki zamanlar ifadesi olmayan katliam, her şeyin katilleştiği bir zaman.

Kısa bir süre sonra kaçak olan, ölümlerin beterinden kurtulan, ama esasta yaşadığına bin pişman olan şoförü gördük. Gözleri bir türlü kurumayan ana ve kızlarını gördük. Kezzap niyetine gözyaşlarımızı da içimize döktük.

Şoför anlattı biz dinledik…

Son seferini yapmıştı. Arabayı park edip içeri girdiğinde yapayalnız ve huzursuz duygular

içerisindeydi. Bir çay yapıp içme kararı aldı. Ama mutfağın kapısına gelince vazgeçti. Ne yapması gerektiğini bilmiyor, daha doğrusu içinden hiçbir şey yapmak gelmiyordu. Sanki ne yapsa bir pişmanlık gelip yakasına yapışacakmış gibi. En iyisi uyumak diye düşündü. Gerçekten kaçmanın yöntemi uyumak, ölümün küçük kardeşiydi uyumak. Unutmanın en kusursuz sığınağıydı uyumak. Acıdan kaçmaktı uyumak. Huzursuzluktan yorgun düşen bedenini boylu boyunca uzatınca yatağa, sanki bir yere temas etmiyormuş gibi hissetti kendini. Yer çekmiyormuş gibi. Her şey saydammış gibi. Dönüp dolanıyor, gözlerine uyku girmiyordu. Onun da bir kızı gerillaydı. Ne yapıyordu şimdi? Düşündü de o her gerilla gördüğünde huzur ile dolardı. Hiç ayrılmak

istemezdi onlardan. Peki niye bu gece o kadar huzursuz? Oysa onlara küçük bir şey yapınca bile çok mutlu olurdu. Bu gece onca risk göze alıp iş görmüştü, ama mutlu değildi. Acaba korktuğum için mi gerçek duygularımdan uzaklaştım diye düşündü. Gerillalar da onun korktuğunu düşünmüş müydü acaba? Utandı, kulaklarına kadar bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. Onları her şeyden vazgeçmiş, bir tek özgürlüğün peşine düşmüş bu uğurda her şeyi yapabilen kahramanlar olarak biliyordu. Onların cesaretine hayrandı. Onlar canını verirken, ben bazı riskleri bu kadar büyüttüm diye düşünüyordu kendi kendine. Bugünün muhasebesini yapmış, biraz da olsa bazı şeylere isim bulmuştu. Tanımsız ve belirsiz her şey, rahatsız ederdi insan ruhunu. Şimdi

biraz da olsa rahatlamıştı ve artık uyuyabilirdi.

Gözlerini kapatır kapatmaz, büyük bir gürültü ile tekrar aştı. Bu gürültü kapıdan geliyordu. Kapı o kadar büyük bir hiddetle vuruluyordu ki, kim olabilirdi? Sabaha doğru bu saatlerde kim gelebilirdi ki? Köyden birileri hasta olsa bile, arabaya ihtiyacı olsa bile gelmezdi. Çünkü herkes yolların kapalı olduğunu biliyordu. Düşman bütün giriş, çıkışları tutmuştu. Hevaller olabilir miydi acaba?

“Kim o?”

Askerler; “aç şu kapıyı?”

Tanımıştı bu itaat bekleyen, buyurgan ve hoyrat ses tonunu. Soğuk sular dökülmüştü üzerine. Nefesinin kesildiğini hissetti birden. Kapının koluna asılmış bekliyordu. Bu kapı

açıldıktan sonra bütün hayatı değişecekti. Hiçbir şey ama hiçbir şey eskisi gibi kalmayacaktı. Yüzüne her şeyden habersiz bir ifade yerleştirip kapının kolunu aşağı doğru indirdi. Kendisi açmadan dışarıdan itilmişti kapı. Askerler kayıtsız, emin tavırlarla bakıyordu etrafa. İçlerinden biri onu baştan ayağa süzdükten sonra; “giyin, gidiyoruz” şoför zar zor “nereye” diyebildi. Asker; “birkaç saat önce geldiğin yere. Onları sağlam götürdün. Şimdi gidip cenazelerini getireceksin.”

Söyleyecek hiçbir şey yoktu. O anda tek bir dil konuşabilirdi, o da sessizlik. Bütün hisleri donmuş bir şekilde giyindi. Askerler onu aralarına alıp hor hotkam adımlarla ilerleyip toprağı çiğnerken, o yere bastığını bile hissetmiyor, bir zerreye dönüştüğüne ikna

oluyordu. Arabasını da aralarına alıp Guzê Reşê köyüne kadar gittiler. Ona arabasını en öne çıkarıp gitmesini söylediler. Kendileri olay yerine gitmeye korkuyor, cenazelerden bile ürküyorlardı. Belki de şoförü de oraya gönderip ona da bir ölüm senaryosu hazırlamışlardı.

Arabayla ilerleyen şoför gözlerine inanamıyor, yıllardır gidip geldiği bu yolları tanıyamıyordu. Kocaman kayalar tuzla buz olmuştu. Ağaçlar paramparça olmuştu, toprak yanmıştı. Sanki bütün vadi biçilmiş, altı üstüne gelmişti. Taze kan kokuyordu her yer. Kocaman gediklere gömülmüştü her şey. Bir karanlık onu yutmak için çağırıyordu adeta. Yolun ortasında açılan kocaman çukur daha fazla yol vermiyordu. İndi, bir-iki adım ilerledi. Yerdeki kana eğildi, kızvan

çekirdeğinden bir tespih, kana bulanmış bir çakmak elinde evirip çevirdi. Üzerinde çizili harfleri bir araya getirmek için kanları sildi. Tıpkı ölümün şifresini çözer gibi… Bütün harfler açıktaydı şimdi, bir çakıyla çizilen bu isim, Sipan'dı. Aşağılara doğru baktı. Suyun kenarında kalmış sargı bezleri vardı. Bu katliam ocağında birileri yara mı sarmıştı. Birileri bu cehenneme çevrilen bu yerden sağ mı kurtulmuştu? Başını kaldırıp karşıya baktığında iki-üç arkadaşın ona doğru hızlı adımlarla geldiğini gördü. Tüyleri ürpermişti. Ne yapacağını bilemez halde, kendinden geçmişçesine "heval gidin, gelmeyin. Kendinizi kurtarın, arkamdan asker gelecek, gidin gidin…" deyip arabanın yönünü tekrar Guzê Reşê'ye çevirmişti. Kaçmıştı, orada olan her şeyden. Gidin diye

bağırmış, herkesin oradan kaçması gerektiğine inanmıştı. Peki ya ona doğru gelenler, onun sesini duyabilmiş miydi? Duysalar bile giderler miydi? Gitme gibi bir niyetleri olsaydı, bunca saat niye oralarda hala beklemiş olabilirlerdi ki? Çoktan gitmiş olanlar bile tekrar dönmüşse, oradakiler nereye gitsindi? Hem onlar yolları iyi tanırdı. Gitmek isteyen için yollar çoktu. Ama gitmek isteyen yolcu yoktu. Şoför Guzê Reşê'ye ulaştığında askerler tek bir adım bile öne gelmeye cesaret göstermemiş, yerlerinde çakılı kalmışlardı. Hızla arabanın önüne gelip "niye geri döndün?" diye soruyorlardı. Neden bu soru soruluyordu ki? Onlar şoförü bir şey getirsin diye göndermişti. Bu yüzden ne getirdin diye sormaları gerekiyordu. Ama onlar bu soruyu

sormuyor, niye geldin diye soruyorlar. Demek ki gelmemeliymiş. Gelmemesine kurgulanmış bir hikâye hazırlamışlar ona. Şoför, “yollar bozulmuş, araba gidemez. Gidilmiyor.” Askerler “yok yok gider, gideceksin.”

Kurbanlık koyun gibi kaderine razı gelip geri döndü. Artık ne olacaksa olsundu. Bir yerlere sürükleniyordu, bir şeylere. Üzerinde bu kez kobralar dolanıyor, panzerler de uzun bir mesafeden onu takip ediyor, olay yerine doğru ilerliyorlardı. Artık o yanık mekâna girmeye az kalmıştı ki, kendisini ateşler içerisinde buldu ve etrafta yaşayan bir sürü arkadaşın olduğunu gördü. Namlular ilerlediği güzergâha doğrulmuştu. Araba bir kaya parçasına çarpıp durmuştu. Şoför yaşamdan vazgeçmek istemiyor,

bütün yaşamsal dürtülerinin pençesini çıkarıp hayatın yüzünü tırmalıyor. En son tırnaklarının battığı yerde asılı kalıyordu. Kendisini canhıraş aşağısında akan dereye atmış, biraz ilerledikten sonra derin bir gölcüğün içinde oturmuş, üstündeki ağaçlara onu saklamaları için dua etmiş. Kulağını tırmalayan silah sesleri, her yeri sarmış. Vadiyi sarsan patlama sesleri, titreyen vücudu ve bunca dayanılmazlık içerisinde hala yaşıyor olması en çok da onu şaşırtmış. Bin bir ölüm sınavından geçen ama yaşamda ısrar eden benliği kendisine bir ifade bulamıyor. Yaşananlara inanmak istemiyordu. Olduğu yerden dozerin, kamyonun, zırhlı araçların geliş-gidişini izliyordu. Kobranın gölgesinde her şeyin çok yavaş ilerlediği bir adım atmanın bile ne

kadar zor olduğunu ağaçlar içerisinde baktığı askerlerin yüzünde görmüştü. Şimdi de zırhlı araçların ardına saklanıp gidiyorlardı.

Onun karşısına çıkan o iki-üç gerilla geldi aklına, “neredeydi şimdi onlar?” Şimdi kendini daha yakın hissediyordu onlara. Kaçak olmuştu. Hep gizil yaşamalıydı bundan sonra. Görünmeyen, bilinmeyen, bundan böyle görünmek ve bilinmek ölümü olacaktı. Hala silah sesleri geliyordu. Arabalar bir şeyleri kaçırır gibi hızla yönünü ilçeye doğru veriyordu. Bazı mermi sesleri yakın, bazıları ise uzak geliyordu. Yakınları biliyordu, uzakları ise tahmin ediyordu. Oturduğu suyun yüzeyinde küçük küçük bilinmez cisimler akıyordu. Birazdan suyun renginin pembeleştiğini ve cenazelerden

arta kalan birçok şeyin o suya atılıp gidildiğini biliyordu artık. Ve artık askerler için geri dönme zamanıydı.

Geri dönen askerlerden biri, bir köylüye yakınlaşarak seslendi:

“Bu suyu içmeyin!”

Situnê Evdo savunma grubu

??

Kendal Urfa Arkadaşın Yüreğinden…

Eylem öncesi Diren, Garzan ve Zilan arkadaşta coşku ve sevinci doruklarda görebilir, yüz ifadelerinde bulabilirdiniz. Eylemin yapılacağı zamana yaklaştıkça sevinç ve hüznü bir arada yaşıyorlar. Hüzünlerinin sebebi, Çelê merkezine ve Bilican tepesine saldırıya giden arkadaşlardan duydukları endişeden kaynaklıydı.

Eylem saatine yaklaşıldığı zaman gece 12:30 civarında eylemi izlemek için yerimizi almıştık. Saat 12:55'te eylemin başlamasıyla, izli mermilerin havada uçuşması yoğunluk kazanınca sağ tarafıma baktığımda sanki Zilan arkadaş karakol içerisinde birebir düşmanla vuruşuyormuş gibiydi. Öyle bir heyecana kapılmıştı ki, onun o heyecanını anlatacak herhangi bir

kelime bulamıyorum. Hangi sözcük onun o haline anlam kazandırır bilemiyorum. Çok düşündüm ama bir türlü tanımlamasını yapamadım. Eylem gidişatını cihaz yoluyla takip ediyorduk. Eylemin bitimiyle iki şifre verildi. Verilen şifreleri arkadaşlar duymasın diye onlardan uzaklaştım. Benim kalkmamla Zilan arkadaş da kalktı. Arkamdan geliyordu. Verilen şifreyi Zilan arkadaş duymuştu. Şaşkın şaşkın yüzüme bakıp “özgür ve Şervan ne anlama geliyor” diye sordu. Çünkü cihazda Medya arkadaşın “bir Şervan iki de Özgür var” dediğini duymuştu. Arkadaşlardan kurtulmak için Özgür yaralı, Şervan ise cephane bitiyor anlamına geliyor dedim. O esnada Diren ve Garzan arkadaşlar da geldi. Zilan ve Garzan arkadaş BKC’yi kullanabilmek için 50 metre yukarıya

çıktılar. Ben ile Diren arkadaş da dockanın yanına gittik. Zilan arkadaşın bana sorduğu sorunun aynısını Diren de sordu, ben de aynı cevabı verdim. Bana hiç inanmayan bir edayla “inşallah öyledir” dedi. Soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu. Ta ki Brusk ve Mahmut arkadaşlar cihazda konuşuncaya kadar. Konuşmaları dinleyen Diren arkadaş şahadetlerin olduğunu duymuştu. Agit arkadaşın ismi verilince, Diren arkadaş soğukkanlılığını koruyamadı. Gözyaşlarına boğdu kendisini. Teselli etmek için hangi sözcükleri kullanmam gerektiğini bilemez haldeydim. Zira Agit de benim canciğer yıllarımı beraber geçirdiğim bir arkadaşımdı ve şimdi benim de yüreğimde bir alev yavaş yavaş bütün içimi sarmalıyordu. Yarım saate kadar bir taşın

arkasında oturdu Diren. Ama eylemin ciddiyetinin farkındaydı. Hızla ayağa fırlayıp kendini toparlayabilmişti. Burnundan soluyarak, “savaş devam ediyor!” diyordu. Tabii o esnada düşmanın obüs atışları oluyordu. Bir obüs Garzan ve Zilan arkadaşın 15 metre yukarısına düşmüştü. Toz duman içinde kaldılar. Bir anda Zilan arkadaş yüksek sesle bağırarak, “bu düşman ahmaktır, çıldırmışlar. Daha kimlerle uğraştıklarını öğrenmemişler bunlar.” O sözleri hala kulağımda. Zilan ve Garzan arkadaşın bulunduğu yerde bir kaya altı vardı. Yerlerini bırakıp kaya altına girmelerini söyledim. Öğlene doğru yağmur yağınca, ben ile Diren arkadaş da Zilan arkadaşların yanına gittik. Kaya altında oturduk. Genel gelişmelerden haberleri

yoktu. Zilan ve Garzan arkadaşlara bizim ve Zap cephesinin aldığı sonuçları aktardım. Ama şahadetlerden haberdar değillerdi. Diren arkadaş durgunlaşmıştı. Garzan arkadaş hemen bu cevabı verdi; “ohh be emeklerimiz boşa gitmedi.” Zilan arkadaş da içindekileri bir çocuk saflığıyla söylüyordu, “tabii emeklerimiz boşa gitmedi. Bunlar PKK militanıdır. Devlet kiminle uğraştığını bilmiyor. İşte gerilla böyle savaşıyor” derken çok derin bir nefes çekiyor ve devam ediyordu. “Aslında benim Bilican’a gitmem gerekiyordu. Küçük yaşlarda ayrıldığım köyüme bir kere daha dönüp bakamıyorum. Düşman işgal etmiş, benim gidip düşmanı çıkarmam lazımdı.” Artık saat 16:00’a geldiğinde Brusk arkadaş ben ile Dijwar arkadaşa geri çekilme talimatı verdi.

Dijwar arkadaş ile Suwara Benê çeşmesi üzerinde görüşmek için şifre verdik. Ben arkadaşlardan önce çeşmenin üzerine gittim. Dijwar arkadaşın grubu gelmişti. Dijwar, Welat, Şirvan, Erdal ve Mervan arkadaşlardı. Dijwar ve Şirvan arkadaşlar Çelê grubunda oldukları ve hiç dinlenmedikleri için yorgun bir haldeydiler. Ama aldıkları başarının sevincini de taşıyorlardı. Diren, Zilan ve Garzan arkadaşlar da geldiğinde Diren arkadaşın "biz hemen çeşmeden uzaklaşsak iyi olur" demesiyle biz yola koyulduk. Şirvan arkadaşın ayakları su toplamıştı ve gece de iyi görmediği için onu arkama almış, önden gidiyorduk. Belli bir süre yürüdükten sonra Şirvan arkadaş bana seslendi; "heval arkadaşlar geride kalmış" demesiyle durduk.

Erdal arkadaş da gece yürüyüşlerinde zorlanıyordu ve yükü de ağır olduğundan dolayı geç geldiler. Erkek arkadaşlar gelmişti. Diren, Zilan ve Dijwar hala gelmemişlerdi.

Beş dakika sonra Dijwar arkadaş da geldi. Gelir gelmez; “Kendal sen arkadaşların şahadetini söylememiş miydin?” dedi ben de “hayır” cevabını verdim. Dijwar arkadaş da hayıflanıyor; “Agit’i getiremedim” diyor, yine “düşmanın başarısı değil, bizim eksikliğimiz” diye içerleniyordu. Bu konuşmalarımızı duyan Garzan arkadaş kendi kendine öfkeleniyor, küfürler savuruyor ve konuşuyordu. Dijwar arkadaşa dönüp “Diren ve Zilan nerede” diye sordum. Dijwar arkadaş da “Zilan arkadaş şahadetleri yeni duydu ağlıyor. ”

arkadaşlara “siz biraz daha ilerleyin, orada oturun biz geliriz” dedim. Ben ve Dijwar arkadaş da onları bekledik. On dakika sonra Zilan ve Diren arkadaşın geldiğini gördük. Zilan arkadaş kaskatı kesilmişti. “Durumun nasıl?” diye sordum. Zilan arkadaş; “yüreğim paramparça olmuş, ama boşuna şehit düşmediler. Hepimizin yerine savaştılar. Onlarla gurur duyuyorum. Hadi beklemeyelim, artık gidelim” sözüyle hepimiz Şehit Newal sırtlarına doğru yol aldık.

Bazı şeyleri yazıya dökmek kolay olmadığı gibi insanı dirhem dirhem erittiğini de görerek, bazı şeylerin asla dile getirilemeyeceğini de düşünüyorum şimdi…

Suwara Benê Docka grubu

□□

Botan Erdal Arkadaşın Yüreğinden…

16 Ekim 2011’de Geliyê Zap alanı özgürlük ve hakikat savaşçılarının tarihi eylem öncesindeki hazırlıkların son aşamasına mekânlık etmekteydi. Bunun yoğunluğu, koşuşturması, heyecan ve coşkusu tüm yoldaşların gözlerinden okunuyordu. Bu özgürlük savaşçılarının büyük komutanları Brusk ve Ruken yoldaşlar son hazırlıklar kapsamında önceden görev alanları belirlenen tüm timlerle ayrı ayrı toplantılar aldılar. Bu arada benim de dâhil olduğum

timi ve görev alanımı bu esnada öğrendim. Görev alanıma ilişkin Brusk arkadaşa itirazda bulunduysam da kabul ettiremedim. Çünkü önceden karar alınmıştı. Temel gerekçesi alanı ve araziyi tanıdığımdan dolayı, dolayısıyla üyesi olduğum tim arkadaşlarımın bu konuda dezavantajlı olmalarıydı. Haklı yönü olmakla beraber, esas olarak beni birincil derecede riskli alana göndermek istememesinden kaynaklıydı. Bunu açıkça söylemese de anladım.

Brusk arkadaş ile bu tartışmaları yürütürken, Ruken arkadaş taktik bir hamleyle araya girdi; “Botan heval, timimizde azınlık olduğun için mi Brusk arkadaşla gitmek istiyorsun.” Ben de “yok heval öyle bir sorunum yok” dedim. Ruken

arkadaş “madem sorunun yok, sorun da yok demektir. Düzenlemeyi değiştiremeyiz, şimdiden timimiz için erzak ve cephane hazırlamaya başlarsak iyi olur” dedi. Ruken arkadaş beni bu taktik hamlesiyle itiraz etmekten alıkoymayı başarmıştı. Ne yapalım talimata uymak zorundaydık. Öğleden sonra saldırı gruplarıyla topluca bir tartışma yapıldı. Brusk arkadaş yaklaşık yarım gün, eylemin anlam ve önemi, taktik ve vuruş tarzı üzerinde durdu. En önemlisi de geri çekilmenin sağlam yapılmasının, eylemin gerçek başarı ölçüsü olacağını vurguladı. Tüm yoldaşların pürdikkat dinledikleri Brusk arkadaş 19 yıllık gerilla tecrübesinin tüm inceliklerini, detaylarını, hatta yaşadığı pratik deneyimlerden örneklerle oldukça

zengin ve başarı için gerekli perspektifleri yoldaşlarıyla paylaşmayı ihmal etmedi.

Toplantı sonrasında Brusk ve Ruken arkadaş, tek tek saldırı timleriyle fotoğraf çekme seansına geçtiler. Sonra hepimiz topluca, belki de son topluca resmimiz olacaktı. O anı ölümsüzleştirdik. Artık mevzilerimize ulaşmak için ayrılık vakti gelmişti. Tüm yoldaşlarda büyük bir moral, inanç ve kararlılık vardı. Birbirimize yoldaşça serkeftin dileğinde bulunarak ayrıldık. Bu ayrılığın daha büyük bir buluşma için olduğunun bilincindeydik hepimiz. Herkes gitmişti. Noktada sadece bizim timimiz kalmıştı. Heval Ruken, Medya Ronahi, Deniz, Beritan ve ben. Bu dört kadın yoldaştan sadece Beritan arkadaşı biraz tanıyordum. Ruken arkadaşı da birkaç defa

görmüşlüğüm vardı. Artık birbirimizi birlikte kalacağımız süre içerisinde tanıyacaktık. Hazırlık sürecinde kullandığımız bu nokta bizim tutacağımız tepeye yakın olduğu için doğal olarak noktanın kamuflajı, çöplerin gömülmesi vs. bize kalmıştı. O gece aralıklarla yağmur yağsa da, yağmurluklardan yaptığımız pratik çadır altında sabaha kadar deliksiz bir uyku çektik. Hem çok yorgun olduğumuz hem de sayımız az olduğu için nöbetsiz bir gece geçirdik. Sabaha 4: 30'da Ruken arkadaş bana "Rojbaş!" diye seslendi. Baktım arkadaşlar çevre temizliğine başlamışlar bile. Ben de daha fazla gecikmeden hızlıca hem kendimi hem tulumumu toparladım ve kollarımı sıvayarak yoldaşlarla işe koyuldum.

Bu temizlik ve kamuflaj operasyonumuz yaklaşık iki saat sürdü. Halden, takatten düşmüştük. “Sanki Cengiz hanın ordusu buradan geçmiş” dedim. Neyse ki bu yorgunluk üzerine çayımızı yapıp, kahvaltımızı yapınca yorgunluğumuzdan eser kalmadı. Grup komutanımız Ruken arkadaş bir haftalık erzak ve fazladan cephanemizi kendi aramızda paylaşarak çantamızı hazırlamamızı söyledi. Artık tutacağımız tepeye doğru tırmanmaya başladık. Büyük heyecan, inanç ve umutla. Ben önde, arkada Medya Ronahi, Beritan, Ruken ve Deniz yoldaşlar tek sıra halinde, fakat belli bir mesafe açarak yol almaya başlıyoruz. Yüklerimiz çok ağır. Bunun için sık sık ara veriyoruz. Ben kestirme bir yol bulup hızla ilerliyorum. Ruken arkadaşa

sesleniyorum, “buradan gelin” diye. Ancak nafile. Ruken arkadaş karşımıza düşen küçük sırtta ilerliyor. Deniz arkadaş ile birlikte heval Medya Ronahi ve Beritan arkadaş da benim ilerlediğim yerden geliyorlar. Medya ve Beritan arkadaş bana yetişinceye kadar hareket etmiyorum. 5 dakika kadar iki arkadaş da dinlendikten sonra BKC’yi taşımak için Medya Ronahi arkadaştan istedim. Olmaz dediyse de onu zorlayarak aldım. Çünkü yükü gerçekten ağırdı. Öylece kah ara verip kah ilerleyerek yaklaşık üç saate yakın bir zamanda varmıştık Enîsê tepesine. Biz tırmandıkça Beritan arkadaş “heval ezmana çıktık” diyordu. Hepimiz de çok yorulmuştuk. Ben hemen bir çay kaynatmak için çalı çırpı toplarken, Ruken arkadaş da dürbünü eline

almış etrafı ve araziyi keşfediyordu. Birden “Kemal arkadaş bize doğru geliyor” dedi. Neredeyse yanımıza varmıştı bile. Neyse ki çayımız da kaynamak üzereydi. Kemal arkadaş hazır çaya yetişti. Hemen bir çay ısmarladık. Kemal arkadaş “vallah helal olsun, çayınız ne çabuk kaynadı böyle” dedi. Ruken arkadaş “eeh bizim timimiz zîrektir” diye cevap verdi. Kemal arkadaş Berwar arkadaşın timindeydi. Onların tuttukları tepe bizimkine bin metre kadar uzaklıktaydı. Situnê Êvdo denilen bu tepe de en az bizim tuttuğumuz Enîsê tepesi kadar önemli ve stratejikti. Geliyê Zap dediğimiz alana düşmanın kapsamlı bir operasyon çıkarması halinde tutacağı, dolayısıyla alanı önemli ölçüde denetime alabileceği iki stratejik tepeydi Situnê Evdo ve Enîse.

Berwar arkadaşın timi bizden bir gün önce tuttukları tepeye gelmişlerdi. Dolayısıyla biz de biraz o rahatlıkla kaygısızca ve elbette ki gizliliğe dikkat ederek tepemize ulaşmıştık. Meğerse biz daha tepemize varmadan, Berwar arkadaş bizi dürbünle keşfetmiş ve Kemal arkadaşı yanımıza göndermişti. Bu arada çaylarımızı o güzelim manzara karşısında yudumlarken, Ruken arkadaşın timindeki tek erkek olduğum için Kemal arkadaşın dikkatini çekmişti. Bir süre takıldıktan sonra konuyu değiştirdim ve başarılı da oldum. Çünkü Kemal'in askeri damarına basmıştım; "ya Kemal arkadaş yoldaşlar çarpışırken bizler sadece buradan izlemekle yetineceğiz" dedim. "Buraya düşmanın geleceği yok" dedim. Heval Kemal; "yok heval Botan yanılıyorsun, biz de

burada çatışacağız göreceksin” diyordu. “Gerçekten düşmanın bu tuttuğumuz tepelere indirme yapacağına inanıyor musun?” diye sorduğumda, “tabii ki inanıyorum heval Botan, sen daha Kemal’i tanımıyorsun. Ben eğer bu tepelere düşmanın gelmeyeceğini bilseydim, hiçbir güç beni buraya gönderemezdi.” Ben de “heval Kemal, tanrı sesini duysun, pardon Türk generalleri sesini duysun, inşallah gelirler de onlara günlerini gösteririz” dedim. Çaylarımızı içtikten sonra Kemal, Ruken ve Medya arkadaşlar da Berwar arkadaşın timinin yanına gidip mevzilerini kontrol edecekti. Heval Ruken gitmeden önce bize de, “heval biz gelene kadar siz de mevzilerimizi yapın ve pratik manga da yapmalısınız, çünkü yağmur yağabilir,

tedbirimiz olsun” dedikten sonra duyarlı ve dikkatli olmamızın telkininde bulundu ve birkaç saate kadar da geleceğini ekledi.

Heval Ruken, Medya ve Kemal’i gönderdikten sonra biz de kendi işimize başladık. Ben, Beritan ve Deniz arkadaş önce mevzi yapacağımız stratejik yerleri tespit ettik. Sonra da taşlardan mevzilerimizi örmeye koyulduk. Sağlam ve dayanıklı olmalıydılar. Çünkü düşmanın muhtemelen indirme yapacağı yerlerden bir yerdeydik. Çatışacak ve düşmana nefes aldırmayacak uygunlukta mevzilerimizi yapmaya özen gösterdik. Bir de kendimize akşam yatmak için pratik manga yapmalıydık. Pratik mangadan da kasıt, biraz kamuflajlı iki yerde yer düzeltecektik. Ben tek kişilik yer yaptığımdan işim erken

bitti. Hava yağışlı olduğu için yağmurluğumuzu çadır gibi açıp çanta ve silahlarımızı altına koyduk. Heval Deniz ve Beritan arkadaş da kendileri için dört kişilik bir yer yapıyorlardı. Ancak düzelttikleri yerin bir köşesinde manganın düzenini bozan bir taş vardı. O kadar çabalarına rağmen taşı çıkaramıyorlardı. Yardım etmek için yanlarına gittiğimde Beritan arkadaş her halinden sinirlendiğini belli ettiriyor, “ay heval delirtecek bu taş beni” diyordu. Kazmayı elime alıp bir süre uğraştım. Ama ben de sadece küçük bir parçasını çıkarabilmiştim. Doğrusu ben de çok sinirlenmiştim. Çare bulamayınca “heval Beritan en iyisi bu taşı çıkartmaktan vazgeçelim” dedim. “Ama heval burası bize yetmez ki” “yetmez olur mu heval Beritan

yeter de artar. Bak heval Ruken buraya, heval Medya ve sen de buraya, taşı kıramadığımız yer de Deniz arkadaş için uygundur. Bak tam da Deniz arkadaşın boyuna göredir.” Bu sıralamayı boylarına göre yapmıştık. Beritan arkadaş “doğrudur” demekten başka bir şey yapamayacak haldeydi. Heval Deniz de “benim için sorun değildir” dedi.

Heval Deniz’i fazla tanımıyordum. Ancak sadeliği, gerektiği kadar konuşan mütevazı ve emekçi yönü ilk göze çarpan özelliklerindendi. Bir de kısa boylu olduğu için yaşam içerisinde şakalaşmalarımızın konusu oluyordu. Çoğunlukla ona portatif diyorduk. Ama genelde o olgun yaklaşıyordu. Böylece Ruken ve Medya arkadaşlar gelene kadar hem mevzilerimizi

hem de pratik mangalarımızı bitirmiştik. Akşamüstü güneş batmadan önce son çaylarımızı da demleyip yemeğimizle birlikte içtikten sonra acaba nasıl bir eylem olacak? Planlanan çerçevede pratikleşecek mi? Siyasi sonuçları nasıl olacak? En önemlisi de Önder Apo'nun durumunda bir değişiklik yaratacak mı? Gibi onlarca soru etrafında sohbete daldık. Tabii hep pozitif düşünmek ortak görüşümüzdü. Bu gece aynı zamanda son 24 saatlik kritik viraja da girmiş bulunuyorduk. Kum saati geriye doğru işlemeye başlamıştı. Heyecan dorukta, tepede geçireceğimiz bu ilk gecenin ilk nöbetçisi bendim. Nöbetim saat 12'ye kadar 4 yoldaşım uykuya dalarken ben de yanı başımda ördüğümüz mevzide oturup düşmanın Çukurca'yı adeta aydınlatan dört

bir yandaki karakol, tepe ışıklarını seyre daldım.

Sömürgeciliğin en barbarcasının uygulandığı açık işaretidir bu kuşatma. 6-7 bin nüfuslu küçücük Çukurca'nın etrafına bunca karakol dikmek de ne oluyor? Bu askeri diktatörlük kuşatması, Türkiye'nin hangi kentinde var? Bu ve bunun gibi düşünceler aklımın bir köşesini meşgul ederken, diğer yandan da aynı duygu ve düşünceleri yaşayan yoldaşlarımın Çelê merkezine girmiş, pozisyonlarını almaya başlamış yoldaşlarımı düşünüyordum. İstisnasız hepsini tanıyordum, çoğuyla anılarımız, yaşanmışlıklarımız vardı ve hepsi de çok seviyordum. Bir de o cephe en riskli cepheydi. Uzun yıllardan bu yana ilk defa bu sayıda Çelê merkezine sızma

gerçekleştiriyordu. Havanın durumu yer yer yağışlı ve sisliydi. Tam da sızma yapmak için elverişli koşulu sağlıyordu. Tüm saldırı gruplarının deşifre olmadan hedef yerlerine ulaşmaları ki bu nöbet tuttuğum sıralarda gerçekleşiyordu, herhangi bir çatışma sesinin gelmemesi yerlerine ulaştıklarının işaretiydi. Bu şimdiden yapacağımız eylemin başarılı geçeceğinin de ölçüsü oluyordu. Bu duygu ve düşüncelerle nöbeti Deniz yoldaşa devrederek uyudum.

Sabah 4: 30'da rojbaş çekildiğinde dün akşamki sisli ve yağmurlu havadan eser kalmamıştı. Berrak ve masmavi bir gökyüzü vardı. Saat 5'e doğru güneş tüm ihtişamlı kızıllığıyla yükselmeye başlıyordu. Büyüleyici ve hayranlık uyandırıcı bir manzara oluştu. Bir yandan Ruken arkadaş diğer yandan ben

fotoğraf makinelerimizi alıp bu muhteşem güneş kızıllığını resmetmek, ölümsüzleştirmek için çabalıyoruz. Tarih 18 Ekim'i gösteriyordu. Eylemin gerçekleşeceği gün. Gece vakti olacağını da biliyoruz. Bu konuda merakıma ve heyecanıma yenik düşerek eylemin hangi saatte olacağına dair Ruken arkadaşı sıkıştırıyorum. Medya, Deniz, Beritan arkadaşlar daha sabırlı yaklaşıyorlar. Özellikle Medya arkadaş başka bir konuda heval Ruken'i zorluyor. Neden saldırı gruplarına girmediğinin siteminde bulunuyordu. Bu konu henüz ikna olduğu bir konu değildi. Pek olacağa da benzemiyordu.

Medya arkadaş her şeyden önce kabına sığmayan, canlı, dinamik, coşkulu ve düşmana karşı kin ve öfkeyle bilenmiş bir

yoldaştı. Saldırı gruplarına neden alınmadığının siteminde bulunurken, düşmana olan kin ve nefreti gözlerinden okunuyordu. İnsanda kararlılık, coşku ve cesaret uyandırıyordu. Serhat'ın asi kızıydı o. Heval Ruken de örgütsel tutumundan, böyle olması gerektiğinden hiç taviz verme niyetinde değildi. Birbirlerini ikna etmezlerse de yapacak pek bir şey yoktu. Benim davam ise farklıydı. Ben eylem saatini öğrenmeyi kafama koymuştum. Ve sonunda saati öğrenebileceğim bir şey aklıma geldi. Bu taktiğim tutarsa öğrenebilecektim. Heval Ruken ikinci pratik koordineydi. Birinci koordine Brusk arkadaştı. Bir adım da önümüzdeydi. Dolayısıyla heval Brusk ve Ruken arkadaş bu time ve tepeye düzenlememi yaparken

itirazda bulunmuştum. Brusk arkadaş espriyle karışık “Botan heval sen Ruken arkadaşla birlikte eylem koordinesisin” demişti. Heval Ruken de “doğrudur, bunun için yanımda olacaksın, bir cihaz da sende olacak” demişti.

Elbette ki öyle bir konumum yoktu. Bunun bilincindeydim. Ancak sırf Brusk ve Ruken arkadaşı zorlamamak için kabul etmiştim. Şimdi bu sözde koordineliğim işe yarayabilirdi. Karşısına geçtim; “heval Ruken madem ben de seninle koordineyim, cihazım da var. O halde eylem saatinden de haberim olmalı” dedim ve heval Ruken’den taviz koparacak hamlemi yapmıştım. Ruken arkadaş gülümseyerek “tamam Botan arkadaş sen kazandın” dedi ve saati söyledi. Acaba söylemese miydi? Yani

öğrenmeseydim daha mı iyi olurdu? Çünkü artık saatler benim için geçmez olmaya başladı. Saniyeler dakika, dakikalar saat olmuştu adeta. Sık sık kendi aramızda sohbet ediyor, eylemin siyasi sonuçlarını yorumluyoruz. Yüzdük yüzdük dananın kuyruğuna geldik. Artık bu eylemle bu kuyruğu da koparmalıyız biçiminde ortak bir görüşümüz vardı. Artık akşama doğru bataryalarımızı yenileyip cihazlara takmaya hazırlıyoruz. Heval Ruken son kez eylem şifrelerini, kod ve kanalları kontrol ediyordu. Her beşimiz de yerimizde duramıyoruz. Saat ilerledikçe içimiz içimize sığmıyor. Herhalde saldırı gruplarına katılsaydık bu kadar heyecanlanmazdık. Ve 18'i 19 Ekim'e bağlayan gece saat 1'e beş kalaya sadece dakikalar kalmıştı. Adeta saniyeleri

sayıyorduk. Ömrümüzün en uzun saniyeleri, en heyecanlı saniyelerini sayıyorduk. Bir cihaz elimde, bir cihaz heval Ruken'in elinde, benim cihazım Zap cephesi Bilican hattı eylemlerinin kanalı, heval Ruken'in cihazı da Çelê merkez eylemlerinin kanalı üstünde. Her an genel koordine hazır mısınız tekmilini alabilir. Beşimiz de aynı yerde duruyoruz.

Kızılca kıyamet öncesi sessizlik.

Zagrosların her zamanki gibi berrak, mavi gökyüzünde tane tane yıldızlarıyla adeta bize göz kırpıyor ve bu akşam sömürgeci TC güçlerine yaşatacağımız hezimete şahitlik yapmak istiyoruz dercesine bizi seyre dalmış gibiler. Acaba bu tarihi ana ve geceye tanıklık yapabilmek için mi yağmurlar kesilmiş. Sisler ve bulutlar dağılmış. Yıldızlar

bizi seyre dalmışlar. Şimdi Bager, Çekdar, Medya, Baran, Zinar, Agit neredeydi ve hangi mevzinin önüne çömelmişlerdi. Onların yerinde olmayı ne çok isterdim. Doğrusu bu berrak, sade hava moralimizi bozmuştu. Çünkü sömürgeci TC güçlerine son yılların en kapsamlı eylemini gerçekleştirme arifesindeydik. Dolayısıyla bu hava avantaj değildi. Hâlbuki son bir haftaydı adeta bardaktan boşalırcasına gece, gündüz demeden yağmur yağıyor ve her tarafı sis kaplıyordu. Tam da uygun sızma saldırı havası. Tanrı bize cömert davranıyor diye seviniyorduk. Her ne hikmetse bütün gruplar önemli bir mesafeyi kat ettikten sonra düşman en yakın mesafelere geldikten sonra tanrının cömertliği de bitivermişti. Neyse derin

gizlilik ilkesinin en mükemmel uygulanmasını zorunlu kılan bir hava var. Nereden bilelim, belki de tanrı bu ilkeyi ne kadar başarıyla uygulayıp uygulayamayacağımızı sınamak istedi. Böylesi bir hava durumu bunun içindi belki. Bilinmez, belli mi olur.

Ve o an geldi dayandı. Tüm gruplar yerini tutmuş, beklerken genel koordinenin iki dudağı arasından o kutsal kelime çıktı. Tüm cihazlarda ve aynı anda yankılanan kelime “EKİN.” Bu sözcüğün telaffuzuyla birlikte düşman güçlerinin 18 ayrı hedefine eşzamanlı ateş edildi. Sürekli yaygın ve yoğun. TC faşist ordu güçlerinden Çelê’de yer alan 30 binine yakını bu eylemlerin hedefi kapsamındaydı. Bizim bulunduğumuz Enîsê tepesi, Bilican ve Çukurca yol

ayrımındaki üçgendeydi. Çukurca'nın içini göremiyorsak da, arkadaşların cihazlarından olup bitenleri takip ediyoruz. Ama Bilican karakolu karşımızda ve can yoldaşların düşmana nefes aldırmayan o zifiri karanlığı yırtan yayılım ateşi… Ayrı cepheleri takip ettiğimizden cihazlarda söylenen her şeyi birbirimize aktarıyorduk. Beritan, Deniz ve Medya arkadaş her iki cihazda da söylenenlere yetişmek için dönüp duruyorlardı. Daha saldırının on beşinci dakikasında Bilican karakolunun bir tepesinin düştüğünün tekmili verilince tüm yoldaşlarda büyük moral yarattı. Düşmanın kayıp sayısı, kaldırılan cephaneleri öğrenince bu tarihi eylemin çapının ve niteliğinin tartışılmaz bir başarı olduğunu ortaya koyuyordu. Tabii aynı şekilde ilk 15-

20 dakika Çukurca merkezinden de tüm hedeflerin başarıyla vurulduğunun, düşmanın kayıp sayısını kaldırılan cephanelerin tekmili verildiğinde eylem öncesi bu planlamaya yüklenen siyasi amaca denk bir pratikleşmenin gerçekleştiği anlaşılıyordu. Düşmanın askeri ve siyasi olarak felç olduğu bu eylemde yedi can yoldaşımız da ölümsüzler kervanına katılmıştı. Bu 7 arkadaştan sadece 2'sini tanıyordum; Zinar ve Agit yoldaşlar. 2 yoldaşı da yakından tanıdığımdan ve diğer yoldaşların da acısı üstüne eklenince tarifi imkânsız bir acı yarattı yüreğimde. Agit ve Zinar yoldaşlar, oldukça cesur, emekçi, fedakâr ve melekleri kıskandıracak kadar temiz yürekli ve güzel ruhluydular. Her ikisi de düşmanın mevzilerinin üstüne

korkusuzca yürüdüler. Her ikisi de saldırı kol komutanıydı. 7 yoldaşın şahadeti beşimizde de derin bir acı ve burukluk yarattı. Ama bir yandan da düşmana büyük bir darbe vurduğumuz böylesi bir eylemde en ön saflarda kahramanca çarpışarak ölümsüzleşmeleri az da olsa acımızı hafifleten nokta oluyordu. Yarım saat kadar bir süreden sonra geri çekilme talimatı verildi. Kulakları sağır eden, zifiri karanlığı aydınlatan mermiler, daha az ama yine patlamaya devam ediyordu. O da genellikle düşmanın mevzilerinden tek tük ateş sesleri geliyordu. Yaklaşık bir saat sonra gelen iki kobra tüm alana kusarcasına mermi yağdırıyordu. Ancak nafile yoldaşlar çoktan kendilerini sağlama almışlardı bile. Gövde gösterisinden başka bir şey değildi, Apocu

vuruş tarzı yoldaşlarca başarıyla uygulanmış, yarım saat içerisinde düşmanın felce uğraması için yeterli olmuş ve gerekli başarıyı da getirmişti. Geriye bu başarıyı ve zaferi korumak, savunmak kalıyordu. Belki de en önemli ve en zor zaferlerden biri de bu oluyordu.

Sabaha kadar yatmadık. Eylem hedefine ulaşmıştı. Artık bundan sonrası önemliydi. Bu ağır darbe karşısında düşman ne yapacaktı? Acaba gözü karaca hâkim olduğumuz ve hazır olduğumuz alana girecekler miydi? Temel gündemimiz bu. Bir yandan düşman hareketliliğini takip ediyor, diğer yandan her an olduğumuz tarafa gelecekler diye mevzilerimizde ellerimiz tetikte hazır bekliyoruz. Bir ara dürbünden üçgene bakan heval Beritan, kırık

Türkçesiyle “heval üçgene hızlı araçlar geldi” diyordu. Gülüyorduk. Artık onun dilini anladığımızdan zırhlı araçların heval Beritan’ın dilinde hızlı araca evrildiğini biliyorduk. Bekle bekle bir türlü düşman gelmiyor. Neden gelmiyorlar? Acaba alanın denetimimizde olduğunu biliyorlar mı? Büyük ihtimalle cihazlardan tutulan tepeleri tespit ettikleri için gelmemişlerdi. Bir yandan da eylemin yankılarını ve siyasi sonuçlarını takip etmek için saatin 7 olmasını iple çekiyoruz. Radyomuz hazır, TRT FM açıyoruz, fakat hiçbir haber yok. Mezopotamya’yı açıyoruz onun haberlerinde de yok. Nasıl olur? Saat 8’de, 9’da deniyoruz yine yok. Ta ki saat 10’da haberi geçti. Spiker “evet sayın dinleyiciler, dün akşam hain teröristler Hakkari

Çukurca’da 18 ayrı askeri noktaya saldırarak 26 askerimizi şehit ettiler. Tüm ülke yasta” deyip devam ediyordu. Yorumlar, tartışmalar, düşmanın bu yenilgiye dile getirmesi hepimizde büyük sevinç yaratmıştı. Tabii diğer yandan da düşman Geliyê Zap alanını yoğun havan, obüs hava bombardımanına tabi tutmuş durumda. Kobralar da alanı yoğun tarama altında tutarken, skorskiler de Hînê ve Helvesis’e indirme yapıyor.

Eylemin ertesi günü, yani 19 Ekim için düşmanı hazırlıklı olduğumuz alana çekememiştik. Bu konuda düşman güçleri ihtiyatlı ve sabırlı yaklaştı. Bu yaklaşımı korkaklık olarak yorumladık, algıladık ve öyle de hareket ettik. Ama yine de biz alanı denetimde tutan gruplar tepelerimizde

duyarlı ve dikkatli olmaya devam ederek kaldık. Heval Beritan “bak görüyorsunuz ilk defa bir eyleme katıldık, o da mermi patlatamadan bitiyor” dedi. Heval Ruken “heval daha çok eylem göreceksiniz, niye bu kadar acelecisiniz” diyordu. Gerçekten de heval Beritan düşman tepelerini Çelê etrafında gördüğünde müthiş öfkelenmişti. Kin ve intikamla dolmuştu; “şuraya bak, bu Çelê değil, kale, düşman kalesi” demişti.

Beritan arkadaş Doğu Kürdistan’ın Dambat kazasındandı. Devlet ve erkek egemenlikli despotizmden kurtulmak için yol bulur bulmaz soluğu özgürlük saflarında almıştı. Oldukça mütevazı, emekçi ve yoldaşlığa bağlı özellikleri ilk göze çarpan yönleriydi. Fiziki rahatsızlıkları çok ciddi boyutlarda olmasına rağmen kendisini dayatarak

pratiğe gelmişti. Geliyê Zap alanı da pratik yoğunluğun en fazla olduğu ve bir o kadar da coğrafik olarak da belli bir fiziki dayanıklılık ve sağlık gerektiren bir yere gelmişti. Buna rağmen Beritan yoldaş, bu konuda bir irade timsaliydi. Gerçekten de o dezavantajlı fiziki ve sağlık durumuna rağmen bir an bile pes ettiğini duymadım, görmedim. Hatta bazen yönetimdeki arkadaşlar onu zorlanmasın diye görevlere göndermediğinde Beritan arkadaşı ikna etmek için elli tane gerekçe bulmaları gerekiyordu. Zaten doğru dürüst de ikna olduğu yoktu, arkadaşları sevdiği için ve onları kırmak istemediği için kabul etmek zorunda kalıyordu.

19 Ekim günü ön cephedeki arkadaşlar da grup grup çekiliyordu. Bunlardan taciz

grubu, heval Roza, Agirbaz ve Rojbin yanımıza geldiler. Morallerimiz yüksekti. Akşama doğru da heval Brusk bize doğru geleceğini belirtti. Hava yağmurluydu. Gece yarısı olduğunda Brusk, Levent, Tirej, Sipan arkadaşlar da bize ulaştılar. Sipan arkadaş beni uyandırdığında sırılsıklamdı. Ve yanımda yatmak istediğini belirtti. Saldırı grubunda olduğu için tulumu ve çantası yoktu. Tiril tiril titriyordu. Tulumum biraz büyükçe olduğu için ikimiz de sığıyorduk. Öyle sıkıca birbirimize sarılıp uyuduk, Sipan arkadaş biraz da olsa ısınmış ve mışıl mışıl uyumuştu. Sabaha doğru heval Ruken, Brusk, Levent, Welat, Agirbaz ve Deniz başka bir noktaya gideceklerini, cihazımızın sürekli açık olması gerektiğini söyleyerek oradan ayrıldılar. Biz kalanlar tepemizde

aynı duyarlılıkla kalmaya devam ettik. Heval Sipan Çelê grubunda B7'ciydi. Bize saldırı anını ve düşmanın içine girdiği durumu anlatınca müthiş heyecanlanıyorduk. Heval Rojbin ve Roza arkadaş da taciz için bulundukları tepede bir karnas, bir kleş ve bir Zagros-1 suikast silahıyla nasıl koskoca karakolunun güvenlik tepesini susturduklarını ballandıra ballandıra anlatıyorlardı. Bu sohbetler ve düşmanın hareketlerini takip ederek günümüzü akşam ettik. 20 Ekim öğleye doğru heval Brusk bizimle bağlantı kurup uygun bir saatte kendimizi belirttiği yere arkadaşların yanına bırakmamızı söyledi. Biz de tamam deyip etrafı toparlamaya koyulduk. Kalan su petlerini de başka bir zaman için gömdük. Tepeden inmeden önce son bir fotoğraf

çekmek için arkadaşlardan poz vermelerini istiyorum. Makinenin bataryası bittiği için sadece bir tane çekebiliyorum. Saat gece 10 civarında buluşma noktasına vardığımızda arkadaşların birçoğunu gördük. Herkesin mutluluğu ve sevinci gözlerinden okunuyordu. Köy evine Dijwar arkadaş ile girdiğimizde heval Brusk ve Ruken arkadaş da oturuyordu. Haberleri ve tartışmaları takip ediyorlardı. Tüm haber kanallarının gündemi yaptığımız eylemin sonuçları üzerineydi. Ruken arkadaş “Botan heval biliyor musun, Baz arkadaş şehit düşmüş, haberlerde geçti az önce ben de yeni öğrendim. Tesadüfe bak geçen sen ile Baz arkadaşı tartışıyorduk” dedi.

Heval Baz Botan’da şehit düşmüştü. Ruken arkadaşla ortak tanıdığımız bir arkadaştı. Bir

dönem gençlik hareketinin temsilciliğini yapmış ve KCK yürütme konseyi üyeliğini yapmıştı. Heval Brusk ve Ruken arkadaşla aynı yerde buluşmak için randevulaştık. Bu arada bize bir-iki araç ayarlamamızı belirtti. Öylece ayrıldık ve gecenin karanlığına karışarak noktalarımıza gittik. 21 Ekim akşamında randevu yerimizde buluştuğumuzda tüm arkadaşların bu akşam gruplar halinde alandan çıkacaklarını söylüyordu Brusk arkadaş. Çünkü ona da verilen genel talimat böyleydi. Ama nasıl ve nereden? Bu konuda Brusk ve Ruken arkadaş da son derece kendilerinden emin ve rahat bir yaklaşım içerisindeydiler. Halbuki ben şahsen bu kadar rahat değildim. Hele araba yolunu kullanacaklarını ve aracı da onun için istediklerini

öğrendiğimde kaygım oradaki tüm yönetim üyelerinin hazır bulunduğu bir ortamda belirttim. Çünkü gerçekten akıl kârı değildi. Hepimizin gözü önünde düşman iki gün üst üste Helvesis'e indirme yapmıştı. Ve bu araçla gidilecek yol da Helvesis silsilesinin etekleri oluyordu. Nasıl bu kadar açık ve aleni bir gerçekliği görmezden gelerek gideceğiz? Ama ne gariptir ki bu doğruluğuna inanmadığım geri çekilme tarzı için bizzat ben ve Dijwar arkadaş araç bulmak için görevlendirildik. Geli'de bulduğumuz aracı, ki tek araba oydu, başka da araba yoktu, alıp getirdiğimizde grup grup yoldaşları kendi elimizle uğurladık. Son grup Sipan, Kemal, Agirbaz ve Garzan yoldaşlardı.

Ana son grup için çay demledi. Bu gece kaçıncı çay içimiz olduğunu bilmiyoruz. Garzan heval çay içmeyeceğini söyleyince ana hiç sormadan gidip süt kaynatıp getirdi. Çay üstüne birer bardak da süt içtik. Garzan arkadaş iki bardak içti. Ana, “senin yüzün süt içmeyi seven birine benziyor. Onun için bir bardak daha iç bu da benim için olsun” dedi. Hafif bir utangaçlığın yarattığı gülümseme ve yanaklarının kızarması eşliğinde üçüncü bardağı da içti. “Akşam çok yürüyeceksiniz, güçlenmelisiniz” diyordu ana. Ve saat 12:30 araç son grubu da almaya gelmişti. Tek tek kucaklaşarak, serkeftin dileğinde bulunarak “tüm yoldaşlara selam söyle” dediğimde heval Sipan, “Botan heval yakında zaten görüşeceğiz” deyip bindi arabaya. Onları da

uğurladık. Uğurladık onları da gece karanlığında kaybolana kadar. 36, bu 36 özgürlük ve hakikat savaşçısını son görüşümüz ve vedalaşmamız oldu.

Enisê Tepe grubu

??

Azad Arkadaşın Yüreğinden…

Sonbaharın ilk yağmur taneleri çiseliyordu ve ilk kez yağmur taneleri yüreğime kederli ve hüzünlü bir hava serpiştiriyordu. Bilinmeyen bir sessizlik ve huzursuzluk kaplamıştı tüm benliğimi. Kendi kendime boş bir kuruntu diyordum, ama yine de

avutamıyordum kendimi. İlk gördüğüm arkadaşla paylaşmalıyım diyordum. Bize randevu olarak verilen köye doğru yürürken, gecenin karanlığını “heval siz misiniz?” sözleriydi içimdeki huzursuzluğu biraz olsun rahatlatan.

Ne garip sanki yıllardır birbirimizi görmemiş ve ayrılsak bir daha görüşmeyecekmişiz gibi zamanı anlara sığdırıyorduk. Bazı anlar sözcüklerle anlatılmaz, yaşanmalıdır diyorum. Yaşandığında anlam bulur. Söylendiğinde veya yazıldığında bence o anın gizi, sihri bozuluyor. İşte bizler o anların serüvencileriyiz. Ve orada bulunan bütün arkadaşların hepsi bir hakikatin serüvencileriydi. Kimi daha on beşine yeni merhaba derken, hakikatin aşkı çelik keskinliği gibi parıldıyordu. Çehrelerinde

kendilerinden önceki yüzyılların, bin yılların hakikat savaşçılarının bilgelikleri ve edaları vardı. Büyük bir zaferden sonra geri çekilmeyle bu zafer taçlandırılacaktı. Zaferin tacı, Çelê'den gelip Kanî Xidirkê'de bizi bekleyen yoldaşların yanındaydı. Zafer kutlanıp sonuçları değerlendirilecekti. Herkes randevu saatinde köye gelmişti. Her grup ilkin sessizce bir köşede beklerken arkadaşlar toplandıkça ve yolculuk sırasında lazım olacak ihtiyaçların temin edilmesi söylenince her arkadaş çantalarını diğer arkadaşlar yorulmasın diye alabildiğine yükünü ağırlaştırıyordu. Tirej arkadaş yaralı olmasına rağmen belki de en ağır yük onundu. Yanında Zagros-1 silahı, BKC mermileri, kleşi ve biraz da ekmek vardı. Erdal arkadaş da hakeza öyle. Zagros-2 ve

çantasına alabildiğine bir şeyler sığdırmaya çalışıyordu. Bu arkadaşlar yanımıza geldikleri ilk günden ayrılık saatine kadar yorulmak bilmeyen sınırsız ve çıkarsız bir emeğin yoldaşlarıydılar. Fedai olmaları, sadece bulundukları konum itibariyle değil, yaşamlarında onları sembolize eden bir tanımdı da aynı zamanda. Samimi ve mütevazı duruşları, bütün arkadaşların dikkatini çekiyordu. Şehit Welat yine her zamanki gibi yine arkadaşlara takılıp herkesi güldürüyordu, moralli ve coşkuluydu. Çehresinde Perixanê'deki yoldaşların intikamının alınmasının gururuyla bakıyordu arkadaşlara.

Dündar arkadaş Brusk arkadaşa hareketli bir şekilde kobraların nasıl püskürtüldüğünü anlatırken, bir kobrayı da düşüremediği için

özeleştiri veriyordu. Serdar arkadaş da bu büyük zaferde payı yokmuş gibi kendini ezik ve borçlu hissederken, yine de diğer arkadaşları tebrik edip onları gururlandırıyordu. Perixanê olayında hava saldırısından kurtulan Agirbaz, Perixanê'de şehit düşen arkadaşların intikamını tam alamadığını, içinin rahat etmediğini Brusk arkadaşa anlatırken, düşmana olan kini gözlerinden okunuyordu. Brusk arkadaş onu rahatlatmaya çalışıyordu. Hepsini sessizce köşesinde süzen heval Roza, yine yüzünde bilge tanrıça edasıyla gülümsüyordu. Beritan arkadaş da yine çantasına sığdırabildiği kadar bir şeyler sığdırmıştı. Rojbin arkadaş çantasının ağır olduğunu, yolda zorlanacağını anlatmaya çalışsa da nafile. "Beritan öyle yapma zorlanacaksın"

deyip çantasını kaçırıyor, boşaltabildiği kadar boşaltıyordu. Heval Beritan kırık Türkçesiyle ha bire Rojbin arkadaşa bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Etraf ana baba günü. Sessizce Berwar arkadaşa yaklaşıp moralini sordum. O da bana Beritan ve Rojbin arkadaşı gösterip “şunlara bak” deyip gülüyordu. Sonra kendime iyi bakmamı, eğer başıma bir şey gelirse ortak tanıdığımız arkadaşlara selamlarımı ileteceğini söyleyip takılıyordum.

Benim için anlatılması çok zor bir andı ayrılık. Kendi içimden işte yine ayrılık diyordum. Ama yine öyle bir duyguya kapıldığımı da bilmiyordum. Zira hepsi güvenli bir yere, diğer arkadaşların yanına gideceklerdi. Brusk arkadaşın Medya arkadaşla büyük cihaz üzeri randevu aldığını

ve onlarla buluşacağını bilmeme rağmen kendimi bazı kaygılardan alamıyordum. Üstüne üstlük bu anlamsız düşünce neden diye de kendime kızıyordum. Hepsiyle tek tek tokalaşırken, onlarda yaşananın rüşeym hali olduğunu fark ettim. Sanki en uyanık halleriyle düş görüyorlardı. Belki de düşe yürüyorlardı, özgürlüğe yürüyorlardı. Kimden ve nereden okuduğumu hatırlamadığım bir söz geldi aklıma; “özgürlük yolunda yürüyenler, en uyanık halleriyle düş görenlerdir.” Hepsinde ortak bir ruh hali vardı. Botan arkadaşın içi içine sığmıyordu, deniz mavisi gözleri ay ışığı altında parlıyordu. Gözleri onun duygularını yeteri kadar anlatıyordu. Heval Levent’in son hali hiç aklımdan çıkmıyor. O kadar heyecanlıydı ki, konuşurken kekeliyor ve

bazen heyecandan takılıyordu. Arkadaşlar onun bu heyecanlı haline ortak oluyor, onun o haline gülmekten kendilerini alamıyorlardı.

Kemal arkadaş düzenlemesinden dolayı eylemde pasif kaldığını, onun için moralinin bozuk olduğunu belirtiyor, yine de Gever ve Şirvan arkadaşa takılıyor, moral ve coşkularını paylaşıyordu. Bu arada Agirbaz arkadaşa dönerek, “firavun gibi biz de bu dünyaya bir piramit dikelim, ma ne olmuş” deyip gülüyordu, güldürüyordu. Herkes birbirinin ortak duygularını paylaşıyordu. Yoldaşlık ilkesi eylem öncesi olduğu gibi sonrasında da capcanlıydı. Bilmiyorum ama herhalde hayatımın en güzel yoldaşlarıyla bir arada olma şansını yakalamıştım ilk kez. Öyle ki yarım saat bile ayrılsam özlediğim

arkadaşlar bulmuştum. Onlarla bir pratikte aynı sevinci, aynı acıyı paylaşmıştım. Benim için hiçbirinin bir farkı yoktu. Hepsi yüreğimde sevilesi olandı. İlk kez bayan arkadaşların tümüyle rahat paylaşacak, yoldaşlıklarıyla gurur duyacak bir atmosfer yakalamıştım. Onları kaybetmenin fikrini asla barındıramazdım hafızamda, duygumda. Öyle ki o gece ayrılacağımız o saatlerde, aklıma hep böyle şeyler geliyor, arkadaşlarıma duyduğum sevgi beni daha çok da heyecanlandırıyordu. Bu duygularla birkaç adım ilerledim. Bir yerde Eylem arkadaş morali bozuk bir şekilde oturmuştu. Bu yüzden kimseyle konuşmuyordu. Yer yer Nupelda ve Serdem arkadaş ile konuşuyordu, havanların neden istediği gibi isabet etmediğini, istediği oranda başarılı

olamadığını sorgulayıp duruyordu. Her üç arkadaşta da aynı ruh hali vardı. Bazen Ruken arkadaş onlara moral vermeye çalışıyordu. Belki de bu arkadaşlar gördüğüm ve en son vedalaştığım arkadaşlardı.

Onlar Pîrê'ye doğru yol alırken bizler de operasyonu takip etmek için kendimizi Samura'nın yükseltilerine verdik. İçimden bir ses arkama hiç bakmamam gerektiğini, bakarsam asla bir adım öne atamayacağımı fısıldar gibiydi. Arkadaşlarla geçirmiş olduğum son birkaç saatin kafamda yankısı her zaman taze. Ne kadar zaman geçse de sanki hiç eskimeyen bir yaraymış gibi.

Kunmorî havan grubu

□□

Tekoşin Toprak Arkadaşın Yüreğinden…

Eylemden birkaç gün önce bu alanda hemen her arkadaşın tanıdığı bir ananın evine gitmiştim. Ana her zamanki sıcaklığı ve doğallığıyla etrafımızda fır dönüyordu. Bazı arkadaşları çok özlediğini, neden gelmediklerini, neler karıştırdıklarını bilmediğini, onları yakalarsa doyasıya sayıp söveceğini, nasıl olur da onu hiç özlemeyip yanına uğramadıklarını sorgulayıp duruyor, arkadaşların vefasızlığından yakınıyordu. Sonra pişman olup dua ediyordu onlara. Sanki bütün duyguları gelip o ana sığmıştı. Gidip gelmekten yorulunca gelip yanıma oturdu. Elini yanağına koyarak, “heval

Tekoşin bu yıl beni çok korkutuyor” deyip iç çekti.

Tekoşin; “niye ki ana?”

Ana; “bana 2008 yılını hatırlatıyor. O zaman da arkadaşlar çok coşkuluydular, tıpkı bu yılki arkadaşlar gibiydi onlar da. Kemal ve Sıla arkadaş onlar da şehit düşmeden önce böyleydiler. ”

Gözleri dolmuş dua ediyordu. Sevdiği birkaç arkadaşa ünlü bir ziyaretten getirdiği, üstüne okunmuş bir bez verdiğini, bizzat verdiği arkadaşları koruyacağına inandığını ve o inancın onda huzur yarattığını söylüyordu.

Tekoşin; “kimlermiş sevdiğin arkadaşlar?” onu tuzağa koyduğumu düşünen bir ruh haliyle

Ana; “Şeytan ben bütün arkadaşları seviyorum. Ama buraya Sorxwin, Zinarin, Medya ve Ekin geldiğinde onlara o bezi verdim. İnşallah onları korur” demişti. Bu duygusal hallerini teselli etmek için boşuna uğraşıyordu. O sonsuz olan hislerin bilgesiydi. Dolambaçsız, katıksız olduğu gibiydi her şey onda. Biz 4 arkadaş bu alanda yerel çalışmalar yürüttüğümüz için halkla aramızda daha farklı bağlar gelişmişti. Özellikle de analarla. İstisnasız her gün gördüğümüz analar, sanki aylarca görüşmemiş gibi sarılıyor, her defasında da niye gelmiyorsunuz diye soruyorlardı. “Dün geldik ya” deyince “ama hemen gittiniz” diye hızla cevap veriyorlardı. Çoğu gerilla anasıydı. Bunun için de bizimle özlem gideriyorlardı. Rica edip duruyor, arada bir

gidip dizginlenemeyen özlemlerini gidermemizi, yalnızlıklarına sabır vermemizi istiyorlardı.

Hiç bitmiyordu anaların istemi. Gelmemizi isterler, hiç gitmememizi, tıka basa verdikleri her şeyi yememizi, içleri huzur doluncaya kadar yanlarında kalmamızı isterler. Ve hiç bitmez istekleri. Hiçbir zorunluluğu dinlemeyen istemler. Bütün zorunlulukları ve gerekçeleri bir an bile olsa unutmak isteyen istemler. Bu analar bazı sözleri hiç sevmezdi. Her gün duysa da aynı refleksi gösterirdi. Örneğin; “ana biz gidiyoruz, bir şey diyor musun? İşimiz var.” Sözleri söylendiğinde terk edilme duyguları yaşar, hiç kabullenemezlerdi. Bütün isyanların ayaklandığı anlardı o anlar. Ve engelleyici olmak ister analar. Bir çare

bulamayıp sorumuza soruyla yanıt verip heyecanlanıp dururlardı; “nereye gideceksiniz? Ne işiniz var? Gidiyorsunuz ma ne diyeceğim?” Anaların bu hali tarifsiz duygular yaşatıyordu. Çünkü onların o hali o tarifsizdi. Hala da öyle. Gidişleri durduramayacaklarını anlayınca dua ve bedduaları birbirine karışırdı. Bu yörenin hem duası hem de bedduası ilginçti. Tanrının eli başımızın üstünde oluyordu genelde. Tanrı düşmanın başına da bir şey vuruyordu ama ne? Analar bunu şöyle telaffuz ediyordu; “destê xwedê li ser serê we be û xwedê li nav serê dijmin bide.”

Uzanıp ellerini her öptüğümüzde onlar başımızı götürüp göğüslerine bastırırdı. Boynumuzu koklar derin derin nefesler çekerek, ağlamaklı uğurlarlardı bizi. Bu

analar yaşlandıkça çocuksu bir heyecan ve saflık sarmalardı ruhlarını. Çağın hiçbir gelişmesini umursamazlardı. Esasta bu çağın hiçbir gelişmesine güvenmezdi bu analar. Taş çatlasa onlar kendi inşa ettikleri inanç dünyasındaydılar. Yalan dolan, kandırma, kayırma nedir bilmezler. Yavandır her şey onlarda. Hükümetler değişir, iktidarlar devrilir, imparatorluklar yıkılır, devletlerin siyasi ekseni kayar, ama bu analar hep aynı inançla yaşar. Bu anaların tanrısı yobaz değil, öyle söylendiği gibi cezalandırıcı da değil, konuşulabilinir, anlaşılabilir, organik bir tanrı. Bu anaların çoğu yazın çok sıcak olduğu için çalışınca çok susadıkları için tanrılarına oruç tutmayacağını söyleyebilen, kışın tutmanın daha iyi olabileceği fikri üzerine anlaşabilen analar. Katı olan hiçbir

şeyi sevmez bu analar. Katı olan her şey kırılmaya müsaittir. Oysa bu anaların doğası esnektir, akışkan, özledikleri kadar özlenen analar. Bu halk için, bu analar için ne yapsak azdır diye düşünüp ilerliyordum.

Arkadaşlarla randevumuz vardı. Özlemiştim arkadaşları. Biz de bu analar gibi olmuştuk, her gün görsek de her gün özlüyorduk. Bizi biz yapan yoldaşlıktı çünkü. Yoldaşça çarpan yüreğimiz olmazsa bizden geriye bir şey kalmazdı. Hele savaşın kızgın anlarında bir yoldaşını görmek ve yüreğinin titrediğini hissetmek kadar güzel bir şey var mıdır acaba? Bu heyecan titreşimi hakikat ilkesine hizmet ediyorsa, baş tacıdır her koşulda. Bizim hareketimizin yani PKK'nin sırrı gerçek yoldaşlıktan geçiyor sanırsam. Evet, her şey hazırlanmıştı, eylem arifesindeydik.

Randevu yerine gittik. Yaklaşık 11 arkadaş vardı. Herkesle tokalaştık. Sonra zaman kaybetmeden işimize koyulduk. Bizim 4 kişilik birimimiz de eyleme katılmak istemişti. Arkadaşlar da eylemde her birimizi bir yere düzenlemişti. Ruken arkadaş bize düzenlemeleri okudu. Ben Ruken arkadaşın yanındaydım. Herkesin gözlerinde farklı bir ışıltı vardı. Benim gözlerim ise dolmuş, boşalmaya az kalmıştı. Arkadaşlar düzenlememe karşı çıkıyor, gitmememi öneriyordu. İki gün önce düşmüş belimi kayalara çarpmış fena incitmiştim. Ruken arkadaşın da orada haberi oldu bu durumdan. Sırf bu yüzden gidemedim, yerime Botan arkadaş gidiyordu. Ben de onun yerine geçiyordum. Bu iş de çok önemliydi, ama ben mevzilere gitmek

istiyordum. Bizim işimiz geri çekilme yapan arkadaşları sağlama ulaştırmak, yaralı arkadaşları karşılayıp sağlama almaktı. Yani işimiz eylemden sonra başlıyordu. Benim durumumu duyan Brusk arkadaş espritüel bir tavır takınarak, yanıma gelmiş gülümseyerek “Heval Tekoşin insan böyle bir süreçte düşer mi?” diye sormuştu. Düşmüştüm işte. Düşmek süreç müreç dinlemiyordu ki. Çok kızgındım, susmuştum sadece. O gece herkes yerine geçecekti. Bizim grupta iki doktor vardı. Heval Mazlum ve Şeyda. Bir de benim birim arkadaşım Hogir vardı, dördümüz bir grup oluyorduk. Yağmurlar altında uçurumlarda yaralı arkadaşları saklamak için yer arayıp durduk. Bastonumla arkadaşların peşinden gidiyor, gizli yerler bulmaya çalışıyorduk. Altyapı

hazırlığı yapıyorduk. Çünkü yüzde doksan geri çekilmede sorun yaşanırsa, içeride kalma ihtimalini gözetiyorduk. Yoğun geçen bu çalışma bizi yorgun düşürse de, böyle bir hizmet yaptığımız için mutluyduk. Olacak eylemi beklemenin heyecanı, bütün duyguların üstündeydi.

Doktor arkadaşlarda farklı bir heyecan ve telaş vardı. Özellikle Mazlum arkadaş ortada yaralı yokken, yaralıyı kurtarma telaşı yaşıyordu. Ve onlar da burayı ilk kez görüyordu. Eylem gecesi nefesimizi tutmuş bekliyorduk. Eylemin kapsamı bütün Çelê'nin askeri noktalarının hedeflenmesi, bu kadar çok sayıda arkadaşın eyleme katılması kendi başına heyecanlanmaya yeter de artar da bile. O saatler geldiğinde, ben ise zamanın çabuk geçmesi için

saniyeleri ve dakikaları sayıyordum. İnsan çabuk geçmesini isteyince sanki saatler de inatlaşıyordu. Yerimizde duramıyorduk. En çok da eylem sonrasını düşünüyor, merak ediyordum. Acaba Önderlikle olmayan görüşmeler nasıl bir evreye girecekti? Akşam kendi çalışma biçimimize göre bir düzenleme yaptık. Olası bir şey için hepimizin cihazı açık. Her birimizin elinde bir cihaz, pür dikkat bekliyoruz. Bütün zamanların heyecanı o anlara sığmıştı. Saat 1'e geliyordu. Elimizde eylem şifreleri. Tarifsiz anlar yaşıyorduk. Algılarımız o an dışında her şeye kapalıydı. Tanıdığımız arkadaşlar düşmanın içindeydi şimdi.

Saat 1'e 5 kala koordinenin heyecan verici sesiyle mermilerin patlaması bir oldu, hem de her tarafta, aynı yoğunlukta. Bizi daha da

çok heyecanlandıran şey ise beş dakika sonra düşmanın da cevap vermesiydi. Bazı yerlerin susması, bazı yerlerin birden bire büyük patlamalarla sarsılması, büyük gürültülerden sonra sessizliğin hâkim olması gibi beynimizde bin bir çağrışım uyandıran sesler vardı sadece. Başka mekânlarda nasıldı bu çağırışımlar. Mevzide eli tetikte bir gerilla için nasıldı bu anlar? Kızıl ateşler ortasındaki askerler neler hissediyordu şimdi? Şimdi bu kızılca kıyametin ortasındaki arkadaşlarım neler yapıyordu? Hangi dua onları bize sapasağlam geri getirirdi? Binlerce sorunun kıskacına alınmış bu anlar, yüce amaçlar, kutsal ruhlara yakarışlar…

Böyle geçti o anlarımız. Şimdi sıra bize gelmişti. İçerideki arkadaşların geri

çekilmeleri bize bağlıydı. Sabaha doğru sesler daha da yoğunlaştı. Kulağımız cihazdaydı. Şifreden duymak istediğimiz tek şey vardı; o da “gelin bizi alın” sözüydü. En son çağrı yapıldı. Bu defa bütün yoğunluk geri çekilme hattındaydı. O günün atmosferini unutabileceğimi düşünemiyorum hiçbir zaman. O gün herkes bir telaş içindeydi. O kadar şaşkın ve masum bakıyordu ki çocuklar, büyüklerin bu ayaklanmış haline anlam veremiyorlardı. Analar cadde kenarında boyluboyunca dizilmiş, ellerini yukarıya doğru uzatıp dua ediyor, erkekler oradan oraya koşturup duruyordu. Öğlene kadar bu hareketlilik devam etti. Kobraların geri çekilme hattı üzerindeki yoğunluğu korkutucuydu. Ama yine yerimizde durmamız imkânsızdı. Saldırı

gruplarının çoğu geri çekilmiş, alandan bile çıkmışlardı. Bazı gruplar ise inisiyatifli yaklaşıp geciken araçları beklememiş, kendileri buldukları araçlara binip bize ulaşmışlardı. Yağmurlar durmak nedir bilmiyordu. Arkadaşlar bize ulaştıkça daha net haberler alıyorduk. 7 şehit vardı. İnanmak istemeyen duygularla karşılıyorduk her haberi. Bir doktorumuzu, yani Mazlum'u göndermiştik. Bilican hattındaki yaralı arkadaşlarla gitmişti. Çelê hattındaki iki yaralı arkadaş sağlama alınmış, saldırıdan gelen arkadaşlar kendileriyle onların da geçişlerini sağlamıştı. Zaten son grup kalmıştı, o grupta da Baran arkadaş yaralıydı. Yarası ayak bileğinde olduğu için yürüyemiyordu. Bu durum arkadaşları geciktirmişti. Panzerler, zırhlı araçlar gelip

üçgende döşenen tuzakların üstünde durmuştu. Ama sabotajcı arkadaşların hava durumundan dolayı gönderdikleri hiçbir sinyal yerine ulaşmıyordu. Düşman neyin üzerinde durduğunu bilse, patlamasına gerek kalmayacak, zaten kalp krizinden gidecekti. O tuzaklar çok sonra, hava düzelince patlatılmıştı. Sanırsam neden ilk gün biz sabitken değil de, şimdi patlatıldı sorusu ve çelişkisi düşmanın yanında hala bir muamma. Yollar bu şekilde kapanmıştı. O yaralı arkadaşın yanında iki arkadaş kalmıştı. Onları almak riskti, oldukları arazide kalmaları en iyisiydi. Öyle de oldu. Bizler yoğun havan, kobra vs. atışlarından dolayı uzaklaşmak zorunda kaldık. Kendimizi Samura'ya emanet ederken, bütün saldırı gruplarının sağlamda olmaları bizi

sevindiriyordu. Tepelerde, savunma ve düşmanı karşılama grupları kalmıştı. Yoğun ve yorucu bir gün böyle bitmişti. Ertesi gün akşama doğru kendini hem havanın koşullarına hem de düşmanın yönelimine karşı korumak zorunda kalan arkadaşları düşünürken, Ruken arkadaş bağlantı kurdu, durumlarımızı sordu.

Sesi duymaktan moral almıştım. İçimdekileri söyleyip rahatlamak için çağırı yaptım. “Amara, kendinizi koruyun, ama yerime geçen arkadaşı da koruyun” dediğimde gülerek cevap verdi; “senin psikolojini anlıyorum, sen merak etme, herkes kendini savunur” demişti. Brusk arkadaş araya girip şifreden Levent arkadaşı göndereceğini, bazı ihtiyaçları olduğunu söyleyip randevu için yer istedi. ‘Köy’ demiştik biz de. Orada bu

akşam buluşacaktık. Hava karardıktan sonra yanımızdaki bütün ilaçları alıp köye indik. Gittiğimizde kimse yoktu. Bir saat sonra hiç beklemediğimiz heval Ruken, Brusk, Beritan ve Çekdar geldiler. Anlatılmaz bir sevinçle karşıladık onları. Hem eylemin başarısı hem de tekrar görüşme sevinci, hepimiz bir ağızdan “destê wê sax be!” dedik. Durmak bilmeyen yağmur sırılsıklam yapmıştı onları. Soğuktan tir tir titriyordu arkadaşlar. Ama başarının sevinci, soğuğu, yorgunluğu dinlemiyordu. Brusk ve Ruken arkadaş içeri girip sıcak bir çay içtiler ve elektrikli sobanın önünde kurundular.

Bütün TV kanallarında gündem bizdik. Beritan ve Çekdar arkadaşlar dışarıdaydı. Ne yaptıysam içeri girmediler, ıslak kaldılar. Çekdar arkadaş gülerek, “heval Tekoşin, biz

içeri girmezsek de olur. Başarının sıcaklığı yeter bize” diyordu. Beritan ise soğuktan titreyen sesiyle, güler yüzü ve parlak gözleriyle “heval Tekoşin gördün mü sürecin önü nasıl açıldı?” dedi. Ben de “evet gördüm. Çok merak ediyorum acaba Önderlik ne der?” deyip ayrıldım. Zaten bir içeri bir dışarı gidip geliyordum. Her defasında bir şeyler getiriyordum. Bir keresinde çay ve bisküvi götürdüm arkadaşlara. Diğer sefer giyecekleri bir şeyler götürdüm. Beritan’a verdiğim parke erkek parkesiydi. Dizini aşıyordu. Resmen içinde kaybolmuştu. Çekdar arkadaşa ise kısacak bir kazak vermiştim. Upuzun boyuyla giydiği kazak, ancak belinin yarısına gelmişti. Kahkahalarla gülüp esneyen havadan yararlanıp onları içeri girmeleri için

ikna ettim. Ben dışarıda nöbet tutarken, Ruken arkadaş gelip çeşmede çoraplarını yıkadı. Ayakkabısı yırtılmıştı. Benden ayakkabı istiyordu. “Ben de bir tane var, fiziğin kaldırır mı bilmem” dedim. Ayakkabı da ayakkabıydı, getirdikten sonra özelliklerini saydım. Bir; su geçirmez. İki; içine giren su ise dışarı çıkmaz. Üç; kurumaz… Güldük… Heval Brusk heval Ruken’e dönerek “sen bunu kaldırabilecek misin? Neyse ki su geçirmez ayakkabın oldu” deyip takılıyordu.

Öbür arkadaşları sorduğumuzda planlamayı aktardılar. Öbür gruplar kimseye görünmeden Samura eteklerine gideceklerdi. Brusk arkadaşın da benim gibi belini incittiğini duymuştum. Kobra vuruşu sırasında kendini kayadan atıp incitmişti.

Benim kadar olmazsa da durumu vahimdi ve şimdi takılma sırası bana gelmişti; “sanki durumun iyi değil. İnsan bu süreçte düşer mi heval?” dediğimde cevabı hazırdı. Benim gibi susmaya niyeti yoktu. Kendinden emin bir şekilde “mücadele böyledir” demişti. Bir de baktık ki Dijwar, Tirej ve Botan arkadaşlar geldi. Her biri bir grubun sorumlusuydu. Onların durumu da aynıydı. Islak ve yorgundular. Her üç arkadaş da durgundu. Şehit düşen arkadaşlardan epey etkilenmişlerdi. Heval Brusk Dijwar arkadaşa doğru bakarak; “heval Dijwar niye geldiniz, ben dememiş miydim, büyük cihazı alın ve kendinizi Samura’ya verin diye. Niye talimatları uygulamıyorsunuz?” dedi. Dijwar arkadaş ise “bazı ihtiyaçlarımız eksik, onları karşılamak için geldim, grup ise yukarıdadır”

diye cevap verdi. Böyle sonuçlanmıştı tartışma. Tirej arkadaşın yanına gittim, yeni şervan devresinde beraberdik. Görüşmek ikimizi de sevindirmişti. Aradan yıllar geçmişti. Üstüne üstlük böyle bir anda görüşmüştük ve o yaralıydı. Ne kadar ısrar etsem de oturmadı. Ayaküstü sohbetimizin konusu Şehit Erdal'dı. Ortak tanıdığımız bir arkadaştı. Tirej arkadaş ile birbirlerine çok bağlıydılar. Bana onun şahadet biçimini anlatırken epey zorlandı. Anlattığına göre heval Erdal Siirt merkezine eylem yapmak için gidiyor. Yaptığı eylemde sivillerin öldüğünü görünce, bombasını kendinden patlatıyor. Şahadet biçiminden çok etkilenmişti. Hayıflanarak; "Erdal çok duygusaldı" deyip duruyordu.

O gece köyden çıkıp bir süre beraber yürüdük. Heval Brusk planlamayı birim sorumlusu arkadaşa aktarıp bizden ayrıldı. Bir buçuk saat yukarımıza çıkmışlardı. Bizim birimimizden Adar arkadaş hariç, diğer üçümüz kendi noktamıza gittik. Adar arkadaş ise Berwar arkadaşın grubundaydı ve o grup henüz gelmemişti. Planlamaya göre bütün gruplar yarın alandan çıkacak, sabotajcılar, yaralılar ve bizim birim hariç herkes gidecekti. Bir günü de böyle atlatmış, birbirimizden ayrılacağımız son güne adım atmıştık. Akşam köye indiğimizde bizim genç Botan, Dündar ve Agir arkadaşı gördüm. Tanıdığım tek kişi genç Botan'dı. "Ne işiniz var burada?" dedim. Botan da "Brusk arkadaş buraya gelmemizi söyledi" dedi. "Durumunuz nasıl?" diye sordum.

Botan; “yorgunuz, akşamdan beri Dündar arkadaş bizi bir yukarı bir aşağı getirip götürüyor” diye yakınıyordu Botan arkadaş. Hızla araya girip “neyse ki şimdi buradasınız” dediğimde onları güldürmeyi başarmıştım. Yalnız olduğumu gören Botan arkadaş, “heval Tekoşin yalnız dolaşma, bir gün böyle şehit düşürecekler seni” dedi. Ben de “sen merak etme, yalnız değilim, öncüyüm ben” dedim. Onlara orada beklemelerini, kesin birilerinin gelip onları göreceğini söyleyip ayrıldım.

Köyün içinde bir köylüyle karşılaştım. Askerlerin ateşlerinin karşıda az önce söndüğünü, bir de Botan arkadaşın gündüzün buradan geçtiğini, bunun için çok kızdığını söyledi. Bir şey diyemedim. Bizden hemen sonra Brusk arkadaş ile 6 arkadaş

daha gelmişti. Levent arkadaş ayakkabı istiyordu. Kaygan zeminli bir ayakkabı yanımda vardı. Ayakkabıyı ona uzattığımda arkadaşlar onun nasıl kayıp düşeceğini hayal edip gülüyor bir de taklidini yapıyorlardı. Bu arada Brusk arkadaş Hogir arkadaşa;

“Neden araba gelmemiş? Hiçbir arkadaşa bir şey olmadan buradan çıkmamız gerek” diyordu.

Hogir arkadaş “heval araba yok, bu vadide bir tek araba var, o da bu köyde değil” dedi.

Heval Brusk hiç tereddüt yaşamadan hemen görevlendirme yaptı. “Tamam, heval Dijwar, heval Botan gidin o arabayı alın gelin” dedi.

“Heval Brusk o araba 3 sefer yaparsa düşman hemen anlar” diyordu Botan arkadaş.

Brusk arkadaş; “siz merak etmeyin, araba bizi Guzereşê’ye bıraksın, gerisi bana ait.” deyip iki arkadaşı göndermişti bile. Bu tartışma bir anlaşmayla sonuçlanınca Brusk arkadaşa “heval Ruken onlar nerede?” diye sordum. Brusk arkadaş “köyün arkasında bekliyorlar” deyince, oradan ayrılıp yeni birilerini bulma umuduyla etrafıma bakındım. Berwar arkadaşa rastladım. Yerinde hiç duramıyordu. Kah oturup kah kalkıyordu. Ben de ona “hayırdır, hareketlisin” dedim. Berwar “evet, inşallah arkadaşlar beni burada bırakmaz, bir an önce buradan çıkmak istiyorum” deyip sigara istiyor, sonra da ekliyordu; “Yanlış anlama, ya ben ya da Azad arkadaş yaralı için kalacak. O anlamda sorun değil, ama arkadaşlarla gitmek istiyorum” dedi. Berwar

arkadaş sağlıkçıydı, onu da dinleyip ilerledim.

Haberler eylemde şehit düşen arkadaşların sicilini veriyordu. İki dakika sonra Hogir arkadaş bizi çağırıp hazırlanmamızı bizim de gideceğimizi, bu talimatı Brusk arkadaştan aldığını söyleyince “heval zaten sayı çok fazla, biz hani yaralı için kalacaktık?” dedim. Hogir arkadaş; “heval düşman araziye yayılıyor, gitmemiz lazım. Arazide kimse kalmayınca bir şey de yapamayız biz” dedi. Başka çare kalmamıştı, noktaya çıkıp bütün cephane ve iletişim cihazlarımızı almaya gittim. Gitme telaşı bizi de sarmalamıştı. Samura’nın yamaçlarına tırmanıp inmem epey zaman almıştı. Gelirken düşmana ne kadar yakın olduğumuzu daha yakıcı fark ettim. Öyle ki gündüz olsa çıplak gözle

görülecek kadar. Bir delilik yapıyorduk. Savaşla kumar oynuyorduk. Ama bunu birbirimize söylemiyorduk.

Tekrar köye ulaştığımda köyün tam ortasında arkadaşlar patikada zincirleme oturmuştu. Bu kadar kalabalık sayının burada toplanması beni şok etmişti. O afallamayla şevbaş deyip geçebildim sadece. Direkt heval Ruken'in yanına gittim. Heval Brusk'un grubu gitmişti bile. Onlar pusu grubuydu. Ruken arkadaş bana şaşkın şaşkın bakıyor, dayanamayıp soruyor; "nereye gitmiştin?" dedi. Ben de "noktaya gittim, oradaki eşyalarımızı ve cihazı getirdim" dedim. Ruken arkadaş; "tek başına mı gittin?" dedi. Ben de "evet, kimse yoktu, herkes yolcuydu ya" dedim. Bu arada Beritan arkadaş gelmişti. Çok üşüdüğünü

söyledi. Hırkamı çıkarıp ona verdim. Hem soğuktan titriyor, hem de ona uzattığım hırkayı almıyordu. İzahlar yapıp duruyordu. Yoldaşlar arasındaki bu tür çekişmeler hoşuma gittiği için ben de ha bire uzatıyordum.

Beritan; “ben almıyorum, ya sen ne giyeceksin?” deyip sorup duruyordu. Ben de ona; “beni düşünme, ben bulurum. Eline bir hırka geçmiş, değerlendirmeyi bilmiyorsun” deyip kucağına zorla iliştirdim.
Dayanamayıp az önce patikada oturduğunu gördüğüm arkadaşların yanına gittim.
“Heval ne yapıyorsunuz?” deyip seslenmiştim hepsine. Kimin olduğunu bilmediğim bir ses, sitemkâr bir şekilde cevap veriyordu; “ne yapıyoruz, açız” deyince herkes bir ağızdan güldü. Hemen

herkesin durumunu sorup açları doyurma arayışına girdim. “Heval Roza sen benimle gel, gidip arkadaşlara ekmek getirelim” dedim ve gittik. Ne kadar ekmek varsa getirmiştik ve ancak 5 ekmek çıkmıştı. Çünkü bütün ekmekleri yol için arkadaşların çantasına koymuştuk. Heval Roza ekmekleri alıp götürdü, ikinci kez dönmüştüm. İlginç bir şey ki onlardan bir dakika bile uzakta duramıyordum. “Ne oldu heval Roza arkadaşlar doydular mı?” dedim. Roza; “heval Tekoşin sen bir orduyu nasıl doyurabilirsin ki?” dedi. Herkes arabayı bekliyordu. O arada Zilan arkadaş ilişti gözlerime. Eylemden bir gün önce babasını görmüştüm. Babası ona selam söyle demişti. Söylemedim, sonra sakin bir kafayla söylerim demiştim. İkinci grupta yola

koyulmuş gidiyordu. Ruken arkadaşın grubuydu. İlginç olan ise herkes bizim de onlardan sonra gideceğimizi bilmesine rağmen vedalaşıyordu. Biz de bu konuda hiç çelişki yaşamıyor, herkesle tek tek vedalaşıp duruyorduk. Bizim çalışma ekibinden olan Adar, Hogir, Botan Erdal ve ben, bir de Garzan, Sipan, Kemal ve Agirbaz arkadaşlar kalmıştık. Beraber gidecektik. Ama olmadı, bizim birim bir araya gelip bazı çalışmalardan dolayı gitmeme kararı alınca, her dört arkadaşı da gönderip kendimizi köyden biraz uzaklaştırdık. Baktık ki 10 panzer peş peşe vermiş, yol boyu geliyor. Arkadaşlara yetişemeyeceklerinden emindik.

21 Ekim'in sabahı sabah erkenden kobralar göğü zapt etmişti. Her şey de bir tuhaflık

vardı. Samura'dan olup bitenleri izliyorduk. Büyük cihazı açamıyorduk. Bilgimiz gördüklerimizden ve radyodan duyduklarımızdan ibaretti. Düşman köye gelmişti. Bir sebebi vardı elbet. Düşmanın radyodan verdiği haber hiç inandırıcı gelmiyordu. Ve biz asla inanmak istemiyorduk. Beklemekten başka çare yoktu. İki gün sonra haber almak için köye indik. Köylülerin de bizim duyduklarımızın aynısını tekrarlaması bizi sarsıyordu. İnanmadık, yarın net haber getirmelerini söyleyip ayrıldık. İnanmıyor, ikna olmuyorduk. Çünkü her grup arasında bir saatlik mesafe vardı. Hepsi bir arada olamazdı. Toplanmış olamazlardı. Ama niye toplanmasınlar ki? Daha kaç gün önce biz değil miydik köyün ortasında düşmanın

karşısında toplananlar? Burada bile bir şey olmamıştı, nasıl orada olsundu ki diyordu bilinçaltımız. Artık her şey netleşmişti. Halk isyandaydı. Hareket tarzımıza kan kusuyor, gözyaşları hiç dinmiyordu. Kime ne diyebilirdik ki? Halka ne cevabımız olabilirdi ki? Bunun özeleştirisini nasıl verecektik? Ve her şeyden önemlisi Önderliğin yüreğine nasıl bir acı serptik?

Olaydan beş gün sonra dördümüzde Pîrê'ye doğru yol alıp geldik. Belli ki düşman vadi boyunca arkadaşların sağına, soluna, önüne ve arkasına havan toplarıyla atış yapmış, arkadaşları vadinin orta yerinde bir araya getirmeyi başarmış ve uçaklarla bu vahşi emellerine ulaşmıştı. Dozerler dağı dağ olmaktan çıkarmıştı. Kazan ve roketlerin enkazını kazıp durmuştu. Caddenin üzerinde

karartılar vardı. Hiç kimsenin cesaret edip eğilmediği karartılar. Onca güzel canın bedeninden damlayan al sıvılar. Oradan geçip ölmemek mümkün değildi. Tanık olunan manzaralar karşısında zerreye dönüşüp erimemek elde değildi. Boğaza yapışan her neyse yüzlerce kez boğuyordu insanı. Attığın her adımda birilerinin seni çağırdığını hisseder arkana bakıp dururdun. “Biz buradayız” diyen bir çığlığa dönüşürdü o derin vadi. Gerçekten oradaydılar. Birçok arkadaş sonradan bulunup götürülmüştü. Biz geçerken beynimize yankılanan o çağrı boşuna değildi. Demek ki ordalarmış. Ama biz insan olarak hep toy kalıyor, hislerimizi dinleyecek kadar cesur olamıyorduk. İnanmamak ve kaçmak belki de…

Yol boyu bu vadiye ilk geliş anımı hatırlayıp durdum. O anda geçmişin anıları benim için tek kurtarıcıydı. Daha fazla bu zamanda kalamazdım. O anın acısında eriyip sineye işledikten sonra geçmişe sığındım.

2011 yılının haziran sonlarıydı. Pratiğin ortasında işler o kadar yoğunlaşmıştı ki, artık işlere ve yürütülen çalışmalara yetmek için insanın kendisini onlarca parçaya bölmesi gerekirdi. Biz ise görev sahamızda sadece iki kadın arkadaştık. Bölge gücünün kadın bölüğünden kısa bir süre için iki arkadaş istedik. Bu şekilde iki ayrı yerde ikişer kişi çalışma yürütebilecektik. O zaman yanımıza Ekin ve Beritan arkadaşlar uygun görülüp gönderilmişti. Gerçekten ilgili, duyarlı ve en az bizim kadar çalışma stratejisine hâkim arkadaşlardı. Sıra

kendimizi düzenleyip çalışmaya başlamaya gelmişti. Arkadaşların yönetimi hangi arkadaşın nerede daha çok faydalı olabileceği yönündeki görüşlerini belirttikten sonra Beritan arkadaşın benim yanımda olmasını istediler. Gerekçelerini de böyle sıralıyorlardı; “o çok temiz bir insan. Nazik bir ruhu var. Bu yüzden çok hassas ve her zaman diyalog, karşılıklı iletişim onun için şart” demişlerdi. Sanki paha biçilmez bir mücevher bana emanet edilmişti. Bu kadar sevilip düşünülmek ne kadar güzel diye düşünüp onu keşfetmenin merakı uyanmıştı bende. Bu istem üzerine yanımda hareket edip çalışmaya katılacak olan arkadaş Beritan’dı. Ekin arkadaş ise Adar arkadaşla beraber çalışmaya katılıp katkı sunacaktı. Böylece ben ve Beritan arkadaş Hakkâri

hattından Çukarca hattına yol alıp geldik. Fiziki olarak çok zorlanmasına rağmen direngenliği ilk dikkat çeken şeydi.

Taşlar, sular, dağlar derken yolumuz yarılanmıştı. Beritan belini aşan dikenler içinde boynunda dürbünü ile öncülük yapıyor, beni hiç tanımadığım arazilerden geçiriyordu. İncelmiş elbiselerine batan dikenlere kendi dilinde refleks gösteriyordu. Gece 12'de yola koyulmuştuk, baktık ki öğlen 12 olmuş. Epey yorulmuştuk ve en kötüsü de benim güneşe karşı dayanıksızlığım devreye girmişti. Kendimi çok kötü hissediyordum. Başım dönüyor, midem bulanıyor ve gözlerim kararıyordu. Bana çok korkutucu gelen bir derin vadinin ağzına gelmiştik. Oturduğumu gören Beritan arkadaş da gelip yanıma oturdu.

Durumumun iyi olmadığını kendisi de biliyor, elinden bir şey gelmediği için üzülüyordu. “Heval Beritan buranın ismi ne?” dedim. Beritan da bana “Pîrê diyorlar” dedi. Ben “bu gece burada kalalım, sanki daha fazla yürüyemeyeceğim” dedim. Beritan; “buranın tehlikeli olduğunu söylüyordu arkadaşlar. Operasyon hattıymış. Biz erzak için geldiğimizde bile iz çıkarmamamız için uyarı yapıyor, önden keşifçi gönderiyorlar. O yüzden kalamayız” diyor iknacı gerekçeler sunuyordu. Ben biraz daha dayatınca o da yeni ikna icatları buluyor devam ediyordu. Beritan “heval Tekoşin ben arkadaşların beni uyardığı bir konuda hata yaparsam onların yüzüne bakamam. Hem bizim ekmeğimiz yok, bir

şey olursa tedbirli değiliz. Gidip yerimize ulaşalım” diyordu.

Biliyorum ki sorun ekmek değildi. Çünkü o zaten kuş kadar yemek yiyordu. O da zaten asıl gerekçesini öne alıp önceden söylemişti. Bütün sorun arkadaşların yüzüne bakabilmekteydi. Belki de bu onun hayatının şifresiydi. O vadi hakkında söylenenler ve yapılan uyarıları ciddiye alıyor ve uygulamada kusur yaşamak istemiyordu. Zira sonradan anladım ki o hayatın her şeyine ciddi yaklaşıp uygulamayı da hesapsız, çıkarsız ve kusursuz yapardı. Sonraki günlerde onu daha derinliğine tanıyıp yoldaşlığına hayran kaldım. Sessizliği insana o kadar çok şey anlatıyordu ki, onun yanında örgüt kültürü dışına çıkamazdı insan. Derwiş özellikleri çok öndeydi.

Değerlere çok derin anlamlar biçiyor, değer bağlılığını özde yaşıyordu. Biz paylaştıkça onu daha çok seviyor, kendimi şanslı hissediyordum. Sisteme olan öfkesini iliklerime kadar hissetmiştim. Çok acı badirelerden geçmişti. Bu yüzden çok bağlı ve sadıktı yoldaşlığa. Emeğe ve özgürlüğün kendisini ifade ettiği her şeye…

Çok kısa bir zaman içinde halk da onu çok sevmişti. Çünkü Beritan biraz da eski Apocuların özünü yaşıyor ve yansıtıyordu. Biz alana ulaştığımızda ortalıklarda kimse yoktu. Meğer arkadaşlar eyleme gitmiş, 30 Haziran anısına eylem düzenleyeceklerdi. Eylem olduktan sonra bizim Beritan kızmasını bilmeyen halleriyle yakınıyordu. “Heval Medya beni buraya gönderdi, beni kandırdı, arkadaşlar eylem yaptı, ben

katılmadım” deyip duruyor, arkadaşlara kızıyor, iki dakika sonra onları ne kadar özlediğinden bahsediyordu. Eylem başarılı olmuştu, düşman araziye çekilip vurulmuş, çok ciddi darbeler almış, çatışmalar üç gün sürmüştü. Onlarca asker vurulmuştu. Eylemin koordineleri Rojin Gewda ve Brusk arkadaşlardı. Bölge gücünün çoğu ve hareketli takımın ortaklaşa eylemi resmen hamleye start veren ilk eylemlerdendi. Arkadaşlarca uygulanan bütün gerilla taktikleri sonuç almış, başarı elde edilmişti. O eylemde geri çekilmeden çok düşmanın içinde olduğu arazilerde konumlanıp bütün zayıf noktalara tekrar vurma tarzı uygulanmıştı. O kadar yoğunluğa rağmen sadece bir arkadaş yaralanmıştı. Herkes gibi biz de çok moral almıştık. Kısacası yirmi

günü bulmayan beraberliğimizde Beritan arkadaşla çok şey paylaştık, çok şeye tanık olduk. Onu tanıdığım için kendimi çok şanslı hissediyordum. Getirdiği görüşler çok sade ve güç verici, çalışmaya katkı sunucu oluyordu. Hep aradığım bir yoldaşa kavuşmuştum ve kaybetmek istemiyordum. Bazen büyük cihazdan arkadaşlar onu soruyor, onu özlediklerini söylüyorlardı. Ben kısa cevaplar veriyor konuyu değiştirerek onunla bir gün ayrılacağımızı düşünmek istemiyordum. Bu okul yüzü görmemiş, yüce ruhlu bilge kız beni büyülemişti. Çalışmamızı bitirip geri geldiğimizde Pîrê'ye neden bu kadar temkinli yaklaşıldığını daha iyi anlamıştım. Beritan'ın komutanının söylediği sözün kulağına küpe olmasının çok sebebi vardı bu vadide.

Önümde salına salına yürüyen Beritan'a gülerek seslendim; "Beritan burayı hatırlıyor musun, beni zorla götürmüştün" dedim. Beritan; "erê hatırlıyorum" dedi. Ben de "gerçekten de haklıymışsın, burası çok korkutucu" dedim. Saatlerce yürüyüp arkadaşların yanına vardığımızda ayrılık vaktinin geldiğini anladım, ama onu olmadığı bütün zamanlarda aradım. Bölüğüne onu bizim çalışma için önereceğimi söyleyince "Berimizi vermiyoruz" cevabını almıştım. Ama yine de esnek bırakıp gelecek pratik için anlaştık.

Evet, artık Pîrê denildiğinde kocaman bir ifadesizlik gelip bulur beni.

Ve Pîrê, ruhumu korkunçluğuyla ezmesin diye orada hep Beritan'ın ellerini tutarak geçeceğim.

Geri çekilmeyi sağlayan yol hattı grubu

17 Şubat 2012

□□

Sonsuza Yol Alanlar…

“Ve son anlar” diye başlık atıp sonsuza yol alan onca güzel yoldaşla, son anlarını yalın paylaşan arkadaşlardan bilgi istemiştim. Bazıları yazdı, okudum. Bazıları anlattı, dinleyip anlamaya çalıştım. Bu son anlar tekrar tekrar sonsuz acılar yaşattı. Haki’nin panik atak “elimden ne gelirse yaparım” diyen hallerini, hala gözleri yolda bekleyişlerini duyumsadım. Mervan

arkadaşın yeni yaratılacak olana heyecanla yaklaşıp büyük ilgisini eksik etmediği her fırsatta moral vermek için bin dereden su getirdiğini hissettim. Kendal arkadaşın sakladığı yaralarını göstermek istemediğini, ama asla kayıtsız kalmayacağını ve yaraları sarmak için çabalayacağını fark ettim. Adar arkadaşın tarife sığmayan merakı, henüz kimsenin dokunmadığı bu defteri neredeyse ezberledi. “Bu kitabının sonunu okumadan bana bir şey olursa gözlerim açık gider” deyişi sabır aşıladı. Botan arkadaşın yanımda bile oturamayan, gözlerime bakamayan geçmişi hatırlatacak ortak tanıdığımız yoldaşları anımsatacak her ne varsa ısrarla kaçan bütün yönlerine rağmen güç katan, yalnız bırakmayan yanı azim verdi. Azad arkadaşın değerli ve filozofik

duygu ve düşüncelerinden mahrum bırakmayan paylaşımları hafızamı dirilten hatırlatmaları nefes aldırttı. “Böyle yazılacağımı bilsem, ölümden hiç kaçmam” deyişine çok kızıp kırsam da aldırmadı. O hep onarıcı olmaya çalıştı. Ve Tekoşin arkadaş çocuklar gibi heyecan ile yaklaşıp acıları büyük sevinçlerin arayışına sürükledi durmaksızın. Güzel olan ve değer içeren her şeye minnettarlık ve hayranlıkla yaklaştığı için hayran bıraktı.

Evet, son anlara tanıklık eden ve sonsuzluk yolcularını uğurlayanlar bu arkadaşlardı. Bu arkadaşlar yazdıklarını ve anlattıklarını bu çalışmaya aktaracağımı bilmiyordu. Farklı bir amaçla ile yazmış olsalardı kesinlikle harikalar yaratırlardı. Ama bu şekliyle her şey olduğu gibi yalın ve bu bir ihtiyaçtı.

Benimle paylaştıklarını çalışmaya aktaracağımı öğrendiklerinde ise notlar, haberler gönderdiler; “heval düzeltebilirsin, ekleme yapabilirsin, eksik yönlerini tamamlayabilirsin…” sonu ‘sin’ ile biten bir sürü haber geldi. Onlar beni kırmamıştı, yüreklerini avuçlarında ezip son anlarını bütün zorluklarına rağmen paylaşabilmişlerdi. Ben de onları kırmayacaktım. Gerekli şeyleri yaptım. Ama özüne karışmadım. Benim de ilk kez duyduğum ve yeni öğrendiğim şeyler vardı. Dehşete kapıldım. “Böyle hareket edilmeseydi sonuç kesinlikle böyle olmazdı” dediğim oldu. Ben olsaydım ne yapardım sorgulamasını yaşarken yeni dehşetler yaşadım. Kendi şahsımın ne tür felaketlere gebe olduğunu gördüm. Gerillacılık algımın

nerede silindiğini, silinebileceğini keşfettim. Ve biz yazıyı sadece anmak için değil, bir de yanılgılarımızı görmek ve aşmak için yazmalıyız dedim.

Yazılar suya değil, beyin ve yüreğin ücralarına yazılmalıydı ki hiç unutulmasın. İnançlıysa insan ruhunu öğüten her acıdan yeni bir sevinç doğurabilir. Zira yaşanan zafer sevinçlerimize de ittihatlı ve dikkatli yaklaşılmadığında ne tür felaketler doğurduğunu gördük. Yaşanan ve bize tarifsiz, hiç hak etmediğimiz ve sonucunda onlarca can yoldaşımızı kaybettiğimiz bu olay örgüleri muazzam ders ve tecrübe kazandırıp gerillacılıkta kusursuz olmamızı sağlayabilir. Yeter ki ders çıkartmasını bilelim. Olay örgülerine dikkat eden her arkadaş gözü karalığa kurban giden,

uygulamada kolaya başvuran aceleci, tek yönlü ve düşmanı yeterince ciddiye almayan bütün yönleri görecektir. Ayrıca kusurun inançta değil, uygulamada, bağlılıkta değil kendine aşırı güvende, fedakârlıkta değil, yeteri kadar özveri ve her şeyi hesaba katmayan yaklaşımdan kaynaklandığını anlamak zor değil. Bir de hiç unutmamamız gereken bir hakikat var. Düşmanın başarısı değil, bizim başarımızı koruyup amaçlarımızın yüceliğiyle zaferiyle taçlandırmayan yönlerimizdir bu sonucu yaratan. Bu arkadaşlar amansızca direnmiş, son nefeslerine kadar o vadide yüzlerce özgürlük ve direniş destanı yazmıştı. Bu ruhsal gerçeklik onlara layık olmamızı ister. Bu yüzden bizi büyük özeleştiri vermeye koşullayan halkımızın ve tarihimizin

sorumluluklarını yerine getirmek, ders çıkartmayı şart koşar. Eğer temel referansımız Önderliğin, tarihselliğimizin ve toplumsallığımızın özgürlüğü ise amansız bir sınavda olduğumuzu ve tek başarı yolunun Önderliği uygulamaktan geçtiğini bilmemiz gerek. Böyle diyor yürek ve beyin ustamız.

□□

“EY MİLİTAN

Sen öyle bir ülkede

Ve öyle bir halk için savaşıyorsun ki

Her şey acımasız

Bir terörle elinden alınmıştır

İnsan olma hakkın bile

Elinden alınmıştır

Bu bağlamada senin

Vatan ve özgürlüğe

Ekmek, su kadar ihtiyacın vardır

Senin şeref ve onura ihtiyacın vardır

Tüm bunlar senin için

Düşman tarafından yok edilmiştir

Sen bunları kazanmak için partiye adım attın

Ve sen bu nedenle o kadar öfkelisin ki

Bunları ele geçirmek için silaha sarılıyorsun

Eğer bu konuda bir yanılgın yoksa

Ve kararın kesinse

Vuruş tarzın belirlenmiştir

Değil kararsızlık, ikirciklik, eylemi planlamak

Bunlar kesinlikle söz konusu bile olamaz

Böylesi bir dava insanı

Müthiş vurucudur

PKK silahıyla doğru silahlanan bir insan korkunçtur

Küçük bir PKK birimi

vuruş olanaklarını gerçekten iyi değerlendirirse

bir bölgenin altından girer üstünden çıkar

bir kente gider düşmanı tarumar eder

bir köyü fethetmek içindir

kırsal alanda kendisi mi pusuya düşer?

Mümkün mü bu?

Düşmanı orada bu kadar rahat mı hareket ettirir?

İşini, gücünü vurmaya ayırsa mümkün mü bu?”

ÖNDER APO

Her militanlaşmaya iddialı olan gerillanın bu kısa metni yüreğine ve beynine işlemesi ve boynunda bir muska gibi taşıması kaçınılmaz olduğu kadar, “Ey gerilla yüreğini ve beynini sağlam tut” sözüne göre yaşaması tarihsel bir borçtur. Bize sunulan adil olmayan yaşamın ipiyle örülen vicdanı sökmek, yeni bir vicdan örmek için hayat labirentlerinde sade, soylu, saf ve hakiki bir ip aramalıyız. Heybemiz koynumuzda, halkımızın yaralarına ilaç bitirmek için yola düşmüş derviş olmak kadar öz değerlerimize saldıran her şeyin canına okumasını da bilmeliyiz.

TEKMİL

İnsan ağlayınca sanır ki bütün dağlar ağlar. Oysa onlar yenilmezi anlatıp durur insana. Anlamak isteyen insan, kırılan aynalara ayet okumaz. Yeni aynalar arar gerçek yüzünü görmek için. Hangi nesneye çarparsa ışıklar kırınım yapar. Oysa gözler emmeli aydınlığı. Çünkü gözler nesne olmayı aşar. Onlar gerçeğin tek tanığı. Onlar, gerçeği yüreğimize süzüm süzüm süzdüren ve ardında kızıl bir acı bırakan tek görgü tanıkları. Tıpkı her sonun yaşattığı sancının yeni bir başlangıcı doğurduğu gibi... İnsanın cebelleştiği bir gerçek varsa kaçamaz ondan. Uyursun, kâbuslar bırakmaz peşini. Uyanık bütün zamanlarda gerçeğin ateşi yalar

yüreğini. Tercih senindir. Ya uyur gözlerini gerçeğe yumarsın, varolup olmama arasında bir yerlerde seyredersin, ya da gözlerini sonuna kadar açar, uykuyu kovar ve dehşetengiz her gerçekte yeniden doğarsın. Bu şekliyle binlerce kez ölümü sınarsın.

Bir keresinde 2005 yılında Hakkari'de günlerce süren bir çatışmada yanımdaki bütün arkadaşlar şehit düşmüş, kimyasalın sersemleştirici etkisi altında ve yara bere içinde ben ile birkaç arkadaş kurtulmuş, örgüte ulaşmıştık. Bu olaydan sonra beni gören ve üstümde emeği olan Abbas arkadaş "yazacaksın, söz ver" demişti. "Söz" demiş ama kalemi elime almaya asla cesaret edememiştim. Bir süre sonra tekrar görüştüğümüzde "yazdın mı?" diye sordu. Gözlerimi kaçırıp "hayır" dedim. Derinlere

dalıp bir iç çekerek “korkak, gerçekleri görmekten ve tekrar acısını yaşamaktan korktun değil mi?” deyince ben çoktan oradan göçmüştüm bile. Zaten korkakların tek işi kaçmak ve göçmekti. Bu kez her şeyin üstüne üstüne gitmeye ölüm pahasına olsa da ve tekrar tekrar ölüm yaşatsa da yazacaktım. Eylem sürecinde ve sonrasında bizimle olan, bize direnme gücü veren Nalin arkadaş bu kez resmileştirmiş ve bana o can yoldaşları yazma görevi vermişti. Anlaşmamız böyleydi. O beni arkadaşlarımın şehit düştüğü bu topraklardan götürmeyecek, ben de onları kaybettiğim yerde, Zagroslarda ölümsüzleştirecektim. Bunu ben tercih etmiştim. Bütün zorluklarına katlanmayı da bilmeliydim. Bu çalışmaya yoğunlaşırken hiçbir tuşa

dokunmadan, kalemin kıvrımlarından düşünce zerreciklerini parça parça işleyip mürekkeple hisleri dalga boyu akıtacağım zamanlardan geçtim.

Parça ve dalganın bir arada ama hep ayrı olma akıbetinden kurtulamadım. Madde olan parça ruh olan dalgadan hep kaçtı. Madde ve mananın birbirine çarptığı anaforlardan geçtim. Bazen saatlerce baktığım sayfaya tek kelime bile yazamadım. Bazen sayfalarca yazıp ifadesiz kaldım. Bazen deftere dokunduğuma bin pişman olarak çekildim. En ücra, en karanlık, en dayanılmaz, en içe büzülmüş bir evren boşluğuna. Boylamsız bütün enler yapıştı yakama. Bir yere çarparak parçalanmak istedim. Bir ateşte yanıp erimeyi hayal ettim. Bazı hükümleri değiştirip

kaçınılmazlıklardan kaçmanın bir yolunu bulmaya çalıştım. Cilo'nun bütün kış gecelerini uyanık geçirip yazmaya çalıştım. Karanlığa inat ifadelere bir ışık aradım. Ölümün her türlüsünü içinde barındıran uykuyu öldürdüm. Şafak söktüğünde ve aydınlık yaşama güldüğünde ben iki saatlik uykumun koynunda öldüm. Anladım ki insan uykusuzluktan ölmüyormuş, uykuymuş asıl öldüren, her şeyi unutturan. Beyin hücreleri ölürmüş, gözler görme kaybı yaşarmış, tersine gözler kapalıyken görme kaybı yaşar. Beyin uyuduğunda düşüncelere tanım bulamadığı için ve her şey isimsiz kaldığı için bütün uyku girişimleri ölüm sayılır.

Bugün bize ve halkımıza dayatılan sistem gerçekliğinde hayatın yüzü kırık bir camın

kendisidir. Kırılan asla eski özüne dönüşemeyeceğinden, hayata yeni yüzler resmetmek en yaratıcı, en güzel eylemdir.

Bitmeyen bir öykünün arzuhalcileriyiz. Her gün doğuyor, her gün ölüyoruz. Ve baştan ayağa doğma olsa adımız yine yetmeyeceğiz biliyorum. Çünkü doğurmak eşittir ölümün bitmesi değil. Biz kendi yürek mekânımızda doğarken ölümler de başka bir zamanda doğuruyor kendini. Ah keşke demeyeceğim ve bitirmeyeceğim hiçbir şeyi. Çünkü biz daha yarımlık ömürlerin tamamlayanı olmak için bekliyoruz. Bir eşikteyiz, kim bilir kim tamamlayacak bizi. Ruhlarımız bir gerçekle cebelleşiyor. Ve ifadelerimiz sığmıyor hayatın yüzüne. Önderlik “Bir düşünceyi kaleme almak bir çocuğu doğurmaya benzer” demişti. Sanırsam biz

doğurduğumuz çocukların başını okşarken bile ağlayacağız. Çünkü her doğum binlerce ölüm hatırlatacak bize. Ve doğurduğumuz çocuklar kaç ölü diriltebilir, kaç ölüm azaltabilir? Kaç ölümü öldürecek bu yeni doğan çocuklar? Belki hiç, belki de çok. Ve biz kaç kez ölüyoruz sadece bir çocuk doğuruncaya kadar.

Kim bilir belki de ikiz doğruyoruz, birbirine zıt iki kardeş. Birine ‘ölüm’ diyoruz. Birine ‘gülüm’. İçimizin siyam ikizi. Ve ikisinin kavgası, hem öldürüyor hem yaşatıyor bizi. Ne olur sanki bu yeni doğan çocuklar saklambaç öğrenmezse, özlemek nedir bilmezse, hiç bekleyeni olmazsa ve kimseyi ayrılık ile cezalandırmazsa. Ama biliyorum ki onlar hiç evcil olmayacak, bir uçurum boyu koşacaklar. Biz bile yakalayamayacağız

onları. Doğurduğumuz bu düşünsel çocuklar başka çocuklara benzemeyecekler. Eli yüzü çamurlu eve dönmeyecekler hiçbir zaman. Biz ise gidenden umut kesmeden yeni çocuklar büyüteceğiz içimizde.

Evet, insan içinin yaşadığı depremlerin hiçbiri insanı gerçekten ve gerçeğin yakıcı ateşinden alıkoyamıyormuş. Bu sebeple yaşadığımız her ana anlam vererek, yaşamak belki de savunmaları tekrar tekrar okumakla eşanlamlıydı.

Tekmilimde size vereceğim bir başka husus ise savunmaları okuduğum zamanlardaki duygulardı. İnsanı bütün evrende doğanın bütün gizeminde dolaştıran savunmalar. Son savunmalar, her şeyiyle bizi ifade ediyor. Kürtlüğümüz, bu toprakların insanı oluşumuz, bir nebze de olsa evrensele

dokunup sesimizi arşlara duyurabiliyor. Hatırlıyor musunuz, eylem öncesi bir gün hepimiz oturmuş yeni savunmanın içeriği nasıldır diye tartışırken, ben araya girip "heval bu eylemde hangimize bir şey olursa, kalan arkadaşlar onun yerine de savunmaları okuyup anlasın" demiştim. Zap'tan gelen Rojda arkadaş da "benim yerime de anlayın" demişti. Eyleme sayılı günler kala elimize ulaşan savunmaları okuma paniği sarmıştı çoğumuzu. Bazılarımız yorgun argın görevden gelip tulumun altında küçük bir fenerle okumayı denedi, bazılarımız rojbaşta elimize alıp güneş yükselinceye kadar okudu. Ama hiçbirimiz bitiremedi. Bu kış baştan sona okudum. Arada bir sizi ifade edecek sözler, pasajlar aktardım bu deftere. Ama hepiniz

yerine okuyup anladığımı söyleyemem. Bunun için belki defalarca okumam gerekecek. Umarım beni şimdilik affeder, anlama ve tekrar okuma zamanı tanırsınız. Bir bilseniz siz savunmayı okuyup gözlerinizin anlam kıvılcımı çakacağı o anları ne çok merak ediyorum. Savunmada bazı sözler bir ömre yön verecek kadar dolu doluyken, bütün savunma evrenin tümünü cennete dönüştürebilir. Varlığımızı kavramsallaştıran ve artık tarihten silinmeyecek bir gerçekle yüz yüze olduğumuzu tekrar tekrar anladık. Buraya yüreğinize su serpecek bir pasaj ekleyip müjdemi verdikten sonra sizleri tek tek kaleme almaya çalışacağım. Yüreğimi en çok titreten bölüme geldim.

“Kendimi sadece dönem dönem yeniden yaratarak değil, günümüze doğru neredeyse her an yeniden yaratmaya çalışırken, bu gerçeklikten ve onun hakikat olarak ifadesinden hareket ettim. Böylelikle kendimi özgür olarak toplumsallaştırdım. Demokratik ulus kılarak (Kürt) somutlaştırdım. Demokratik modernite olarak tüm insanlığa ve mazlum Ortadoğu halklarına ve bireylerine sundum. Geleceğe ilişkin kişisel bir ütopyam olabilir mi? İnsan ömrünün sınırları içinde geleceğe ilişkin ütopyaların umutları ve geçmişe ilişkin altın çağların özlemiyle yaşamaya çalışmak dikkat edilmezse yaşamın kendisini boşa çıkartabilir. Mühim olan anın hakkını vererek yaşamaktır. En iyisi anı geçmişsiz ve geleceksiz yaşamamaktır. Bilgece yaşam

geçmişin ve geleceğin anda özgürce dile gelip yaşanmasıdır. Kapitalist modernitenin ve onun köleleştirici kültürünün temelinde insanı geçmişsiz ve geleceksiz kılarak, anın hayvanlaştırıcı yaşam kültürüne karşı demokratik modernite bireyi altın çağlı geçmiş özlemiyle ütopyalı gelecek umudunu anın demokratik kominal topluluklarında birleştirip çalışmayı özgürlük sayarak alternatif olmayı başarmak durumundadır. Duyulan derin tarihsel ve toplumsal ihtiyaç nedeniyle şimdiye kadar Kürtler için kolektif ve özgür bir kimlik demokratik ulus kimliği için çalıştım. Bir an için bile olsa bireysel yaşamaya fırsat bulamadım. Bundan sonra fırsatım doğar mı bilemiyorum. Ama görüyorum ki halkımızdan ve dostlarımızdan milyonlarca insan sanki yapılacak bir şey

yokmuş gibi avare avare dolaşıyor. Bu yaşam tarzı da demeyeceğim yaşamın inkarı diyeceğim, bu anti yaşam her birey ve toplulukta mutlaka aşılmalıdır. Gerilla yaşamında da bu tür avareliklerin yoğunca yaşandığını ve bende büyük öfke yarattığını hep belirtmiştim. Silahlı militan eğer sınırsız özgür yaşam yaratıcısıysa, bu yaşamın aşk derecesinde tutkulusuysa ve bir karış yer dağ parçasında destanlar yazacak denli bilgili, akıllı ve iddialı ise dağa çıkış yapmalıdır. Sıradan dağ yürüyüşçüleri ve türistler kadar bile bir heyecan ve iradeden yoksun kişilerin dağların, ormanların ve çöllerin gerillası olamayacağı açıktır. Bu avare, işsiz insanlar nasıl böyle yaşama kıyarlar diyordum hep. Kendini işsiz, avare durumuna düşüren insan her kimse en

büyük namussuzluğu yapmıştır, onursuzluğa ve alçaklığa düşmüştür derdim. Şunu da söylemiştim, işsiz karınca ve arı var mıdır? Karıncılar ve arılar işsiz oldular mı hemen ölürler. Onlar bile işsizliği onursuzluk sayarak ölümle yanıt verirler. Demokratik ulusun inşası koşullarında her insanımız için yedi yaşındaki çocuğundan yetmiş yedi yaşındaki yaşlısına, kadınından erkeğine kadar eğitim seviyesi ne olursa olsun herkes için bir iş mümkündür. Herkes için hem de ibadet edercesine uğraşacağı, kendini hem koruyarak, hem besleyerek hem de çoğaltarak yerine getirebileceği ve onunla özgürleşebileceği bir veya birçok iş vardır. Yeter ki demokratik ulus bilincinden ve iradesinden nasibini almış olsun!

Mesela ben olsaydım kendi köyüme, Cudi dağına, Cilo dağı eteklerine, Van gölü çevresine, Ağrı, Munzur ve Bingöl dağlarına, Fırat, Dicle ve Zap kıyılarına, Urfa, Muş ve Iğdır ovalarına kadar yolum nereye düşerse düşsün sanki korkunç tufandan çıkan Nuh'un gemisinden inmişçesine İbrahim'in Nemrutlardan, Musa'nın Firavunlardan, İsa'ın Roma imparatorlarından, Muhammed'in cehaletten kaçmaları misali, Zerdüşt'ün ziraat tutkusuna ve hayvan dostluğuna dayanarak ,onlardan ve toplum gerçeklerinden ilham alarak işlerime koyulurdum. İşlerimin sayısı düşünülemeyecek kadar çok olurdu. Hemen köy komüncülüğünden işe başlayabilirdim. İdeale yakın bir köy ve köyler komünü oluşturmak ne kadar coşkulu, özgürleştirici

ve sağlıklı bir iş olurdu. Bir mahalle veya kent komünü, konseyi oluşturmak ve çalıştırmak ne kadar yaratıcı ve özgürleştirici olurdu. Kentte bir akademi, bir kooperatif, bir fabrika komünü oluşturmak nelere yol açmazdı ki. Halkın genel demokrasi kongrelerini, meclisini oluşturma, onlarda söz söylemek, iş yürütmek ne kadar kıvanç ve onur verici olurdu. Görülüyor ki özlemlerin ve umutların sınırı olmadığı gibi gerçekleştirilmesi için bireyin kendisinden başka önünde ciddi bir engel de yoktur. Yeter ki biraz toplumsal namus, biraz da aşk ve akıl olsun. ”

Bunlar Önderliğin hepimize sunduğu gerçek umut ve ütopyalar. Geçmiş ve geleceğimizi onur ile inşa edecek temel ve toplumsal

çalışmalar. Bir de biz gerillalara özgü söyledikleri var;

“30 yıllık deneyimden sonra savaş önderliği yani HPG’de kendini bütünleşik bir kır-kent savaşına hazırlamak gece-gündüz, yaz-kış, köy-kent, dağ-ova demeden on binlerin aynı anda her alanda cereyan etmesi muhtemel olan savaşını geliştirmek, yürütmek ve denetlemekle yükümlüdür. Eskisi gibi partizan savaşçı, yarı isyan, yarı gerilla, hatta asi avare türü çatışmalar döneminin tekrarlanamayacağını, tekrarlansa da kabul göremeyeceğini bilmek ve buna göre yeteneğini geliştirmek durumundadır ”

Arkadaşlar bu perspektiflerden yola çıkarak 9 Şubat’ta Çukurca’nın ‘49’ adlı karakoluna eylem yaptılar.

□□

Bu size müjdemdir

Karların beli aştığı bir havada 15 Şubat'a günler kala Zap cephesindeki arkadaşlar Çelê'de on ayrı noktaya birden saldırı düzenledi. Hemen hemen güney yakasındaki bütün askeri noktalar vuruldu. Arkadaşlar hedef olarak jandarma karakolu, özel harekâtın lojmanları, tugayı, Girê tepesini ayrıca 8 mevzi imha ediyor. Birinci Çelê eylemi gibi belirlenen saatte değil, düşmanın arkadaşları fark etmesiyle başlıyor eylem. Bu açıdan arkadaşlar biraz zorlanıyor. Uzun bir süre çatışarak hedefe ulaşmaya çalışıyorlar. Sonuçta arkadaşlar hedeflerine ulaşıyor, toplam 43 asker

öldürülüyor, onlarcası yaralanıyor. Bu eylemde fedai eyleme gitmek üzere yoğunlaşıp mektup yazan ve bu temelde eyleme giden Rojhat arkadaş başta olmak üzere Şayan Şırnak, Viyan Van, Diren Malazgirt ve Umut arkadaşlar şehit düştüler. Eylemci arkadaşların üçü de yaralandığı için ele geçirdikleri cephaneleri imha ediyorlar. Termal kamera, bomba atar silah vb. cephanelere de arkadaşlar el koyuyorlar. Cephanelikler patlatılıyor. Ölen askerlerin çoğu paralı asker olduğu için kamuoyuna açıklanmıyor. Ve elbette ki kırsaldaki kendi askeri üslerine yakın bir mezarlıkta gömülüyorlar.

Evet heval, gözünüz aydın bilin ki bu daha başlangıç. Rojhat arkadaşın yere göğe sığmayan coşkusu, Kürdistan anaları

şahsında bütün Kürdistan’a varolan aşkı onu yüce ruhlu bir eylemci, ikirciksiz bir militan ve hepimizin alnını göklere ulaştıracak bir fedai yaptı. Şayan arkadaşın dağlı ömrü gerillada yaşadığı destanlar böylesi bir eylemde ifade bulup bağlılıklarımızı ter û taze bir anlama kavuşturdu. Viyan arkadaşın büyük acılardan doğurduğu sevinç hiçbir engele takılmadan bir ırmak gibi akışı karakışın ortasında yüreğimize sıcacık bir zılgıt oluveriyor. Yine Umut ve Diren arkadaşların fedailiği bize gelecekteki gerillacılığın şifrelerini sunuyor. Bu yoldaşlarımız hepimizin içindeki intikamı, düşmana olan öfkeyi eylemleriyle ifade etmeleri elbette ki bizi onurlandırıyor. Ve aynı zamanda borçlandırıyor.

Bundan böyle gerillanın el attığı her şey bu ülkede eylem olmak durumunda. Bizler artık eylemle de değil, harekâtlarla amacımıza ulaşmak durumundayız. Vicdanımızın derinliğindeki ses bunu buyurmaktadır. Onurumuz böyle emretmektedir. Tarih karşısına başımız dik, halkımıza sevinç ve özgürlüğü sunmanın tek yolu bu olmaktadır. Kışın ortasında ve bütün zor koşullara rağmen arkadaşların emeği beyaz karları kanlarıyla ala boyamaları bize hiçbir tarihi kitapta okuyamayacağımız kadar ders vermektedir.

□□

“Bu şehitler ki gerçekten tarihimizin en soylu direnişini gösterdiler.

Onlar ölünmesi gereken yerde ölmesini bildiler.

Bize nasıl savaşacağımızı ve nasıl teslim olmayacağımızın derslerini muazzam öğrettiler. Yılı kendi şahadetleri temelinde tarihe ve halka armağan ettiler, partiye sundular. Biz de onların anılarına o şahadetleri doğuran yetmezlikleri yerle bir ederek, onları yaşama çevirerek, umutlarını amansız başarı nedeni yaparsak, karşılık verirsek bu onlara iyi bağlı olduğumuzu gösterecektir.”

Önder APO

□□

“En anlamlı ve güzel yaşamın onurunu tamamen kazanmış özgür kadınla gerçekleştirilebileceğini bilerek söylem ve eylemlerimizi gerçekleştirmeliyiz.”

Önder APO

Kod Adı: Ruken Bingöl

Adı Soyadı: Sevcan Algünerhan

Doğum Tarihi ve Yeri: 12 10 1978 / Bingöl

Anne Adı: Fodil

Baba Adı: Yusuf

Katılım Tarihi ve Yeri: 1994 / Avrupa

Görev Düzeyi: Cephe Komutanı

Şahadet Tarihi ve Yeri: 21 Ekim 2011/ Çukurca Geliyê Tiyarê/Pîrê

Bu resmi şahadetinden bir hafta önce, elinde fotoğraf makinesi ile eyleme giden arkadaşların fotoğraflarını çekerken çekilmiştir. Eylem düzenlemesinin okunduğu anda yüzündeki çizgiler ve dudağındaki tebessüm bize her şeyi çok yalın bir dille anlatmakta. Şimdi sıra bizim onu anlatmamıza gelince neden her şey

kilitlenip durmakta. Ve yüreğimiz bu resmin kıpırdamasını nasıl da arzulamakta.

□□

□□

Ruken

Gül

Gül ki yüzün özüne kavuşsun

Gül ki insanlık demlensin kalbinde

Gül ki savaşçıların yorulmasın

Kaybolan kitabın izinde

Gül ki kadim dağlar yol versin

Aramaktan caymayan sezgilerimize

Gül

Ve bil ki

Güldüğünde yarım aydır dudağın

Gül ki yüzün ayın uzamı olsun

Gül ki yıldızlar devinsin gözlerinde

Acı zamanların karanlığına mum yaktı tebessümlerin

Kendini doğurduğun o dağda

Kelebeklerin kanadı

Sınadı kendini tekerrür ateşlerde

İşte bu sebeple

Gül

Gül ki tanrıçanın avuçladığı toprak filizlensin

Gül ki açan çiçeğimiz olsun

Sen açıp güldüğünde

Tekmil kelebekler konsun gülüşlerine

Güler yüzün göğün yüzü olsun ki

Yağan yağmura sen diyelim

Söndüresin kelebekleri yakan ateşi

Yağ ki süzülen her damlada yıkansın yüzümüz

Gül, Ruken

Cilo’nun gözleri arıyordu gülüşlerini

Zagros özlüyor seni

□□

Zagros’un Irmak Kızı

Bazen bir insanı tanımlamak için dalgıç olup tarihin deryasına dalmak gerek. O insanın özünü yansıtmak için dağı anlamak lazım. Ya da o insanı okumak için ırmağın dilini bilmek şart. Zira bazı insanlar doğasal olanla ifade bulabilir. Mekanik olana aşina değilse, akışkan olan her şeyde bulabilirsiniz onları. Doğanın kanunlarında da akışkan olan bulur özünü tanıyabileceği yolu.

Heval Ruken de böyle bir hakikat yolcusu. Zirvelere aşık, gül tenli, bal gözlü bir doğa cereni. Kalem varmıyor ‘mişli’ geçmiş zaman eklerini kullanmaya. Kanıksamaya karşı

direniyor bütün hisler. Sensiz bir zaman düşünemiyor insan. Hayır! Geçmiş zamanda kalmadın. Seni doğuran dağların kucağındasın. Yürüdüğün bütün yollardasın. Mavisinde göğün, yeşilinde yaprağın ve ırmağındasın hayatın. Hem sen hayatın boyunca akmadın mı, asi şelalelerde kanatlanmadın mı? Dingin göllerde durulanmadın mı? Kar fırtınalarında güneşi görme dileği tutmadın mı? Üşüyen mumlara sıcacık gülümsemedin mi? Umudu avuçlayıp yudumlamadın mı?

Heval Ruken devrimin fırtınalı yolunda cesur bir çığlık, gerektiğinde meltem serinliğinde huzur verici bir dinginlikti. Karanlığa huzme demeti gibi düşebildi. Özünü buldukça sadeleşip güzelleşti. Saçlarına düşen aklarla son zamanlarda en olgun, en doludizgin, en

erişkin ve seçkindi. Her devrimci gibi onun da yıldızlara merdiven dayayan bir yaşam öyküsü vardı. Varolana bir isyan, geleceğe güzellik vaat eden bir asaleti…

Çocukların tuzlu gözyaşlarını şekerimsi bir gülümseyişle silme azmi… Hem zaten devrimciler ve güzel ruhlu kadınlar hiç kimseye benzemezler. Onlar herkesin korktuğu yolun yolcusudur. Ateşin sıcaklığını ilk onlar hisseder. Onlardır uçurumları yol bilen. Gamsızlığın hüküm sürdüğü zamanlarda keskin kılıçtır onlar. İyiliğin, çocuksuluğun, bilgeliğin öz suyudur onlar.

Güzel arkadaşım senin sevilesi dağının güzel bir kış akşamından bir masal anlatayım sana. Anlatayım ki nasıl beklendiğini bil, vuslat kalmasın bahara. Zira sen bu mevsimin çiçeğisin. İçimizin biricik BERFİNİ…

Bir varmış bir yokmuş birbirini çok seven iki çiçek varmış. Sonbahar geldiğinde yapraklar dökülmüş, bitkiler sararmış, çiçekler solmuş. Üstüne üstlük çok sert rüzgârlar esiyormuş. Çiçekler ayrılık vaktinin geldiğini anlamışlar. Birbiriyle koklaşıp anlaşmışlar. Buluşmak için bahar çok uzun bir zamanmış. Özlemek üşümekten daha betermiş. Özlem katlanılmazmış ama eğer ikisi beraberse kışın bütün zorluklarına katlanıp sevgiyle birbirlerini ısıtabilirlermiş. Söz vermişler ve tohumlarını toprağa gömmüşler. Biri durmaksızın su içmiş, diğeri uykuda kalmış. Biri toprağa yalvarmış köklerini içine alsın diye, diğeri unutkanmış. Aklına gelince de soğuktan korkmuş. Zaten bahar gelecekmiş, her söz de tutulmak için verilmezmiş ki! Diğeri çoktan döllemiş tohumunu, toprağa

kök salmış. Artık filiz yavaş yavaş boy veriyormuş. Toprağın sıcaklığına veda edip bütün gücüyle karı delmiş, uçsuz bucaksız bu beyazlığı seyre dalmış. Fırtınalarda titremiş, başına karlar yağmış, rüzgârlar savurmuş onu. O kadar beklemesine rağmen ona söz veren arkadaşı gelmemiş ve ölümüne merak ediyormuş arkadaşını. O hep beklemekteymiş. Karları yardığı için pişman değilmiş. Hem kendi özünü tanımış, hem de karı kışın her şeyini. Zor zamanların bitimine doğru cemreler düşmüş tek tek suyu, havayı ve toprağı bir sıcaklık sarmış. Güneşin bütün bitkileri yeryüzüne davet etmiş, bütün çiçekler açınca o korkak çiçek de açmış. Arkadaşının toprak üzerinde boylu boyunca uzandığını görmüş. Yüzünde veda tebessümü varmış. Bütün çiçekler gelince

arkadaşı çoktan göçmüş. O gün bugündür o direngen, saf ve soylu çiçeğin adı kardelen olmuş. Öbür korkak çiçeğin adı ise hercai menekşeymiş. Sadakat neymiş bilmezmiş. Hep kaçar dururmuş. Kendinden utandığı için yaprakların arasına saklanırmış. Uslanmaz bir hercaiymiş. Kardelen ise onun tersi sade bir çiçekmiş. Yapraksız, ayan beyan. Saklayacak hiçbir şeyi yokmuş. Bunun için gizemliymiş. O çiçek de senin gibi biricikmiş. Onun da tek tasası tıpkı senin gibi güneşten ayrı düşmesiymiş.

Heval Ruken de tıpkı kardelen gibi bütün zorluklara katlanmış. Ama güneşi görmenin arafından dönmüştü. “Heval Ruken sen Önderliği gördün mü?” sorusu sorulunca yüzü solardı. Yarasının kabuğu kalkar, kanardı. Kendi ülkesinden, toprağından ayrı

düşmek bile bu kadar acıtmazdı. Avrupa'da mülteci olmak sineye çekilir, hasret büyütülürdü. Ama güneşten ayrı kalmanın, uzak düşmenin ifadesi yoktu.

1994 yılında Avrupa'dan partiye katılırken, paha biçilmez eşi emsali görülmez iki hayali vardı: birincisi; Önderliği görmek. İkincisi; ülkeye dönmek. Onunla katılan birçok arkadaş bu hayallerini gerçekleştirdiler. Ama onun bu hayalleri hep erteleniyordu. Olgun, sade ve disiplinli kişiliğine uygun işler hep bulunup çalışmalarda bırakılıyordu. Kültür çalışmaları, halk çalışmaları, yürütme ve örgütleme çalışmaları derken 4 yıllık bir kadro olmuş, kapitalizmin göbeğinde yürek arılığını koruyup öldürücü bütün etkilere inat diri ve duru bir kişilik olmanın onuruna erişmiş, yıl 1998 olunca kabına sığmaz

olmuş. Hayallerinin ellerini sıkıca tutup gitmeyi dayatmış.

Gitmek, bazı gitmeler hayatın gayesidir. İkna edilemeyince bu haklı isyana yol görünmüş. Ama tam da o esnada Önderlik Roma'ya gelmiş. Artık bu kez gitmek değil, geleni görmektir bütün gaye. Önderliği görecekler arasında ismi okunur. Çok az kalmıştır artık güneşe dokunmaya. Bir grup gitmiş, ikinci grupta kalbi kıpır kıpır kardelen de beklermiş. Bir gün çağırmışlar onu, zamanı geldi diye düşünmüş. Karşıda ona anlatılanlar bütün hayatı boyunca içinin ukdesi olarak kalacakmış meğer: "Heval Ruken Önderliği görmeye giden bir bayan arkadaş kimlik sorunu yaşamış, bu yüzden gidememiş. Senin kimlik sorunun yok. Ailen Avrupa'da, sen kimliğini o arkadaşa ver, o

gidip görüştükten sonra sen de gidip görürsün. Senin Önderliği görmen garantidir.”

Ne denilmeli, ne denilebilir ki? Bazı şeyler söylenmez, ifadesi yoktur. Onun kimliği, onun adı gitmişti Roma’ya. Ama hayalleri yerli yerindedir hala. Şubatın ortalarına doğru Önderlik ile telefonla görüştüğünde bütün dünyanın sarsıldığını hissetmiş. Meğer sevinçten sarsılan, heyecandan titreyen kendisiymiş. Önderlik, “gelmeniz gerekiyordu, niye gelmediniz?” diye sorunca “Başkanım kimlik konusunda bir sorun yaşandı. Yakın zamanda” deyip kesilen nefesine bir çare ararken Önderlik dönem perspektifini verip çalışmaları hakkında görüş belirtiyor, daha da ilerletmeleri ve başarılı olmaları gerektiğini söyleyip

telefondan ayrılıyor. Artık parmak uçları değmişti hayallerine. Gerisi gelirdi. Bu sevinç adresini bulmuştu artık. İki gün sonra 15 Şubatta duyduğu kara haber, yüzündeki bütün gülücükleri dondurdu. Komplonun karabasanı birçok hayale kıymıştı. O günden beri anlamıştı ki halkının bütün yaşamı özgürlükle bezenmeyinceye kadar her gülüş ağlayışı hatırlatacak. Her sevinçten sonra hüzün gelip simalara yapışacaktı. Asileşmişti artık. Kimse tutamazdı onu. Hayalini yüreğinin en derin, en dokunulmaz köşesine saklayıp dağlara döndü yüzünü. “Dağa gitmek kırk yıllık hayalimdir” demişti görmeyi hayal ettiği o güzel insan. Öyleyse onun hayalini kendi hayaliyle bütünleştirip gerçekleştirme kadar güzel bir şey olamazdı o anlarda. Hem hakikat yolcuları birbirinin

hayali için yaşar. Bazen hayallerini gerçeğe feda ederler. Eğer gerçekleşecek ise ütopyalar canlarını bile adarlar. Böyle öğrenmişti. Hem onun hayali başka bir arkadaşında gerçekleşmemiş miydi?

Ülkeye adım atması, ülkeyle buluşması, çoğumuzun dağa gelişiyle eş anlamlı değil. Çünkü çoğumuz zaten ülkeden dağa geliriz. Oysa O, birbirinden anlamlı her iki adımı beraber atıyor, hem ülkeye geliyor hem de dağlarla buluşuyordu. Ayrıca komplonun yakıcı gerçeğine böyle cevap veriyordu…

Yalan üreten Avrupa ülkelerini terk ediyor, yalnız kalmış, ateşle kuşatılmış ülkesinin yaralı yüzünü okşamaya geliyordu. Gelir gelmez sürecin gereksinim duyduğu çalışmalara katıldı. Ortadoğu halk hareketi, Türkiye grubu ve PRD çalışmaları gibi

çalışmalar yürütüp değişik görev ve sorumluluklar almış, Kelareş gibi bir alanda pratik fırsatı bulmuştu.

1999'dan 2006'ya kadar geçen bu süreçte sayısız güzel yoldaş tanıyıp dağ ilişkilerinde derinleşti. Çalışmanın ona kattığı çok şey vardı. Sabır, anlayış, cana yakınlık, örgütsel ve ideolojik derinlik sağladığı kadar hakim ve iknacı da olmuştu. Bu anlamda sağa sola savrulmadı. Çizgi dışı eğilim ve tasfiyecilik karşısında radikal durup bağlı olduğu değerlerden taviz vermedi. Pusulasını şaşırıp yolunu kaybedenlerden olmadı. Kötülüğün çepeçevre sarmaladığı ortamlarda kalıp iyilik ve doğruluk militanı olmak zor ama onur vericiydi. Bulanmayan, duruluğun tadını bilen insan bütün zorlukların üstesinden gelebilir. Her dalgaya

kapılmıyorsa insan biraz da derin sulara olan aşkındandır. Her rüzgârla savrulmuyorsa insan içindeki dinmeyen fırtınadandır. Her yiğidin harcı değil dövüşüp yenilmemek, tufanlarda yitip gitmemek. Dayatılan bütün çirkinliklere rağmen güzel kalmak, bütün kaçkınlıklara rağmen öze bağlı kalmak Heval Ruken'in başarıyla geçtiği sınavlardı bunlar ve bundan sonra mücadelesini şekillendiren deneyimlerdi. Ham kırılganlıklara gülüyordu kendi özünde pişen erişmişlik, yalpalanmayan duruşu artık daha can alıcı işler peşindedir. Gerillacılığı daha yakıcı yaşamak, silahına daha sıkı sarılmaktır arzusu.

Bütün önerilerine rağmen HPG'ye gelişi bir süre erteleniyordu. Çünkü Heval Ruken'in bir özelliği vardı ki el attığı çalışma ne olursa

olsun kenetlenir, titiz ve kusursuz yapardı. Bu yüzden yürüttüğü bütün çalışmalarında yakalanan istikrar kolay bozulmazdı. Bulunduğu kurum ve arkadaş çevresi onu kolay bırakmazdı. İş bitirici disiplini, azim ve sabrı başına belaydı çoğu kez. İstemlerini sınırlayan bu özelliklerine bazen kızar, “ben itiraz edemiyorum” deyip derin derin dalardı. Bilinir ki bizde çoğu arkadaş sayısız eğitim devrelerinden geçer, ama uzun süre bir çalışma yürütme kabiliyeti gösteremez. Mutlaka bir pürüz yaşar, daralır ve çalışmayı kendi şahsında tıkatır. Bu anlamda da Heval Ruken bize örnektir. Çok asgari bir eğitim ile azami iş yürüten bir yoldaş olmayı bildi ve çalışma sahalarında hem çalışmanın özgünlüğüne göre hem de genel olarak kendisini eğitebildi. Heval Ruken ne

yaptıklarından ne de yapamadıklarından bahsederdi. Yapması gerekenlere daha çok ağırlık verirdi. Ama söylemezse de yapamadıklarının sızı yüzünde derin çizgiler oluşturuyordu. Tıpkı Önderliği görememek, Kuzey'e gidememek gibi, PAJK eğitimi görememek gibi. Bu istemlerini her zaman ve her yerde söylemezdi. İçinde demleyip o istemlerini her ana gülümseyişle işlemek isterdi. Onda hiçbir şey takıntı hale gelmezdi. Çünkü o akışkan ve esnek bir yapıya sahipti. Onun kadar işine sadık, kendine ve etrafına ciddi yaklaşan insan sayısı azdır. Değer üreten insan ilişkilerini örmekte ustaydı. 2006-2007 yılları arasında dayatmaları sonucu HPG'ye geldiğinde birçok arkadaş ona "heval TÇM seni nasıl bıraktı" diye soran arkadaşlara "HPG sadece

sizin mi olacak, biraz da biz HPG'li olalım" demişti. Mahsum Korkmaz Askeri Akademisi'nde bir devre eğitim görüp Zagros'a gelmişti. İlk askeri görevi özgün bölüğün bölük komutanlığı göreviydi. Aradan yıllar geçmesine rağmen o bölüğün düzen, disiplin, örgütsel kültüründen ve eğitimden bahsedilir.

Heval Ruken'in birçok savaşçısı araya giren uzun zaman ve ayrı mekanlara rağmen her fırsatta durumlarını bildiren tekmil ve özeleştirilerini veren mektuplar gönderirlerdi. Sevgi, yoldaş sadakatini zedelemeyen özelliği yanında bir de onu çok sevenleri, ona bağlananları kendisinden uzaklaştırmasıydı. Herkesin ayakları üzerinde durabileceği zamanı olduğunu bilirdi. O zaman geldiğinde yoldaşlarını

yalnız bırakır, güçlenme sınavını büyük sevinç ve merakla izlerdi. Ne kendisinin attığı adımı yeterli görüp dururdu, ne de yanındakilerin duraksamasını kabul ederdi. İşte bu sebeple Zagros'un kuzey yakasına Cilo'ya geçmek istedi. Bu asi, herkese yol vermeyen dağda ilerledikçe kendini buluyor, güzelleşiyor ve coşuyordu. Gördüğü her tarihi yer karşısında hayranlığa kapılıyor, tanrıçaların azametini iliklerinde hissediyordu. Heval Ruken'in bir tutkusu da ismini kiliselere, tarihi yerlere yazmaktı. Bizden önce yaşayanlardan kalan izlere mi imreniyordu? Yoksa hayal değil, düş değil, gerçek olduğuna mı inandırmak istiyordu kendini. Ya da kim bilir tarihe iz mi bırakmak istiyordu kendisinden. Bilmiyoruz, o onda

saklı bir şey. Tek bildiğimiz birçok yerde Ruken isminin yazlı olduğudur.

Onlarca güzellik keşfetti bu topraklarda. Emek verdikçe sevdi. Tarihsel ve toplumsal akışlardan geçtikçe yeniden doğurdu kendisini tanrıçaların memleketinde. Hiçbir şeyin yaratımı kolay değildi. Güzele ulaşmak isteyen arayışçı engelleri aşmasını bilmeliydi. Bu anlamda Heval Ruken de herkes gibi zorlandı. Pratiğin akış seyrine yön vermede, anlayışları dönüştürmede ve daha sayamadığımız birçok sebepten zorlandı. Ama pes etmedi. Kof, geri erkeğin dıştalayıcı yaklaşımından gelenekselliğin boğucu etkisine kadar direndiği, karşısında radikal mücadelesini eksik etmediği onlarca sınamadan geçti. Tecrübe kazandıkça çelikleşti. Güven merdivenlerinde

yükseklere tırmandı. Hiçbir şey onu yerine saymaya, yaşananlar karşısında donmaya razı edemezdi. Bu yüzden çok hızlı gelişir ve geliştirirdi. Kadın yoldaşlarıyla yoldaşlığı herkesin yüreğinde güzel bir iz bırakır, görünmediği zamanlarda aranır olurdu. Gerillacılık deneyimlerinin çoğunu Zagros'ta edinmiş, artık daha da ileriye gitmesi gerektiğine inanınca Kuzey'e gitme önerisini yapar. Önerisi de kısa bir sürede kabul edilir. Yine çalışma sahasındaki arkadaşlarından itiraz gelişir. Heval Ruken'in Zagros'ta kalıp yürütmeye girmesini tartışıp karara bağlayınca arkadaşlar, Heval Ruken de kadim bir Zagroslu olmaya yol alıyor.

Zagros'ta yaşamış olduğu 4 yılın son 2 yılında yaptığı yürütme görevi ve en son cephe komutanlığı görevleri sırasında daha

kapsayıcı, öz güvenli, çözümleyici bir duruş kazandı. Birçok eyleme katılıp tecrübesini ileriye taşırdı. Kapsamlı eylemlerin komutanlığını yaptı. Her eylem sırasında başarının şevk veren, iddia kazandıran yönünü tanıdı. Ama bir de yüreğinde bir acı yaşadı ki hiçbir şeye benzemeyen bir acı. Savaşta yoldaş kaybetmenin derin sızısını hissetti yüreğinde. Nucanlar geçti, Rukenler geçti onun ömründen ve daha onlarca arkadaşın göçüne tanık oldu. Artık o kadar çok bağlanmıştı ki Zagros'a ayrılığın korkusunu yaşar olmuştu. Özellikle 2011 yılı devrimci halk savaşı çizgisinde Önderliğin özgürlüğünü sağlama yılı olarak görüp bütün benliğiyle sürece katılmak istiyor ve bunu Zagros'ta yapmak istiyordu. Katıldığı 5. YJA Star konferansı ve HPG askeri konseyi

toplantısından muazzam bir güç almış, artık esaretin parçalanması gerektiğini, onurlu ve cesur bir mücadelenin şart olduğuna inanmış ve inandırmıştı. Bu yoğunlaşmalarını paylaşınca sıcaklığı, mütevazılığı insanda onunla ortaklaşma istemi doğururdu. Onu yalnız bırakmak yoldaşlığın bütün adaletine ters düşmek olacaktı. Ona sırt dönülmezdi. Çünkü o kolay kolay kimseye sırt dönmezdi. Pratiğin bütün yoğunluğuna rağmen, birçok gün ve gecesini yollarda geçirmesine rağmen bazı şeyleri asla ertelemezdi. Gerektiğinde eğitim, gerektiğinde tartışma ve toplantı alırdı.

Üstüne en çok titrediği, sarsılmasını hiç istemediği bir şey vardı; o da özgün örgütlenme ve işleyişimizdi. Bu konuda

yapılan ilkesel hataları asla affetmez, Önderliği boşa çıkarmak gibi algılardı. Bir kadın ve erkeğin kişiliğini çözme, değerlendirip ele alma ölçüsü cins mücadelesine olan yaklaşımından çözerdi. Cins mücadelesinde ciddi olanlarla yoldaşlık yapar, onlarla mücadele ederdi. Birçok tavrı caydırıcı ve ilkeliydi. İknacı üslubuyla hem kadın hem de erkek arkadaşları doğru yola çekmeyi iyi bilirdi. Zaten onu dinlememek mümkün değildi. Çünkü çıkarsız ve yoldaşçaydı paylaşımları. Uçlaştıran, sivrileştiren, çözümsüzleştiren ve kendini sorgulamayan yaklaşımları benimsemezdi. Ötekileştirmeden, ortaklaşmayı bilen, açık sözlü ve çözümleyici olmak temel yaklaşımlarındandı. Çalışmalarına bağlılığı, çalışmanın önünde bütün tıkayıcı

yaklaşımlarla mücadelesini şart koşuyordu. Çalışmanın önünü açmak bazen amansız savaşları göze almayı gerektiriyordu. O zaten bu yılın çetin geçeceğini biliyordu. Onun için her şeyiyle hazırdı. Değerlendirme gücünü, ideolojik donanımını ve askeri performansını ona göre hazırlamıştı. Bu yüzden karşılaştığı birçok engele takılmadan ilerleyebildi. Orê eylemi boyunca bu ısrarla katıldı. Yeri geldi cephaneciydi, yeri geldi keşifçi oldu, kumanda etti, komutanlığı gereği bütün riskleri göze alabildi. Hiçbir başarısını fetişleştirip yeterli görmedi. Çalıştı ve çalışmak isteyen yoldaşlarına elinden gelen bütün destekleri sundu. O çalışma arkadaşlarına sadece bir ortak gibi değil, manevi bir birlik ve anıların biriktirildiği, değerlerin yükseltildiği bir bağ kurardı. Gün

geçtikçe ruhu Zagros'un sularında durulanıyor, Zagros'un ırmak kızı oluyordu. Gerçekten insan kök salmasını biliyorsa topraklarına bir çiçek gibi yeşerebilir. Ruken kardelen olmayı tercih etmişti ve hiçbir zaman pişman olmamıştı. Varsın dayanamasın hercai menekşe karın dondurucu soğuğuna. Son zamanlarda da bütün yönlerini istikrar ile korudu. Ama bal rengi gözleri her zamankinden daha fazla parladı. Daha çok gülümsedi yarım ay dudakları.

Eylem sürecini büyük bir yoğunluk içerisinde geçirip görev esnalarında çıkan komik anları biriktirip hakkını verecek kadar gülmeyi hiç ihmal etmedi. Gidip gelen bütün grupların görevini bildirme, geldiklerinde tekmillerini almayı hiç aksatmadı. Bütün çalışmalarını el

çabukluğuyla yapıp başka bir çalışmaya yetişmek isterdi. Keşiflerde hiç kimsenin dikkatini çekmeyen ayrıntılar bulur, takibe alırdı. Güvenlikte en küçük bir taviz bile vermezdi. Şimdilerde hiç birimizin anlamadığı tek şey yaşanan olaydan önce yaşanan güvenlik ihlallerine Heval Ruken'in nasıl müsaade ettiği, nasıl tabi olduğu ve nasıl tavır koymadığıdır. Herkes Heval Brusk'un aşırı kendine güveni ve rahat yaklaşımlarını az çok biliyor, ama hiçbirimiz Heval Ruken'in bizzat gidip şoförü ikna etmesine anlam veremiyoruz. Çıkılan Samura'dan ikinci gün tekrar inilip köye girilmesine bu kadar arkadaşın bir araya getirilmesine, düşmanın kırk dakikalık bir mesafede aşağısına düşen bir evde haber

izlemesine ve daha bir sürü şeye anlam veremediğimiz gibi.

Başarının hoş ve tatminkar havası mıydı söz söyleme hükmünü ortadan kaldıran. Ya da sözlerin olması gerekeni anlatacak dili mi yoktu? Lal sözcükler miydi olana hükmetme gücü veren. Yoksa artık bütün hükümlerin bizde olduğuna mı inanıldı? Farklı bir ses çıkarılmaması gerektiğine mi inanıldı? Bilmiyoruz. Oysa bizzat Heval Ruken ile aramda onlarca kez böyle diyaloglar geçmiştir; “Heval Ruken arkadaşlar yorgun, bugün gündüz nöbeti çift değil, tek tutulsa olmaz mı?” dediğimde Ruken arkadaş “hayır Heval, üç keşifçi olacak, ayrıca noktada iki nöbetçi olacak. Biz bu kararları beraber aldık ve uygulayacağız” derdi. “Heval Ruken bu gece sayımız az, gece nöbetini biraz geç

başlatsak nasıl olur” denilirdi o ise “olmaz” derdi ve olmazdı. Şimdi nasıl inanalım bu yaşanmışlıklara? İsim koymak zor. O anlar nasıl anları ki gerçek bu kadar görülmez, duyulmaz ve söylenmez oluyordu. Buna hepimizin vereceği bir cevap vardır. Önemli olan o cevabı verirken o anların mahkum ettiği gerçeği aşıp Heval Ruken’in öz kişiliğini kendimize örnek alıp kadınca çarpan yüreğine, saf bilincine bağlı kalmayı bilmektir. Onun tertemiz yüzünü hafızamıza çizmeyi başarabilmektir onun yoldaşlığına sadık kalmak.

Eylem hazırlığının yoğunluğu arasında bir gün biz, bir grup havanların yerini tespit etmek ve gerekli malzemeleri de oraya götürmek için örgütlendik. Göreve gitmeden önce Ruken arkadaş bizimle

tartışıp görevin ayrıntılarını aktaracaktı. Bir araya geldik, sadece lojistikçimiz Baran arkadaş bir türlü gelmiyor, en az 5 kişi onu birden çağırıyor. Biz de onu beklerken, sohbet ediyor konudan konuya atlıyorduk. Heval Ruken bize dönüp “arkadaşlar, Heval Baran geldiğinde hepimiz birden ayağa kalkalım, nasıl olsa bizim ekonomi bakanımız değil mi” dedi. Fikir hoşumuza gitmişti, “öyle öyle” deyip sabırsızlıkla Baran arkadaşın gelmesini bekledik. Heval Baran dalgın, saf ve utangaç halleriyle bize doğru gelirken hepimiz çok ciddi durmaya çalışıyorduk. Bizim yanımıza vardığında hepimiz birden ayağa kalktık. Baran neye uğradığına şaşırmış gerisin geri gidiyor, utancından kıpkırmızı kesilmişken, hepimiz gülme krizlerine tutulmuştuk. Baran

arkadaşın o çocuksu halini hepimiz çok seviyorduk. Ama o hallerini açığa çıkaran Heval Ruken olmuştu. Gülmekten gözleri yaşaran Heval Ruken, “Baran gitme, ka gel sen bizim ekonomi bakanımızsın” deyince Baran mahcup ve temiz yüreğinden gelenleri söylüyordu; “vallah vallah Heval karê min pir bu” o izahlarını genişlettikçe biz daha çok gülüyorduk.

Heval Ruken biliyor musun biz Baran arkadaşa yaşanan olayı ve şahadetleri söylemedik. Yaralı olduğu için ancak olaydan 6 gün sonra bize ulaştı. İlk sorduğu soru “kanê Heval, Heval Ruken wana çima nehatine?” Biz ona onlarca yalan söyledik. Verdiğimiz hiçbir yemeği yemedi. Hep aynı sözü tekrarlayıp durdu; “vallah Heval bila Heval Ruken bê emê bi hew ra bixwin”

sözleriydi. Onu karlı bir günde Güney'e gönderdik ve şimdi gerçeği öğrendikten sonra ne yaptığını bilmiyoruz. Daha önce yanında kalan Evin ve Nuda arkadaşlar günlerce ağladı. Rojin Gewda yüzlerce kez ölümün eşiğinden döndü. Emine, Armanç, Zaxo ve adını sayamadığımız yüzlerce arkadaş sarsıntı yaşadı. Bize cihazlarda güç vermeye çalıştılar. Günlüğünü sordular ve biz onlarca arkadaşın hala bir gün ansızın çıkıp geleceğini düşünüyor, sizleri bekliyoruz. Bize en çok acı veren gerçeği öğrendiğimiz günden beri son anların ızdrabını içimizde yaşar dururuz. Keşke bilmeseydik, keşke hiç öğrenmeseydik. Uçaklar vurduğunda boynuna kadar göçük ve taşların altında kaldığını, seni çıkarmaya çalışan arkadaşların da yanında şehit

düştüğünü, durmadan bir şeyler söylediğini söyledi arkadaşlar. Şimdi gül tenli, bal gözlü Ruken, sen herkesin kanlar içinde yattığını, parçalandığını gözlerinle gördün ve bu yetmedi bir de saatlerce izledin öyle mi? Bu acıyı yaşayacak ne yapmıştın? Bu katliama tanık olup üstündeki toprakları yırtmak ve yaşanan o gerçeği parçalamak için nasıl da didindin kim bilir? Kaç kez yumdun gözlerini? Ve kaç kez tekrar açtığında rüya gördüğüne inandırmak istedin kendini? Kaç kez dudaklarını kanatırcasına ısırdın? Kaç kez çağırdın etrafında kanlar içinde yatan bedenleri? Kaç kez olup bitenlere inanmayarak başını sağa sola savurdun? Bunu senden başka kim bilebilir? Hiç kimse…

O an senin yaşadıklarına hangi kardelen dayanabilir? Sen Zagros'un karlarını yardın. Bu topraklar, kanlı taşlar da neyin nesiydi? Çok fırtına görmüştü, ama bu katliam tufanı da neydi? Neden seni seven tanrıçalar gözlerine bir avuç toprak serpmedi, neden seni ninnileriyle uyutmadılar? Bütün olan bitenleri neden izlettiler? Bizim kör olmaya meyilli gözlerimiz görsün diye mi? Hepimiz yerine çektiğin acıyı duyumsayalım diye mi? Ak ırmak kız, ölü köklere dokun. Hayat ver toprağa.

12 Ekim doğum günündü. Telaşsız uğurladın geçen yılları. 10 gün sonra bedeli ağır bir gelecek sundun çocuklara. Uğurlar olsun sana, uğurlar olsun ırmak kız…

“Sevgi yaşamın öz suyunu toplayıp akmaktır damarlara. Büyümek, olgunlaşmak, varolmaktır. Varolmak için kendini katık yapmaktır.”

Önder APO

Şehit Ruken’in Yüreğinden…

“Bir insanın yüzü yüreğinin ifadesidir.”

Gerilla…

Gerilla en sevdiğim sözcüklerden biri. Kendimi içinde bulduğum, tanımladığım,

hissettiğim, kısacası insan olmaya dair bütün güzelliklerin adı…

Ama bir o kadar da insana gerçeği en yalın hissettiren, gösteren keskin bir çizgi. İşte bizler de bu keskinlik arasında günlük olarak gelgitleri yaşasak da gerillacılık bir başka kokar bu topraklarda.

Her gerillada bir dünya gizlidir. Bu duygular dünyası… İnsanların belki de anlayamadığı, keşfedemediği yön de bu olsa gerek. Gerilla duyguların, umutların, sevgi ve sevdaların bileşkesidir.

Girdikçe keşfetmeye daha fazla ihtiyaç duyduğun bir dünya. Med-Cezir kadar çekici ve etkileyici. Bence gerillayı yaşamayan, onun gerçeğini tanımlayamaz. Gerillacılığı tadında yaşamak, tatmak bir başka oluyor. İşte son günlerimde yüzlerce Kuzey yolcusu

yoldaşları gördükçe gerillacılık duygularım, özlemlerim kabarıyor.

Her saat, her gün keşfettiğim bu güzelliklerden bir şeyler yitirmek istemiyorum. Gördükçe yaşamak, hissetmek, özgürlüğü gerilla tadında haykırmak istiyorum.

Özgürlük dediğin nedir ki bazen anda yakaladığın duygudur, umuttur ya da en güzeli sevgidir.

İşte bu! Ben bir gerilla delisiyim, aşığıyım, sevdalısıyım.

GERİLLA ÖZGÜRLÜKTÜR.

13 Nisan 2007

□□

“Hayali ve yüreği büyük insanlarız. Yüreğinizi halkınız ve yoldaşlarınız için hazırlayın. En büyük gerilla budur. Yüreğini yeniden yapma en büyük devrimciliktir.”

“Rüzgâr gibi esmelisiniz.”

Önder APO

Kod adı: Zinar Xabiro

Adı soyadı: Erhan Sücai

Doğum Tarihi: 1988

Doğum yeri: Van/Özalp

Ana adı: Fatma

Baba adı: Mecit

Katılım tarihi: Eylül/ 2005

Aldığı görev: Bölük Komutanı

Şahadet tarihi ve yeri: 18 Ekim 2011 Bilican Tepe saldırısında

Samura zirvelerinde başı göğe değdiği andır bu karenin yansıttığı. Oysa o bütün gerilla zamanlarında yoldaşlarının başını göklere değdirmesini bildi. En yükseklerde yudum yudum militanlık içti. Yüzlerce kez âşık olmaya değerdi. Ve o davasına âşık bir şairdi.

□□

SUVARİ BİR ŞAİRE DAİR

Sızılı tarihin ırmağında yıkanırken
Kanadı cıvan bedenin
Kan kokusu alan kurtlar uludu
Akbabalar çember döndü
Ne kötülüğe kanat çırpma şansı tanıyan
Gökyüzüne kızdın
Ne yeryüzüne küstün
Çirkini yüzünde yürüttüğü için
Gülümsedin
Sadece gülümsedin

Sessiz ve derin

Yüreğinin semalarında süzülen

Şahinin kanadına taktın

Bütün yaşanmışlıkları

Hafızanın uçsuz bucaksız

Yerküresine saldın

Rahvan atlarının delice taylarını

Onca hafızasızlığa rağmen

Körelen gerçeğe rağmen

Çoğulda tekilleşip yitenlere rağmen

Şimdi sen söyle

Acının cehresinde

Sevdiklerinin rüyada

Ata binip gitmesi

Şahinin kanadına dokunması ne demek?

Nedir rüyaların gerçek aynasını

kıramamanın karşılığı

Nedir ölüme karşı koyamamanın anlamı?

Ve neden bütün hayat gitmelere kurgulanmış?

Bu acımtırak ayrılıkları

kim betimlemiş?

Bu hayatın senaryosunu

kim yazmış?

Bu ülkede elveda

Neden merhabanın ikizi?

Ve son bir soru;

Giden mi

Kalan mı ölür

Hakikatin gözünde?

Zinar uçurumlarda doğan

Cenklerde yaşayan

Ölü aşkların dirilmiş türküsü…

□□

Yüreği Avucunda Gerilla

Bazı ömürler vardır ki kısacık, ama evreni sığdırır avucuna. Tanyeli zamanlarında kızıllaşıp kora dönüştürür yaşamın soluğunu. Bazı hayatlar vardır gerçeğin alnına dokunan öpücük misalidir. Ömürler vardır ülkesine benzer. Geçtiği dağın asiliğini katar kendi asiliğine. Naçizane hasret bekleyişlerindesinizdir. Onlar ise hep yolcudur. Göçmen bir rüzgâr gibidir o ömürler. Ah ömürler vardır dolu dizgin,

sessiz ve sakin. Hiçbir ağlayışa dayanamayacak kadar nazik. Kimse kanamasın diye kılıç kuşanır. Bir elbise değil ömür, giyilmez. Soyunamaz insan ömürden. Ömür harici olan değil dahili olandır. Yılan acı çekerek soyununca derisinden insan ömürleri sancılı katmanlar ekler içine. Sana ve kısacık şair ömrüne yazmak ne de zormuş? Gerçek savaşçılar suskun olurmuş esasta, tıpkı senin gibi. Şairler görünür olmayı sevmezmiş, tıpkı senin gibi. Şimdi bu sırlar yuvası yüreğinin yaratımı ömrüne hangi kılıç artığı söz, ifade olabilir ki? Sana yazmak bir erbaptan af dilemek gibi. Sana yazmak bir çırağın ustası karşısında mahçup olması gibi. Sana yazmak acemice karalamalar yapmak gibi. Sana yazmak bir eşikten diğerine geçmek gibi.

Evet kıvılcım bakışlı şair, sana yazmak yarımlığı hatırlatır. Yiğit ve erdemli savaşçı, sana yazmak mürekkebi üstüne dökmeye, eline, yüzüne bulaştırmaya benzer. Kırık bir kaleme yalvarmaya benzer seni yazmak. Bu kelebek kadar kısacık ömrün sonlanıp başka bir şeye dönüşeceğine inanmak, artık dokunamayacağımız bir şey olduğuna inanmak, tarihten doğmuş bir yargıç karşısında titreme nöbetlerine tutulmuş bir sanık olmaya benzer. Asla inanılmayacak suçlar işlemeye benzer. Daha doyamadık karanfil kokulu ömrüne. Gidişine ikna olmamızı bekleme, şu adil olmayan savaş kurallarına alışmamızı dileme. Savaşın hakim olduğu yaşam kuralları kılıçtan geçmekten daha zor. Hangimiz adil olma zamanlarını dilemiyoruz? Bizim derdimiz,

zamanındaki ölümleri yermek değil, senin yanında olmamak. Ömrümüzü paylaşmamaktır dert edindiğimiz. Ölüm ve yaşamın adil paylaşılmadığı bir hayat yaşıyoruz hepimiz. İşte böyle ömrü kısa ama amacı uzun evrimli türkü olan. Herkes gibi tüketmedin ömrünü. Koca yaşamlar ürettin ay bakışlı çocuklara. İnsandan geriye hikayeler kalmışsa ve o hikayeler kahramanlık masalı olup çocuklara anlatılmışsa, ölmemiştir insan. Yaşama en yakın ölüme en uzak olan odur esasta.

Sen gibi…

Ben Heval Zinar'ı tanıdığımda 5 senelik bir gerillaydı. Gerilla olmak o kadar yakışıyordu ki ona elbiseleri, boynundan eksik etmediği kefyesi, yanından hiç ayırmadığı silahı, boynunda dürbünü, şutik ve raxtının

uyumu, o güzel endamı ve yüzüne umut yayan gülüşü…

Bir insan ancak bu kadar gerillayı ruhsal ve bedensel bütünlükle güzelleştirebilir demiştim kendi kendime. Sanki gerilla olmak için doğmuştu Zinar. Yorgunluk nedir bilmez. Arkada yürüyemez. O öndeyken kimse ona yetişemez. Rüzgâr gibi eser. Arkasından gelenlerin nefesini keserdi.

Bir kere beraber yaptığımız bir yolculukta takatten düşmüş, terden sırılsıklam olmuş bir halde ara verdiğimiz esnada öncümüz olan Zinar arkadaşın karşısına geçtim. Derdimi anlatmanın bir yolunu bulup nefesimin normal seyrine gelmesini bekledim. O esnada bana bakıp bıyık altından gülüyordu. Ben ise onu birazdan

gülmekten yere serdirecek sözler biriktiriyordum.

- Heval ben ölüyorum. Bana bir bomba verin ve gidin. Arkadaşlara selam söyleyin, deyip başımı bir taşa yaslayıp ölmüş gibi yaptım. Derdimi anlatan tiyatro bitmişti. Ve Heval Zinar kesik kesik kahkahalar atarak ellerini bana doğru uzatarak bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Ama bir türlü gülmekten söyleyemiyordu.

- Ma sen de bu kadar şey olmasaydın.

- Ne olmasaydım, hadi söyle?”

Etrafımızdakiler hem yorgunluğunu atıyor hem de gülüyordu.

- Şey yani kilolu.

- Ben kilolu değilim bir kere iri yapılıyım.

Artık Heval Zinar gülmekten en az benim kadar halden düşmüştü. Eşitlenmiştik. Bizle birlikte olan iki arkadaş da hiç kalkmak istemiyor, esprilere tuz biber serpiyordu. Welat arkadaş;

- Heval Zinar selvi boylum, al yazmalımı biliyor musun? diyordu. Gülmekten kim cevap verebilirdi ki? Kalkıp gittik. İki ayrı yerde randevumuz vardı. Her iki yeri de tanımıyor ilk kez gidiyordum. Haliyle onlar da beni tanımıyordu. Bir yerden pil, laksa vb. ihtiyaçlarımızı alacak, bir yere de yeni bir ihtiyaç listesi verecektik. Arkadaşlar beni evin önünde beklerken, ben bir mısır tarlasına girmiş, yarın çocukluğumdan beri yemediğim közlenmiş mısır hayaliyle ha bire mısır toplarken, Heval Zinar her yerde beni

arıyor, arkadan sesi geliyordu. Bir oraya bir buraya gidiyordu.

- Hişt hişt ben buradayım.

- Ne yapıyorsun?

Kucağımdaki mısırları gösterdim. Şaşkın bir gülümseyişle;

- Bunları kim Samura'ya çıkaracak?

- Beeen…

- Yaaa, getirebilecek misin? Hani biraz zorlanıyorsun ya…

- Ma yoldaşlık ölmemiş, yardım edersiniz.

- Erê yoldaş bu kadar bahçe var, sen ne diye evine gideceğimiz adamın bahçesine girmişsin.

- Nereden bileyim.

- Ama o yarın bahçeye girerken bilecek.

- Çok ayıp ben içeri girmiyorum, nöbetçi olayım burada.

- Tamam, biz içeride olduğumuza göre ve adam bahçesine yarın bakacağına göre, ancak bu işi nöbetçi yapabilir diye düşünecektir. Biz deriz nöbetçi de falan kişidir olur biter.

- Tamam, tamam ben içeri geleceğim.

Mısırları sonradan rahat bulabileceğimiz bir yere koyup gittik. İçeri girdiğimizde yüzümde “ben çalmadım” ifadesini korumaya çalışıyor, Heval Zinar’a bakıyordum. Onun yüzünde ise muzip bir gülümseme, “o yaptı” der gibi bakıyordu. Yurtseverimiz ile eşi bizi büyük bir ilgiyle karşılayıp durumlarımızı soruyordu. Hepimiz adına cevap veren Heval Zinar’dı. Beni ilk kez gördükleri için ismimi, memleketimi, kaç

yıllık gerilla olduğumu kısaca tanışma merasiminde bütün seceremi soruyorlardı. Ben de gerilla usulü cevaplar veriyor, bir an önce soruların bitmesini istiyordum. Yurtsever amcamız kalkıp odaya girdi. Elinde bir fenerle döndü.

- Mamo ne yapacaksın? diye sordu Heval Zinar.

- Bahçeden taze salatalık getireyim, siz yiyin.

Üstüme kaynar sular boşalmıştı. Ani bir refleksle;

- Mamo spas, hiç zahmet etmeyin, yemeyeceğiz.

Mamo kararlıydı, yönünü öbür arkadaşlara dönerek kararını onaylatmaya çalışıyordu.

- Welat sen yersin değil mi? Zinar da yer.

Hiç cevap alma gereği duymadan arkasını dönüp gidiyordu. Ben artık renk değiştirme evreleri yaşıyorken Heval Zinar;

- Sen niye bizim adımıza karar veriyorsun?

- Bahçeye gitti ha, mısırları görecek.

Yüzünü ciddileştirerek ve “sen yandın” ifadesi takınarak,

- Amca sana mesleğini sorsaydı ne cevap verecektin?

- İlginçsin, ne cevap vereceğim. Bu dağda insanın mesleği ne olabilir ki?

- Neyse şimdi gelip sorarsa ben senin yerine cevap veririm.

- Ne diyeceksin?

- Dizeeek…

- Ben gidiyorum o direğin yanında sizi bekliyorum.

Ben sinirden ve utançtan kıvranıp dururken, onlar gülüyor, beni gitmemeye ikna etmeye çalışırken, amca bahçeden geldi. Beni ayakta görünce şaşkın şaşkın bakıyor, baştan ayağa beni süzüp kızarak;

- Heval bir yere gitmiyorsunuz. Bu nedir, sanki her seferinde ateş almak için geliyorsunuz, deyip eşini çağırıyordu. Bu velvelenin önüne geçmek için Welat arkadaş;

- Mamo gitmiyoruz, arkadaş elini yıkayacak.

Artık el yıkamak da bir mecburiyet olmuştu. Mamo rahatladı. Bizimkiler başını önüne eğmiş, o geceki felaket serilerine kıs kıs gülüyorlardı. Mutlaka bu işkenceden kurtulmanın bir yolunu bulup

rahatlamalıydım. Amca gelip yanımıza otururken, eşi de karşımıza geçmiş kırtlama şekerini şeker makası arasına alıp kırt kırt kırıyordu. Bir fırsatını bulup anaya döndüm;

- Ana senin bahçenden mısır çaldım.

Oh be kurtuldum. Öyle hızlı ve ani söylemiştim ki, bizimkiler şok şok bana bakıyordu. Bense rahat bir nefes almanın huzurunu yaşıyordum. Ana oyuncak bebeklerin mavi boncuk gözlerini andıran gözleriyle bakıp gülümsüyor, bu paylaşımı sıcacık karşılayıp,

- Bahçe size kurban olsun. Ana size kurban olsun, diyor ille de başka ihtiyaçlarımızın olup olmadığını soruyor. Çekinmeden söylememizi rica edip duruyordu. Amca bu samimi havadan faydalanarak, bana ve terli halime bakarak;

- Heval sen arkadaşlarla yürüyebiliyor musun?

Sanırsam kötü bir günümdeydim. Her şey aleyhime işliyordu. Hiçbir şey bu soru kadar Heval Zinar'ı destekleyemezdi. Artık buna katlanacaktım. Hiç bozuntuya vermeden, üstün körü bir cevap vererek kurtulmuştum. Ama şimdiden amcaya bakıp şirin şirin gülümseyen bu arkadaşların sonradan yapacaklarını da düşünmeden edemiyordum. İşimizi bitirip oradan uzaklaştığımızda ben mısırlarımı almış arkadan yavaş yavaş ilerliyorken, arkadaşlar kendilerini bastırdıkları zamanların intikamını alırcasına gülüyor, sanki onlar olan bitene tanıklık etmemiş gibi ayrıntıları birbirlerine anlatıp gülüyorlardı. Arada bir arkalarına bakıp "heval yürüyebiliyor

musun?” deyip bozulan sinirlerimi iyice bozuyorlardı. Gittiğimiz ikinci yerde işimizi hemen bitirip noktaya gitmek ve özlediğimiz arkadaşlara ulaşmak tek niyetimiz olsa da yeni karşılaştığımız bu ananın bizi bırakmaya niyeti yoktu. Aynı tanışma faslını orada da yaşamıştım. Heval Zinar ve ana iki yılın verdiği tanışmışlıkla samimi bir sohbete dalıyor, bu keyifli ana bizi bırakmayacağına yemin ediyordu. Sandığına sakladığı envai çeşit yemiş, şeker getirip önümüze bırakıyor içi rahat etmiyor, yemediğimiz için kızıyor, avuçlarını doldurup ceplerimize boşaltıyordu. Sandalyesini yanıma çekip oturmuş, sonradan gelişecek samimiyetimizin ilk tohumlarını atmıştı. Feneri yüzüme tutmuş iyice tanımak istiyordu.

- Benim evim arkadaşların karargahıdır. Nasıl olur da sen şimdiye kadar gelmemişsin? Yoksa sen de geçip selam vermeyenlerden misin ha? deyip örüklerimi çekiştirip duruyordu. Heval Zinar araya girip sözde beni kurtarmaya çalışmıştı;

- Ana o aşağılara inmiyor, o yüksek yerleri seviyor, demişti demesine ama bu o gece yakama yapışan talihsizliği tekrar tetiklemiş, ananın bana doğru eğilip kendi şivesiyle o uğursuz soruyu sormasına neden olmuştu;

“Heval tu dişey li wan çiya bi meşî?” Sen bu dağlarda yürüyebiliyor musun?

Ben artık dağlılığımdan, gerillacılığımdan, bunca yılımdan şüphelenme derekesine gelmişken, bizimkiler çil yavrusu gibi dağılmış, gülme krizine tutulmuşlardı. Ben kızgın ve çileden çıkmış bir halde anaya

bakarken, ana da şaşkınlık içerisinde arkadaşlara bakıyor, anlamaya çalışıyordu. Artık birileri ona izah ederdi. Heval Zinar'ın kolunu tutmuş, hiç sebebini bilmediği bir şeye o da gülüyor, ona da anlatılmasını istiyordu. Tam da işin erbabını bulmuş, koluna yapışmıştı. Heval Zinar işini ustalıkla yapıyor, o gece yaşadığı hüsranları ve bu soruyu soranın kaçıncı kişi olduğunu anlattıkça ana gülmekten kırılıyordu. Olan biteni öğrendikten sonra bana doğru eğilip yüzümü avuçları arasına almış, alnımdan öperek; "tu sil buyî?" küstün mü? Diye de sormaz mı? Ne demeliydim ki, hayat böyleydi. Birilerinin güldüğü şeye birileri üzülürdü. Ama çok da üzüldüğümü söyleyemem, keyifliydim. Yeni yüzler tanımıştım, yeni isimler öğrenmiştim. En çok

da ananın ismi ve isminin anlamı düşündürmüştü beni. Arkadaşlarımı yeniden yeniden keşfetmiş, bu olgun, kolay söz sarfetmeyen, hep ciddi konuları konuşan, ilişkilerinde hep belli bir mesafe bırakan Zinar arkadaşın dingin ve sakin görünümü altında yatan samimi, dürüst, cana yakın ve espritüel yanını görmüş, insan tanıma körü olduğumu tekrar anlamıştım. Zaten Heval Zinar'a karşı daha sonraki zamanlarda da körlüğüm kendini göstermişti. Ona karşı lal olmayı da az arzulamadım sonradan.

Artık ayaklanmış gidecekken, ben hiç istifimi bozmadan yerimde oturmuştum; "heval gitmeyelim mi?" diye soruyordu Heval Zinar. "Siz gidin ben sizinle yürüyemem. Bu dağlardan geçemem" deyip dramatik bir

hava yaratmaya çalışsam da o gece yaşananların hükmü bozulmuyor, başarısız kalıyordum. Köyün dışına çıkmış, Samura'nın ürkütücü uçurumlarına doğru ilerlerken Heval Zinar beni bekleyip silahımı, olmazsa da çantamı almak istiyordu. "Sanki moralin bozulmuş" deyip şifreli espri yapıyordu.

"Nasıl bozulmasın arkadaş, sizin bu memlekette beden faşizmi var" deyip sonradan ünlenecek olan bu sözümü belki de ilk kez orada söylemiştim.

"Çi faşizm, bu memleket gerçeği söylüyor" deyip yönünü yalçın kayalara dönüp ilerlemişti. Bizim o çetrefelli gecemiz sona ermişti. Ama sonraki zamanlarda yüzlerce böyle anımız, ortak yaşanmışlıklarımız oldu. Hayat bizi hep amansız, acımasız

sınavlardan geçirdi. O yoldaşlık adına bu sınavları başarıyla geçti.

Ya bizler…

Bu kusursuz gerillanın herkesle yoldaşlık kıvamına ulaşmış bir ilişkisi vardı. Hiçbir şeyin aşırısını sevmezdi. Abartıdan uzak, sade, tadında güzel bir meziyetler toplamıydı. Ne pişmemiş acı bir meyveye uzanırdı eli, ne de çürümüş bir meyve yerdi. Çok konuşmazdı, söyledikleri ise doğruluktan süzülürdü. Sözlerin maharetine başvurmaz. Özün içe işleyen hüneriydi o. Cesaretten dem vurmazdı, ama korkaklarla da aynı yolu yürümezdi.

Heval Zinar ilk katıldığı yıllarda Kandil, Xakurkê ve Xinerê alanlarında kısa süreler kalmış, bir eğitim görmek ve Kuzey'e gitmek istemişti. Ama ihtiyaç üzeri düzenlemesi

Zagros’a olmuştu. Bir süre Adilbeg hattında çalışma yürüttükten sonra Zagros’un kuzey yakası Geliyê Zap bölgesine gelir. Son üç pratiğini bu bölgede yaşadı. Hem gerillacılıkta hem de yaşam sahasında derinleşti. En zor zamanlarını da bu alanda yaşayıp çelikleşti. Önderlik çizgisine girmeyen bazı tipler hep korktu ondan. Korkularını yenmek için de üstüne yürüdüler. Ama Heval Zinar ne cenkten kaçtı ne de boşa kılıç salladı. İstediği kadar savaşamamak, istediği anda başarı elde edememek onu kahrediyordu. Bu adımları gönlünce atabilse sanki iyiliğin sihri bütün kötülükleri kül edecekti.

Savaşmak ve başarmaktı yaşamın çaresi. Buna engel olan her ne varsa ilk başta bununla dövüştü. Hem de çoğu kez yalnız

kalarak. Bizim mücadele tarihimizin eski ve ateş ortasında şekillenen bazı kahraman kişiliklere benziyordu Heval Zinar da. Hiçbir eğitim devresi görmeden kongre ve konferanstan geçmeden, dönem görevlerini bilince çıkararak ona denk yaşayabildi. Pratiğin zor koşullarında şekillenip kısa sürede tim, takım ve en son bölük komutanlığı görevlerini yaptı. Yorgunluğun canına okuyarak dağlar aştı. Tıpkı Ahmet Rapo gibi, Rojhat ve Adil arkadaşlar gibi. Sözünün eri o yiğitler gibi. Uzaktan Kato ve Gêra Berana'yı göstererek; "haa orayı görüyorsun, gelecek yıl eğitim görüp oraya gidiyorum" derdi. Biz de gülerek "yolun açık olsun" derdik. Yolun açık olsun, ufukları yol bil. Geçtiğin patikalarda kendinden izler bırak bizlere. Bizler bu kısa ama dolu dolu

ömre isim bulma sancısı yaşarken, o kendi günlüğünde o kadar sade tanımlamış ki kendini, onu ondan okumak daha huzur verici.

“Kalemimden

2005 yılından 2010 yılına kadar ki örgüt içinde geçen kısa yaşamım boyunca hiç tanımadığım kendimle tanışmam ve benim olmayan benliğimin zaferine doğru, içinde bulunduğum mücadele ve Önder Apo’nun ideolojisiyle beş yıl sonra kendimi bu sorgulamayı öğrenme biçimimi, kişiliğimi eskiye oranla kıyasladığımda benliğim olarak nitelendirdiğim aslında benim benliğim değil de, bir toplumsalı, o toplumun yüce değerlerini ifade ettiğinin farkına vardım. İçine girdiğim savaşın büyüklüğünün buradan geldiğini de, zira bu

kadar zor ve şiddetli bir o kadar da hata affetmeyen, acımasız, aynı zamanda kazanılması gereken bir savaş olduğu yakıcı gerçekliğiyle kendi şahsımda kalıcı çözümlere başvurmadım. Çelişkilerim ışığında nereye nasıl gideceğimi, atacağım her adımın doğuracağı sonuçları, hesapları birçok kez kendime kızdım. Hafızamın dar olduğu şüphesine düşmem beni oldukça düşündürüyor. Önderliğin felsefik bakış açısından anladığımı, gerçek insanlığı yaratma, onun varlığına gebe her şeye doğru yaklaşımı sergileme. Onun eylem örgütünü yapma ve bu temelde insan olabilmenin bir gereği olarak evrensel ve tarihsel olmak, iddianın büyüklüğünü ve kendi büyüklüğünü bilerek yaklaşım sergilemek, küçük bir şey olmadığının -hele

bu bir özne için kullanılıyorsa- ve diyalektiksel bir oluşumun bilinciyle atfedilen kendi kişiliğine hiçbir gerçeğin olmadığı farkında, dayatılanın sen olmadığını biyo gerçeğine aykırı olduğunu, homojenleştirilmiş bir tip olarak sunulduğunu bilerek bir karşı koyuş, reddetme kararlılığı, hatta nefret ederek biyo gerçeğini yakalayabileceğini ve en hadsafhasında yaşayabileceğini beynimin aynası yansıtmaktadır. Hep gözümün önünde ve beynime yansıyan hakikati bir renge, dile, kişiliğe indirgemediğimi, bunun da yetmediğini hep bahsettiğimiz renklilikleri ne kadar yansıtabildiğimi veya yansıttığımın bilincinde olup büyük paha biçilmez gayelerimi gerçekleştireceğimi, bunun yöntemini tutturma,

yaşamsallaştırma, esas büyük gayem olduğunu, bunu başardığım oranda büyük başaracağımın farkına varmışım.

Yaşarken büyük buluşların zemininde, büyük yaşama doğru nitelendirdiğim çelişkileri çözmeye çaba sarf etmem, dar hafıza dediğim aslında anlamazlığımın ya da çetrefelli beynimin güzelliklerle içine girdiği antiliği kabullenememe, bunun gereğini zaman zaman karşıma çıkan bazı güzellikler gerçeğiyle tam yerine getiremediğimin farkına vardım. Farkına varıp bir anlık tepkisel duruş veya tepkinin yol açtığı daha olumsuz duruşu sanki hep içimde bulunduğum anda sonunun geleceği ya da sonunun hiç gelmeyeceği farklı zamanlarda, mekanlarda bir tekrarlamanın olacağını, bunun da çok alttan ya da içten

yürüteceğimi düşünüp bir anlık beyin kasırgasının çıktığı ruh haliyle anlamsızca bakışırım etrafa. Veya vurulmuş gibi sessizce, yorgunca yığılırım bir yere zamanın öldüğünü düşünerek, yakıcı gerçeğe yol alarak. İdeolojikleşmen derinleştikçe özgürleşir, yaşamın farkına varma, bununla da yaşamı daha çok sevmek, korumak gerçekliğin gerekliliğine varıp yeniden büyük yaratmaya çalışırım.

Benim en büyük tutkum Agitleşmek ve Zilanlaşmak.

Zilanca savaşmak sözüyle. Adını fısıldadım bütün güzelliklere Zilan diye. Aşkla, sevgiyle her yerde her zaman ölesiye… Yolunda yürümeye yemin içtim yüz bin senelerce kavuşana dek.

8 Şubat 2010/ Zagros ”

Defterini güller, çiçekler, mum resimleri ve çeşitli simgelerle süsleyen, zihninden damlayan düşünceler ve yüreğinde büyüttüğü ütopyalarla bezemiş. Onlarca kadın şehidin fotoğrafını bulup yapıştırmış. Hepsine tek tek yazı yazmış. Zilan’ı, Sorxwin’i, Viyan’ı, Nucan’ı, Yıldız’ı duru sular gibi yudum yudum içmiş. Kadın yaklaşımını sayfalarca yazıp arınmış. Anasına saf çocuk ruhu ile büyüdüğünü anlatmış. Onlarca şiirle adeta geleceği haber vermiş.

“Kalemimden

Ben bu aralar aslında yoğunlaşmalarımı ve çıkardığım sonuçları yazmak isterim. Kadın konusunda belli bir ölçüde özgürlük temelleri esasında bir yoğunlaşma yaşadım.

Benim ya da herhangi bir insanın bir kadına vereceği ya da bir kadının bir erkeğe vereceği hiçbir şey yoktur. Aşk denildiğinde hemen karşılıklı sevme, evlenme vb. yaşamı düşüren şeyler akla gelir. Oysa o aşk değildir. Bunun için bir kadına verilecek hiçbir şey yoktur. Böyle bir yaşamı esas alman, yüceliği değil, cüceliği yaşaman olur.

Oysaki ben güzel insan olmayı, büyük insan olmayı yaşamayı seçtim. Çok basit bir yaklaşımla bir kadına hakim olma, bütün kadın tarihi ve gerçekliği üzerinde otorite olmaktır. Bu da en büyük ihanet olur. Ben asla bu ihanete evet demem. Böyle en geri, en geleneksel, en kölece adice yaşamaktansa kendi erkekliğimi öldürüp yüce yaşamı esas alırım. Kadını düşürmek

değil, tanrıçalaştırmak ve tanrıça aşkıyla yaşamak isterim.

Zilanca, Zilan aşkıyla yaşamak ve savaşmak isterim. Şu gerçek bilinmeli ki bu coğrafya da tarihin hiç görmediğim bir gerçeğe sahne olmaktadır. O da şu ki; bin yıllar sonra bu coğrafyada ilk kez tanrıça kadın yaratıldı. Yine insanlık içinde olmazsa olmaz diye ilke edinen erkeğin ıslahsız olamayacağı, tam tersi kendini terbiye edebilen erkek yine ilk kez bu coğrafyada çok çarpıcı bir biçimde yaşamaktadır.”

Evet güzel ruhlu insan, ne bazılarımız gibi kendini hırpalayıp sorgudan yorgun argın eli kolu tutmaz halde çıktın, ne de gamsız, örtük ve bulanık sulara dönüştün. Tarihin en derin dehlizlerine inerken bile nefes alış

verişin ışıktı ve katığın aşk. Önderliğe yazdığın onca mektubu neden yarıda bıraktığını bilmiyor, hayatın herhangi bir gününde tıpkı senin gibi Önderliği bir gün görme hayaliyle yaşıyoruz. Belki de yarımlıklarımızı böyle tamamlama arzusu ile yarım bırakıyoruz yazılarımızı. 2011 baharında kış eğitiminden sonra bize yine asi dağlar görünmüştü ve söz verdiğimiz gibi halkımıza, Önderliğimize özgürlük getirecek yolları tutuyorduk. Mutlaka bir şeyler değişmelidir azmiyle başlıyorduk pratiğe.

Heval Zinar da hep yeni bir tarz vurgusu yapıp, eylemselliklerde genişleme ve daha fazla risk göze alma konusunda görüş belirtiyordu bahar tartışmalarında. Bir de şiirler yazdı herkesten gizli kendi sezgilerinin diliyle, savaşın acımasız bilinciyle. Yaşamı

güzelleştirmenin bedeliyle. Korkakça olan her şeye isyan ile. Şiirler biriktirdi heybesine, geleceğin şifresi şiirler.

“Bak hele
Bu çetin kış sonunda
Bir de Samura eklenmiş
ömrümün sonbaharına
daha bitiremeden son şiirlerimi
dinletemeden bütün dünyaya sesimi
ansızın kapımda bekler beni
lakin zamanı gelmiştir olması gerekenin
ondan
söyletmeyin beni

akşam oldu

gün batmakta

son kez eskiden dem vurmadan

vedalaşmadan

güneşi sarmadan

ansızın gidişime yanarım

yanarım da bir o kadar sorgularım

yarınlara olan büyük umutla

veda etmek

yaşanması beklenen yaşamı yaşamadan

böylesi keşkelere düşmeye yanarım

Nisan 2011”

Oy Rüzgâr çocuk, rüzgâr esip geçerdi. Rüzgâra kurşun işlemezdi ve nedense bazı insanlara ölüm hiç yakışmazdı. Oysa ölüm güzeli arardı hep. Ve her kime tutulmuşsa namlu, rüzgâr kendini önüne atardı. Yayılım ateşlerle dans ederdi rüzgâr.

Sen gibi…

Bazı analar bazı çocukları rüzgâr karakterli doğururdu büyük fırtınalarda essinler diye. Hayatı yakan her ne varsa ona üflesinler diye. Gerçeğin nefesi olabilsinler diye. Bazıları unutur anasının öğüdünü. Bazıları ise yeni hatırlar ekler öğütlere. Ve eser durmaksızın. Zirvelerde ıslık çalar, ateşi yalar tıpkı sen gibi.

“Büyüdüm Anne

Beden sonra ağlama, ben onurlu yaşamı seçiyorum, özgürlüğün peşinden koşuyorum. Bu yüzden uzaklara gidiyorum, dağlara çıkıyorum. Küçüktür yapamaz, edemez deme. Ben de artık büyüdüm anne. Nice zamandır kirli sakallarımla uyurken hep rüyalarıma geliyorsun. Hissediyorum, çok ağlayıp üzülüyorsun. Merak etme anne can yoldaşım silahımla mevziden mevziye fırlayıp duruyorum. Siyah beyaz kefyeme sarılıp sessizce sonbaharın soğuğunda yatıyorum. Yeryüzü döşeğim, gökyüzü battaniyemdir. Yağmurda ıslanmasın diye silahımı da yastık ediyorum. Bazen hiçbir şeyimiz olmazsa da aç, susuz kalmıyorum. Kalsam da tenimdeki bu ıssız yaradan hissetmiyorum. Ya da aldırmıyorum. Gerillacılık işte ne dersin?

Bazen en yüksek doruklarda, bazen gecenin karanlığında, bazen dere yataklarında siz olup sessizce yürüyoruz işte. Gerçekten de artık büyümüşüm anne. Artık traş da oluyorum. Elbiselerimi bile kendim yıkıyorum. Yemek, ekmek yapabiliyorum. Tabii seninkiler kadar güzel olmazsa da fena değil. Özledim tabii ki güzel, nefis yemeklerini. Tandırdan çıkmış sıcak ekmek kokusunu. Ama bütün bunlardan önemli, bir amaç varsa, uğruna ölünecek birileri varsa dert etmiyorum fazla.

Dedim ya büyüdüm anne. Büyük emek ile büyüttüğün oğlun ile gurur duyabilirsin artık. Tabii ki ölmeden önce seni görmek, ellerini öpmek, bütün hasretin hıncını çıkarırcasına sarılmak isterdim. Ama bilirsin olmaz. Benim çilekeş anam, öyle duygusal

konuştuğuma bakma. Yüreğim söyletti beni. Daha aslanlar gibiyim.

Dağ havası iyidir. Yaylaları, çeşmeleri, taşı, patikaları, rüzgârı öyle bir güzeldir ki hele hele yoldaşlığı bambaşkadır. Zaten sırtımızı verdiğimiz en sadık, ne güvenilir dostumuz dağdır. Anlayacağın artık dağlıyım.

Her ne kadar 33 kurşunluk köyümü, sınırların kaçak eşkıyası, sırtında büyüdüğüm tayım, emeğimin topraklarını, hiç söylemediğim ve söyleyemeyeceğim son kelimemi yüreğimin yufka serçesini özlesem de, ben artık Kürdistanlıyım. Eğer ölürsem başucuma gelemezsin. Küçük oğlun büyümüş, bedenini göremezsin. Ama biliyorum uzakta da olsan kana kana ağlayacaksın. Ağlama anne, ağlama büyüdüm dedim ya. İsyanım kahpe dünya

düzeninedir. İnsanlar vicdansız ve şerefsiz olmasaydı biz de özgürce mutlu yaşardık. Kimseye zarar vermez, onurluca yaşardık. Daha da diyeceğim yok anne.

Şafak türküsünü dinle.

22 Ağustos 2009”

Evet, anne övünebilirsin oğlunla. Yüreği avucunda suvari bir şairdi o dağlarda. Gökyüzüne gülümseyen, alnımızı arşlara değdiren oydu yine. İnan ki büyümüş ve hiçbir küçüklüğe sığınmamıştı o. Yarınlara büyük inandığı için yitip giden küçüklük olmuştu. Savaşçı sabrıyla yaşayıp kötülüğe göz yummamıştı o. Güzel geleceklere güvercin uçurmuştu o. Eğer bir gün o güvercin ulaşırsa sana kanatlarını öp ve yine sal dağlara. Uçur onu rüzgârlara. Bil ki o

güvercin gelip Zinar’ın terk döktüğü Samura’a konacak.

Tüm zamanlarını olduğu gibi son zamanlarını da rüzgâr gibi eserek geçirdi. Herkese bütün hedefleri o gösterdi. Bütün Hînê ve Bilîcan’da arkadaşları gerilla heybetiyle gezdirdi. Eylemde en ön mevziye gitti. Artık bize geri gelecekti. Düşen tepenin silahlarını toplarken saklanan bir asker ona ateş etti. Eylemde şehit düşen 7 kahramandan biriydi. Ondan üç gün sonra şehit düşen arkadaşları hiç bilmedi. Bizde intikam yeminleri biriktirerek elveda dedi.

□□

“En güzel iş tüm zorluklarına rağmen devrim işidir”

“Anlamayı bilmek demek, sözün gereğini yerine getirme gücünde olmak demektir.”

Önder APO

Şehit Zinar’ın Yüreğinden…

“Her şehidin bakışında bir umut vardır yarınlara.

Her şehidin yüzünde inanç yayılır etrafa. Bir mesaj vardır, gözleriyle anlatır. Özgürlük yolunda sıkı savaş diye.”

□□

Yolun açık olsun rüzgâr çocuk, yolun açık olsun yüreği avucunda gerilla…

□□

“Hayallerin kadar büyük, düşlerin kadar özgür ol. ”

“İnancınız dağ gibi, umudunuz deniz gibi olmalıdır”

Önder APO

Kod adı: Berwar Gever

Adı Soyadı: Aynur Kırbaş

Doğum Tarihi ve Yeri: 0. 0. 1983 / Hakkari

Anne Adı: Kibar

Baba Adı: Ömer

Katılım Tarihi ve Yeri: 0. 0. 1999 / Hakkari

Görevi: Takım Komutanı

Şahadet Yeri ve Tarihi: 21 Ekim Çukurca/ Geliyê Tiyarê/Pîrê

Yine yollardasın, telaşsız. Kıyılara vuran sakin dalgalar gibi yüreğim. Soysuz zamanlardan kaçıyorsun. Çantanda sadakatin tohumu bir avuç tuz ile. Umuda gebe bir gülümseyiş ile. Alnında birikmiş ter

ile. Bütün yollarda yoldaş olmayı bilen bir sabır ile.

□□

Göçüne Yol Bulam

Gemi kaptanı
Nuh’tan sonra
Ne tufanlar gördük
Ne lodoslar gördü denizler
Her şey değişti de
Değişmedi yeknesak mavi sonsuzluk

Kayboluş hissi veren

Ne söylesen de ifade edemeyen

Nemli ılıman çığlıklar atılırdı da

Yankılanmadan kaybolurdu

Zira yankı duyulsun diye

Bir yere çarpmalıydı çığlık

Oysa sesini sana geri getiren

Uçurumlar yoktur denizde

Denizler yolcusu

Ada arayışçısı

Kendi sesini duyma

Ve duyurma adına çıkan yola

Sen kan ter içinde kalışlara bakma

Aldırma yorgunluğa

Devam et yola

Rıhtımlar gelişini beklerken

Limanlar dönüşünü düşlerken

Derinden bir ses getiriyor dalgalar

Kara göründüüü

Deniz kabuklarını dinliyorum

O bir adalı diye fısıldıyorlar

Bir daha gelmeyecek diyor yakamozlar

Öyle mi göçmen kız

Yine mi sessiz gittin

Ne zaman gelecek mektubun?

□□

Göçmen Yoldaşa Mektup

Yılmayan hüzün ezgisi gülüşlerine bir ifade bulmak için direniyor anlamlar. Denizi yok ülkemizin. Bu yüzden çorak kıyılar çiziliyor kalplerimizin sınırlarına. İşte sırf bu sınırlardan olsa gerek huzur uğramıyor kapımıza. Duymuyoruz kırlangıçları ve duyuramıyoruz sesimizi yanı başımızdaki her şeye. İşte bu yüzden anlam dileniyor senin için, anlama ve anlaşılma sancısı yaşayan herkes için.

Neden bu çorak iklimlerde sırılsıklam ifadeler? Dilenci mi ağlıyor yoksa. Ya da anlamlar yağmur mu yağdırıyor hiç eğilmeyi bilmeyen başımıza? Güzel devrimci “yaşam yaşanırken anlaşılmaz” diyor anlamın sırrına eren evrensel bir şair. Öyle ya mutlak anlama da ulaşamıyor insan. Belki de bu yüzden sürüp gidiyor durmaksızın ilerliyor

hayatın nabzı olan zaman. Kim bilir belki hep aktığı için anlamı da kendisiyle sürüklediği için yakalayamıyoruz çoğu kez anlamı. Bu sebeple mi anı anına koşmak ile geçiyor bütün yaşam. Belki de bir şeyi anlamak için o şeyin kendisi olmalısın. Ona benzemek değil, o şeyin biricikliğine dönüşerek. Dinlemek, görmek ya da düşünmek anlamaya yetmiyor çoğu kez. Sempatiyle yaklaşarak empati yaptığını düşünmek de gafilce. Zira günümüz empatileri de suni ve yapay. Yani anlam gücünden yoksun. Öyle ki mana zihin soyutlamalarını aşar. Belki de eşyanın somutuna damlamak gerek. Ama bazı şeyler vardır anlaşılsa bile anlatılamaz. Yüreğine sızım sızım sızmışsa da anlatamazsın. Tıpkı ölümü bile yüzlerce kez öldüren bazı acılar

gibi. Belki de bunun için ölüme başvurmuş doğa. Bu bile yetmiyor anlamamıza. Acının alnına kimliksiz bir göz mıhlanıyor bir daha. Anlam arayışının ızdırabında soluklanıyoruz.

Sen söyle bize ifadesini kendisiyle göçerten göçmen kız! Acı ve anlamlar da sevgiler gibi ertelenebilir mi? Adil olma adına sevginin kanadına taş bağlanabilir mi? Kanat çırpıp duran hislerin yanında bazı düşünceler külçe ağırlığında. Sevgiden bile korkuluyor bu çağda. Bu yüzden bir sızı gibidir seni anlatamamak. Sol yana saplanmış bir sancıdır seni ifadeye kavuşturamamak. Yaprağın üzerinde parıldayıp duran çiğ damlasına yalvarmak bundan. Bundandır başını gökyüzüne kaldırıp yıldızlara milyon kere yakarmak. Bunun içindir gerçeğin ateşinde cayır cayır yanmak.

Uzun zamandır sana mektuplar yazıp duruyor birileri. Üstünde hiçbir şey yazılmayan pürüzsüz, adresiz bir zarfa koyup ismi zaman olan bir postacının koltuk altına iliştirip gönderiyorlar mektupları. Ulaşıyor mu sana? Ayrılığa bir çare bulma arayışına gülüyor musun yoksa? Özlemler mi demliyorsun düştüğün diyarda? Bu isimsiz mektupların sahici olduğuna inanmıyor musun yoksa? İnanmamakta haklısın da. Çünkü çok az şey sahici kalabildi bu dünyada.

Bu yüzden Adil değil hayatın örgüleri. Zamansız ölümler, acı veren ayrı düşmeler, zehirleyen birliktelikler bu yüzden. Ölümle gitmek için ölüme yalvaranı götürmüyor ölüm. Yaşamın kollarında dans edeni seçip alıyor. İşte bu sebeple adil değil hayat. Akıp

yatağını bulmak isteyeni uzaklara sürüklüyor. Baştan ayağa uzaklık olmayı isteyeni de durgun bir göle dönüştürüyor. Doğruluğa aşık olanlar bütün ömürleri boyunca yalanla dövüşüyor. Gerçekten bunun adı diyalektik mi? Bilmiyorum arkadaşım. Eteğine beddualar toplamış, durmaksızın atan ve savaşın yüzünde yeni yaralar için bir kadını izliyor, yaşadıklarımıza bir ifade arıyorum. Ama seni anlatacak bir söz bulamıyorum.

Bu güleç kız, benim 12 yıllık arkadaşımdı, yıllarımın ve yollarımın yoldaşıydı desem inanmayacaklar bana. Neden anlatamıyorsun o zaman diye soracaklar. Zihnim oyun yapıyor diyeceğim bana. Hafızam delirmemem için bir kara delik gibi anılarımı yutup duruyor diyeceğim belki de.

Ya da onu anlatacak kadar adil değilim henüz. Kim bilir ferman yazan bir katilim belki de. Ne yaşamayı ne de ölmeyi bilen. Bu yüzden sahici ifadeler bulmayan, sevgiden anlamayan, acemi bir çaylağım belki de. Ya da yoldaşını yarı yolda bırakan sadakatten nasibini almayan bir korkak…

Kızma bana, gerçeği kavrayacak kadar pişmemişse, hala ham duruyorsa hakikat karşısında insan bu ifadeler az bile gelir ona. Bizim bu dağlarda birbirimize emanet ettiğimiz çok yüce şeyler vardır. Canımızı, yoldaşımızı, sözümüzü, bazen de defterlerimizi emanet ederiz birbirimize. Canımızı geleceğe katık yapıp adarız. Yoldaşımızı baş tacı yapmak için kollarız. Sözümüzü anlayana bahşetmek isteriz. Defterlerimizi de gizli bir yemin gibi saklarız.

Belki de bizden izler taşıdığı için böyle yaparız. Canından, sözünden, defterinden cayarsın, ama yoldaşından cayamazsın ve eğer kollayamamışsan eksiksin, yarımsın belki de.

Biz hep kaderimizi kendi elimizle inşa ettiğimizi düşünür, şans ve tesadüfe az meyil veririz ve biz sevdiklerimizle varırız, onlarla oluşuruz. Eğer onlarsız yaşamak payımıza düşmüşse buna ne diyeceğiz? Bedel mi? Binlerce kez ölüp onlarla tekrar dirilmek mi? Bize rağmen mi çizilen bir yol var? Her neyse artık yollar yoldaşla güzel. Yıllar anılarla, hayat sevdiceğim dediğin insanlarla…

Bu halkalarda bir sarsılma yaşandığında ya yanıp küle dönersin ya da kor ateşlerde pişer, örs ve çekiçle dövülür çelikleşirsin. Biz

küle dönsek de savuramayız kendimizi. Küllerimizden yeniden doğup “zorluklar çelikleşmenin gerekçesidir” deyip kor ateşlere gideriz koşar adım. Öldürmemişse acı, güçlendirirdi nasıl olsa. İşte bu sınırlarda gidenlerin amacını omuzlamak ve gidebileceğin kadar gitmek, hedefe yakınlaştırmaktır hayatı. Tam 6 saattir kendimi bu kadar zorlamama rağmen bir-iki sayfa yazmanın ötesine geçemedim. Hem de onca yaşanmışlığa rağmen, yürüdüğümüz onca yola rağmen, ıslandığımız yağmura, kurunduğumuz ateşe, defalarca birbirinin omzuna yaslanıp ağlayışa, parıldayan gözlerle gülüşe rağmen, birbirinin sancısında kıvranıp birbirinin başarısıyla övünmeye rağmen.

Sensiz olan bir dünyada sana mektup yazmak için kendimi ikna etmediğim için yanımda biriktirdiğim mektuplarını okuyorum. Tanıştığımız ilk anı hatırlıyorum. Uzun ayrılıklardan sonra karşılaşmalarımızı anımsıyorum. Ama hiçbiri son ayrıldığımız an kadar diri değil. O an bütün yaşanmışlıkları gölgede bırakıyor. Ne yapsak o resim canlanıyor gözümde. Sanki anılarımız bir tabloya çizilmiş de son ayrılık anında döktüğün gözyaşları o tablonun üzerine akmış, boyalar bu ıslaklıkla birbirine karışıp anlaşılmaz yeni şekiller çizmiş gibi.

□□

16 Ekim'di, bütün gruplar eylemde rol oynayacağı yere doğru ilerliyordu. Vedalaştık, herkes vedalaştığımız sırada kalmıştı. Biz son ihtiyaçlarımızı da

tamamlayıp biraz aşağı indiğimizde seni orada gördüm. Bizi bekliyordun. Önden gidenlerle vedalaşmıştın. Baktım ki arkamızda bir kafile iniyor. İzleyicilerin çoğaldığı bir anda önümde yürüyen Ekin arkadaşla vedalaştığında gözyaşların çarptı gözlerime. Sıra bana gelmişti. Hıçkıra hıçkıra bir şeyler anlatmaya çalışıyordun. Hatırladığım sözler bunlar; “Çekdar’a bir şey olmasın, onları koru. Söz ver geleceksin.” Arkamızda toplanan erkek arkadaşlar hem izliyor hem de gülüyordu. Ben ağlayamıyor, üstüne üstlük niye bu kadar ağlıyor diye de içten içe kızıyordum sana. Sıkı sıkıya kenetlenmiş kollarını çözmeye çalışıyor, gidip bir an önce önde yürüyen arkadaşlara ulaşmak istiyordum. Sırılsıklam olmuş boynumu arkaya çekip ellerini çözdüm.

Uzanıp alnından öptüm; “Heval inan hiçbir şey olmayacak, siz de kendinizi koruyun, dikkat edin. Hışşş ağlama artık…”

Titreyen dudaklarının arasından çıkan kelime cümleye dönüşmeden arkamı dönüp gitmeliydim. Öyle de yaptım. Çünkü tutulmayacak sözler isteyeceğini biliyordum. Ağzından çıkan ve benim de duyduğum son kelime, “söz”dü. Gerisini duymadığım için bunu bir başarı sözü, tekrar görüşme sözü, senin verdiğin herhangi bir iyi dilek sözü olarak algılayabilirdim. Bu senin sözündü. Çünkü ben sana herhangi bir söz vermemiştim. İstemine bir yanıtım yoktu. Sesini duyar gibiyim; “neden baştan yazmıyorsun da, sondan başlıyorsun” diyorsun değil mi? Dedim ya gözyaşlarım damladı anılar

tablosuna. Resmin boyaları bir anlaşılmazlık, bir meçhul. Hafızam başa değil, sona kilitlenmiş. Hem de son ana. Geçmiş yıllarımız hatırımda. Ama son beraber geçirmiş olduğumuz yılın üzerinden bir silgi geçmiş adeta. Bunu senin engin yüreğine yetmemiş, iç sızına bir derman olmamış eski bir dostun özrü say. Son beraberliği yazamayacağım. Geçmişe sığınacağım. İnanıyorum ki bunu anlayacaksın. Kandil, Faraşin, Kato ve Haftanin de anlayacak. Geçtiğimiz yollar da.

Güzel arkadaşım, affına sığınıyorum ve merhametli kalbinin de affedeceğini biliyorum. Bilinir ki biz çok yoldaşlık yaptık. Ama aynı çalışmanın ortak yönetimi olmamıştık. Bizler birbirimize çok mektup yazmıştık. Ama hiç çalışma raporları

sunmamıştık birbirimize. Çok paylaşmıştık, ama örgütlenme sorunlarını ele alan toplantı ve tartışmalar yürütmemiştik. Bu ilklerin sancısından kendimi sorumlu görüyor ve o sayfayı katlayıp yüreğimin en derin yerine saklıyorum. Sensiz bütün zamanlarda bazı şeylerin asla ifade bulamayacağını biliyorum. Bu yüzden haddimi aşıp kendim de anlatmaya çalışmıyorum. Dedim ya sen ifadeni kendinle göçerttin ve ben bugün beni kahreden o gerçeği senin günlüğünde okuduğum o andan beri kendimi nereye sığdıracağımı bilmiyorum.

“Ben Zagros’a gidiyorum… Yanına. Önerimi Geliyê Zap’a yapacağım. Ve onunla tekrar buluşacağım” diye yazıyor, yoldaşlığa hitap eden uzun cümlelerle son buluyordu.

Senden sonra sevdiklerimin yanına gitmek için yaptığım bütün önerileri geri çekiyorum. Sevdiklerime yakın durmanın bütün yollarını kapatıyorum. Eğer ömrüm yeterse bundan böyle yeryüzü sevgi bahçesi olsun diye bahçıvan olacak bütün güllere layık olmaya çalışacağım. Her neyse karşındaki onu hak ettiği kadar hakikati kendisinde yaşattığı kadar sevmelisin. Bazı hükümleri değiştiremediğin için de yollara ve yoldaşlara sadık bir yolcu olmalısın diyor çok derinden gelen bir ses.

Gülüyorsun bana değil mi? Bahçıvanlar yolcu olamaz, ikisinden birini seç diyorsun değil mi? Bırak bunun sancısını çekerek öğreneyim desem, çocukça bulacak ve belki de mani olmayacaksın. Biliyor musun geçenlerde senden bir iz bulmak için

yanımdaki defterleri karıştırdım. Pratikte yanımda taşıdığım küçük bir defterde seninle birkaç yerde yazıştığımızı gördüm. Bunu eskiden de çok yapardık. Ben o eski yazılarımızın bir şehit annesinde olduğunu biliyorum sadece. Eğer bir gün birileri alıp okursa kim bilir ne der? “Bunlar aynı deftere atışmalı bir şekilde yazacak kadar yakınsa, neden konuşmuyorlar da yazıya başvuruyorlar?” diye soracaklar kesin. Bu soruya bir cevabın var mı? Benim yok.

2011 baharında yazdıklarımız var yanımda. Defter benim ama sen başlatmışsın o atışmayı. Bir bilsen ne çok özledim senin o düşündüren, güldüren uzun cümlelerini, nükteli hitaplarını. Böyle yazmışsın;

“Biliyorum senin gibi iyi yazamıyorum, ama anlatılanların yazım biçiminden tut,

konuşma diline kadar ister sıradan cümleler olsun, ister zengin dediğiniz kendini anlaşılmaz kılan cümleler olsun sonuçta gözle görülen hissedilen, duygu ve düşüncelerimize hitap eden yaşam tarzımızı, sorunlarımızı ifade ettiğimiz bir araç var. Önemli olan anlamak ya da anlamak istemek.”

… “O araçlardan bize de birkaç tane sipariş versene.”

Berwar; “ancak senden alır başkasına sipariş edebilirim. Yoldaşım senin dilin var, defterin, kalemin var. Yani sipariş edilecek bir şey değil. Çünkü herkeste var. Ben seni anlamadım. Neden anlamazlıktan geliyorsun? Son yukarıda yazmış olduğun cümleye bunu da ekliyorum. Anlamamış gibi yaklaşmama gerek.”

… “Duzeye min ranake…”

Berwar; “Duzeye min ranake, bilmem bu cümle ne anlama gelir. Kullandığım basit cümleler karşısında alayvari bir cümle ya da hoşuna gitmeyen cümleler. Biz insanlar ne tuhaf varlıklarız. Kendimizden uzak tutmak istediğimiz şeyler için bin bir taktik geliştiririz. Ama inan yoldaşım en rahat taktiği uyguladın. Duzeya min ranake, kesip atma taktiğidir. Sana demiştim ya, değişmişsin. Yanılmış olabilirim, yani sen hala değişim zeminini hazırlıyorsun. Buna sevindim. En azından ayrılıncaya kadar böylesi daha iyi. Bir de neden mangamıza gelmiyorsun, öcü mü var?”

… “Kim bilir belki de var. O küçük mangaya gelemem. Bana ancak koca Bazê köyü yeter. Ayrıca boğazıma bir şeyler takıldı. Kim bilir

belki de bir duttur. Şimdi ben değişimimi ayrılıncaya kadar sana göre mi ayarlayacağım? Taktiksiyen olmam konusunda ise derim ki uğraşma çocukla.”

Berwar; “o dutu çıkar boğazından. Yoksa boğulursun. Yine beni yanlış anladın. Sadece eski yoldaşımla tekrar yan yana gelmenin sevinciydi. Bilmiyorum ama sana bunu anlatabilmem için daha çok yazmam gerek. Bu konuyu konuşamam çünkü, ifade edemiyorum. Yazmak daha rahat. Yalnız şunu iyi bil; senin bu değişimin beni çok sevindirirken, o çokluğun içinde bir nokta da üzüyor. Bir de senin taktisyen olduğunu söylemedim. Her şey de değil can. Bu noktada kendini sıkmasan iyi olur.”

… “Ya arkadaş görmedin ne teorisyen olmuşsun sen. Dilin epey gelişmiş.

Bulmuşsun benim gibi bir fukarayı ha bire yazıyorsun. Ben bu kadar gayret edemiyorum. Bir de zaten zaman kıymış bize. Hem de bir o kadar oluşturmuş bizi. Üzülsek de doğasal akış değiştirmeyecek hiçbir şeyi. Biz ise durmaksızın değişeceğiz.”

Berwar; “PARDON”

… “Niye bir yere çarptığını mı hissettin? Ne oldu? Bir yerin ağrıdı mı?”

Berwar; “yok ne alaka, sadece dilimin şutik kadar uzadığını hissetmemiştim. Hatırlattığın için teşekkürler.”

... “heval kimse sana hassaslaştığını söyledi mi? Yani bu değişimden haberdar mısın? Gül diye yazdım, amacıma da ulaştım. Hem teorisyen olmanın neresi kötü. Gelişen dilin şutik ile ne alakası var? Hoşça kal…”

Berwar; “gitmem gerek, sonra görüşürüz. Hoşça kal…”

Gerçekten sonra görüşecek miyiz? Nerede? Bir su damlasında mı? Bir ateş kıvılcımın da mı? Toprağın depreşen bir zerresinde mi? Gökyüzünde süzülüp kanatlanan hava yoğunluğu bir rüzgârda mı? Kim bilir belki de sen bir kuşun gagasında bir çiçeğin tohumu olarak uzun bir yolculuğa çıkacaksın. Kuş seni adanın bir toprak parçasına bırakıp gidecek. Ve sen yeşerecek, güneş renginde yapraklar açacaksın. Adanın bilgesi seni her gün bilginin öz suyuyla sulayacak. Serpişip denizin havasını soluyacaksın. Yeryüzündeki esarete inat özgürlük türküleri söyleyeceksin. Tıpkı eskiden yaptığın gibi.

Heval Berwar’ın yapmayı en çok sevdiği şey, bir grup arkadaşıyla ateşin etrafında oturup türkü söylemekti. Sesi yumuşacık bir ezgi gibiydi. Özgün türkülerin ruhuna damlar gibi okur, söylediği her türküyle bütünleşir, uyumunu hiç bozmazdı. Çünkü o da biraz türkülere benzeyen bir kişiliğe sahipti. Hükmeden sözlerden uzak, içe işleyen bir saflığa sahipti. Yargıcı değil, affediciydi. Derin öfkelere, anlamsız tepkilere kapılmazdı. Sakin yapısıyla anlamaya çalışır, anladıkça merhamet ile dolardı. Kin tutmaz, anlamsız ve itici hırslar karşısında şaşkın bir sessizliğe bürünürdü. Hayatın dehşet verici yüzü karşısında çoğu kez donardı. İnsanın karmaşası karşısında sade birkaç sözün ifade olabileceğine ikna olmazdı. Ona bakan herkesi bir anlamda şaşırtırdı. Bilgisine,

birikimine, tecrübesine denk bir yer kapmaz, mütevazı bir çağrışım gibi dururdu. Kızardık bu özelliklerine. Neden daha yetkin, daha inisiyatifli ve girişken değilsin derdik. Bazen bu eleştirilerimiz karşısında hüzünlenir, bazen güler, bazen de ikna etmek için kısa birkaç söz söylerdi.

O kendi zamanlarını oluşturan bir insandı. Akış ve durgunlaşma zamanları ona aitti. Ondan isteneni veremediğini hissedince kendine yönelir, tutukluk yaratan bütün sebeplere kızardı. Nefes nefese bırakan koşullar değildi tercihi. Adım adım toprağı arşınlardı. Sindire sindire yürür ve sakin ulaşırdı gitmek istediği yere. Acele etmeye ne gerek vardı ki? Derin bir nefes çekmek gibiydi zaten hayat. İtip kalkmazdı hiçbir şey. Hayat akışkandı zaten. Kalabalıkta yitip

gitmezdi, ama koruduğu bir yalnızlığı vardı, kendi renginde bir ezgisi…

Çığlık atmazdı kolay kolay. Bir gün sükûnetiyle çok şey anlatacağını biliyordu. Akış seyri bozulmuş, hengâmelere kapılmaz, o hep inandığı akarsularda ilerler. Akıp bir gün yatağını bulacağını bilirdi. Sabır taşına yaslananları, huzur dilenenleri avucu boş göndermezdi. Kahır değildi yaşam, gamlara boyun eğilmezdi onun yanında. Bir gülücük gidip kederin alnını öpebilirdi mesela. Kahır denilen şeye kahkahadan bir kolye takılabilirdi örneğin. Acıyı gıdıklamak günah değildi onun yanında. İlle de hemen anlaşılmalıyım demezdi. Anlayışla yaklaşır, insanların içini hisseder, kıpırtıları sezer, oluşum zamanlarını büyük heyecanla izlerdi. Panik ondan hep kaçardı. Yoğrulmuş

duygularla nesnelere bakardı. Ateşi sadece ısınmak için değil, izlemek için, derinlere gitmek için, yeni sabırlar işlemek için yakardı. Katı anlayışsızlıklardan ürker, oradan göçerdi. İhtiraslara yenilenler acınasıydı onun yanında. Ateşi, insanları, suyu ardı ardına vermiş aceleyle koşuşan bulutları izlemeyi severdi.

Güneşe her baktığında hapşırırdı. Güneşe bakan herkesin hapşıracağını iddia ederdi. Ama çoğu insanın güneşe bakamayacağına ikna edemezdi kendini. İzleme, dinleme, anlama ve bilme kelimelerinin şifrelerini çözmeyle uğraşır dururdu. Bir şeyleri seyrettiğinde onun yüzünü seyretmek çok huzur vericiydi. O anlarda sanki yüzünde deniz dalgalanıp köpürüyordu. Felfesik dalgalanmalar sürüklüyordu etrafındaki her

bir şeyi. Gözlerini kısıp baktığı her neyse sırrına erince gözleri kıvılcım ile buluşur, incecik dudakları kendiliğinden kıpırdardı. Telaffuz ettiği her neyse ta içinden gelmişti. Çünkü o içtendi ve içtenliği severdi. Samimiyeti atmosferlere göre değişmezdi. Temelini güçlü ve sarsılmaz inşa etmişti inançlarını. Sevdiklerine karşı kolay kuşku yaşamazdı. Sadık bir eminlik vardı yoldaşlığında. Bir de o asla sırtını dönmez yoldaşlarına. Yalnız bırakmazdı hiçbir koşulda. Paylaşımında hesaplar, verdiğinin karşılığını bekleme gibi bir anlayışı yoktu. O günlünden kopanı vermişti her koşulda. Unutkan değildi sevgilerinde. O kökten sarsılmazdı ve kökü derinlere giden her şeye saygı duyardı.

Bir şeyi görüntüsüyle mahkûm etmezdi. Merakla eğilip içine bakardı. Bir ağacı yaprağıyla izah etmez, köklerinden çıkardı yola ve tırmanırdı yaprağa. Abartıdan uzak durur, küçük şeylerin büyütülmesini sevmezdi. Beğenileri insana batmazdı. Dingin bir anlama esintisiydi o. Kızınca güzelliğini yitiren, geçmişini silen değildi o. Pişmanlıklarına kibir ile yaklaşmaz, keşkelerini çoğaltmamak için doğruluğu arardı. Kof gururlara kapılmazdı. İlkelerini ele ayağa düşürmez, dile dolamazdı. Ona emek verenleri unutmaz, emek olgusuna uzun evrimli payeler biçerdi. Yardımlaşmayı, koyun koyuna yatmayı, yoldaşlarına ilgiyle yaklaşmayı severdi. Kolay anlaşılmazdı. Ama anlaşıldığında da vazgeçilmez olurdu. Hisleri güçlü, duyguları dinç, düşünceleri

kendinden emindi. Her acıya bir gülme payı bulurdu. Sağlıkçımızdı. Parmağımızı kaşıdık mı bakteriden girer, egzamadan çıkardı. Sabunun mikropları kaydırmak için kullanıldığını iddia ederdi. Bir mikroplar sabunu kaydırak olarak kullanıyormuş dediğine göre. Bir gün ayağı çok kötü ağrıyan bir arkadaş onun yanına gidip "benim ayağım beni çok zorluyor" demiş. Berwar arkadaş da "getir bakayım" demiş. Bakıp inceledikten sonra mantar olduğunu tespit etmiş ve başlamış; "mantar bulaşıcıdır, mantar kendine bulduğu her kirlilikte üreme fırsatı bulur" demiş ve uzun uzadıya mantar teorisi yapmış, bir de üstüne üstlük arkadaşa kızıp "sen neden ayağına bakmıyorsun heval Adil?" diye sormuş. Muzipliği üstünde Adil arkadaş

şöyle cevap vermiş; “nasıl bakayım, sen sabahtan beri bulaşıcıdır demiyor musun? Ya mantar gözüme bulaşırsa! Bu yüzden bakmıyorum” deyince. Berwar arkadaş bir süre şaşkın şaşkın bakıp durur. Sonra her zamanki gibi cömertçe ağız dolusu gülmüştü.

Yoldaşlarla ilişkileri kolaycılığa dayandırmazdı. Zor iplerle örerdi ilişkilerini. Kavga ederdi ama asla caymazdı yoldaşından. Sevgiler bir mum alevi değildi, üflenip söndürülemezdi. Gerçek sevginin yakıcı ateşinde pişenler sırt dönmeyi bilmezlerdi. Dürüstlük onun vicdanının sınandığı inziva zamanıydı. Belki de orada varoluyor ve oluşuyordu. O birçok özelliğini zulasında saklıyordu. Yüzeysel gözler göremezdi onun birçok yönünü. Derin

bakmaya mecbur bırakan bir derinlikteydi. Sermaye edindiği, tasarruf ettiği bir konu bulamazdınız. Tenezzül etmezdi, her insanda sevebilecek bir şeyler arar ve bulurdu.

Heval Berwar 1999'dan bu yana dolu dolu bir yaşamın yolcusuydu. Hiçbir enkazın altında kalmadan, yalan yanlış eğilimlere kapılmadan, dürüst, sade ve çoğu insanın anlayamadığı bir saflıkla katılıp yol aldı. En çalkantılı süreçlerde özünü koruyup Önderliğin çıkarsız kızı, gerillacılığın arayışçı özü olabildi. Ülkesinin birçok dağını arşınladı. Katolarda şafakları karşıladı, Hakkari'de güneşe uzandı, Faraşin'de yüreğinde sakladığı kelebekleri saldı, Zagroslarda kanatlandı.

Birçok eğitim görmüş ve ona göre çalışma yürütmüştü. En son gördüğü eğitim PKK ocak eğitimiydi. Artık özgürlüğün kıvamına ulaşmış bir kadın, hayalleri büyük bir militan ve yolların çoğunu adımlamış bir gerillaydı. En yüksek uçurumlara gebe zamanlardaydı.

Berwar arkadan yavaşça gelip göz kapatmayı severdi. Bir yerlere giderken kalabalık merasimleri ise sevmezdi. Ansızın gelip ansızın gitmelere alışkındı. Bir deprem sonrası göçler gibidir bazı gidişler.

Apartopar…

Yüreği derinden sökmek gibidir bazı gidişler.

Sızım sızım…

İnanmadığın bir kitaba el bastırılıp yemin ettirilmeye benzer bazı gidişler.

Dudağın titrek, hep birilerini beklersin.

Sen böyle gittin işte. Bir sel baskını gibi ansızın.

Hoşça kal arkadaşım…

Sevgiyle kal…

“Her yürek kendi türküsünü söyler.”

“Sessizlik büyük ayrılıkların, büyük uzaklıkların dilidir”

Önder APO

Şehit Berwar'ın Yüreğinden…

Önderliğin esareti katılım kararımı zirveye ulaştırdı. Yine arkadaşlık arayışlarım dostluk arayışlarım vardı, güçlü arayışlarım beni gerillaya getirdi. Önderliğin hazırladığı zemin vardı. Birçok çelişkinin bir araya gelmesi ve çelişkimin cevabını sistemde göremediğim için katıldım. Çıkışım bu temeldedir. Mücadelede kaldığım her an yoldaşlığın, samimiyetin geliştiğini daha fazla görüyorum. En zor koşullarda bile birbirini bırakmamak benim için yoldaşlık ölçüsüdür. Birbirine destek vermek, arkadaşlığın vazgeçilmez kuralıdır. Ve mücadelede her geçen gün bu daha çok

derinleşiyor. İçten bir yoldaşlık ve birbirini tutma, mücadele geliştikçe gelişiyor, derinleşiyor. Her geçen gün, mücadelenin ne olduğunu öğreniyorsun. Arkadaşlıkların da buna göre güçleniyor. Bu Önderliğin yarattığı bir aydınlanma sonucunda açığa çıkıyor. Arayış ve ideolojik yaklaşım insanı buna yönlendirip içten bir yoldaşlığı benimsetiyor. Bu yüzden bana göre dünyada en güçlü ve en yoldaşça yürütülen mücadele bu örgüt içerisinde mevcuttur. Arayışlarıma cevap olan tek yerdir burası. Eğer insan gerçekten yaşamın ayrıntısına inebiliyorsa her adımında, her sözde, her gülüşte, her alışverişte bir anlam vardır.

Bu anlamı insan kendisi için bir eğitime dönüştürebilir. Bu anlam arayışında benim de her Kürt gibi, her gerilla gibi süregelen bu

mücadelede Önderliği bir kez olsun görebilme hayalim var. Buna ek olarak da Önderliğe çok içten bir kere sarılmak ve öpmek isterdim. Bu hepimizin tek ve ortak hayali. Bu benim her zaman en büyük hayalim olmuştur ve inanıyorum ki bu hayal gerçekleşecektir.

??

“Yoldaş, yoldaşın alnını yıldızlara değdirendir.”

“Düşmanını yakacak kadar, yoldaşını ısıtacak kadar ayarlamayı yapmalısınız”

Önder APO

Kod Adı: Brusk Dersim

Adı Soyadı: Mizbah Ezer

Doğum Yeri ve Tarihi: 1976/ Kulp/Amed

Anne Adı: Fatma

Baba Adı: Aziz

Katılım Tarihi: 1993/ Kulp/ Amed

Görevi: Cephe Komutanı

Şahadet Tarihi ve Yeri: 21 Ekim 2011/ Çukurca/ Geliyê Tiyarê/ Pîrê/

Orê (Hakkari yol eylemi) eyleminde eylemi koordine ederken çekilmiş bir resim. Yüzündeki kırışıklıklar çökmüş avurtlar, bir şimşek gibi karşı dağın göğsüne saplanmış bu bakışların sahibi kimdir diye sorarsa birileri, deyin ki o ateşin oğludur. Ağır atmosfer ve anıların yaratımı bir insan. Deyin ki o Toros'tan Zagros'a bir serüvenci. Zamanın koluna takılmış, çocuklara şeker yerine özgürlük sözü dağıtan bir yolcu. Deyin ki o deli dolu bir Kürt. Kahraman ve Apocu bir komutan…

□□

Sızısındadır Esaretin

Dalgalar ölü bir balığı atıyor kıyıya
Sırsılsıklam düşler boyu
Ağlıyor içimizde çocuklar
Ayazına dokunduğumuz ay
Buzdan patikalar çiziyor damarlarımıza
Güvercinler
Envayi kuşlar vuruluyor rüyalarımızda
İmralı'nın kıyısındaki kıyım
Kıyıyor hayallerimize
Bir ömrün gözyaşlarını
biriktiriyouz avuçlarımızda

nemli ayalar okşuyor
kirpiklerimizin kıyısında yeşeren
umut çiçeğini
analarımızın ağıtları
ve yaşıtlarımızın ağlamaları
hayatın yüzüne hangi
hakikati nakşeder?
Hangi su siler
Suretlerimize çizilen ateşten izleri
Kim unutturabilir Marmara'nın
Yüreğimizden arşınlayıp
Götürdüğü anlamı?
Esaretin sızısını kim sökebilir
Taaa içimizden?
Bütün evren suya dönüşse de

O adada atacak kalbimiz…

□□

Şimşek Ruhlu Komutana

Bir haziran günüydü. Yılanlar kaygısızca sürünüyordu. Bu yüzden kuşlar ürperiyor ve durmadan palamut ağaçlarının zirvesinde çığlık atıyorlardı. Bir süre sonra çığlıklardan eser kalmayıp bir kılıçla bütün sesler kesiliyordu. Bu çığlıklardan sonra çöken sessizlik insana ölümün her an yanı başında olduğunu hissettiriyordu. “Haziranda ölmek zor” diyordu bir şair. Ama ölüyordu kuşlar. Yılanlar ölümün soğuk yüzünü kuşları yutarak gösteriyordu. Ne ilginçti böyle

ölüm! Bir anın bütün zamanı yutmasına benziyor. Tarihin bütün anlara hükmetmesine benziyor. Sadece öleni öldürmüyor, ölüme tanık olanı da öldürüyor. Sırrı ifşa olmasın diye mi sürdürüyor bu hükmü. Yoksa ona dair anlaşılan hiçbir şey dile gelmesin diye mi her ölümden sonra sessizlik bu kadar hükümdar oluyordu başımıza. Eğer sessizlik ölümün çocuğu olmasaydı hiç kimse korkmazdı ondan. Ölüm ve sessizlik monarşik sisteme göre işliyordu. Babadan oğla geçiyordu. Ölüm kıyıp gidiyordu. Tahta sessizlik oturuyordu. Yılan ve kuşun öyküsüydü yaşam. Sararmaya yüz tutmuş otların içinden kesintisiz bir hışırtı arkasında bırakıp gidiyordu yılan. Kuşlar ise her şeye rağmen cıvıldıyor, havayı kanatlarıyla dövüp

uçuyordu. Görünürde kuşlar çoktu, yılanlar ise az. Kuşlar uçuyor, yılanlar ise yerlerde sürünüyordu. Bu zıtlıklar mıydı ölümü tetikleyen? Sürünen nasıl ulaşıyordu uçuyor olana?

Akşama doğru hava biraz serinlemiş, Gabar navseri huzur verici ılık bir havayla buluşmuştu. Su petlerimizi sarnıcın buz gibi sularıyla doldurmuş noktaya çıkıyorduk. Bir arkadaşın heyecan verici sesiyle başımızı gökyüzüne çevirmemiz bir oldu; “heval şu şahine bakın, nasıl da süzülüyor. Ahha döndü döndü…” Evet dönüp dolanıyordu şahin. O gün kuş ve yılanın öyküsüne tanık olmuştum. Epey burkulmuştu içim. Bu yüzden olacak ki o günü hiç unutamıyorum. Şahin kuşların büyük ağabeyidir. Kesin birazdan gidecek o sivri pençesini çıkaracak

ve herhangi bir sıcak kaya üstüne uzanmış, soğuk bedeniyle kayanın güneşten arta kalan sıcaklığını emmeye çalışan o yılanı kapacak ve intikam alacak diye düşündüm. Sahi ben niye taraf tutuyordum? Sonuçta yılan da ölecekti. Bilmiyorum, içgüdüsel bir şey olsa gerek. Şimdi hayat böyle acımasız mı oluyordu? Yoksa döngüsel bir adaletle mi konuşuyordu bütün yaşam?

Bu çelişkilerin anahtarını bulmadan ve belki de ömrüm boyunca arayacağımı anlayarak noktaya varmıştık. Nokta hiç de bıraktığımız gibi değildi. Ortalık ana baba gününe dönmüştü. Gabar karargahı hep böyleydi zaten. Borsadaki dövizler gibi bir iner bir yükselirdi. Bazen sohbet edecek kimse bulamazdınız, bazen kiminle konuşacağını bilemez, herkesle bir-iki sonuçlanmamış laf

edersiniz. Özellikle gruplar gelince curcuna olur herkes bir yerlere koşuştururdu. Avcılar grubu ağırlamak için ava çıkardı. Toplayıcılar bereketli bahçelere iner meyve toplardı. Meraklılar da grubun başına üşüşür, tanıdığım var mı, bana Güney'den selam var mı, can bir yoldaştan mektup var mı? Sorularına ertelenmez cevaplar arardı. Yeni gelen grup Dersim yolcularıydı. Yolları uzaktı. Ben sudan yeni geldiğim için bu kez meraklılar grubuna dahil olabilirdim. Rengin arkadaş önündeki gazeteleri toplayıp bir yerlere gitmeye hazırlanıyordu. Kesin grubun yanına gidecekti. Bana sorsa hiç hayır demeyecektim. Bekliyorum, hadi heval Rengin sor şu soruyu.

"Medya kalk arkadaşların yanına gidelim." Bu sorudan çok talimata benziyordu. Hiçbir

açıklamaya yer bırakmayacak kesinlikteydi. Ama olsun tam da gönlüme göreydi. Gittik, grubun hepsi erkek arkadaştı. Ve 2003 yılının ilk Dersim gruplarındandı. Çoğu genç ve coşku doluydu. Bir-iki arkadaş ise erişkin, yüzlerinde derin ve düşündüren çizgiler vardı. Sorularımıza da onlar cevap veriyordu. Kesin bunlar komutan diye düşünürken, biri cebinden bir sürü not çıkartıp Heval Rengin'e uzattı. Notları karıştıran ellerden gözümü alamıyor, heyecandan ölüyordum. Heval Rengin bir şey söylemiyor, hiç umut verici bir refleks göstermiyordu. Demek ki bu kadar heyecanlanmaya gerek yoktu. Mektup da yoktu. Kabuğuma çekilip hüznümü demlemeye karar vermişken, aynı arkadaş çantasından bir paket çıkarıp evirip çevirdi;

“yükümü ağırlaştıran bu Medya Doz kimdir?” dedi. Yüzümdeki hüzün az önce uçup gitmişti. Heyecan ise ona katlanmıştı. Heval Rengin arkadaşa gülümseyerek paketi aldı; “yanımdaki, kim olacak?” diye cevap verdi. Paketi bana uzatınca; “al şu şişko paketini” der gibiydi. Paketi getiren arkadaşa “Heval spas, buraya kadar taşımışsın, ağırlık olmuş. Gerçekten spas” diyebildim. Ve anladım ki ben ne söylersem arkasından spas kelimesi çıkacak ve komik duruma düşeceğim. İyisi mi susayım. Karşıdaki arkadaş utangaç bir tavırla “bir şey değil, heval ben şaka yaptım. Çok da ağır değil. Sanırsam defterdir.” Elimde paketi tartar gibi yapıp “olsun, uzun yol yürüyüşlerinde bir kalem bile ağırlık yapıyor.

Yine spas heval” dediğimde herkes katılmıştı bu görüşe.

Anlaşılan epey çekmişlerdi ağır yükten. Çantalarındaki C4’ten, Korteksten, mermilerden bahsedip yol anılarını anlatıyorlardı. Ben ise filmin en heyecanlı yerine gelmiştim. Araya reklam girmişti. Kimdi gönderen, içinde ne yazmıştı? Zaten bu örgütte bana defterden başka hediye geldiğini hatırlamıyordum. Heval Rengin Güney’deki durumları ayrıntılı soruyor, arkadan gelecek grubu öğreniyor, soracak bir sürü yeni soru buluyor, bununla de yetinmiyor Gabar’ın güzelliklerini anlatıp onları Dersim’e gitmekten vazgeçirmeye çalışıyordu. Ama onlar kararlıydı. Özellikle o derin çizgili yüzlere sahip olanlar. Çünkü onlar ikinci kez tekrar Dersim’e gidiyordu.

Artık hava kararmaya doğru gidiyordu. Acil gitmeliydik, yoksa sabaha kadar bu merakla gözüme uyku girmezdi. Neyse ki arkadaşlar gruba yemek getirdi. Gabar'ın meşhur bulgur ve kavurması…

Bütün gruplar gibi bu grup da yemekleri ekmeksiz yediğimizi biraz bekledikten sonra öğrendi. Biz ekmek yemez, Gabar'da Avrupa usulü beslenirdik. Olmayan ekmeklerimiz sadece grupların yol yürüyüşü ve yeni bir dünyaya taşınan yeni savaşçılar için vardı. Gabar gerillaları bu duruma alışmıştı. Sabah üzüm, armut vb. meyveler, bir de badem, ceviz gibi yemişler yerlerdi. Yokluğun gözü kör olsundu.(!)

Gruplar buna çok çabuk alışır, bizimle bahçe görevlerine gelmek için yarışırdı. Heval Rengin'i ikna edip yemeğe oturtmuşlardı.

Ama kimse beni ikna edemezdi. Fırsat bulur bulmaz tüymeliydim ve o paketi karanlık olmadan açmalıydım. Öyle de yaptım. En çok paket ve not açan biz PKK'liler bu heyecanı hiç eskitmeyiz. Ben o heyecan karşısında çoğu kez nefes nefese kalırım. Açtım, işlemeli bir mendile sarılmış bir defter. Yanında fiyakalı bir kalem, birkaç tane şeker... Hepsini bir kenara bıraktım. Benim için defter bile önemli değildi. İçinde yazılanlara ulaşmaktı temel gayem. Bir grup arkadaş aynı deftere yazıp göndermiş, o defteri Gabar'ın güzellikleriyle doldurup onlara geri göndermemi, onlar yerine de tetiğe basmam gerektiğini, Heval Agit'in şehit düştüğü yerden onlara toprak göndermemi, onlar için de kahramanların geçtiği patikalarda iz sürmemi, kötü haber

almak istemediklerini, herkesi yolcu ettiklerini ama kendilerinin payına Kuzey ve yoldaş hasreti düştüğünü, bizim kadar şanslı olmadıklarını, firar edip Kuzey'e gelme planını yaptıklarını anlatan onlarca sayfayı bir çırpıda okumuş ve bir yudum su içer gibi içmiştim. Büyük sevinçle şekerleri dağıttım. Mendil ve kalemi de ihtiyacı olan arkadaşlara verdim. Defter de benimdi. Heval Rengin'e bir şey kalmamıştı. Bir şey olmaz, zaten o hep not almaya aşinadır diye düşünürken tiz bir ses mangaya doğru yol bulmuş geliyordu. "O kuralsız nerede? Beni bırakıp geldi." Hemen silahımı alıp nöbet yerine gittim. Listeciydim, kendime kıyak yapıp ilk gece nöbetçisi olmuştum ki aldığım moralin tadını çıkarabileyim.

Gökyüzünde sadece iki-üç tane yıldız vardı. Gün ve gece arasındaki sancıda doğmuştu onlar da. Herkes sessizleşmişti. Bir tek misafir grup susmak nedir bilmiyordu. Hiç yorulmuşa benzemiyorlardı. İlk başta Gabar isminin nereden geldiğini sorup tartıştılar. Bir türlü bir sonuca varamadılar. Sesleri çok yüksekti. Bir arkadaş Ga-bar'ı heceliyordu. "Vallahi buldum, 'Ga'-öküz, 'bar'- da yüktür." Öyle ki Gabar'ın kulağını çınlatacak bir kahkaha patladı. "Yemin ederim kafadan attın" diyordu biri. "Attım ama tuttu" diye cevap veriyordu bu yeni kâşif. Bu sesi biz çıkarmış olsaydık kesinlikle aforoz edilirdik. Ama grup olduğu için herkes uyarmaya bile çekiniyordu. Bu işi nöbetçiye bıraktıkları kesindi. Uyarsa mıydım acaba? Hatır istemeden çek git, şimdi de git üstüne bir de

uyarı yap! Hemen vazgeçtim. Sesten biraz uzaklaşmak için yer değiştirdim. Ama nafile, onların sesinden başka ses duyamıyordum. Yeni bir konu açılmıştı. Bu yeni misafirler epey meraklıydı. Şimdi de yön bulma arayışına girmişlerdi. Biri o hiç çözülmeyecek kördüğümün sorusunu soruyor ve velvele başlıyordu;

- Heval ayıptır buranın kuzey ve doğusu hangi tarafa düşüyor? O kadar döndük yönümüzü de karıştırdık.

- Miratê, bu taraf doğudur.

- Yok biz bu taraftan geldik, güneş arkamızdaydı.

- Ma sonra kaç kez döndük. Güneş peşimizden gelmedi ya.

Kızılca kıyamet kopuyordu. Biri nöbetçiyi çağırıyordu; “nöbetçi nöbetçi!”

- Ne oldu? Buradayım. Kimdir?

- Benim Yusuf. Sen niye yerinde değilsin?

- Arkadaşların sesinden kaçtım.

- Kaçacağına git, uyar. Heval bunlar Güney’den yeni gelmiş, alışmamışlar.

- Ka sen git Heval Yusuf ma ne olacak?

- Hayır, heval sen nöbetçisin, güvenlikçisin sen git. Şevbaş…

İş başa düşmüştü. Ağaçları yarıp mangalarına yaklaştım; “heval müsaade var mı?” Birden ses kesildi, ortalık sakinleşti.

- Kerem ke Heval!

- Heval sesiniz çok çıkıyor, bir şey duyamıyorum. Ben nöbetçiyim.

- Tamam heval dikkat ederiz.

Arkamı dönmüş geliyordum ki bir ses, hem de çok ısrarcı bir ses, “hevala nöbetçi”

- Söyle heval…

Kesin su isteyecek diye de kafamdan geçiriyordum.

- Ya burada güneş nereden doğuyor?

Tanrım bu ısrar da neyin nesiydi böyle. Herkes kıs kıs gülüyor cevabı bekliyordu. Sabah olmasını sabretse öğrenecekti. Ben bazı şeyler için sabredebiliyor muydum ki? Hem bütün gerillalar söz konusu merak oldu mu sabredemezlerdi.

- Ya kusura bakma biz iddiaya girmişiz de…

Sordukları soruya cevap verip şevbaş dedim. Ama hala seslerini duyuyordum.

- Ver tespihimi. Ben kazandım.

- Dersim’e ulaşınca vereyim.

- Hayır şimdi istiyorum, yolda kaybedersin.

- Al, kaybetme. Bu çok değerlidir. Gümüş işlemeli. Oltu taşından yapılmış.

- Olta taşından bir tespihim oldu.

- Be adam olta değil, oltu…

- Tespih benim değil mi istediğim ismi veririm.

- Ya rabbi ya havlavela.

Bu kalabalıkçı grubu bırakıp nöbetçiyi kaldırmaya gittim. Onları da kısa bir süre sonra uğurlamış, içimizden yüzlerce kez sağ salim Dersim’e ulaşmaları için dua etmiştik. Beşiri ovası korkulu rüyamızdı. Gruplar oradan geçinceye kadar biz sorumluyduk. Elimiz yüreğimizde Amed’in “bize ulaştılar” haberini bekliyorduk. Gitmişlerdi. Kim bilir

bu gürültülü, hiç susmayı bilmeyen gruptan kaç kahraman çıkacaktı…

Aradan yıllar geçmişti. Kocaman 8 yıl… İfadesi kendi içinde saklı, dağların tanık olduğu yıllar. Çıplak baharlar, yakıcı yazlar, mantolu sonbaharlar, buz tutmuş kışlar gördü ömürler. Hiçbir günün diğerine benzemeyen değişken eşiklerden geçti ömürler… Belki de ayrılma ve buluşmalar toplamıdır ömürler. Körebe oyununda sürpriz karşılaşmalar mı örüyor hayatların yüzünü?

2011 yılının her anlamda hararetli bir gününde, eylem hazırlıklarının tüm hızıyla sürdüğü anlardan geçiyorduk. Karşımızda hoş sohbet, güler yüzlü, insana ilgili, paylaşımcı Brusk arkadaş oturmuş, bütün cömertliğiyle anılarını anlatıyordu. Herkes

kah gülüyor, kah hüzünleniyordu. Ben ise şaşırıyordum; “ne zaman, hangi ay” deyip ikide bir sözünü bölüyordum. Herkes anıların içeriğine kulak kabartıyor, ben tarihlerine takılıyor ve daha çok şaşırıyordum. Heval Brusk’un anlattıkları hafıza denen şeyden şüphelenmeme sebep oluyor. Nasıl olur da aynı kampta (Ş. Ayhan kampı oluyor) kalıyor, defalarca karşılaşıyor ve birbirimizi hatırlamıyoruz. Aynı toplantılara katılır, aynı kişilerle arkadaş ol, ama gözlerinde bir yüz şekillenmesin.

Gabar’dan geçiş anısına gelince çok kararlı bir şey beliriyor kafamda. Bu kez bırakmayacaktım. Hem bundan önceki anısı ta 2000 yılına aitti. Hatırlamamak normaldi. Uzak bir tarihti. Yeni anısı biraz daha yakınlardaydı, Gabar’da. İkimiz de bütün

olan bitenleri hatırlıyoruz, ama birbirimizi hatırlamıyoruz. İlginç olan ise her karşılaşmamızda kendimize yeni tanışma merasimleri düzenlemişiz. Öncesiz olan, sonrası meçhul olan. Hem de Haziranda tanışmışız tekrar tekrar. Yaşananları saklamış, yüzleri de silmişiz. Ama sanırsam o derin çizgili yüzü bir daha asla unutamayacağım. 2011 yılında da ilk karşılaştığımızda da Hazirandı. İsmimi zikir ederek "o sen misin?" diye sormuştu. "Sen de Brusk Amed misin?" soruşuma epey gülmüştü. Çünkü ben de sorusuna soruyla cevap vermiştim. Bu kaçıncı tanışma merasimiydi bilinmez. Anladım ki insanlar bir anılarda tanışır bir de gerçekte. Anılar çağrışımın labirentli sokağıdır, gerçekler ise silinmez kesinlikte. İnsanlar anılarını yastık

yapıp başının altına koyar. Gerçeklerini ise güzel kaplarda eskimeye bırakırlar gülkurusu, çiçek kurusu içinde. Eskidikçe değer kazanıyordu bazı gerçekler. Ve sanırsam unutulmaz yüzler ve anılar böyle oluşuyordu. İz bırakanlar kahraman oluyordu masallarda.

Evet Heval Brusk da anılarının toplamıydı ve gerçeklerin iz sürücüsüydü. Anılarla yoğurmuştu gerçeğini. Bu yüzden kusursuz inşa ediyordu…

Gözüpek ve cesurdu. İnsan onun yanındayken düşman bir kene kadar küçülüyordu. Ama kenenin kan emdiğini hiç unutmuyordu. Akıllı bir taktisyendi. İnandığından dönmez, kolay geri atmazdı. İnatçı, asi, ısrarcı ve duyguluydu. Hırsın yakıştığı sayılı insanlardandı. Sözünü

sakınmaz, bir yoldaş canlısıydı. İnsani sıcaklığını ve gülücüklerini esirgemez, gerçeğin ağır baskınlarına zekice bir hafifletici neden bulurdu. Acının eşiğinde sevince yatırım yapardı. Sıcak bir paylaşım dalgasıydı. Gerektiğinde soğuk ve keskin bir kılıç gibi düşerdi kötülüğün üstüne. Ondan bir şey saklama gereği duymazdı insan. Herkesin öyküsüne ortak olmak ister, öyküsünü de kimseden sakınmazdı. Geçmişinden emindi. Bu yüzden bugün kendine güveni sarsılmazdı. Yaşadığı anılarla yetinmezdi. O tarih yapma peşindeydi. Hayallerine sahici elbiseler giydirirdi. İnanç beslediği yollarda yürütürdü. O insanı hep şaşırtan bir yapıdaydı. Onun yanında olmak çok sürprizle karşılaşmak demekti. Bazı insanlar taşkın sulardan doğar. Bazıları

durgun göllerin çocuğudur. Taşkın sudan doğanlar, delidolu zamanlar yaşar. Sayısız yol arşınlar. Onlar hayatı büyük bir kavga gibi algılar. Onlar dokunmayı sevmez, içe işlemeyi benimser. Bir şey var ki insanın en güçlü yanı, en zayıf yanıdır. En sarsılmaz denildiği anda kırılgandır. Belki de bu yüzdendir bu kadar arayış delisi olmak.

Heval Brusk yaşanmışlıklarıyla canlı bir tarihti. 1993 yılından bu yana savaşın kızgın iklimlerinde keskin karar gücü, başarıya dair söz söyleme ustası olmuştu. Onlarca kez buraya kadar diyecek kadar ölüme yaklaştı. Çoğu kez bir söz, ani bir refleks öldürmeye gelen ölümü öldürmesine yetmişti. Sayısız yoldaşının göçüne tanık olmuş, kendi elleriyle açmıştı onları saklayacağı toprakları. Yüzlerce güzel insan tanıyıp

onların güzellerinden pay almayı bilmişti. Ömrünün çoğunu Dersim'de geçirmişti. Zilanlar tanımıştı Önderliğin gözbebeğinden doğan. Zekiler görmüştü ağacın kurdu olan, genç yaşına rağmen ona karşı isyana kalkan…

Aradan yıllar geçmesine rağmen Zeki'yle kavgasını anlatırken şaşırırdı. "Ya ben o genç yaşıma bakmadan nasıl kafa tutmaya cesaret ediyordum" deyip gülüyordu. Kendine hak verip devam ediyordu; "adam arkadaşların gururuyla oynuyordu. İnsanları iradesizleştirmeye çalışıyordu." Öyle baştan ayağa gurur ile bezenmişsen nasıl buna göz yumardın ki? Cesur ruhlar genç olur zaten. Ve genç kalırlar. Devrimin onur tacını başına takmadan yaşlanmayı kabul etmez cesur ruhlular ve gerçekte devrimciler hiç

yaşlanmaz. Çocuklar ve devrimciler hep başka dünyalıdır zaten. Dünyanın somurtkan yüzüne bir gül demeti iliştirmeye çalışır dururlar. Sen ki bu halkın acısını hisseden, geleceğe onur armağan eden ve tarihin kalbine süzülen onlarca komutanın elinde yetişen ve büyüdükçe onlara benzedin. Sen gerilla olduğun yılda doğan, sen ve senin gibi kahramanların özgürlük şarkılarıyla, masallarıyla büyüyen güzel çocukların yılmayan komutanıydın. Onlarca kuşağa yetecek kadar cesaret aşıladın. Eğer bir komutan olacaksa insan, senin gibi düşmanı can evinden vurmayı bilmeli. Çocukların hayaline kıyanların korkulu kâbusu olmalı, kötü ruhların başında çakan çılgın bir şimşek olmalı.

Karşımda arkadaşların duvara işlediği bir köşelik var; insana karar tazeleten. Resimlerin sabit bakışları, binlerce intikam yemini içiren güleç yüzler var. Bir de senin sözün var insana azim veren, mücadele aşkı aşılayan. Şöyle diyorsun; “Beni ben yapan mücadele tarzımdır.” Öyle seni sen yapan büyük kavgandır, özgür yaşam yeminindir. Düşmana duyduğun kin ve öfkendir. Aynı davayı paylaştığın insanlara sevgindir. İntikam sözün ve eylemindir.

Eyleme sayılı günler kala Kela Perîxanê’de 5 arkadaşımız hava saldırısında şehit düşmüştü. Heval Brusk bunu bize açıklarken gözyaşlarına hakim olamamış, yüzünü göremeyeceğimiz şekilde çevirmiş, dişini sıkarak; “intikamlarımız birikiyor heval, biz şehitlere borçluyuz. Önderliğe ve halka

borçluyuz ve borcumuzu ödemeliyiz” deyip elini kenara savurup ayrıldı oradan. Bu kısacık konuşması hepimizin içinde deprem yaratmaya yetmişti. O zaten şimşek gibi çakmaya alışkındı. His, duygu ve düşünce uyandırma ustasıydı. Kendini herkese sunmayı bilen, herkesten almayı ise doğasal görendi. Alışverişin onlarca çeşidini sınayarak öğrenmişti. Bazen keskin talimat komutanı, bazen paylaşımın dostu, bazen bir sırra ortak olmaya çalışan can parçası bir yoldaştı. Dersim’in asiliği, asaleti armağan etmişti ona. Gerillacılık türküsünde uzun yaşanmışlık, ona yadırganamaz bir sempatiklik kazandırmıştı. İşten bir gülüşe sahip kılmıştı.

Yetinmeyi bilmeyen, acı varoldukça yerinde duramayan, bakışları hep yükseklere takılı

kalan, yürüyünce yolları yoran yalçın bir dağ duruşluydun sen. Hırçın çağlayanlar, hışırtısı bitmeyen şelalelerden alırdın öğüdünü. Dürbünü gözüne götürdüğünde biz eylemi olmuş bilirdik. Askerlere “adamlar” diye hitap eder, A’yı muzip bir şekilde ‘dam’dan ayırır, ‘dam’ı yıkma stratejilerini taktik bir adımla gerçekleştirirdin. Bir gün keşif için yol almış gidiyorduk. “Sen Zagros’u sevdin mi Heval Brusk?” diye sordum.

“Hani derler ya ben Amed’i sevdim ya da Dersim’i sevdim, ben Zagros’u Geliyê Zap ile sevdim” demiştin.

- Yani sen parçadan bütüne gidiyorsun öyle mi?

- Evet evet, aynen öyle. Ben Geliyê Zap’ı niye sevdim biliyor musun? diye sormuştu.

- Niye?” demiştim.

- Çünkü burada her şey çok, düşmanı çok, cesuru çok, korkağı çok, mücadelecisi çok, susanı çok, demişti.

- Ortası yok diyorsun yani?

- Evet, ortası yok. Her şey çok keskin.

Keşif yerimize ulaştığımızda günlüğümü çıkarıp gerilla anılarımızı not düştüm. Beni görür görmez gelip başımda durdu.

- Ne yazıyorsun?

- Günlük…

Gülerek…

- Bana da bir klasör aç. Zaten ben sana o kadar defter taşımışım Gabar'a kadar. Bu yüzden borçlusun bana.

Kendinden o kadar emindi ki;

- Sana klasör mlasör yok, ben sana dargınım, demiştim.

Son sözümü duymazdan gelmiş, ilk sözünde ısrar etmişti.

- Mecbur yazacaksın, çaresi yok! deyip cevap vermemi beklemeden, elinde ona cezaevinden gelen bir zarf dolusu mektup arasından bir mektup çıkarıp bir paragrafını okudu. Sonra tekrar zarfa koyup bana uzattı. Mektubun içeriği beklemek üzerineydi.

- Al sende kalsın, okuyup sonra bana verirsin, diyerek bir grup arkadaşla kendisini aşağılara bıraktı. Mektupları okudum. Yoldaş hasretiyle dolu olan, eski günler ve anılardan dem vuran…

Dört duvar içerisinden gelip bu yüksek dağlarda okunan bu mektuplar beni

duygulandırmıştı. Tekrar deftere uzanıp bu dağlarda yaşadığımız yoldaşlığın değerini, tutsaklığın hüzün veren yüzü hatırlattı diye kendime kızdım, bir şeyler karaladım. İlerleyen satırlarda Brusk arkadaş için de bir şeyler yazdım. İlginç, “mecbur yazacaksın” demişti. Ama ben hiçbir mecburiyet hissetmeden yazmıştım, farkında olmadan.

O böyle girerdi işte insanın hayatına. Zora dayalı değil, her şeye rağmen değil, kendiliğinden bir su gibi akardı insanın içine. Hala yanımda duran mektuplardan kısa alıntılar yapmadan geçemeyeceğim. Çünkü o arkadaşlar bizden daha çok tanıyordu Heval Brusk’u. Daha çok yaşayıp paylaşmışlardı. Ve henüz mektuplarına cevap alamamışlardı. Elbistan cezaevinden gelen bir mektup böyle başlıyordu;

İsmail Tüzün’den (Aram Amed)

“Merhaba sevgili Brusk Heval!
Bu şiirim senin için…

Mavi düşlerimi
Yıldızlara anlatsın diye
Umutlarla birlikte
Usulca saldım gökyüzüne
İçimde yeşeren
Yarınlara dair
Vesairesi olmayan
Ve olmayacak
Bahar tadında yeşeren

Özgürlük düşlerimi duyursun diye

Göklerdeki aleme

Sesini radyodan dinledim. Tabii ki dinlediğimde her zamanki gibi duygu tüneline girdim. Efkâr alıp farklı mekân ve zaman içerisinde bir yolculuğa çıkardı. Kâh Rojdere, kâh Kapir, kâh Kızılkayalar gidip geldim. Kozmerik boğazında batan ve kızıllaşan günün karşısında oturmuş Harçik'in akışına dalıp sigaramızın dumanlarını yüksek meşe yapraklarına doğru halka halka bırakarak, çaylarımızı yudumlayarak hafif melteme bırakmışız kendimizi. Yaşanan anlar dünmüş gibi dipdiri canlı ve tazeliğini koruduğu gibi geçmişin güzellikleriyle örülü yaşamı geleceğe taşırmak için emek ve çaba sahibi olarak yaşanılanı taçlandırma adına gerçeğe,

aydınlık günlere umutla bakabilme, irade ve karar gücü her günkünden daha fazla belirginleşiyor. Birçok Hevalimiz bugün aramızda değil. Onların acısını ve yokluğunu hissetmek bedenden bir parçanın kopmasıyla eşanlamlıdır. Bu mekanlarda kayıpları duymak yüreğime saplanan bir hançer gibi boğulurcasına kalıp boğazımda düğümlenen ve atmaya çalışsam da atamadığım zehir gibi bedenimi sarmaya çalışsa da bir şeyler yapamamanın kahredici yanını hissetsem de, buralarda yapılabileceklerin olduğu gerçeğiyle yüz yüze kalıyor ve varolan enerjiyle onları en iyi bir şekilde temsil etme ve gelecek nesillere layıkıyla taşımanın sorumluluğuyla hareket etmeye, üretmeye, direnmeye çalışıyorum.

Eski dostlar, Hevaller parmak sayısı kadar kaldık. Bu gerçekle her an karşı karşıya olmak ve bunu anımsamak onların fiziki olarak yanımızda olmasalar da, ruh ve düşünce olarak bizi izlediklerini ve bizimle olduklarını bilip yaşamak, bir nebze de olsa rahatlatabiliyor. Bir zamanlar ne güzel hayallerimiz vardı. Her birimizin bir hayali, ortaklaşan ve genelleşen hayallerimiz. Bugün fiziki olarak yanımızda olmayanların ölümsüzleşenlerin tamamlanmamış sözlerini tamamlamanın bize düştüğünü biliyoruz. Hayallerini gerçekleştirmenin, özlemlerini duydukları yarınlara doğru yürümenin de sorumluluğunu hissederek yaşıyoruz.”

Hamili Yıldırım’dan (Kazım)

“Merhaba Brusk arkadaş!

Beklemenin sevinç veren, keder veren konu başlıkları var. Çok sevdiğimiz birini görebilmek için gün sayarız. Saatleri sayarız. Heyecanla, sevgiyle dolar taşarız. Sanırım insan beklemeyi bıraktığında dibe vuruyor. Ümidin bittiği zamanlarda artık ne yeni günün içindeki yaşamsal nüveler ne iyilik ve kötülüğün bir hükmü kalıyor. Fakat hayatın beklemeye endeksli döngüsü içinde ümidi beslerken, dibe vuran insanı yeniden bekleme bekliyor. Bekleme, iyileşme isteğine kavuşabilir, ölü gibi halinden yaşayan haline aktarabilir.

Hani diyorlar ya “çıkmayan candan ümit kesilmez” umut beklemenin mayası oluyor. Seni tüm sıcaklığımla sımsıkı kucaklıyor,

öpüyorum. Yaşam ve çalışmalarında başarılar diliyorum.

Saygılarımla…”

Şafi Yıldırım’dan (Hamza)

“Sevgili Brusk Arkadaşa!

Yılların hasret ve özlemiyle tekrar merhaba. Bu satırları yazmadan gündüz sesli mektubunu dinledim. Deyim yerindeyse hasret çeken yüreğimize su serpmiş oldun. İnsan sevinmez mi, gel de bunu yüreğimize sor? Mektubunu dinlediğimde geçmişe gitmedim diyemem. Anlamlı, bir o kadar da güzel geçmiş günlerin anılarıyla belleğimin derinlerinde saklıyorum. Zaten bu anlamlı

geçmişi unutursak o zaman insan hayatın gazabına uğrar. İnsan kaybolur. Yolunu bulmak şurada kalsın, kendini bile tanımaz. İşte o zaman ebedi ölüm olur. Onun için nerede olursa olsun insan hakikate göre yaşamalıdır. Sevgili Brusk umarım durumun iyidir. Hep durumlarınızı merak ediyoruz. Sesini duydukça bizim için moral verici oluyor. Ve çok sevindiğimizi bilmeni isteriz. Belki yıllardır birbirimize ulaşamıyoruz, ama şunu iyi bil ki hiçbirinizi unutmadık ve unutmayacağız. Biz iyiyiz, önemli olan sizin durumlarınızdır. Ona göre kendinize daha çok dikkat edin. Seninle paylaşımlarımız çok olmuştur. Hiçbir zaman unutamayacağım biliyorsun. Derin saygı, sevgimin de olduğunu biliyorsun.

Kendine çok çok iyi bak. Hasretle kucaklıyor, selam ve sevgilerimi sunuyorum.”

Güneş Munzur’dan

“Sevgili Brusk Dersim Hevalime!

Uçsuz bucaksız yeşile çalan diyarlara ve sen güzel arkadaşıma özlemlerimle yeniden merhaba diyorum. Sana bu satırları Temmuz ayının çekilmez sıcaklarında dağın serinletici rüzgârlarını hayal ederek yazıyorum. Oralardan her esinti bir soluk gibi. Her ne kadar koşullarımız, bulunduğumuz mekânlar farklı olsa da, senin gibi güzel arkadaşlarımızın varlığı güç veriyor insana. Sağolasın, selamlarını eksik etmedin. Her fırsatta sordun bizi. Bu bizim

için çok anlamlı ve değerli. Ve diyoruz “vefalıdır hevalimiz” Aryen ile. Bu arada hiç değişmemişsin. Bayağı medyatikti üslubun. Her seferinde sohbetimizin konusu oluyorsun. Koşullar değişse de güzellikler hep seninle kalıyor. Yaşadığın her anı özlüyorsun. Geçmişi hatırlatan çok şey oluyor hayatın içinde. Birlikte yaşadığımız o güzel diyarlara, zamanlara dair her şeyi diri tutuyorum içimde. Hızla akıp giden zamanın içinde kaybetmek istemiyorum. Beni ben yapan o güzel günlerimi.

Sevgili arkadaşım burada zaman hep özleme akıyor. İnsanı derinleştirdiği kadar duygusallaştırıyor da. Arkadaşlarımızı, dağlarımızı özlüyoruz. Toprağımızın öbek öbek çatlayışını görmeyi, uçurum uğultusunu dinlemeyi özlüyorum. Hatırlıyor

musun en son olduğumuz yerde uçurumlara tırmanıyordum. Sen bırakmıyordun herhalde bir daha düşer bir yerleri kırar diye korkuyordun. Bu arada hasta düştüğümüzde bize yaptığın ayran çorbasının tadı hala damağımda. Anlayacağın yer gök masmavi özlemek esiyor içimde. Zamanın hükmedemediği tek şey içimizdeki bu özlemdir sanırım. Zamana inat, yüz yüze görüşeceğimizin umudunu taşıyorum.

Durumun nasıl? Seni merak ediyorum. Sağlığın umarım iyidir. Bedeli ağır olsa da güneşli güzel günlerin artık çok da uzağımızda olmadığını düşünüyorum. Bu aralar posta sana çalışıyor, artık mektup yazma sırası bize de gelir herhalde. Yazarsan

sevinirim. Yakın bir zamanda görüşmek umuduyla…

Seni özlemle, sevgiyle kucaklıyorum güzel arkadaşım. Bütün güzellikler sizlerle olsun. Kendine çok çok iyi bak…

Sevgiler…”

Mehmet Yoldaş’tan

“Merhaba Heval Brusk!

İkinci kez selamlarını aldıktan sonra doğal olarak bana da cevap yazma hakkı doğuyor. Keşke biz de sesimizi duyurabilseydik demek istiyorum. Ancak çok iyi biliyoruz ki keşke demekle keşke olmuyor. Başta şunu belirtmeliyim ki, selamlarınızı almak, tarifsiz

bir mutluluk yaşatıyor. En tarifsiz mutluluk çocukların yaşadığı mutluluktur. Sizler de gösterdiğiniz ilgi ve duyarlılıkla o masum çocuksu duyguları yaşamamıza vesile oluyorsunuz. Seni dinlerken şu içimde bulunmuş olduğum dünyayla tüm bağlarımı kopardım ve sadece özlemlerime, özlediklerime odaklandım. “Erkekler ağlamaz” teorisinin gözlerimde iflas ettiğini anladığımda iş işten geçmiş yanaklarım ıslanmıştı bile. İnsanın kendine dur diyemediği, o yoğun duygulu an böyle yaşanıyor işte! Burada günler çok ağır, ama yıllar çok hızlı geçiyor. Ama her şeyden daha dün ayrılmışız gibi oysa görüşmeyeli 11 yıl oldu. 11 yılda neler yaşandı neler? Aklıma 11 meselesi geldi. Siz orada 11 demeyi terk ettiniz mi? Biz terk ettik. Espriyi herkes

anlamıyor. Miratê ise varlığını koruyor. Lisanımıza giren bazı kavramların anlamını hala bilmiyoruz. Ali Bozar hayatımızdan çoktan çıktı. Onun yerine semaver kullanıyoruz. Bunları neden anlattığımı bilmen lazım. Özlemden arkadaşım özlemden. Şimdi sana Xiran'ın armutlarını bile özlediğimi söyleyebilirim. Bir avuç toprak olsa başımdan döksem, taneleri seyrelen saçlarımın arasında kalsa ve hep kalsa…

Topraksızlıktan trafo direği gibi akım toplar olduk. Aniden bir yere dokunduğumda elektriklenme oluyor. Karşımızda bir dağ var. Adı; Şar. Yıllardır her gün baktığım halde bildiğimiz hiçbir dağa benzetemedim. En fazla biraz da zorlanarak Kale'den Kendekola'ya inen sırtlara benzettim.

Gökyüzü bile ancak bir kare içinden görülebiliyor. Görebildiğin kadar değil, gösterildiği kadar görüyorsun. Özcesi böyle bir hayat ve her şeye rağmen onun birer nüvesi olmaya çalışan bizler farkında olunan veya olunmayan her ana karşı bir hastalık gibi… Yoksa bir mum gibi küçük bir alevde bile eriye eriye biteceksin. Tükenmemenin tek yolu bilmektir. Kendini ve nasıl yaşadığını bilmek, tüm bilmelerin başında gelen bu ilkeyi hayata geçirmezsen seni yakan ateşi kendin yakmış olursun. Özgürlük kolay olsaydı onun için büyük kavgalar verilmezdi. Biz burada size, yoldaşlarımıza layık olabilmek için ne gerekiyorsa onu yapacağımızdan sizler de eminsiniz. Çoğumuz beraberiz. Bir taraftan eski arkadaşlarla beraber olmak, iyi değil. Çünkü

bu koşullarda birbirini görmek insanın ağrına gidiyor. Hiç istemediğin bir yerde bir arkadaşını görmek insanın zoruna gidiyor. Dağ arkadaşlarımla dört duvar arasında olmak tarif edilemiyor. Hala eskisi gibi bir demliğe bir paket çayı atıp içiyor musun? Demenan'da sigaralarımı götürdüğünü de hiç unutmamışım. Gelişmeleri imkân elverdiğince basından takip ediyoruz. Acı haberleri sarsılarak alıyoruz. En acı, en zor haberleri burada almak daha zorlayıcı oluyor. Dilerim hayat bizleri tekrar bir araya getirir. Getirmemesi için tek bir neden bile yok. Bu hayalimizin gerçekleşmesi için her şeyden önce sağlıklı ve iyi olmanız gerekiyor. Hayatta olmanız gerekiyor beni anlıyor musun? O bizi hayata bağlayan anıları yaşarken hayal ettiklerimizi

gerçekleştirmek için fazla bir zaman kalmadı. Bizler o günü umutla, sabırla, özlemle ve arzulayarak bekleyeceğiz. Çok iyi biliyorum ki o gün mutlaka ama mutlaka gelecek. O güne kadar kendinize iyi bakın. Buradan Dersim'e, gözlerine, yüreğine kadar selam ve sevgilerimi gönderiyorum, gözlerinden öpüyorum.

Sevgilerimle…"

□□

İnsan sevdikleriyle, geçmişiyle, kavgasıyla varmış. Tıpkı senin gibi olmakmış insan olmak. Bu mektuplardaki hasretle yıkadın yüzünü. Özleme kıyan her şeyin düşmanı oldun. Ayrılıkları, sınırları yıkmaya adadın

ömrünü. Uzaklıkları yakınlığa dönüştürmek için savaştın. Sevgilere layık olmak için intikam aldın. Acılar son bulsun diye bunca yol yürüdün. Bütün esaretlere inat, bütün sabitlenmelere rağmen dur durak bilmeden özgürlüğe koştun. Bütün arkadaşlar kendine iyi bakmanı, korumanı, özgür yarınlarda buluşmayı dilemiş. Sen ise ateş düşürdün yüreklerine, hafızalarını tutuşturdun gidişinle. Kezzap serptin seni görme hayallerine. Ahhh delidoluluk, baş eğmeyen, söz dinlemeyen, can veren can alan delidoluluk. Kabına sığmayan, sevinç veren, kahreden delidoluluk. Kendine güvenin gözüne kara çalan delidoluluk. “Heval Brusk gidiyoruz, bir şey diyor musun?”

- Evet diyorum, bir; caddeden gitmeyin. İki; köye girmeyin. Üç, önden öncünüzü

gönderin. Dört; dürbünü elinizden düşürmeyin. Beş; küçük cihazı asla kullanmayın. Altı; zamanında gelin. İhtiyaçlarınızı aldınız mı?”

- Evet!

- Güvenliğe dikkat edin, tulumunuzu alın, üşütmeyin!

Bu uyarıların hepsi normal zamanlarda yapılan uyarılar. Eylem olmadan, arazi ve düşman denetimimizdeyken söylenen sözler. Ya havadan, karadan gelen ve azgınlaşmış bir düşman karşısında ne yapılmalıydı? Hem de satranç tahtasında düşmanı mat ederek kalkmışsan! Ve bu yenilgiyi asla kabul edememişse düşman! Ve taşları tahtaya tekrar dizip zorla yeni bir oyuna davet edip kinle bezenmiş bir oyun hazırlıyorsa düşman…

Zar atarak mı karar vereceğiz bu oyunu oynayıp oynamamaya? Zira kumar değil satranç, zekâ ve savaş oyunudur. Taktik ve akıl ister. Savaş gücü, zekâ, taktik ve akıl gücü fazlasıyla vardı. Oyun kazanılmıştı. Ama düşmanın davet ettiği yeni oyuna zar atarak karar verilecekti ve zar atıldı. Düşeş de çıkabilirdi hepyek de. Ve delidolu bir ruh bu davete kahkaha ile gülüp kendini dağlara vurup ulaşılmazlığını bir kez daha gösterebilirdi. Ve aynı delidoluluk kapatılan yollara rağmen, barikatları yıkıp geçmeyi de düşünebilirdi. Bu yüzden kar soğuktur, ama yakar. Yaşam ölümü bağrında taşır. Ve zıtlar en iyi kardeştir. Bunu bir an bile düşünmemek, unutmamak acı verir, acı getirir. Başarının can evinden vurur.

“Çılgın Co” derdi sana şehit Garzan. Ne anlatmak istediğinden habersiz güldük. Korkaklardan tiksindik. Bu yüzden çılgın zamanlara akmak istedik ve sevdik delidoluluğu. Ama tamamlamadan, tufanı dizginlemeden kapılıp gittik akışlara. Bir kavganın, bir sevdanın peşinde koşup gider insan. Her koşulda vurulup düşebilir de insan. Ama kendi isteyince, gönlünce olmalı ölümler. Gerektiğinde, yaşam bahşettiğinde gitmeli insan o ince çizgiye. Korkmuyoruz ölümden, yerinde ve zamanındaysa Che’nin de dediği gibi “ölüm nereden gelirse gelsin hoş gelmiş, sefa getirmiş.” Ama güzellik yaratabileceğimiz kadar vefalı olmalıyız yaşama. Seni bu şekliyle kaybetmenin tarifi yok, ne desek az, eksik.

Cesur komutan özlüyoruz gülüşlerini, katıksız ilgilerini, yoldaşça sevgilerini, mert sözlerini, fetheden kalbini. Parçalanmamış, bir bütün olan seni özlüyoruz. Işığını taşı gözlerimize. Ufuklara uçma inancından akıt içimize ve bekle bizi. Senin cesaretinden yudum yudum içmişleri gör. Şimşeklerin gökyüzünde dansa durmuş zamanlarda nasıl intikam alacaklarını seyret. Silahın yine işleyecek, biraz sabret. Yaptığın eylemlerden öğrendiklerimiz, kâbus olup seni bizden alan düşmanın üzerine çökecek. Kanından gelincikler işlenecek ve beklediğin o güzel günlerin başına yerleştirilecek. Rahat uyu, toprağa serp tohumunu. Direngen güller açsın savaş günlerinde. Sen diye koklayalım çiçekleri, sen gibi dövüşelim diye çekeceğiz içimize amberini. Sakın

bizden uzak tutma ellerini. Huzur ile yat. Şimşekler çakacak, yağmurlar yağacak, tohumun filiz olup başını göklere uzatacak.

Bahar geldi. Mart'ın 4'ündeyiz ve her zamankinden fazla seninleyiz. Düşmanın kalbine hançer olan senin izindeyiz. Ve gelinciklerinin alnından öpeceğiz. Seni kalbimizde görüyoruz. Sen de bizi gör diye dövüşeceğiz.

"Özgürlük ağacı kan ile sulanır."

"Unutmamak gerekir ki, büyük ütopyalar olmadan, büyük yaşam pratikleri gerçekleştirilemez."

Önder APO

Şehit Brusk'un Yüreğinden…

"Beni ben yapan mücadele tarzımdır,"

Zihniyet eğitimini derinleştirdikçe anladım ki yanlışlıklar üzerine yeni inşalar olmaz. Yanlış düşüncenin eylemi de yanlış olur. Çıkardığım sonuçlar üzerine bir hakikat militanı olmayı hedefliyorum. Bu anlamda nereden başlamalı, ne yapmalı ve nasıl yaşamalı sorularını cevaplamayı zorunlu görüyorum. Eskisi gibi parçalı duramayacağım açık. Fikir, zikir ve fiili bütünlüğe ihtiyacım üzerine kendimi

yeniden yaratmalıyım. Önderlikten aldığım düşünsel güç ile güçlü ve başarılı bir kişilik olmak ve 4. hamle sürecinde kendimi anı anına yaratmak, 2011 yılında doğru, başarılı ve zafer mücadelesi yürütmek istiyorum.

2011 yılında Önderliğin özgürlüğü ve halkımızın demokratik özerkliğini elde etmeliyiz. Kendimi zaferler için hazırlıyorum. Kendimi bunun için eğitiyorum. 2011 yılı büyük zaferlerle bitmeli. Önümdeki pratiğe de Heval Agit ve Heval Zilan çizgisinde fedai bir ruh ile katılacağım. Bütün yoğunlaşmam ve hazırlıklarım bunun üzerine. Bunu Önderlikten, yoldaşlardan, eğitimden ve genel örgütten aldığım güç ile söylüyorum. İddiam fedailik çizgisinde ilerlemektir. Kendimi güçlendirdiğime inanıyor, iddiama güveniyorum.

2011 yılı zafer yılı olsun diye elimden gelen her şeyi yapacağımdan eminim.”

□□

“Olağanüstü kişilikler olmadan özgür kadın militanlığı

başarıyı zor yakalar.”

“Özgür olmak,
anlamlı ve hakikatli olmakla mümkündür.”

Önder APO

Kod adı: Roza Semsur

Adı Soyadı: Suna Özdemir

Doğum Tarihi: 1. 10. 1989

Doğum yeri: Adıyaman/ Gerger

Ana adı: Besime

Baba adı: Mehmet

Katılım tarihi: 19 Mayıs 2009/ İstanbul

Şahadet tarihi ve yeri: 21 Ekim 2011
Çukurca/ Geliyê Tiyarê/ Pîrê

Zeytin karası gözlerin granit kayalara anlam işliyor. İlham perileri salıyor ellerin. Arı sularda yıkanıyor yüreğin. Seni sen yapan güzellik çoğalıyor bütün erdemlerde. Sevgiler durmaksızın gamzeli çocuklar doğruyor eteğine. Devrimin özü vardı ruhunun her eyleminde.

Sen inançla örülmüş, kusursuz bir simge ve en yaşamsal imge.

□□

Tez Gel Roza

Ruhun soyutluğunda
Maviye uçan
Kanatlı anlam olan
Yükseklerde seyre dalıyor
Kıyameti izliyor musun?
Zeminde yer çekimine
Yenik düşen bizleri görüyor musun?
Dicle’nin gözlerimizde dalgalandığını
Dalgaların yüreğimizin kıyısına vurduğunu
Fırat’ın hırçın kabarışını duygularımızda
Bentleri taşırırcasına

Hypatia’nın ruh ikisi

Duyuyor musun bizi?

İştar’ın benzersiz

Biricik olan kızı

İşitiyor musun sesimizi?

Boş kovanlara biriktirdiğimiz gözyaşlarını

Arkandan döktüğümüzü

Tez gel Roza

Yollarda kalma kara gözlü güzel

Zehirli ideolojiler çağındayız

Asit yağmurları yağmasın üstüne

Şarapnel fırtınalarına tutulma

Sal saçlarını rüzgâra

Gün batmadan

Ayçiçeği baş eğmeden gel

□□

Varoluşun Adı Olan Bir Güzele…

Komageneli Nemrut dağının güzeli diye anılan bir kız varmış. Göle eğilip su içtiğinde kirpikleri oklar misali gölün aynasına batarmış. İçtiği su onu öpmekten doyamazmış. Arkadaşları ona ‘Narsisyus’ diye takılıp onu güldürdüklerinde yüzü nergis bağı olurmuş. Gölden duygu içer, akıl nehrinde durulanırmış. Bütün kötülükler inlerine çekilince o göğün yüzüne kanat gerermiş. Boncuk niyetine avuç avuç yıldız biriktirirmiş koynuna. Baştan ayağa uzaklık

olduğuna inanmak neden bu kadar zor? Vuslatı olmayan, sılaya sarmalandığını düşünmek niye bunca acı veriyor kainata?

Hep böyle mi olacak, birileri seni hep böyle bekleyecek mi? Sen hep ayrılığın cisimleşmiş gerçek olduğunu nu anlatacaksın? Ne olur sanki Roza çıkıp gelsen, ayrılıkları uzaklıkları yerle bir eden bir sürpriz yapsan? Körebe oynadığımızı farz etsek. Uzun zamandır saklandığını varsaysak. Her zamanki gibi kanatlarını açıp aynı gülüşle karşımıza dikilsen. Cudi mi yıkılır? Dicle mi kurur? Kalan kuşlar mı vurulur? Ekseni mi değişir dünyanı? Ay mı düşer gökyüzünden? Güneş bütün uzamı mı yakar gelirsen? Kocam evren bu eşsiz dileği kabul eder ve seni bize geri verse baş aşağı mı döner? Dönmez

elbet. Yeter ki sen tez gel Nemrut dağının güzeli.

Öykü yazıyorum teması belli, kahramanı belli. Giriş ve gelişmesi olan öykü, ama sonucu olmayan. Bu öykünün kahramanı sen olunca öyküye bir son bulamıyorum. Başlangıçlara gebe ömrüne nice bahara gülecek gözlerine, bilmeye aşık sana sonuçları yakıştıramıyorum. Senin öyküne bir son bulamıyorum. Bu yüzden sana sonsuz olan diyorum. Sonsuzluk kadar derin bir mazin, sonsuz bir genişlikte kalbin, kim ne derse desin sana yakışmıyor son. Sen yenicek serpilen nadide bir çiçek, körpe bir beden, sonu olmayan ruhsal bir akış. Komiğine gidiyor değil mi? Sonları senden uzak tutma çabalarıma katıla katıla gülüyorsun değil mi? Her maddenin bir sonu

var, her maddenin başka bir şeye dönüş zamanı var öyle mi? Ama bil can Roza, sen gözümüzde maddeyi aşan manasın. Hep varolan, gizil kuytuluklarda kalan bir mana. Dünyanın seyrine akıl sır erdiremeyen, bir delinin ruhundaki enerjisin. Bir çocuğun kaygısız, hükümsüz ve bağımsız edim gücüsün. Bir kadının kıpır kıpır heyecanlarından doğuyorsun her gün. Bir filozofun beyin labirentlerinde sorular topluyorsun. Cevapların çıkartmasını yapıyor, verili gerçekle çarpıyorsun. Kötülükleri binlere bölüp iyiliklere yeni formül buluyorsun.

Kömür gözlü güzel, geçen sene bu vakitlerde yazdığın şiirlere göz gezdiriyor, bir bilinmezliğe yol alıyorum. Ufuk çizgilerinin ötelerinde arıyorum huzur veren

felsefik eğilimlerini. Ve ne çok özlüyorum soylu eylem ve söylemlerini. İnan ki bu ayrılık, bu uzaklık çok şeyi öğretti; uğursuz tüm gidişler dize geldi. Yeter ki sen dön gel. Ölesiye şiir okumanı özledik. Hiç susmadan şarkı söylemeni… Zulanda sakladığın asiliklerini, bilgece gözlerini kısmanı, kızmayı beceremeyen hallerini özledik.

Ah Roza bize gerçeği anlatıp durma, inanmıyoruz gidişlere. Gidişlere inandırmaya çalışma. Ayrılıklara verdiğin isimleri bizimle paylaşma. Bize masallar anlat, içinde gelişlere çok yer veren. Buluşmalar vaat eden. Seni tekrar tekrar görebilme umudu veren öyküler anlat. Anlat ki seni her nesnede görme ihtimalimiz çoğalsın. Şelalenin hışırtısı, uçurumların uğultusu seni söylesin. Yüzünü güneşe

dönen her çiçek gülüşlerini armağan etsin. Işınların koluna takılıp dans etsin. Öyle ki her yerde olmalı. Kayıp olan her şeyi bulunur kılmalısın. Sana dair hiçbir şey saklı kalmamalı. Terk etme fikri taşıyan hiçbir şey yaklaşmasın sana. Tanyeli vakitlerinde cerenler su içmeye geldiğinde bir tırtıl kelebeğe dönüştüğünde, bir kuş yavrusu yumurtasını deldiğinde… Gel.

Bütün gelmeleri, dönüşümleri, yeni doğuşları eteğine topla. Gel.

Yoksa bedeninde kanayan yara oluruz. Vurulduğun yerden her geçtiğimizde kanarız. Gel Suna, bir gerillanın omzuna iliştirilen umut muskası olursun. Hiçbir mekânda duraksamayan rüzgârın ıslığı olursun kulaklarımızda. Cesur bir volkan olursun korku kalelerini yerle bir eden

ruhumuzda. Bu yitirme duygusu neden bırakmıyor peşimizi? Neden bu ayrılıklar kıyımdan geçiriyor düşlerimizi? Gidişin neden bunca azap verir? Daha çok yaşaman gerektiğine olan inanç mı bırakmıyor yakamızı? Ölümün bir son olduğu algısı mı yanıltıp durur bizi? Cevapsız sorular girdabındayız. Bir bilinmezlik sürdürüyor hayatın kendisini. Zamana hükmeden bir yasa vardır belki de. Ama sensiz geçen bir zaman kabullenilmiyor işte. Belki de varlığın güzelleştirirdi mevsimleri.

Can Roza, sen yaşama, yaşam da ne çok yakışırdı sana. Başarı dolu gelecekler tasarlardık senin için kafamızda. Seni bir kere görüp sana bütün güzellikleri layık görmeyen insan var mıdır bu dünyada?

Şiir şair!

İnsanlık erdemlerinden pay alan küçük yazar…

Şu an bir şiirini okşuyor parmaklarım. Böyle diyor yüreğin;

“Deniz mavisidir zelzeleler

Ezgiler esiridir kentler

Sarmaşıklığın karmaşasıdır fikirler

Tan ağaran bir şafak vaktidir

Ayazlı gecede

Gökyüzünde yıldızların demlendi

Nazlı bir ülkenin kızları, erkekleri

Rüyaların en efsunisi

Özgürlüğün tüm renklerini kuşanmış

Sevdanın akan çağlayanıdır

Toroslardan Akdağlarına

Erdemli bir zambak kuşağıdır

Mülteci mekânlarda

Tomurcuklanan”

Güzel insan; o küçük zerre patladıktan, parçalandıktan sonra kıyamet koptu. Her şey kendine yol bulmuş gidiyordu. Patlayan şey zerreydi, ama etkisi büyük…

Her şey kendine yeni isimler bulmaya başladı. İsmine denk bir karakter…

Kimi akmayı seçti, ömür boyu durmaksızın. Kimi esmeyi beğendi, hep misafir hiçbir yerli olmamayı sevdi. Kimi önüne çıkanı küle çevirdi yakarak hissettirdi kendini. Kimi yere çakıldı durgun, sabit. Yetmedi her şeyi kendi hizasına çekmeye çalıştı. Belki de büyük

kavga böyle başlamıştı. Zira her şey birbirine tezattı. Akan durana gülüyordu. Esen yakana kızıyordu. Günlerden bir gün adı ateş olan yakıcı küstü, küllerini savurdu. Kızmaya, küsmeye meyilliydi zaten. Herkes ve her şey o kadar çok üşümüştü ki su ağlayarak; “söz, bir daha seni söndürmeyeceğim diyordu.” Rüzgâr uğuldayarak yalvarıyor; “bir daha üflemeyeceğim sana” diye sesleniyordu. Toprak bilge edasıyla ikna etmeye çalışıyor, ateşe övgüler diziyordu. Sen ki güneşin çocuğusun, gecelerimizin güneşi sensin. Güneş battı mı senin dilin avutur bizi. Nasıl böyle küsersin? Biz sensiz, sen de bizsiz yapamazsın. Toprak öyle anacıl konuşmuştu ki hepsi kendi içinde birbirini bırakmamaya yemin etmişti.

O günden sonra yaşamın hükmünü bu ayrılmaz dört kardeş belirlemiş. Hala da öyleymiş. Bu yüzden güzel Roza, hayata katı, ağır ve sabit şeyler vardır; toprak gibi. Hızlı, sıvı, akışkan şeyler vardır; su gibi. Hayatta göçen, uzaklaşan, ayrılan şeyler vardır; rüzgâr gibi. Yakıcı, yıkıcı şeyler vardır; ateş gibi.

Can derler ki her insan bu dört gerçekten birinin karakterini alırmış. Kendi öz kişiliğine yedirirmiş. Kendine içerlermiş ki yabancı durmasın yaşama. Ancak ulu ruhlar bazı insanları özene bezene yaratırmış. Bu insanlar tanrıçaların soyundan gelirmiş. İşte onlar her dört hakikatten de pay alırmış.

Komageneli güzel, çok düşündüm bu dört kardeşten hangisinin ruhu sana geçmiştir diye. Sonra gördüm ki seni sadece birinde

aramak hata. Meğer sen de tanrıçaların soylu bir torunuymuşsun. En güzel, en biricik kızlarındanmışsın. Bu sebeple o kadar bütünlüklü, erdemli, sade ve soyluydun. Bu yüzden o kadar derin, sakin, kusursuz ve dopdoluydun. Sen topraktın ağır ve olgun. Sen ateştin yakıcı ve gerçek. Sen suydun akışkan, esnek ve serin. Sen havaydın ferah ve serinletici.

Bazı insanların tek kusuru vardır, o da kusursuz olmalarıdır. Belki diyeceksiniz ki bu kusur değil ki? Doğru ama bunca kusura batmış bir dünyada kusursuz olmaya da bir kusur bulunur. İnsandaki bütünlük doğadan kopuşla parçalanmaya başladı. Bu çağın en büyük marifet parçalamaktı. Bütünlük adına hiçbir şey bırakmamıştı. Çok eski insanlar da tıpkı Heval Roza gibi bütünlüklüymüş.

Yaşamsal bütün, olgu ve algılar onlarda ifadeye kavuşurmuş. Toprağın dilini bilirlermiş, suyu dinleyebiliyorlarmış, ateşe taparlarmış, rüzgâr gibi dans ederlermiş. Ama günümüz insanı böyle mi? Ya çok konuşur dinlemeyi bilmez, ya hep dinler konuşmayı bilmez. Ya kendi etrafında dönüp dolanır merkez olur, yüceye tapmayı bilmez, ya hep tapar kendi dansını unutur. Çağın tufanında kanadı kırılmıştır çoğumuzun. Bir parçamız kopmuş, bozunum yaşamışız çoğumuz, bütünlüğümüz zedelenmiştir. Ateş olur kendimizi yakarız. Su olur kendimizde boğuluruz. Toprak olur kendimize gömülürüz. Hava olur rüzgârımızda nefessiz kalırız. Kendini tek bir nesne olmaktan kurtarmak gelmez çoğumuzun aklına. Oysa bütün nesnelerin

öznel ruhunu okumak kadar güzel bir şey var mıdır dünyada? Sanırsam bu çağın en erdemli savaşçıları doğadan kopmamış, parçalanmamış, doğasal ve bütünsel olandır. Hem çoğumuzun kavgası bunun için değil mi? Çok azımız erken yaşta bu öze, asıl olan bu gerçeğe ulaşırız.

Evet, Heval Roza gençti, yeniydi. Ama asla eksik yaşamayı kendisine kabul etmedi, yarım olmayı gururuna yedirmedi. Parçalı olmamayı onur meselesi yapmıştı. Bu yüzden tutarlı, ilkeli, akıllı, bütünlüklü ve azimliydi. Öyle ki çok yönlü ve bağımsız bir kişiliğe sahipti. Yeri geldi çok duygulu bir şairdi, zeki bir yazardı. Disiplinli bir gerillaydı. Erdemli bir militandı. Xwebun karakterine sahip dünyalar güzeli bir kadındı. O birçok işi bir arada yapardı. Hep

türkü mırıldanırdı. İnsanları derin derin süzerdi. Çantasından kitabını eksik etmezdi, defter ve kalemsiz hiç yola düşmezdi. En yenimiz oydu, ama yollarımızın öncüsüydü. Sıradan olmayı beceremezdi. Onun olağanüstü yeteneklerine ise biz alışmıştık. Bu alışma çoğu kez ona da sıradan olmaya çağrı yapsa da, o kanmıyor, gözünü en zor ve güzel olandan alamıyordu. Ona göre bu dağlarda herkes yüce yaşamalıydı. Küçük olana asla tenezzül etmez, büyükten caymazdı. Bir şey derin anlama sahip değilse meyil vermezdi. Anlamı olmayanı eylemezdi. Düşünmeden su bile içmezdi. İsabetsiz tek bir söz bile söylemezdi. Öfkelere kapılmaz, en kızgın zamanlarda bile mantıklı bir cümlesi vardı. Kolay ağlamaz, yersiz gülmezdi. Onun yanında

hatayla yaşamak utanç verirdi insana. O başarı getiren her şeye aşıktı. Hiç abartısız onda kusur bulmak zordu.

Kara gözlü bu Semsur kızı canlanınca gözümde, hemen Beritan ve Zilan arkadaşlar gelir aklıma. Kısa zamanda tarihe iz bırakan bu kahraman kadınlara benziyordu Heval Roza. 2 yıllık bir gerillaydı ama sayısız eyleme katılmıştı. Omzunda öyle ağır bir yük hissediyordu ki “Devrim günceldir” sözü dilinden düşmüyordu.

“Eğer biz Önderliği esaretten kurtarmaz ve hak ettiği özgürlüğü sağlayamazsak tarihi bizi lanetleyecektir” diyor ve “Önderlik hepimize özgür olmayı öğretti, biz ise onu koruyamadığımız için O esir düştü. Bunu büyük bir yazıklık duygusuyla, esefle karşılıyorum. Bizler halk olarak, ulus olarak

günah işledik. Günahımızın bedelini ölüm pahasına da olsa ödeyeceğiz. Heval, Önderliğin bunca yıldır İmralı'da olması suçtur suç. Önderliği mutlaka oradan çıkartmalıyız" sözleri kulağımdan hiç çıkmıyor. Yaşlarla dolup taşan o gece zifirisi gözleri gitmiyor gözlerimin önünden. Kendimi her unuttuğumda o beni sarsıp kendime getiriyor. İnanç mabedim Roza, yaşı küçük, amacı büyük gerilla! Geleceğini ölesiye merak ettiğim, büyük başarılarını sabırsızlıkla beklediğim can yoldaşım!

2 yıldır beraberdik. Güya onun komutanıydım. Ama esasta onun bir komutana ihtiyacı yoktu. Ama benim gibi komutanlar onun gibi şervanlar olmadan bir hiçti. Gerçek anlamda o hem kendinin hem de benim komutanımdı. O beni biraz

sevmişti, ben ise ona hayrandım. Genel geçer ezbere göre şervanlar bağlanırdı komutanlarına, oysa ben bağlanmıştım o güzel ruhlu şervanıma. Birbirimizin saçını çok taradık, zor zamanlarda birbirimizi çok aradık. O genelde Xizir gibi yetişir, nefes aldırırdı. Ben ise ağır aksak ilerler, gerçeği zar zor idrak ederdim. O bu çağın insanı değil, efsanelerin kızıydı. Günlüğünü “Özgür Kadın’a” diye yazardı. Kim bilir tahayyül ettiğine ya da bizzatına yazardı belki de.

Özgürlüksüz nefes alamazdı, bu yüzden özgürlüğü şiirsiz bırakmazdı…

“Özgürlük

Ah sen özgürlük

Uçmak gibi sen özgürlük
Koklamak gibi temiz bir gülü
Gül güzelliği misali özgürlük

Zorluğun ardındasın
Kavgaların çakışmasındasın
Savaşların barışında
Yaşamın anlamında mı?

Ya da Önderliğin dediği gibi
Evrenin amacında mısın?
Neredesin ha özgürlük?
Sana adıyorum geleceğimi
Donatırsın ha özgürlük
Özgürlük fark

ve hissedilir”

Evet can kız, özgürlük fark edilir, hissedilir, yakalanmaz, yaşanır. Çoğumuz fark ve hissetmekten uzak, özgürlüğü yakalamaktan bahsederiz. Oysa özgürlük karakteri gereği esir düşmez, yakalanırsa özgür olmaz. Çoğumuz peşine düşmeyiz. Kapımızı açık bırakır, bir gün belki gelir diye bekleriz. Pekâlâ, kapı açıksa özgürlüğün zıddı kölelik de dadanabilir içeri. Dediğin gibi can, zorluğun ardındadır, o kavganın ardında. Özgürlük peşinden koşmamızı, yorulmamızı, düşüp dizimizi kanatmamızı ister bizden. Tıpkı sen gibi ona adanmamızı ister bizden. Ama sanırsam onun dilini en iyi anlayanlardansın. Bu hilkat garibesi çağda özgürlükle kolay arkadaş olunmuyor. Bu zahmete katlananlar yolların en ateşlisinden

geçiyor, en yüksek dağları aşıyor. Yıldızları yoldaş biliyor. Ufuk çizgisini ulaşılır sayıyor. Çarmıha gerilmeyi göze alıyor. “Ateşlerde yanmaya bedel” diyor. Tıpkı sen gibi Roza!

Ve gerçekten bunun için tarihsel bir bilinç gerekiyor. Kafa patlatmayı istiyor. İşte Heval Roza bunu yapıyordu. Tarihte geçen bütün kadınların ruhunu okuyordu. O bir Roza Luxemburg hayranıydı. Hypatya’nın ikiziydi, Zilan’ın ardılıydı. Önderliği müthiş ve nefes nefese takip ederdi. Gözümüzden kaçan bazı cümleleri tekrar tekrar okurdu. 2 yıl içinde okumadığı çok az örgüt belgesi kalmıştı. Okuduklarını hem uygulayan, hem de dayatan sayılı arkadaşlardandı. Bu yüzden saygındı. Hiçbir şeyi anlamadan pratiğine girişmezdi. 2010-2011 kışında bütün günümüz eğitimle geçmesine rağmen

o diğer zamanlarını 50’ye yakın kitap bitirerek geçirdi. Bazen kitabı yüzüne örter dalardı. Biz uyudu sanır, kitabı yüzünden kaldırırdık. Yelpazeyi andıran kirpiklerini kaldırıp gülümserdi. Kitabını alır göğsüne bastırırdı. Bir keresinde aynı sahneyle karşılaşmıştım. O da aynı şeyleri tekrarlamıştı.

- Heval Roza bu uyku biçimine ne derler biliyor musun?

- Hayır, ne derlermiş?

- Aydın uykusu derler. Yani sen Rewşenbîr oluyorsun.

- Hayır, kabul etmiyorum. Buna iç yoğunlaşma demeleri lazım. Ve ben de Rewşenbîr değil, Rewşenbeşim.

- Ayyy, arkadaşın düzeyini düşürmüşüz.

- Evet, arkadaş filozof olacak, deyip gülmüştü. Kollarını açıp manganın içinde fır dönüyor, “ben güneş batmayan ülkeyim, ben güneş batmayan ülkeyim” deyip duruyordu. “Ya bayan bilmiş, bayan akıl, kendine sevdalı, narsisyus, hey Mevlana başın dönmüyor mu?” sesleri havada uçuşuyor, o ise kimseyi duymuyordu. Sanki transa geçmiş gibiydi. Biraz sonra deli divaneler çoğalmış, kampın yarısı el ele tutuşarak, Roza arkadaşın kendine has, güneş batmayan ülke dansına katılmışlardı. Sürükleyiciydi, tıpkı rüzgârın annesi hava gibi. Etkileyiciydi, ateş gibi. İkna ediciydi, tıpkı toprak gibi. Akıcıydı su gibi.

En dinlendirici sakin müzikler ve en radikal, ruh sarsan marşlar severdi. “Sarı harman tozuyla, toprağın kokusuyla, ülke olup gir

koynuma” ve Şehit Hogir Pêt arkadaşın “Li Vietnam, li Kuba, Angola, em agirin, alev in û pêtin” türkü ve marşları gibi…

İki zıt, ama gerekli iki zıt. Yoksa Roza öylesine bir şeyler yapmazdı. Gerekçeleri vardı, hem de güçlü gerekçeleri olmalıydı. O bu marşı söyleyince bütün kampı ayağa kaldırır, herkes ona eşlik ederdi. Marşı toplumsal söylerdi, sakin türküsünü ise bireysel en çok sevdiği şiir ise çok uzundu. Aklımda kalan ise sadece birkaç mısra;

“Ve aşkını şaşırmış bir tanrı

Çoğalan sızısıyla mutlu bir yara

Öyle misin mavi gözlü

Sarı saçlı yoldaşım

Öyle bıraktığım gibi misin hala

Gerçeği yakmada usta mısın

Yoksa çıkarak mı yanar ateşinde

Saçlarıma dolanan aydınlığımsın

Somutlaştıramadığım tek imgemsin şiirde

Anlattıkça eksilen tek anlam” diye uzuyordu şiir. Ben bütününü Heval Roza’dan dinlemiş, ancak bu kadarını aklımda tutabilmişim. Bilinir çoğumuz yetmeyiz şarkıya, şiire. Şarkı ve şiir için de engin bir yürek gerekir.

Biz Heval Roza ile 1 yıl kadar bir süre kaldıktan sonra bir gün aklıma hangi bölümü okuduğunu sormak geldi;

“Sahi Heval Roza sen hangi bölümü okumuştun?” dedim. İçimden de ya tarih ya edebiyat ya da konservatuar diye geçiriyordum. Karşımda bu soruya aşina, sakin duran Heval Roza, belli ki bu soruya çok tabi tutulmuştu. Bana “ben ilkokul

okudum” dedi. Benimle kafa buluyor sanmıştım. Birkaç ay sonra siciline baktığımda orada da öyle yazıyordu. Şaşırmıştım, bu genç yaşta -o zaman 1 yıllık savaşçıydı, çok okumamıştı da- bu kadar birikimi nereden edinmişti? Nasıl bu kadar güzel ve derinlikli yazabiliyordu? Nasıl bu kadar cesur, pürüzsüz, kendine güvenli ve gür okuyabiliyordu? Her şeyden öte bu kadar erkenden nasıl bu kadar ideolojik bilince ulaşmış, stratejik ve taktik esasları o kadar net ve rahat tartışıyordu. Önderliğin diline o kadar çabuk alışmış, anlamakta o kadar titizdi ki, insanın şaşırmaması mümkün değildi. Kadın ölçülerinde bir gün yalpalandığını göremezdiniz. Tavır ve ilkelerinden bir taviz verdiğine tanık olamazdınız. Ona asla aşırıya kaçan bir espri

yapamazdınız. Hayatı ciddiye almayanlara yaklaşmazdı. Her şeyle mesafesini o belirlerdi. Yapay sınırlar çizmezdi. Ama herkes istediği şekilde ona yaklaşamazdı. Ona yakın durmak için kendini bilmek gerekirdi. Gelişimine, zamanına o kadar önem verirdi ki bazen verili olandan soyutlardı kendini.

Bir gün yine kitap okumaya dalmıştı. Arkadaşlar üç kez onu çağırmıştı, ama o duymamıştı. Birazdan mecbur çaydanlığımızı almış, biz onun yanına gitmiştik. Ağustos sıcağında sığındığımız gölgede hepimiz uykuya dalmıştık, uyandık bizim Roza hala okuyor. Benim başucumdaki günlüğümü de almıştı. Günlüğümü onun yanında görünce “birêz inisiyatifli günlüğüm yanında ne yapıyor?”

dedim. O da bana; “al millete iyilik de yaramıyor” dedi. Defteri karıştırdım, baktım ki küçük bir şiir yazmış.

“Ve her kalabalıkta beni arar gözlerin

Oysa binlercesi var

Sana bir sır vereyim

Yoldaşça bir sır ama

O sistemde aşklar bitiyor

Sevgiler çürüyor

Sevdalar kahpeleşiyor”

Bu şiirinde ne demek istediğini ancak şehit düştükten sonra anladım ve çıkardığım anlamı tuz yapıp yarama bastım.

Şirin Komageneli sen zaten anlamını biliyorsun, ben ise yeni yeni çözüyor ta içime gömüyorum. Bir deniz incisi gibi,

siyaya düşen bir taş gibi. O gerçekten sahici bir yoldaştı. Her koşulda radikal ruhuna yaslanabilecek bir arkadaştı. Dürüst, çıkarsız, yolların yol-daşı. Cehennem yangınlarında bile sırtını verebileceğin, arka-daş. Devrim zamanlarının his ve duygularını paylaşabileceğin duygu-daş. O mükemmel bir gerillaydı. Eline aldığı bütün silahları ustaca kullanırdı. B7'sinden, BKC'sinden hedef kurtulmazdı. Karnas'ı ona ders verenden daha iyi kullanırdı. Kleşi taşımazdı, ama eline aldı mı 12'den vururdu. Herkesi şaşkına uğratır, askeri eğitimde birinci çıkardı. Kendine güveni sarsılmazdı. O zayıflıktan, başarısızlıktan nefret ederdi.

- Roza Heval kutlarım, bütün birincilikleri almışsın yine.

- Keşke görseydin, erkek arkadaşlar içten içe bana kızdı.

- Sen ne yaptın? Kesin burnunu havalara kaldırmışsındır?

Gülerek; “biraz” dedi ve sonra devam etti; “Aslında içimden çok gülmek geliyordu, ama dimdik durup arkadaşları seyrettim. Yüzleri asıktı. Eğitim biter bitmez mangaya kaçtım. Yoksa durumum iyi olmazdı” deyip gülüyordu. Daha sonra ben ona;

- Senin üzerine bir not gelmiş, komisyon arkadaşlara epey güven vermişsin.

- Ne demişler? Ne demişler yaaa?

- Ne diyecekler, bol bol seni övmüşler. Pratikte özellikle karnas ve diğer silahları kullanabileceğini söylemişler.

- Ben aslında sabotajda uzmanlaşmak istiyorum. Bir de ben potansiyelime güveniyorum. Vasıfsız bir gerilla da olmak istemiyorum. Sahi benim Özel kuvvet önerimi tartıştınız mı?

- Evet, Heval Ruken gelirse onunla da tartışırsın. Kurum seni sormuş, sicilini istemiş. Ama sonra haber vereceklerini söylemişler. Ama biz sonbahara kadar kalmanı istiyoruz. Ama arkadaşlar seni çağırırsa ve sen gitmek istersen bir şey diyemeyiz.

“Aslında ben de pratiğin sonunda gitmeyi düşünmüştüm. Devrimci halk savaşına katılmak istiyorum. Ama diğer yandan kendimi eğitip fedaileşmek de istiyorum. Bir yandan 4. dönem stratejik hamlesi, bir yandan hayallerim” deyip derinlere gitmişti.

“Sende istek bitmezse, istediğin hayali gerçeğe dönüştürebilecek güçtesin” deyip esmer yüzüne düşen bir tutam saçını kulaklarının arkasına iliştirmiştim. Bu uyum abidesi, büyük hayallerin militanı arkadaş 2 yılda çoğumuzun 10 yılda karşılaşamadıklarıyla karşılaşmış, her anlamda müthiş direnmiş, büyük savaşmıştı. Bir kadın olarak asla yücelikten vazgeçmeme sözü ile yaşamış, kendini bütünlüklü ve güçlü kılmayı bilmişti. Onu gören, onunla yaşayan her kimse ona normal yaklaşamazdı. 2 yıllık gerilla olana zor inanırdı. O gelip yurdunu bulmuştu. Zagrosların eteğinde, Tanrıçaların memleketine gelmişti. Buralar ona yakışıyordu. Sanki bir özgürlük destanı için yaratılmıştı. Üç deftere 2 yıllık gerilla

ömrünü sığdırmıştı. Son defteri yarıda kaldı. Yazdığı onlarca şiir mücadelemizin pusulası olarak, erdemli kişiliği de rehberimiz olarak kaldı.

O küçük bir filozoftu….

“Devrim yıldızı gibi parlayabilmelisiniz.”

“Özgür insanın doğasının en temel özelliği, tarihini seçebilmesi

ve tarihle yaşayabilmesidir”

Önder APO

Şehit Roza’nın Yüreğinden…

Yaşam yürekte gizlidir ve bu yüzden insanların yüreği çok değerlidir.

??

Serbesti Özgürlük

Tüm kalıplardan, dogmalardan ırak
Tıpkı enerjinin esnek akışkanlığı gibi
Tüm alınan soluklara tahammüllü
Kuarklara uzanan sırlı yaşam timsali
Bütün yalnızlıklara bir yoldaş
Her şeyin özgün varoluşu misali
Evrenin özünde varolan
Hakikatin insanda buluştuğu aşk
Tüm ihanetlerden uzak
Evrenin toplumsal sözleşmesi gibi
Bir ağacın gölgesinde yasaklarda ishak
Bir meltemin yanaklarını okşayışı timsali
Yeni doğan bir çocuğun

Kar beyazlığındaki

Duru yüreği misali

Sınırların ötesine taşınan

Aşkın panayırında

Bilincin farkındalığa eriştiği

Doğa şelalesinin taşmasındaki

Serbesti özgürlük güvercini

İmralı kayalarında şimdi

□□

Deniz Ve Dağlar

Sen denizlerde

Biz dağlarda

Sen denizler ortasında bir ada

Sen engin umutların denizi

Biz inancın kadim dağları

Sen esaretin özgürlüğü

Biz özgürlüğün esareti

Sen hakikat dalgaları

Biz anlam taşları

Sen barış suları

Biz onur toprakları

Sen bilincin damlası

Biz direncin kayaları

Sen İştar'ın oğlu

Biz Zerdüşt'ün kızları

Sen güvercinler ülkesi mekânında

Biz kartallar diyarında

Sen hakikat ve yalnızlık

Biz kalabalık ve arayış

Sen masmavi özgürlük

Biz gri bir matem

Sen güneş gökyüzünde

Biz ateş yeryüzünde

Sen uçurtma

Biz koşan çocuk

Sen yol

Biz yolculuk

Sen bin yılların deryası

Biz zerre kumsalı

Sen insanlık varlığı

Biz özgürlük aşkı

Sen zamanda anıt

Biz uzamda kanıt

Sen Önder ve kavga

Biz gerilla ve savaş

Sen en uzak

Biz en yakın

Sen PKK

Biz HPG

Sen özgürlüğe sonsuzluk

Biz ezeli ebediyet

Sen esaret ve soyluluk

Biz devrim ve sınırsızlık

Senin umudun deniz

Bizim inancımız dağ gibidir

□□

Toroslardan Zagroslara uzanan dünya, insaniyetin doğduğu yer Mezopotamya. Yukarı Mezopotamya’nın verimli toprakları Torosların eteklerinde uzanıp giden köylerin, Fırat’a yakın bir mekândır doğduğum yer. Gün batımının müthiş olduğu Nemrut dağlarının Komagene krallığında harmanlanmış geçmişim. İskender’in doğu-batı sentezinin belki de ilk bileşkesidir genlerimiz. Yarı dağ, yarı ovalık. Güneybatının tipik bir kızıyım asimilasyon deryasında. Ahlaki ve politik toplumun can çekiştiği koşullarda büyüdüm, tarih tutanağında. Bu yüzden yüreğimde kırıntıları olan bir vicdanım var. Amanoslar,

Nurhak, Bêzar, Fırat, toprak, başak, emek, sevgi, güzellik…

İnsanlığın hem cinsini soysuzlaştırdığı bir zaman ve mekânda soyluluğa dair bir gökyüzü yaratmanın sembolü olmak istiyorum.

□□

“Özgürlük ve bağımsızlık günlerimizi geliştirinceye kadar yaşlanmayı asla kabul etmeyeceğiz”

“Özgür olan aşk zafer bağlantısında istediğine ulaşandır”

Önder APO

Kod adı: Agit Rojhilat

Adı soyadı: Rahim Yusufî

Doğum tarihi: 1989

Doğum yeri: Xoyê

Ada adı: Sitî

Baba adı: Muhammed

Katılım tarihi: 2005

Görevi: Takım Komutanı

Şahadet yeri ve tarihi: Çelê'de asayiş karakol saldırısında 19 Ekim/2011

Agit, seni Çukurca'nın hangi gözü yaşlı çocuğuna anlatmalı. Acep hangisi cesur ustalarının demlediği kavgada örs ve çekiçle dövülmeli. Hangisi çelik kıvamına ulaşıp yüreğini kor ateşlere dönüştürmeli. Senden sonra kaç kişi doğdu, kaçının ismi Agit oldu. Kaç ana ninni diye seni fısıldadı beşiklere? Kaç bebeye masal oldun?

Agit, çığlığı içinde saklıdır onun. Masum zamanların korkmaz yüreği. Saf ruhlardan damıtılan kahraman. Sen erdemli, onur andı içen yiğit ardıl…

□□

Arınmış Ardıla

İkonlar gördük
Ruhu göçlerde
Sürgünde anlamı
Ritüelin tersi azabında
Bağ bozumu havalarda
Çarçabuk unutulur bu şatafatlar
Tuvaller vardır
Pogromdan arta kalan
Kan kızılı şarap doldurur kadehleri
Huşuya çağırır
Donmuş resimler
O mıhlanmış tarih çağrısı
Kıyan bir sabitlikte

Terk edeni çok

Oysa taşkın dereler boyu

Akıyor deli dolu ruhun

Yıldızları özendiren ışıltılı gözlerin

Ne terk eden

Ne terk edilen

Filiz kıpırtısı canlanan

Hiçbir tuvale sığmayan

Toprak kokusu sadeliğin

□□

Dağlı Çocuğa

Sana değil, başka bir Agit'e ağıtlar yakılmış geçmiş zamanlarda. Başka Agitlere şiirler yazılmış geçmişlerde. Bilinmezdi ki kaşlarını çatmış tarihin burunmuş alnına bir öpücük de sen konduracaksın. Kim bilebilirdi ki bütün Agitlerin tezahürü olup körpe bedeninle kocamış bir destanın en nazenin neferi olacaksın. Yıllar geçti Agit, hiç eskimeyen Agitlerin öyküsüne kendi öykünü de kattın. Kadirşinas bir gurur ile büyük komutan Agit'e layık bir şeref ile, yoldaşlarının başını arşa değdiren bir övünç ezgisiyle. Zalime baş eğemeyen, sevdalara mekânlık eden büyük yürek ile.

Bil Agit, sana yazılıp yazılmaması önemli değil. Ama seni anlatır çoğu şiir, türküler seni söyler. Ta eski demden beri varolan

yeni öykünün kahramanı sensin. Dağlı çocukların baş eğmeyen gururusun sen.

Dilê min bîra ji agire

Vêdikeve bi evîne

Wek axa welatê min

Û rih dide canê min

Lê çima sar dibe laşê te

Wek hesrek çave mîn

Wek berfa Zagrosan

Dur neçe heval

Na na tu dur neçe

Weke çavan loo

Zanim xew şîrîne

Lê rabe

Nobedariya man û nemaneyê rabe

Roj derdikeve

Wayê binêr berbangê avêt dîsa

Agir li çiya pêdikeve

Wayê bibîhîse dengê ava ku diherike

Dengê dilê dihelê

Dengê dilê ku dihele

Zanim, belkî tu jî zanî

Her bihar xwe ji nu va dixemilîne

Li Zap, Çukurca, Colemerg û Xakurk

Niha serî rake

Çawan wekê û biqîre

Wek stranek azadiyê

Heyyy Agit Agit

Bazên çiyayê Colemerg

Dur neçe heval

Na na ti dur neçe

Ji xwe her behnekî de hezar car dişewite cîger

Wayê biner, rehevalên te bablekanê dileyîzin

Û zanibe li benda tenê niha

Dema serkeftineye niha

Rabe rabe…

□□

Çok katliam görmüştüm. Çok ölüm gördü bu gözler. Çok çukur kazdı bu eller, en güzelinden insan tohumu yoldaşlar gömmek için. Ama sen bir başka ateştin. Yüreği yangından bir ummana dönüştüren. Henüz

küçüktün, büyüyecektin. Hiçbir günaha meyil vermeyen çocuk yüreğin neden böyle acele etti. Seni kıskanan hangi melekler elinden tutup götürdü aramızdan. Niye gittin Agit? Daha ne yaman yollar beklerdi seni? Ve sen nice dağlar aşmaya meyilliydin. Daha çok alnının teri damlayacaktı yollara. Sözcüklerin bitiminin yanı başında. Dağın konuşan diliydin sen. Dağın çocukları neden böyledir Agit? Hiç vedalaşmadan giderler. Ölüm olsa ucunda caymazlar yollarından. Herkes titrer, ürperir ölüm karşısında, onlar gülümser ölüme. Ölüm ise bir tek dağın çocuklarından korkar. Sanır ki ifşa olmuş sırrı, sanır ki artık bir bilinmezlik değil. Yoksa niye gülsündü bu çocuklar ona?

Ölüm herkese bir pusu kurardı. Bir apansızlıkta yakalardı diğer insanları.

Ölümün kokusunu alan herkes kaçardı. Oysa dağlı çocuklar üstüne üstüne yürürlerdi ölümün. Bazen saklanırdı dağlılardan ölüm. Bu pusulasını şaşırmayan yolcuların onu avlamaya geldiğini düşünürdü. Yolcuların geçişini izlerdi ve türküyle, kahkahayla geçerdi yolcular. Yolcuların türkülerinde ölüme “gülüm” diye seslendiklerini duyunca, baştan ayağa titrerdi ölüm. Acep ona aşık mı olmuştu bu dağlılar? Kendi sırrını çözmekten mahrum, ölümün sırlarına yeni sırlarına ekleniyordu böylece. Karar verdi ölüm, bu kez kaçmayacak, saklanmayacaktı. Ta ki bir gece vakti bir karakol köşesinde pusuya yatan ölümün bir çift parlayan göz görmesine, gülümseyen bir simanın ona doğru koşar adım gelmesine kadar sürdü bu hikâye.

Gelen onlardandı, dağlı çocuklardan. O ölüme türkü söyleyen yolculardan… O zaman meydana çıkmalıydı ölüm. Bu ona koşar adım gelen simanın güzelliğine yakışık almazdı pusu. Ürkek çıktı köşesinden, ayan beyan ağlayarak kucaklayacaktı bu dağlı çocuğu. Ne olacağı bilinmez, bir anda ölüm gözlerini yumdu. Artık kendisi de gerçeğe söz geçiremiyordu. Dur dese dinlemeyecekti yolcu. Kaçsa peşinden gelecekti. Zira o kadar dağ aşıp gelmişti. Olduğu yerde durdu ölüm. Rüzgârda savrulur gibi bir sarsıntı yaşadı. Bir şeyler dokunmuştu ona. İçine bir sıcaklığın yayıldığını, birinin ona sarıldığını hissetti. Yumulmuş gözlerini hafifçe araladı. Sinesinin ıslandığını fark etti. Gözlerini iyice açtığında kucağında o masum yüzü, ışıl ışıl gözlü dağlıyı gördü. Kucak kucağa yere

uzandılar. İkisinin de sinesi yaralı. Boylu boyunca uzanmış dağlının gülümsediğini gören ölümün de dudakları aralandı. Isındı çehresi, hani ölüm hep soğuktu? Öyle değil, sonradan anlaşıldı ki her dağlı zamanı geldiğinde ölümüne sıkıca sarılır, ısıtır ölümü de.

Ve görüldü ki her dağlı ölümünü de öldürüyordu kendisiyle. Savaşçının yara aldığı yerden yara alıyordu ölüm de. Bilinir ki artık ne ölüm kaçar dağlılardan ne de dağlılar kaçar ölümden. Denir ki onlar birbirine aşinadır. Birbirlerinin yüzlerini özleyecek kadar uzaklaşmazlar birbirlerinden. Ölüm her seferinde saçlarına yolan bir pişmanlık yaşasa da, her defasında kendine ihanet, kendine lanetler okusa da, vazgeçemiyor dağlı çocukların çaldığı

ıslıkların peşinden gitmekte. Hem o gitmiyordu ki birileri çağırıyordu onu. Böylece günahını ikiye böler, paylaşırdı günahını ölüm. Ama hiç sormazdı neden bu zulüm? Şimdiye dek kimse ona koşarak gitmemişti. Demek ki hiçbir soruya yer bırakılmayacak denli sevilmiyordu, ya da öyle sanılıyordu ölüm.

İşte böyle bir havada tanıştı Agit ile ölüm. Artık her dağlıyla ölüm ölür, tek mirası utanç olarak, kendinden utanarak. Berrak bir simada kaybolarak.

Can yoldaş Agit, ne yazayım sana? Sonra düşünüyorum da seni yazmak için hiç tanımaya bile gerek yok. Bir tebessümüne tanık olmak, gözlerinin masum derinliğine dalmak yeter seni anlamak ve anlatmak için. Benim asıl anlatamadığım sen değil, senden

sonra yaşadıklarımızdır. Demem odur ki güzel yoldaş, senle beraber gittiğimiz yolu sensiz döndük. Senden sonra yüreği sineden söküp alan bir katliam gördük. Geliyê Tiyarê'ye gömdük bize yoldaş olan yürekleri. Ve bir bilsen ne çok özendi sana canlar. Pîrê'yi duymadın, görmedin paramparça canların yiğit meydanını. Ve bilmiyorsun vampirlerin mahşerini. Bu yüzden şanslı gördük seni. Çünkü sen, gönlünce dövüşmüştün. Bayrağı diktikten sonra ölümle gülüşmüştün. Apansız bir vahşetin tanığı değil, bin yılların katili, sanıkların adil yargıcıydın. Yüreği duru ırmak olan dağlı çocuk bilmem ki senden sonraki ölümleri nasıl anlatmalı?

Yaşananlara ne isim verilmeli? Bizde henüz bir ifadesi yok. İçimizde yaşanan bu ateşe

bir ad veremedik. Bu kış hep baharı bekledik. Hayatımızın bitmeyen kışını yaşadık. Cilo'nun gözleri hep dolu doluydu. Bazen ağladı, bazen sise boğdu her şeyi. Fırtınaların uğultusu kapımıza dayandı. Dağların çoğu kefen giydi. Masallarımızın çoğu kışın uzun gecelerinde bizi terk etti. Gerçek, kar beyazının ortasında gri bir hummaydı. Genç ve onurlu komutan, senin genç bir şervanın vardı ya; 1996 doğumlu Herekol! İsmini değiştirdi, yeni ismi Agit. Ama bilesin hiçbirimiz Agit diyemiyoruz ona. O da kızıyor ha bire bize. "Heval Herekol" diye yüksek sesle çağırıyoruz ilk başta. Kızıp sesimize ses vermeyince bu kez derin bir iç çekerek kısık bir sesle yeniden seslenip meramımızı anlatıyoruz. Biraz buruk, biraz gurur ile. Herekol ismini Agit yaptığından

beri biraz daha büyümüş, çocukluğunu ertelemiş olgun demlerden geçmiş ve bütün arkadaşlar seni çok özlemiş. Ezda hala çatkapı çıkıp geleceğini düşünüyor. Çekdar senin ismin anılınca bir başka dünyaya göçüyor. Adil son anlarını anlattıkça duygu seline kapılıp gidiyor. Ekin ve Zinar'in "dur neçe Heval" stranını dinleyip duruyor. Lokman hep susuyor içinde intikamlar biriktirerek. Senin silahın Baran'ın yanında ve şimdi o senin mekanında. Ve daha nicesi böyle.

Biliyor musun senin hep takıldığın Serhat'ı İstanbul'a taşıdığını iddia ettiğin Heval Bager sana şiirle yazdı. Kısaca canciğer yoldaş senden sonra çok şey değişti. Öğrenemediğin birçok haber geçti hayatımızdan. Ama geçmedi acısı

yaşananların ve ölümlerin. Koşar adım beraber gittiğimiz eylemden dönerken, seni o kör karakolda bırakışımıza alışamadan daha neler gördü gözlerimiz? Pîrê'nin gözlerine mil çekildi. Bilesin o hiçbir şeyi eskisi gibi görmüyor artık. Bak Bager ne yazmış sana:

??

Yürü toprağıma halkımın asi çocuğu
Anıtların kurulsun yüreğine gerillanın
Yürü ki anlamına kavuşsun yaşamımız
Yürü ki
görsünler yufka yürekli gerillanın
inanç savaşımını

Zifiriliği kaybolduğunda gecenin

Mutlu kalksın halkımız

Vaat edilen umutları koynunda taşısın çocuklar

Hayallerine perde sinmesin

Genç kızların ve kadınların

Yürü halkımın asi çocuğu

Baharlara açan gül ol

Toprağın bağrında

Rengi ol en güzel mevsimin

Gürül gürül sular aksın yatağına

Yatağında can bulsun senin

Yürü asi çocuk

Yüreğin mızrak olsun sana

Yüreğimiz kalkan

Evet Agit

Hayıflanır artık

Ardında bıraktığın sınırlar

Hayıflanır artık

Ezip geçtiğin barikatlar

Heybende besleriz umutlarımızı

Aşk tadında

Çocuk mutluluğunda

Anıların törpülenmeyen hatıralarıdır

Artık yüreklerimizde

Bak görüyor musun Agit

Çukurca secdededir artık huzurunda

Anaların dilinden düşmeyen zılgıtsın artık

Artık onurlu bir tarihsin sen

Pimi çekilmiş bir karakolda

Bager Ararat

□□

Evet, Agit Heval her şey koşar adım pimi çekilmiş bir karakolda bitmiyor, tarih oluyor gitmeler. Tıpkı sen... Arkada bıraktıkların gururlu bir tebessüm gibi duruyor. Pîrê öncesi bütün anımsamalarda sen varsın. Bu anlamda hayat ikiye bölünmüştür belleğimizde; Pîrê öncesi ve sonrası. Öncesi kahramanca öyküler yaratan hakikat algısında buluşmuş yoldaşlar toplamı. Sonrası insanlıktan nasiplenmemiş vahşi bir napalım düzeneği. Kalleşçe bir katliam sahnesi. Gencecik bedenlerin maruz kaldığı

Hiroşima tekerrürü. Onların en son gözyaşı senin için akmıştı. Diren, Zilan, Garzan, Sipan sen ve Zinar için ağlamıştı. Viyan, Serdar için yanmıştı sineleri.

Biliyor musun biz daha Çelê'deyken, eylem yeni bitmişken bir araya geldik. Şehit Sipan seni aramızda görmeyince yönünü tekrar Çelê'ye verip gitti. Sensiz oradan çıkmamaya yemin eder gibi. Arkadaşlar onu zorla çekiştirip getirdi. Hayatın uğur getiren yanı bizi terk etti senden sonra. Uğursuzluk diz boyu bulaşmıştı yollarımıza. Yüzü sedef aynası olan arkadaşım, Şehit Sidar der ki "bir savaşçı savaşta ölmeli." Sen savaşta yendin ölümü. Bir karakolda öldürdün ölümü. Şimdi orada genç ve cesur bir komutanın ruhu korkulu bir rüya.

Güzel gerilla, Heval Bager güzel anlatmış seni. Senle yaşadığımız anıların törpülenmez olduğunu anlatmış. Öyledir öyle olmasına da, hangisini anlatmalı? Hangisini yazmalı? Hiçbir kötülük düşünmeyen temiz ruhunu nasıl ifadeye kavuşturmalı? Sözcüklerin seni anlatamadığı bir sancıdayız. Bütün kelimelerin gözü yolda, geleceğini aynı gülümsemeyle yorgun omzundan çantanı indireceğini, işlemeli kefyenle terini sileceğini bekliyor cümleler. Yazılar gitmeni değil, gelmeni nakşetmek istiyor. Gidişine inanmayan bir inanç biçimi mürekkebe direnip duruyor. Gözlerine inci tanesi yerleşmiş yoldaş, sana bir haber daha vereyim; silahını alan Baran arkadaş var ya, yaraları iyileşti. Tedavisinden sonra

yüreğinin volkanıyla elinde senin silahınla ölümü öldürdüğün o topraklarda şimdi.

Bir bilsen Agit analar senin geri gelmediğini görünce nasıl feryat etti? Kara gözüne, boyuna posuna ağıtlar yaktı analar: “Oy havar oy kanî Agitê me yê çawreş çima nehat? We li kur hişt?” deyip uzun hiç bitmeyen bir gecenin ruhuna dokunur gibi ağıtlar yaktılar. Senin ananın yerine de ıslattılar kuru toprağı. Zerdüşti bir ateşe damladı gözyaşları. Ve biz hep sustuk. Onlar ağladı, biz yüreğimizi bir taşın sabitliğine işleyip onları seyre durduk gırtlağımızda düğüm düğüm bir çığlık ile. Diyecek sözümüz yoktu. Dün yaşanan bugün tarih oluyordu ve özgürlüğün bedeli için gözyaşlarımız değil, canımız damlıyordu.

Agit, küçük yaşta Doğu Kürdistan'ın Xoyê şehrinden dağlara geldi. Henüz çocuk yaşta gerilla oldu. Dağlarda büyüdü. 7 yıllık gerilla pratiğini Geliyê Zap'ta geçirdi. Onlarca yoldaşının şahadetine tanık oldu. Kemal, Sıla, Hedar, Cudi, Beritan, Dilgeş, Zilan, Levent ve daha onlarca güzel yoldaşın yadigârı olarak güzel yaşadı. Yöre halkı ona şehitlerin emaneti gibi bakardı. Agit diyince herkesin gözleri parlardı. Halk ona tapardı. Şehitlerin toprağında bir çatışmada yaralandı. Hızla iyileşip tekrar çalışmaya koyuldu. Zira ondan daha iyi çalışma yürütecek kimse yoktu. Çünkü o Çukurca dağlarının çocuğuydu. Samura'yı avuç içi sayardı, delidolu bir gerillaydı. Sonsuz ormanlara dalardı. En ufak bir hışırtıda ve tehlikenin yaklaştığı anlarda öne atlardı.

Onca güzelliği ruhuna katmış, cesur, gözüpek bir komutandı. O hiç kimsenin yüreğini acıtamazdı. Yoldaşları onun saf, çocuksu, mütevazı, fedakâr, espritüel, olgun ve masum kişiliğini her koşulda arardı. O her haliyle güzel kalabilen, günahsız bir dağ çocuğuydu. Dağların ve doğanın özene bezene yarattığı, büyüttüğü, güzelleştirmenin en soylu payelerini armağan ettiği istisnai bir insandı.

Agit maneviyatın yüceleştirdiği Apocu bir militan olarak hepimizi onurlandırmasını bildi. Çelê eyleminin karakol saldırısında yine hepimizin en önündeydi.

Güzel yüzü ölümü utandırdı.

O şimdi Zagros eteklerinin tanrıçası Ninhursag'ın dizlerine başını koymuş masal

dinliyor. Dağlı çocuklar dağlı anaların masalında büyüyor Agit.

Sen gibi…

□□

“ Yaşama çok değer verenler savaşı da çok geliştirebilirler. Yaşam umudu çok güçlü olanların pratikleşmemesi düşünülemez.”

Önder APO

Şehit Agit’in Yüreğinden

Şimdi biz Kuzey’in bir alanındayız. Sürece göre ele alacaksak Önderlik üzerine yürütülen baskı ortadadır. Yaklaşık iki aydır Önderlikle görüşme yapılmıyor. Çok ağır bir tecrit var. Her gün analar, çocuklar öldürülüyorlar. Şimdi bu sebeplerden dolayı bir eylem hazırlığındayız. Çelê merkezinde yapacağımız bu eylemde güzel bir sonuca ulaşmak istiyoruz. Bunun için çabalayacağız. Önderliğin üzerindeki baskıyı kaldırmak ve sürece cevap olma ölçümüz, bu eylemi gerçekleştirmek olacak. Zaten Önderlik

kendini aradan çektiğini ilan etti. Bu bizim eylemselliklerimizi geliştirmemiz gerektiğine işarettir. Bizim hazırlıklarımız var, eylem yapacağız. Diğer yandan halk üzerindeki baskılara cevap olmak istiyoruz. Önderlik bu işi diyalog ile çözmek ve bu sürece bir çare bulmak istedi. Ama AKP bunu istemedi. Başta da bu eylem ile AKP'ye bir cevap vermek lazım. Önümüzdeki sürece cevap olmanın bir yolu da budur. Benim de bu konuda belli bir yoğunlaşmam var. Bu sürece cevap olmak da istiyor ve çabalıyorum. Eyleme gideceğim için de mutluyum.

"Kadının onuru, soyluluğu çizgidedir."

“Basit kadın için büyük savaşmaya hiç gerek yok. Ama özgür kadın için büyük savaşmaya gerek vardır.”

Önder APO

Kod adı: Beritan Şîn

Adı soyadı: Ayşe Amra

Doğum yeri: Maku

Doğum tarihi: 1982

Ana adı: Zarif

Baba adı: Adil

Katılım tarihi: 2007/ Maku

Şahadet tarihi: 21 Ekim Çukurca/Geliyê Tiyarê/ Pire

Özün saf timsali, toprağın sadık kızı. Hasat vakitlerinin Ekim ayında elinde buğday ekin ekiyorsun toprağa aldırmaksızın hasada. Sen bu yüzden toprağa düşen ilk tohum kadar sade. Bir çığ damlası kadar berrak. Ve bütün kötülüklerden ıraksın.

□□

Beri

Kirli yağmurlarda yıkanıyor şehirler
Ve durmadan gözyaşı doğuruyor gözler
Mavili yüreğinin çok uzağında

Kavalının ezgisinden ırak

Sen yüreğinin tohumunu denize bırak

Gel Berî

Senin nasırlı ellerindir bu denklemi çözen

Sende kalsın o gizil özlem

Hayallerimizin ucu bucağı dokunuyor reyhana

Keklik gözlü

Kekik kokulu

Berî'nin saflığı damlıyor

Dumanlı dağlara

Dingin akan sulara

Berî kavalın çaldı mı

Kafeste değil nefes

Çöller dize gelir

Elini bize verirsen

Kum fırtınası diner

Belki göğün mavisi çiseler

Artık çalmaz o şehirli

Uğursuz sirenler

Kâbus görür haram metropoller

Ve sen artık boylu boyunca ülkemizsin

Toprağa kan ile yoğrulan

Üstüne ana sütü damlayan

Biliyoruz topraktasın

Çiçekte

Ve tarihin imbiğinde

Dağın kalbinde

□□

Yüreği Mavili Erdemler Yolcusuna

Varsa eğer toprağın bir türküsü, melodisi sensin. Eğer yitip gitmiyorsa güzellik senin hatırın vardır yeryüzünde. Ve eğer hala tasını tarağını toplayıp gitmiyorsa adalet, gök kubbesine iliştirdiğin bir hakikat vardır. iyilik her şeye rağmen nefes alıp verebiliyorsa evrenin herhangi bir yerinde kalbin çarpıyor demektir. Ve dahası, senin özün işlemişse kalplerin mekanına, merhamet hep varolacaktır. Seni tanımlayacak bütün kelimeler kapısına kilit vurduysa da, seni anlatmanın yolları bitmemeli bu dünyada. İsterdim ki şimdi seni tanıyan onlarca yoldaş olsun etrafımda.

Ve ben sorsaydım “Beritan Şîn deyince aklınıza ne gelir?” diye. Ama kimsecikler yok. Fakat ne diyeceklerini biliyorum inan. Tahminin ötesinden söz ediyorum. Ölümün elinden yok eden bir gerçeklik daha kaçırıyorum. O seni götüremeyecek gerilla sohbetlerinden. Ve soruyorum “Beritan Şîn deyince sizde oluşan ilk çağırışım nedir?”

- Sezgi derinliği.
- Saf bir ruh temizliği.
- Hislerin ustalığı.
- Anlam ermişliği.
- Mütevazı bir bilgelik.
- Emek sembolü.
- İnsani bir değer yaratıcısı.
- Zulmün ve egemenliğin karşıtı bir öz.

- Sade, abartıdan uzak bir sevgi abidesi.
- Dürüstlük ve sadakat çağrısı.
- İlke ve doğruluk savaşçısı.
- Önderliğin hesapsız militanı.
- Yüreğine özgürlüğü nakşeden bir kadın.
- Onuru çağrıştıran her şey.
- Neolitikten bugüne yansıyan ayna.
- İnsan olmanın en güzel hali.
- Ve bütün özüyle dağlı olan bir kadın.”

Böyle diyor yoldaşlar…

Hayal değil duyuyorum bu sesleri. Seni anlatıyor yüreklerine değmesini bildiğin yoldaşlar. İnan ki yüzlerce fısıltı var kulağımda sana ait olan ve hiçbir kötülük tanrısının çalamadığı güzellikleri

mırıldanıyor dudaklar. Hayal görmüyorum ve seni anan gerilla sohbetlerinin çok azını duyabiliyorum. Bu dağlar sen gibi doğanın özünden süzülüp gelen, yüreği doğruluk, iyilik ve güzelliğe aşık kızlar tanıdı ya, artık hiçbir şey eskisi gibi olamaz. Sen dağları bile değiştirdin Beritan!

Dağlar ki hep uğurlamasını bildi. Yerinden kıpırdamaz, gideni izlerdi. Ama şimdi dağlar yerinde duramıyor, peşinden akıp gelmek istiyor. Bilesin bir tek sen aşık değildin dağlara, onlar da aşık oldu sana. Çünkü sen bütün günahların ötesinde el değmemiş bir kalbin bakir sahibiydin. Heybende ülkenin asiliğiyle dolaşırdın uçurum boylarında. Kayaların çığlığını toplardın eteğine. Bu yüzden dağlar dokunabildi erdemlerine. Şimdi şükrediyorlar seni tanıdıkları güne.

Dağların yüreğine resmettiği insan suretlerindensin. Payını alabildin dağlı olan her nefesten. Ve şimdi dağların damarlarında huzur veren bir esinti dalgası gibi dolaşıyorsun. Dağın kalbine ulaşıyorsun. Yabancı değil, tanıdık bir simasın dağın göğsünde. Başımızı yasladığımız, gözyaşlarımızla ıslattığımız sinenin sol yanında devinen sensin.

Evet Berî, herkes aşina değil dağlara. Ve dağlar kolay kolay alışmaz her insana. Bir ömür boyu sınar insanı dağlar. Sınar da naçizane kalbimizi, bekleriz çoğumuz, henüz geçmemişizdir bu sınavı. Kalbimizi kalbine katmak için sınar bizi dağ.

Yabaniliğimizi yontar. Yırtılır kapitalizmin üstümüze giydirdiği vahşi postlar. En çok da kendini yaralayan pençelerimiz büyük

sancıyla tırnak atar. Kan ve irin ile toprağa banar ellerimiz. Soyunuruz çırılçıplak. Bir şelalenin yükseltisinden atar bizi dağ. Yıkanırız anamızın göğsünden akan sütler ile. Kurunuruz güneşin ateş şeritlerinde. Arınmış bir vakitte tutar elimizi dağ. Hor görmez gözümüzün zeryalarında yıkanan yüzümüzü. Artık kan sızan bedenimizi ötelemez dağ. Dağ bilir ki ona ulaşmak içindir bütün kanamalar. Ve bastıysa bizi bağrına sanılmasın ki bitmiştir bu sınavlar. Dağ bizi ehlileştirecek, sevmeyi öğretecek yeni yollara sürer. Bir daha kapana kapatılmamamız, zincirlerle bağlanmamamız için bizi hep uzaklara yollar. Evcil olmanın çok ötelerine. Ama sen böyle miydin Beritan? Hayır, senin tenin senindi. Bizim gibi özüne ulaşmak için

soymadın derini. Dokunmadı sana kirli eller. Sen bizim gibi değildin. Annemizin rahmine kaç kez geri dönmek istedik bir bilsen. Kaç kez ıslattı bizi şehrin kirli yağmurları? Nemli acımtırak bir sızıdır bizimkisi. Oysa sen dağın doğusunda aydınlık bir çehre. Hiç şehir yüzü görmedi gözün. Sen doğuştan dağlıydın. Şehrin yabancısı, dağın öz kızı. Doğuda efsuni bir yüz. Bunun için ardından bu kadar ağladı dağlar.

Sen dağlara, dağlar da sana aşinaydı. Biz sınavlarda ter dökerken, sen yüzünde dervişane bir gülümsemeyle çile azaplarında tütsüler yaktın. Buram buram kokan efsuni diyarlara yol aldın. Acıya şifa olan otları serpe serpe yürüdün.

Yüreği mavili kız, yolu sonsuzluk olan kız, sırrını ver bize. Dağın özgürleştirici iksirini

içir bize. Kulaklarımıza fısılda dağların kudretinden aldığın soylu erdemleri.

Evet, Beritan Şîn, çoğumuz gibi değildi. O hiç tanışmadı şehirle, devletle. Kendine yabancı özün inkarından geçmiş, ihanet etmiş, ihanete uğramış bir yüreği olmadı hiçbir zaman. Saf, el değmemiş, yavan zamanlar doğurdu Beritan'ı. O Dambat'ın bozkırlarında doğdu, Ağrı dağının gölgesinde büyüdü ve bütün hayatı boyunca dağın ona sunduğu asaletle yaşadı. O parlak lambaların yanıltıcı aydınlığında değil, çıra alevlerinin şavkımasında tanıdı hayatın titrek ve gerçek yüzünü. Her şeyi olduğu gibi gören gözler, yalandan sakınır sözünü. Kendinden habersiz yapay kahkahalar işitmezse kulağın, riyakârlığın uğramadığı bir eşikte demlemişsindir özünü. Beritan böyle

bir ahlak ile büyüdü. Sistemin elini uzatamadığı bir köyde yaşadı. Doğru, köyün ışığı yoktu, ama aydınlıktı kalbi. Okul yüzü görmedi, ama doğanın ona sunduğu bütün bilme biçimlerine ermişti. Bilge ana tanrıçanın ruhunun ona geçtiği aşikardı. Çarık giyen ayağı onu hiçbir yanlış yola götürmedi. Beritan dünyanın bütün kirlerinden uzak, köyünün dışına çıkmadı. Elbiseleri yamalı çoban bir kızdı. Suyun ve toprağın dilini iyi bilirdi. Sezgileriyle uzun yolculuklara çıkardı yıldızlara değen bir yürekle. Gözlerinde bağdaş kurmuş sabır ile. İnsan ki sadece dağlarda sınanmaz. Bütün hayat sınar bizleri ve birçok insan ömrünü arınmaya adar. Her sınavda temizlenmeye çalışır. Üstünden atmak ister kirleri. Ama çok nadir insan vardır ki arı mekan ve

zamanlarda doğar. Ve kirletemez onları hayat. İşte onlardır hayata anlam katan. Bir tanrıça direnişine yeni motifler katan. Onlar da olmazsa kirlilik hiç utanmayacak kendinden. Beritan gibi özü duru insanlar olmasaydı, iyiliğin boynu bükük olacaktı kötülüğün karşısında. Beritan doğmasaydı kiminle gurur duyacaktı tanrıçalar, kime şiir ve türkü okuyacaktı eski ozan ve aşıklar? Kimi hakikat dergahına buyur edecekti pirler? Kiminle yola koyulacaktı gezgin dervişler?

Yine anlıyoruz ki insan yaşadıklarıyla insandır. İnsana şekil veren, insanın kendi yüreğidir. İnsanın yurdudur insanı oluşturan. Sadıksan toprağının geçmiş öykülerine, değer katar sana zaman. Hor görmüyorsan geçmişini geleceği güzel inşa

edecek şefkatli eller sunar sana hakikat. İşte böyle bir öyküden doğdu Beritan. Köyünün kum fırtınalarından bahsedince, dışarıda kalmış çocukların boğulacağından korkardı. Dağa geldiğinde ilk kez gördüğü palamut ağaçlarına hala şaşardı. Çocukken leyleklerin köylerine gelip göçmesinden mevsimleri anladığını söylerdi. “Ben saati dağda kullandım. İnan ki hiçbir şey bilmiyordum. Her şeyi partide öğrendim” dediğinde o kadar samimi ve sakindi ki.

Beritan köyünde hiç dokunmak istemediği acılar yaşamıştı. Erkek sisteminin zulmüne maruz kalan kadınlardan fazla bahsetmez, gözleri böylesi anlarda çırpınan bir kuş gibi ufuk çizgisine uçardı. En sevdiği bir arkadaşı erkeğin zulmünden dolayı canına kıymıştı. Ve Beritan bunu asla hafızasına sığdıramadı.

Sırf bu yüzden babasıyla yıllarca konuşmadı. Çünkü arkadaşının intiharına sebep olan zorla evlendirilmek ona da dayatılmıştı. Dağlarda babasının ölümünü duyduğunda gözlerinde kıvılcımlar çakıp durmuş, çok fazla bir şey demeden “hala affetmedim” derdi sadece. Bir iç çekip “keşke bütün kadınlar dağa gelebilse” dediği bir gün yakasına yapıştık. Birkaç arkadaş oturmuş, bize dağlara geliş öyküsünü anlatmasını istedik. Bir iç çekerek; “İran’da biz kadınların başına değil, beynine bağlanır puşiler. Kendimizden başka herkesiniz” deyip İran sisteminin yarattığı zalim zihniyetin erkekler aracılığıyla köylerine sızdığına tanık olmanın ürpertisini çabucak atlatıp bir an önce dağa ulaşmanın acelesiyle anlattı bize de.

Arkadaşları tanıdıktan kısa bir süre sonra annesinin ona emanet ettiği dert ortağı canından daha çok sevdiği kızkardeşiyle gerillalardan konuşarak geçirdiler günlerini. 18 saat boyunca her gün kilim işleme sırasında Nalin ile kendi gelecek öykülerini de işlerler. Kendi elleriyle büyüttüğü kızkardeşiyle beraber dağa gelme kararı alırlar. Gözünden sakındığı kardeşi, can yoldaşıdır artık. El ele koşar adım geçerler köylerinin bozkırlarını. Dağa yeni geçiş yapacak bir grubun içine karışırlar. Kuryeleri onları küçük bir derenin yamacında bırakıp sınırı kontrol edeceğini söyler. Kurye arkasını onlara dönerken onlar yüzünü köylerine dönerler. Ömürlerini sığdırdıkları kadınlıklarının her saniye ezildiği,

emeklerinin sömürüldüğü, bel ve dizlerinin ağrısı köylerine…

Hiçbir şeyin onlara ait olmadığı, ama hiç kimsenin de ruhlarını esir alamadığı o köyde geçmişti hayatları. Kurye üzerine sivil elbise giymiş, silahsız sınıra doğru yürürken pusudaki İran askerlerinin eline düşer. Olan bitenin şaşkınlığındaki gerillalar, yeni olmanın hiçbir yeri tanımamanın vermiş olduğu heyecandan ve silahsız halleriyle saklanırlar. Askerler onun kaçakçı değil, gerilla olduğunu, yalnız olmadığını ve arkadaşlarının yerini göstermesini söyleyip çekiştirirler. Kuryeyi geldiği yöne getirdikçe sesler daha net duyulur. Beritan kardeşi Nalin ile bir rüyadan uyanacağı hissini yaşadığı anlarda kurye askerlerle başlarında

beklemişler. Askerlerin görmediğini kurye görmüş. Arkadaşlarıyla göz göze gelen kurye, dönüşü olmayan bir yola gidecek olan son sözlerini söyleyince herkes gibi Beritan da duymuş; “tamam ben PKK’liyim. Gelin size arkadaşlarımın olduğu yeri gösteriyim.” Askerler “neredeler? Hadi göster.” Kurye, “şu ilerideki yamaçtalar” deyip arkasını dönüp gitmiş.

Gerilla hayatına atılan bu insanların bir daha unutamayacağı bir veda ile ayrılmış arkadaşlarından kurye. Onlarca insanın dağa kavuşması karşılığında bir daha dağı görmemek üzere yıllarını verdiği dağlara ve yeni dağlılara veda etmiş kurye.

Bu kurye, Antepli Hikmet Demir kod isimli gerilla Agit. İran zindanlarında ölesiye direnen sapasağlam bacağı kesilen, vahşi

işkencelerde kendinden geçtiği zamanlarda konuşmamak için dilini kesen gerilla. Ve PKK tarihinin ilk idam şehidi. Hiçbir devletin yapamadığı bu uygulamayı ilk kez İran yapmıştı. Ve idamlar süregelmişti. Agit'in idam edildiğini duyan çalışma arkadaşı Ronahi (Sinem Erişen) bombalarını kucaklayıp Maku'da bir karakolda Beritan ve Nalin'in şehrinde kendisine sarılı bombaları patlatmıştı. İran idamlarla vardı, ama idama karşı bu cevabı tarihinde görmemişti. Ve İran daha sonrasında idam sehpasında bile gülümseyen Hêmin'i, gözleri sonsuzluğa yol alan Ferzat Kemangeri, yüreğinde özgürlük kuşları uçan Ronahi'yi (Şirin Elemholi) de tanıyacaktı.

Böyle bir havada dağlara geldi Beritan. Dağın her gününe şükreden bir vefalıydı.

Anılarına onurla sahip çıkmasını bildi. Agit onun dağa ulaşma hayali için kendini feda etmişti. Bu fedakarlığı hiç unutmadı. Çünkü Agit kendisi için de kendi canını feda edecek yoldaşları olduğunu biliyordu. Ve onları dağa yolluyordu. Dağın kalbine attığı ilk adımda Beritan'ın da öğrendiği tek gerçek buydu. Dağda hiçbir memlekette tanık olmayacağı bir destana tanıklık yapıyordu. Ve aşık olduğu dağda, dağlılar her nefeste tarih yazıyordu. Ülkesindeki çocukların ne kadar asi olduğunu gördükçe bütün ezilmişliklerden nefret ediyordu. Zulme başkaldıran bir toplumsallıkta egemenliğin her türlü çirkinliğine karşı savaş açtığı için gurur duyuyordu. Ve gün geçtikçe Nalin ile doğru yere geldiğine ikna oluyordu. O yaşamın böyle güzel olduğuna inanıyordu.

Katıldığı 2007 yılından beri gittiği her gerilla birliğinde bu inançla katıldı. Dürüstlüğü, doğallığı, doğayla eşsiz uyumu, emekçiliği, yerinde hiç duramayan fedakar ve mütevazı yaşam tarzıyla yoldaşlarının yüreğinde iz bıraktı. İlk gerillacılığını Metina'da yaptığı için orayı çok sevmişti. Gerillacılığında okuma-yazma öğrendi ve bütün gerilla zamanlarında ayrı kaldığı Nalin'e mektuplar yazdı. Okuma-yazma öğrenen Nalin'in mektuplarını okudu. "O benden daha çok gelişmiş" deyip övünüyordu. Dağda öğrendiği Türkçe dilini kıyımdan geçiriyor, Kürtçe diliyle harmanlıyor ve kendinden emin edasıyla konuşmasını sürdürüyordu. Hayat yaşam seyrinin doğallığında ona çok şey öğretmişti. El çabukluğuyla üretmeyi, şikayet etmeden direnmeyi, acıları derin

yerlere saklamayı, insana cömert davranıp iyilik vermeyi, bir ana şefkatiyle sevmeyi, iradeyi kendisinde sembolleştirmeyi, “doğru düşünmeyi, güzel söylemeyi, iyi yapmayı” öğretmişti ona hayat.

Neolitik kadını derdik ona. Eskilerden miras kalmıştı. Ama bir şey öğrenmiyordu hiçbir zaman: Yalana alışmayı, kötülüğü seyretmeyi, zulme baş eğmeyi öğrenmedi Beritan.

Bütün tecrübelerine rağmen şaşardı insanevladının kötü eylemine. Böylesi anlarda neolitik çağdan bir ana yüreğinde ağıt yakardı. Kimseler duymazdı bu feryadı. Beritan böylesi anlarda susardı. Yüreği bir çocuk kadar hassas ve kırılgandı. Beritan 2011 baharında Şehit Beritan Özgür Kadın Akademisi’nden gelmişti. Çok ciddi sağlık

sorunu olmasına rağmen ve koşullardan dolayı fiziki olarak çok zorlanmasına rağmen kendini pratiğe, savaş sahasına gitmek için dayattı. Arkadaşlar onu ikna edemeyince o kazandı. O incecik bedeniyle Zagros'un asi dağlarında yürüyebileceğini kimseler tahmin edemezdi. Ama o ısrarla en öne gitmede kararlıydı. Kararlılığının gereğini yerine getirmek uğruna kendine amansız yönelip fiziğine aşırı yüklendiğini gören arkadaşlar, ona kızıyor, "niye yerinde durmuyorsun, biraz otur" deyip onu durdurmaya çalışıyorlardı. Ama nafile. Bu irade abidesi kız, yanında yaşadığı insanların belleğinde hiç silinmeyecek izler bıraktı doğallığıyla, çıkarsızlığıyla.

Dillendirmediği kadın ilkelerini uygularken, kusursuz duruşu, militanca tavırları herkesi

kendine hayran bırakırdı. Fazla konuşmazdı, hislerinin, sezgilerinin deryasında yüzen bir anlam kahramanıydı. Karşıdaki insanı hissetme, yüreğinin derinliğiyle yoldaş yüreğine dokunabilen bir insan sarrafıydı. Sofrasından sevgiyi, emeği, merhameti ve rahmeti eksik etmeyen bir dervişti. Hepimiz ona göre çok toyduk. Rüzgârlarda savrulurduk. O ise gözleri sürmeli bir fırtına çiçeğiydi. Hastalandık mı başımızda beklerdi. Yaprağı mor çiçekler kaynatıp içirirdi. Onun şifalı elleri bizi iyileştirirdi. Hepimizden önce kalkar, güneşin doğuşunu beklerdi. Hiçbir koşul onun disiplinini etkilemezdi. Çünkü iradesi buna izin vermezdi. Savruk değildi hiçbir duygu ve düşüncesi.

Kendi yatağını bulmuş, nazlı ve dingin akan sulara benzerdi duyguları. İkirciksiz ve kendinden emindi düşünceleri. Bundan olsa gerek hiç sarsılmazdı inançları. Yüreğinde damlayan sözler, dönülmez yollardan döndürecek denli iknacıydı. Beritan durgunlaşıp kendi dünyasına çekildi mi, sezgilerini dinliyor demekti. Hissiyatı geçmişin mirasında olgunlaşmış, geleceğe isim verecek kadar güçlüydü. Doğadan işaretler alabilen manevi bir dalganın ermiş ruhlu kadınıydı. Onun yanında olmak huzur verirdi. Eski bir masalı dinlemek gibiydi onunla olmak.

Bu çağın çirkin yüzüne şaşar kalırdı. Neden insanlar her şeyi kendileriyle başlatır, kendileriyle bitirirlerdi ki? Bu benciliğin sebebi neydi? Hırsların çıkardığı bu hayvani

hırlama sesi nasıl sığabiliyordu insanın içine? İnsanın doğadan kopuşuyla başlayan ve saf kalan insana binlerce soru sorduran çelişkiler Heval Beritan için henüz çözülmüş değildi. Ama sorduğu soruların kendi yanında cevapları vardı. Önderliğin “Nasıl Yaşamalı” çözümlemesini hiç yanından ayırmazdı. O sıradan değil, kitaba göre yaşardı. İmana göre zikir ederdi. O vejetaryen bir Zerdüşti’ydi. Kan dökülmesini kabul edemezdi. Bir insanın hayvan kesmesini asla izleyemezdi. Arkadaşların pezkuvi (yaban keçisi) avına çıktığını duyunca akşama kadar ağlamaklı bir ruh ile ateş üstünde bir beden ile devinip dururdu. Şayet vurulmuşsa pezkuvîler o da yürek kanadından vurulurdu. Gizlice ağlamaya koyulurdu. Yok eğer vurulmadıysa kuvîler

duası kabul edilir, bir huzur yerleşirdi Beritan'ın gözbebeklerine.

O yürürken gördüğü hiçbir kuş yuvasına ellemezdi, toprağı incitmeyen bir melekti. Yüreği mavili özgürlük tutkunu Beritan Şîn…

Önderliğin aşkında doğan yüce erdemler yolcusu…

Yolumuza ışık serpen güzel militan…

"Kadın özgürleşmesi ve kadın kişiliğinin gelişmesi bizim gururumuz ve onurumuzdur. Herkes ancak bundan sevinç duyabilir."

"Büyük yurtseverlik büyük kadın sevgisidir"

Önder APO

Şehit Beritan'ın Yüreğinden

Mücadeleyle kazandığımız gerçeğe sahip çıkamamak, ne kadar zor. Baş aşağı düşen gerçeği izlemek, bunu ifade edememek ne acı. Ve doğru olmayanın doğrusuna göre yaşamak ne kötü…

PKK denilince aklıma insanlık geliyor, kolektif bir yaşam ve halklar geliyor aklıma. Ortadoğu savunmasını okuduğumda çok etkilendim. Hangi kültürden geldiğimi, nasıl bir halkın çocuğu olduğumu ve kadınlığımın nasıl bir anlama sahip olduğunu görmek çok

etkileyiciydi. Ortadoğulu olmak ve PKK'de yer almak çok farklı. Önderliğe ve kadına yoldaş olmak his olarak beni çok etkiliyor. Bir gerilla olarak tek bir hayalim var; Önderliği özgürleştirmek ve Önderlikle buluşmak…

"Bir PKK savaşçısı gerekirse dünyanın üzerine yürür."

"Doğrulara hakim olanlar hiçbir zaman korkmaz."

Önder APO

Kod adı: Dijwar Riha

Adı soyadı: Çetin Molanlar

Doğum tarihi: 1985

Doğum yeri: Urfa

Anne adı: Necla

Baba adı: Ahmet

Katılım tarihi: 2006

Görevi: Bölük komutanı

Şahadet tarihi ve yeri: 21 Ekim 2011/ Çukurca/ Geliyê Tiyarê/ Pîrê

Amed’in kuçelerinde elleri küçük yüreği büyük panzere taş atan çocukların öfkesi vardı senin de yüreğinde. Kızılca kıyamet bir ülkenin korkusuz savaşçısıydın sen de.

Her kavgada dost diye sarılırdın silahına. Kürdistanlı bir cengaver diye anlatmalı seni cihana. Anlatılmalı ki bilinsin kendini nasıl adadın kutsal davana ve nasıl kanını içirdin toprağına.

□□

Seni Düşünmek Kavgada

Dost bir omza yaslanmayacak insan

Nasıl dövüşür?

Sevmiyorsa ve sevilmiyorsa cengaver

Acıyla nasıl gülüşür?

Aşık değilse inançlı yürek

Kötülükle nasıl ödeşir?

Her soluğu cenk olan cengaver

Sinedeki kor ateşe

Bir de cesur bir haykırış gerek

İşte o zaman ölür

Yari sokan engerek

Bilesin çağın cihani izdüşümünde

Her doğum hayatın kuyruğuna

Eklenen zehirli bir boğum

İşte bu sebeple

Bu demin tanrılarıyla dövüşmek

Dünyayla ödeşmek

Zehirli boğumları

Senin atak kılıcınla kesmek

Ancak böyle olur

Her doğuma bir gülüş armağan etmek

Ve seni düşünmek bu kavgada

Cenginin korkusuzluğunu

Bir gelinciğin dudağına

Bir gülücük iliştirmektir

Seni düşünmek

□□

Yiğit Savaşçıya

En belirgin özelliği olan korkusuzluğu ölüme yürüdüğünü bilse bile kaygısızlığı ile soğukkanlılığını yitirmeyen bu cesur yoldaş, duruşuyla bize her zaman göstermiştir ki sevdiklerimiz uğruna can vermeliyiz. Eğer ülkem uğruna ölmeyi bilmiyorsam o ülke benim değildir. Benden alınanı ölesiye bir savaşla geri almasını bilmiyorsam zaten yaşamıyorum demektir. Bu gerçekleri bize eylemleriyle gösteren yoldaşlardan biridir Heval Dijwar. Gözünü kırpmadan ölüme giden her kimse canına susadığı için gitmiyordur bu ülkede. İnandığı bir doğru içindir can vermeler. Sevdiğin içindir bazen ölmeler. Yitirdiğini özlemle aramak içindir bazen gitmeler. Bir ananın körük gibi inip kalkan göğsüne başını koyan, anaların

gözyaşıyla yüzünü yıkayan her kimse yerinde çakılıp kalamaz. Gidecek yollar arar kendine. Ağlayan anaları görmezden gelmek kendinden kaçmaktır. Fellik fellik kaçsak da gerçekten o hep bir kuytulukta yakalar bizi. Korkmak nafiledir bu ülkede. Gerçekler üstümüze üstümüze yürürken, bir başka dünyalıymışız gibi yaşayamayız bu ülkede. Hakikati gören bir uğurda amansız bir savaşa atılan ve bu savaşta vurulan Dijwar gibi can yoldaşları anarken, “onu yitirdik, onu kaybettik” dememeliyiz. Hayır, inandıkların uğruna can vermişsen yitirilemezsin. Bir ülkenin hayalini gerçeğe taşırma yolunda vurulup düşmüşsen kaybolamazsın. Bu korkunç savaş iklimlerinde tanıdığımız korkusuz yoldaşlar yitmemeli, kaybolmamalı içimizde. Onların

bize öğrettikleriyle, yüreğimize kattıklarıyla yaşamalı ve savaşmalıyız. Yoksa gerçekte yiten ve kaybolan biz oluruz.

Dağa ve dağın yollarına kulak vermesini bilenler, efsuni fısıltılar duyabilir. Çünkü dağlar ve yollar gerçek savaşçıları en iyi tanıyan tanıklardır. Çünkü savaşçıların alın teri toprağa her damladığında mühürler kendini. Dağlar ve yollar kan ve ter, sihirli iki mühürdür. Savaşçıların akıttığı özden gelen iksirdir. Ruhun akış halidir. Ak ve al iki sıvı. Ter yollara düşer, kan akmak için dağları seçer. Yoldur savaşçının yüreği. Kapısı her defasında dağa açılan. Dağ günah giyinmez, soyunmaz günahtan. O hep çırılçıplaktır. Bu yüzden katıksız sever. Eli hak için kılıç kavrayandan çabuk caymaz. Onu yüreğine basmak için gün sayar. İnanın ki yıldızları

başına taç yapmış bu dağların da gözleri var. Ve bilinsin ki yolların da hafızası vardır. Dağ görür, yol unutmaz gerçek savaşçıları. Yol davetkardır, dağ ise sabırdan bir anıt gibi hep bekler. Göğsünde akisler saklayarak, çığlıklar biriktirerek bekler. Hasret ve metanetle bekler dağ. Kendinden emin.

Mühim olan duyabilmektir dağları ve yolları. Dağın çığlığı bir tek yiğitlerin yüreğine ve cesurların kulağına çarpar. Dağa varan yollar korkusuzları çağırır. Güzele dokunabileni bağrına basar dağ. Öyle ki gerçek savaşçılar ayıklanır dağlarımızdan. Zamanlar geçer, öğreniriz ki kılıç sallamak tetiğe basmak değil savaşçılık. Beynindeki sorulara cevap aramak, bulduğun cevabı hak terazisinde tartmak ve inandığın doğrular için bir

mümin gibi yaşamak, halkının onuru için bir cengaver gibi savaşmaktır gerçek savaşçılık.

Dijwar yoldaş kendini bu davaya adarken bir üniversite öğrencisiydi. Sorularına cevap bulsun diye dağların beklediğiydi. Yolların çağırdığıydı. Birçok gencin bildiği ama hemen unutmak istediği gerçekleri unutmak istemedi. Bu kirletilmiş dünya sisteminin yalanlarını unutmak, yokmuş gibi davranmak ahlaki gelmedi, vicdani gelmedi. Bu yüzden Heval Dijwar kendisine saygısını yitirmedi, kendisine yalan söyleyemedi. O hep sordu. İnanmadı korkak, yalan ve ezber cevaplara. Doğrusu olmayan bir sistem çarkında doğru cevabı bulmak zaten bir aldatmaca. “Baştan sona yanlış kurgulanmış bir yaşam, hangi doğruluğu sunabilir hayatımıza? Sormak gerek, neden satar ve

satılır insan? Neden vatanı olmayan bir gururun sahibidir insan? Dünyanın çoğu üzgünken ben mutlu olsam ne yazar? Ya da bunca adaletsizlik ortamında mutlu olabilir mi insan? Neden utanmaz, arlanmaz, vicdansız sokaklarda ağlar insan? Günde kaç suret dağılıyor, kaç kişi aynaya bakmaktan utanıyor? Kaç fahişe günahını unutmak için gururunu köprülerden atıyor? Kaç gaddar zulümleri meşru sayan bir sefa sürüyor? Kaç çocuk sokakta yatıp gerçek suçların maşası oluyor, hiç olmayacak hayaller kurarak? Kaç kadın çığlık çığlığadır şimdi? Bu yeryüzünde kaç yürekte gerçek aşk var? Acaba kaç kişi kahpe şehirlerin kahkahasını işitebiliyor, kaç dağın ayrılığa ağladığını kim bilebiliyor?” diye defalarca sordu Heval Dijwar.

Herkes soru sorabilir ama herkes soruların cevabıyla yüzleşmeye cesaret edemez. Soru sormak için düşünmek yetmez. Vereceğin cevaba inanman gerek. Cevabı unutmaman gerek. Ki inanç delice ateşlere atılmanı ister senden. Ve unutmak hep ihanete çağırır. İnandığı gibi yaşamak farklı kılar savaşçıyı ve her şey kendine ihaneti yakıştırmamayla başlar. İhaneti yenmekle başlar bir eşikten diğerine atlamak. Bu eşikten geçen kendisine yalan söyleyemez. Kandıramaz kendini ve başkasını. Bütün sorularına cevap bulup doğrudan yana saf tutan insanı hiç kimse tutamaz. Yol bulur, dağa kavuşur. Heval Dijwar bu sınavı başarıyla vermiş, dürüst, bağlı, gururlu, çalışkan ve gözü pek bir gerilla olma öyküsüne böyle başlamıştı. İnançtan ve davasının doğruluğundan şüphe

yaşamadığı için tek başına dünyanın üstüne yürümeye hazırdı. Doğrularından emin olduğu için cesurdu. Korkularını küle çevirmiş gerçek bir savaşçıydı O.

Hakikat yolcularının doğruluk arayışçılarının memleketi Urfa'dan gelmişti dağlara. Yüreğindeki hakikat aşkını tarihsel bir mekanda harmanlamıştı. Hakikat adına ateşlerde yanma öyküleriyle büyümüştü O. İbrahimi bir korkusuzlukla kırdı sistemin çağdaş putlarını ve inanmadı günün Nemrutlarına. Zulmün hışmına karşı yürekli bir tebessüm ile kavradı silahını. Çok eski bir ezgiyle yıkamıştı yüzünü. Güneşin gölgesinde yitip giden karanlıkların korkusuna tanık olmanın şerefi vardı simasında. Alnına yiğit savaşçıların işaretini işlemişti Riha. Doğru yolda olmanın huzuru

vardı onda. Dağda olmanın huzuru ile yaşar ve savaşırdı.

Heval Dijwar'ın delidolu anılarıyla yüklüdür Zagroslar; "ben Zagros'ta savaşmaya başladım çıkmayacağım Zagros'tan" deyip amacına ters düşmemek gerektiğini hissettirdi etrafına. Ve Zagros'ta herkes onu gözükaralığıyla tanır. Panzerin arkasından el bombasının pimini çekip koşmasını anlatır. Helikopteri kleşle kovalayıp indirme yapmasına izin vermeyişi kahkahayla anılır. O asla askerin dağlara ayak basmasını yediremezdi kendisine. Botların ülke topraklarını çiğnemesini kabul etmezdi gururu. Onun kadar düşmanın üzerine koşar adım gidişine rastlamak onur verirdi insana. Hep ateş üzerinde gibiydi. Yerinde duramazdı. Tırmanmaktan, yol almaktan

yorulmazdı. O herhangi bir tehlike karşısında bile eğilmesini bilmezdi. Savaşa göğsünü gere gere giderdi. Ama hiçbir zaman yaptığından söz etmez ve yaptığını yeterli görmezdi. Sabırsız bir ruh ve panik atak bir devinim onu hiç terk etmezdi. Bazen o kadar hızlı konuşurdu ki kimse onu anlamazdı. Konuşurken başını hafif sallar, gözlerini kırpıştırır dururdu. Düşmanı ve düşmanca olan hiçbir şeyi asla unutmazdı. Yoldaşlık onun gönül bağında bir türbeydi. Bir arkadaşının kanı aksın o intikam almadan yerinde duramazdı. Arkadaşının parmağı kanamasın diye ateşin ortasına atlardı. O hiç kimseyi yangında terk etmezdi, yanardı ama gitmezdi. Delidolu gönlü, gözü kara yollara sürerdi O'nu. Duydu mu doğruluğun sesini hiç kimse onu tutamazdı.

O hep savaşın çağrısına göre yaşadı. Yüreğini dağlara vura vura, yolları yora yora geçti. Hep cesur hep gözü kara.

Zagros patikaları yol gözler, o kaygısız önünde ne varsa aşıp giden yolcuyu bekler. Buralarda yağmurlar ayak izlerine düşer. Bu bahar Cilo, Tiyarê vadisini hasret diye içer. Pîrê her saniye cehennem yangınlarına göçer. Bu çağda namertler öyküsünü mertlerin yüreğini unutarak söyler. Ama biz unutmadık namerdane napalm ateşlerini. İşte böyle zamanlarda mertliğin, yiğitliğin, delidolu savaşçılığın gelir aklımıza. Bilesin cesur komutan, birikmiş değerlerin toplamı olan, bitmedi kavgam.

Dağ aşkın bize geçti, yol sevdan yeni kahramanlar seçti. Her yeri senin ve onlarca güzel yoldaşın anılarıyla dolu bu coğrafyada

intikam yol alır dağlara. Koşuşturduğun mekânlar fısıldar seni. Son günlerinde yüreği tecridin ateşiyle yanan, birikmiş intikamlarla soluyan Heval Dijwar, ağır yüküne, görevine sıkı sıkıya sarılıp bir an bile olsun dinlenmeyi düşünmeden ayaklarını kanatırcasına yürüdü. Eylemin başarısı için onlarca kez ölümle burun buruna gelip nice dağlar geçti. Hem bölüğünü hazırladı hem de eylem için ne gerekiyorsa bütün hazırlıklarda, çalışmalarda yerini kaygısız bir şekilde aldı. Eylemde de en ön mevzide yer alıp hakkını verecek kadar savaştı. Eylemde gözü karalıklarına, çılgınlıklarını törpüleyen savaşçıları oldu. Geri çekilmeyi hesaba katmadan, kendini eylem yerinde unutan, eline geçmiş eylem fırsatını değerlendirmek isteyen Heval Dijwar'ı eylem yerinden zorla

getiren yine savaşçılarıydı. Yanındaki yaralı arkadaşları kurtarmak için defalarca ölümün kucağına atladı. Ve arkadaşları kurtardı.

Heval Dijwar deyince, insanın aklına baş eğmeyen yiğitlik gelir. Korku nedir bilmezdi O. O bir doğruluk yolcusuydu hep. Dağın delikanlı, sevdalı ve suskun bir savaşçısıydı. Dağlarına ve yollarına sadık, gerçek bir yoldaş. Sümbül, Semedar ve Samura tanıktır onun yiğit yüreğine…

“Yiğitlik anlamak, kavramak ve özgürce hareket etmektir.”

“Pırıl pırıl bir özgürlük savaşçısı olmadan, her konuda kendini bulan bir kişiliğiniz olmadan sevilmeniz doğru değildir.”

Önder APO

Şehit Dijwar’ın Yüreğinden

Ben kaç yıldır Zagros’ta çalışma yürütüyorum. 2011 yılında düşmanın bütün

yönelimleri, saldırıları Önderliğe, gerillaya ve halka dönük tasfiyeyi içermektedir. Hem siyasi yönden bir kandırma hem de askeri yönden saldırılar yoğunlaştı. Savaşın hedefine 6 aylık çocukları, sivilleri ve kadınları bile koydu düşman. Düşman için artık fark etmiyor. Çünkü topyekûn savaş, halkımıza reva görülen bir politika haline gelmiş. Buna karşı biz de hareket olarak 2011 yılına bir hamleyle; Devrimci Halk Savaşı hamlesiyle cevap olmak istiyoruz. İmralı'daki tecridi, saldırıları boşa çıkartmak istiyoruz. Kesilen görüşmeler, ağır tecrit gerilla eylemleriyle boşa çıkartılmaya çalışıldı. Bu belli bir oranda da oldu. Biz de kendi bölgemizde, Çukurca şehir merkezinde bir eylem düzenleyeceğiz. Bu eylemde yer almak ve her şeyden önce

Önderliğe ve şehitlere layık olmak istiyorum. Bütün çabam buna dönük olup rolümü oynamak amacım olacak. Söyleneceklerin ötesinde, yapılacakların yerinde ve zamanında olması çok önemli. Bu temelde elimden geleni yapacağım. Rolümü oynamak, tecrit ve saldırıları boşa çıkartmak istiyorum. Bu yılı demokratik özerklik yılı olarak tanımladık. Bunun için düşmanın hâkimiyeti zayıflatılmalı. Gerillanın hâkimiyetini geliştirmek şarttır.

□□

“Kadın militanın olduğu yerde toprakla özgür temelde yaşamsallaşma vardır.”

“Asıl bakirlik her türlü köleliğe karşı kendini temiz tutmaktır.”

Önder APO

Kod adı: Rojbin Serhat

Adı soyadı: Belkız Yeşilyurt

Doğum yeri: Erzincan

Doğum tarihi: 1983

Anne adı: Kibar

Baba adı: Raif

Katılım tarihi: 2004/ İstanbul

Görevi: Takım komutanı

Şahadet tarihi ve yeri: 21 Ekim 2011/ Çukurca/ Geliyê Tiyarê/ Pîrê

Kızıl perçemli ateş kız, içi volkan gözleri kıvılcım. Ateş yalımı düşlerde büyüyen arayışçı. Hayalleri çığlık seli, kendisi eylem güzeli. Kürdistan'ın eli kınalı, Zagros'un edalı gelini.

□□

Ateş Kız

Güneş kor ateşleriyle

Ufuk çizgisini tutuşturduğundan beri

Ucu bucağı yanık hayaller kurar

Ülkemin çocukları

Teni yanar

Saçları alev alır

Bir ateş yalar bedenleri

Kurşun kadar ağır sözler

Hançer kadar keskin

Duygular depreşir

Yüreklerinde ülkemin çocuklarının

Kendisine hayrı kalmamış umman

Niye tüter bağrında ülkemin

Bu gri duman

Ateş yalımı yüreğimizden gayri

Yoktur bize derman

Yanar ülkemin çocukları

Ter û taze bir kıvılcım misali

Yanar bu çocuklar

Cellâdın dar ağacını da yakar

Yanar bu ülkenin civanları

Yanar da kızıl kanını kristal kadehte

Bir dilek ağacına sunar

Yakar bu civanlar

Tanrının maskesini de yakar

Erir yalanın inşası yeminler

Yakarız itaatkârları

Küle döner buyurganlık

Ateştir tanrımız

Sönmeyeceğiz

İklimimiz yangındır bizim

Güneşi görür

□□

Güneşi koklarız biz

Uçurum kıyılarında bir asi Rojbiniz

Yakarız kötülük adına ne varsa

Kıvılcımlarımız okşar soğuk mevsimleri

Demini almış bir ısıdır gülüşlerimiz

Tecavüzün iz sürdüğü zamanlarda

Buhar olur tüteriz

Göçeriz o mekândan

Bütün günahlardan sıyrılırcasına

Rojbin ırmağında yıkarcasına

Köhne çağları

Gözlerinin gölünde boğarcasına

Sancısında tarihin

Soylu ölmesini bilen

Çocuklar doğururcasına

Yakarak yaşar

Yanarak ölürüz biz

Sen Bir Vatana, Bir Aşka Ait Ateşsin

Merhaba hayatın kirli ırmaklarında kıyıya vuran yaralı kuş.

Merhaba kıyım çocuğu, eylem delisi kız.

Merhaba durgun dereler boyu hırçın dalga.

Merhaba türküsünü bir tek kendisi söyleyebilen.

Merhaba uçurumlarda ferman yazan güzel kadın.

Merhaba gözlerinde Dicle akan…

Merhaba yüzünde ülkesini taşıyan…

İşgalin orta yerinde asi, ezgisini dağlardan dağlara vuran.

Merhaba…

Sen bilirsin ki bu yola baş koyduğumuz gün yeminler içtik. Ömrümüze yıldız desenli, mavi renkli entariler biçtik. Ve dedik ki vatansız ve aşksız ölmeyeceğiz. Gitmeyeceğiz doruklara dokunmadan. Nal ve kılıç sesi coğrafyamızda dövüşmeden düşmeyeceğiz. Tanımı olmayan bir oyun oynattılar çocukluğumuza. Çağlayanlar

bahşetmeden gençliğimize göçmeyeceğiz. Biliyoruz ki yaşlanmadan ana ve babamızdan önce öleceğiz ve biliyoruz ki vatanımız koynunda aşkla, kavgamıza iman yaptığımız bir sevdayla öleceğiz. Güzel yaşamak için öldüğümüz toprakta gül derecek çocuklar. Onlar güldükçe hep yeşereceğiz. İç çekerek, “ohhh aşk varmış” diyeceğiz. Serin bir ırmağı içimize akıtır gibi, bulutların üstünde süzülür gibi.

Asi arkadaşım, biliyorum ki biz isteğimizce, gönlümüzce yaşam şansı bulamadık. Bizim olan bir haritaya başka mühürler vurdular. Türkülerimize yurt bulamadık. Bu yüzden ömrümüzü başka yüreklerin türküsüne, şiirine katık yaptık. Biz günaha batmadık, kimsenin ömrünü çalmadık. Kendimizi aşkla adadık. Kayalara sinen bir öğreti kadar

sağlam duruyor gülüşlerin ve o kadar çok şey söylüyor ki gözlerin, okudukça doyulmayan bir roman gibi bize öğrettiklerin. Güzel sesinle türküler söylemeni özlüyor yaylalar. Kar kıyıları, kuş yuvaları, yıldız öbekleri sevdana özeniyor.

Seni anlatmak Rojbin, gökyüzünü sağmaya benzer. Yağmurda ıslanmaya benzer. Ateşte yanmaya benzer seni anlatmak. Kavrulmuş, ağıtlar diyarı bir memleketi anlatmak gibidir seni anlatmak. Nefes nefese kahkaha dolu bir serüven gibisin. Çılgın, delidolu bir süvari. Boğazı yakıp ciğere yol alan ince bir duman. İnsanın içinde sızı bırakan bir ifadesizlik… Seni ancak ömrüne doymuş sarı yapraklar anlatabilir. Seni ancak bir ananın nasırlı elleri anlatabilir. Seni ancak tohuma gebe toprak anlatabilir. Seni gök kubbenin

haşmeti ve yerkürenin merhameti anlatabilir ancak ve seni ancak sen anlatabilir…

Günlüğün var elimde. Okudukça ıslak sayfalar bırakıyorum arkada. Bir şahmeran resmi var kapağında. Gözleri seninkine benziyor. İhaneti uzağında bir bilgelik aşılıyor damarlara. Seni okuyorum ateş kız, o güzel yazına dokunuyorum. Bir zamanlar elinin değdiği sayfaları okuyorum uçurum kız…

Kızıl bir saç teli dökülmüş defterinin orta yerine. Saçlarını okşuyorum asi kız. Yere dağılmış saçlarını avuçladığımı hayal ediyorum. Yara almış bedenini düşündükçe yaralanıyorum. Kanıyor anılar. Seninle Hakkari, Çukurca yaylalarında yürüdüğümüzde ayaklarımızın dibinde uçup

giden kekliklerin içimize doldurduğu aynı ürperti yerleşiyor göğüs kafesime. Tıpkı keklik yavruları gibi dağılıyor metanetim. Bir daha olmayacak bir yuva yanıyor içimde. Samura'da yıkandığımız o buz gibi sular bile söndüremiyor, serinletmiyor bu yangını. Hasret gidermenin tek yolu seni okumak. Yazdıklarınla iç dünyana dalmak. Bütün ülkeyi baştan sona dolaşmak ve diyorsun ki;

"Memleket Hasreti

Yangın yürekli insanların memleketi burası. Ay gülüşlü çocukları, eli hamurlu, gözleri yaşlı acılı anaları olan. Volkandır genç yürekler. İsyan kokan dağları, asi nehirleri vardır. Boyun eğmeyi bilmez uçurumları. Ve uçurum yüreklidir oğulları ve kızları. Adı yasak, dili yasak, tarihi çalınmıştır

memleketimin. Bu nedenle hep direnişlerle andırmıştır adını. Burası benim memleketim, yurdum, evim. Burası Kürdistan.

Evet, ben Kürdistanlıyım. Görmedim köyümü, içmedim hiç suyundan. Ama anamın anılarında çoraplarını boyayan sarı çiçeklere özlem duydum hep. Beton yığınları arasına hapsederken çocukluğumu, gençliğimi babamın kar ile oynadığı, tezek yakarak ısındığı geçit vermez dağları olan ülkemi aradım. Göremediğim yerin hasretini taşıdım yüreğimde. Şehirli sanmıştık kendimizi, beton yığınlarına ait sanmıştık. Oysa içimizde hep bir şeylerin boşluğunu taşıdık. Buraya ait değilim burukluğu vardı içimizde. Ait olmasına ait değildik de buralara, ait olduğumuz yer neresiydi? Bu

soruyla geçti çocukluğum. Cevabını aradım yıllarca. Evet, kimliğimde bir il ismi yazıyordu. İsminden öte bir şeydi aradığım. Ben nereye aidim, ait olduğum yerde kışlar nasıl yaşanır? Dostluklar nasıl gelişir, nasıl ekmek yapar kadınlar? Ben Serhatlıyım, Tendürek kadar başı dik, Ararat kadar isyankârdır ruhum. Dersimliyim Munzur kadar coşkundur beynim. Botanlıyım, Gabar, Kato, Cudi kadar serhildandır sesim. Zagrosluyum, Avaşin kadar berrak, Cilo kadar asi, Çarçela kadar çetindir yüreğim. Hiç görmemiş olsam da kanımıza işlemiş asilik. Serde isyan vardır. Bu nedenledir beynimize çekilmeyen sınırlar. Bu nedenledir hiçbir duvar ayakta tutamaz kendini.

Şimdi Zagroslardayım, Serhat'ın hasreti, Botan'ın özlemiyle seviyorum bastığım toprağı. İçimde yanan ateşi sularıyla söndürüyorum. Her gün, her yeni gün yine yeniden sevdalanıyorum dağlarıma. Hasretim zulamda arşınlıyorum patikaları omzumda bin yılların yüküyle.

Burası Kürdistan aşklar bile başka yaşanır benim ülkemde. Kim demiş sevmesini bilmediğimizi? Mem û Zinlerimiz, Derwiş ile Adulêlerimiz, Xecê ile Siyabentlerimiz vardır aşka anlam katan. Kim demiş bilmediğimizi yaşamayı? Semalarımız, Viyanlarımız, Zilanlarımız vardır, kendi küllerinden kendini yeniden yeniden doğuran… Bizler bu toprağın, suyun ve dağların çocuklarıyız. Dağlar emzirmiştir bizi. Bu nedenle inatla akar damarlarımızda kan. Bu nedenledir

uçurum yüreklidir kızlarımız, oğullarımız. Sevdamızı kavgamıza, onurumuzu namlumuza emanet etmişiz. Sözümüz namusumuzdur bizim. Bu yüzden biliriz namusumuza sahip çıkmasını. Dağlarımız kadar diktir başımız. Teslimiyeti kaldırmaz yüreğimiz. Bu yüzden özgürlük için yaşamasını da biliriz, ölmesini de…

13. 8. 2010 ”

Evet güzel arkadaşım sen boylu boyunca ülken oluyor, ülken gibi kokuyorsun. Özgürlüğe dokunan bir yüreğin olduğu için uğruna ölecek kadar, ateşlerde yanacak kadar seviyorsun. Büyülü bir hasretin eşiğinde dağlarına ve nehirlerine benziyorsun. Belki hep uzaktın, yabancı

büyüdün. Ama özlemin yakındı Serhat'a. Yerli bir vefa vardı iç dünyanda. Kaybolmadın asimilasyon girdabı metropol sokaklarında. Buldun kendini eninde sonunda insanın en çok kendisini kaybettiği bir zaman aralığında. İstanbul'un yabancı öyküleri sinmedi içine. Bu yüzden hep aradın kendini, ait olduğun memleketi, seni de içinde saklayan aşk öykülerini.

Heval Rojbin bin bir arayış içine girip kendini bulmaya çalışan asi bir Kürt kızı olarak büyüdü. Kürtlüğün silindiği çetrefilli sokaklardan geçti. Gün geldi arayışlarına cevap bulamadığı dünyada karanlık boşluklara düştü. Kazandığı makine mühendisliği bölümünü okurken, ailesinden uzak yaşadığı süreç içerisinde yüzlerce badire atlattı. Arayışlarının peşinden

sürüklendikçe yüzlerce hayat karesine takıldı gözleri. O hep bir şeylerin yolunda gitmediğine, yaşamın böylesi bir çirkefte ele ayağa düşmemesi gerektiğine inanandı. Birçok şeyin yalan maskelerle örtüldüğünü yaşayarak öğrendi. Aldatıcı sistem düzenbazlığında evcilikler yalandı. Aşklar sakattı. Sevgiler sahte. Ülkesinden uzak her günü bir katliama gebeydi. Katledilen çocukça duygular temiz yarınlardı. İnsan ait olmadığı bir yerde kendisini tarihsiz ve geleceksiz hisseder. En lüks koşullarda bile kendisini hep eksik hisseder. Bir yanı hep yarım kalır insanın. Değerler terk eder, büyük gedikler açılır insanın beyninde. Değersizlik, boşluk, hiçlik, sevgisizlik gibi duygular yüce hayaller kurmayı engeller. Eğer bir kırıntı kadar asalet varsa insanda,

kendisinin olmadığı her mekânda annesini, ülkesini özler. Geçmişini merak eder, geleceğine dair hayaller biriktirir. Bu tuzakta sistem girdabından kurtulmasını bilen insan en yakıcı derslerden geçer. Bu yüzden “ben kimim” diye sorabildi Rojbin.

Bu soru bazen en statik hayatları bile değiştirebilir. Tarihte bir gezintiye çıkartabilir. Doğa ile koyun koyuna yatırabilir. Kapkara bir boşluktan, masmavi bir sonsuzluğa yol aldırtabilir. Yeter ki “ben kimim” diye sorabilsin insan. “Ben Kürdistanlıyım” diye cevap bulmuş Rojbin. Hem de onca acı ve ızdıraptan sonra. Polisin her türlü işkencesinden sonra inanın ki acıdan geçmeyen, öfkeyle demlenmeyen hiçbir hayat gerçekçi değildir. Acıyı bilmeyen, sevgiler peşinde koşmaz. Çirkine

öfkelenmeyen güzellikler yaratamaz. Önemli olan kanmamak ve aramaktan caymamak. Rojbin aramayı göze alan, yoluna çıkan zorluklarla boğuşan, yara alan ama pes etmeyen bir çılgındı. Arayışlarının peşinde mutlaka doğruya ulaşmanın umudu olduğu için koştu. Bu asi, cesur kızı yaşama bağlayan her şey hayatını kurtarabileceği bir meslek sahibi olmak değildi. Daha büyük hayaller, daha geniş ufuklar olduğunu bildi hep.

Herkes onun okul başarıları, zekâsıyla övünürken onun gözleri kocaman bir hayalin çerçevesi olurdu. Küçük dünyalara hapsolmayacak kadar gezgindir ruhu. Küçük sularda boğulmayacak kadar direngendi polislerin kırdığı her iki kolu. İşgale gelmezdi düşleri. İstila edilemezdi benliği, o güzel

yüzü hep tanıdık bir coğrafya arayıp durdu. Kendisini ifade edecek bir zaman peşindeydi o. Yoğun arayışlarının sürdüğü yıllarda devrime dair kıpırtılar hissetti yüreğinde. Ülkesinden uzak, köküne yabancı olmanın dayatıldığı yıllarda “siz nerelisiniz?” diye sorulduğunda biraz duraksayıp “Güneydoğuluyum” diye verdiği cevap ona o kadar yabancı geliyordu ki, neresiydi Güneydoğu? Haritalar hiçbir gerçeği açığa vuramayacak kadar ham ve toydu. Kimliğin tanım getiremediği bir yitirilmişlik vardı her köşe başında. Türk soluna katıldığında kimliğini bulur sanmıştı. Bu yüzden hiçbir zahmete katlanmaktan çekinmedi, dağlara gitti. Kendisinin olmadığı dağlara…

Savaştı, yaralandı, tutuklandı. “Özgür yarınlar için değer” dedi. Kardeşlik istedi.

Savaşmak kaybolmaya yeğlenir bir hukuk olmuştu onda. Birçok arkadaşı Türk'tü. O ise bir Güneydoğulu. Bu gençler konuşunca dünya kendiliğinden fethediliyordu. Ama Rojbin başını dışarı uzattığında fistanı içinde kaybolmuş bir kadın dileniyordu. Her toplantıda Marksizm emperyalizmi yeniyordu. Ama Somali'de, Etiyopya'da çocuklar açlıktan ölüyordu, haber bültenleri Amerika'nın işgallerini anlatıyordu. Günde kaç kadının tecavüze uğradığını aktarıyordu bir anket. Kısacası kötülüğü yenmek için yürekli ve cesur sözler söylemek yetmiyordu. Daha uzun soluklu, daha radikal, daha gerçekçi olmanın zamanı gelmişti. Arayışlarının sonuçlarına tek başına katlanmayı düşünse de gerçek öyle değildi. Çok ağlattı annesini. Çok beklediler ve çok

özlediler onu sevenler. Ailesi yolunu kendisi bulsun, eninde sonunda doğru yola girer diye karışmadı ona. Kaybolup çıkmasına alıştılar zamanla. Ama gün geldi annesi ağlayarak mektuplar yazdı ona;

“Kuzum, ilk göz ağrım neredesin? Yollarda kaldı gözlerim. O güzel gözlerini, kokunu özledim. Neredeysen gel artık. Ana yüreği kaldırmıyor bu ayrılık ve özlemi. Gel kuzum, koynumda yatıram seni. Ağlatma şu yolunu gözleyen ananı. Ya da yerini söyle ben gelem.”

Rojbin ise çok uzaklardaydı. Yolunu, kişiliğini, kimliğini, yurdunu, kendini ve ait olduğu zaman ve mekânın eşiğinde. Özüne yakın olmanın tek yolu uzaklaşmaktı onu ifade etmeyen her şeyden. Bulduğu yeni yolda yeni kimlik bilgilerine ulaştı. Artık o bir

Güneydoğulu değildi. Kürt ve Kürdistanlıydı. Omzundan bir yük kalkmış gibi hafif hissediyordu kendini ve hiçbir zaman bu kadar gerçek hissetmemişti kendisini. Varsın belalı bir kimlik bulsundu. Varsın ateşten bir yurt olsundu. Sonuçta gerçek buydu. Bu her türlü kimliksizlikten ve ülkesizlikten bin kat daha iyiydi. Nesnel olmanın dünyasından kapıyı çarparak ayrıldığı günden bu yana kendini bir özne gibi hissediyor, durduk yere her şeye gülümsüyordu.

“Özgürlük bu olsa gerek” deyip ülkesine yol aldı, gerçek yurduna...

Yemin etti, aşksız ve vatansız ölmeyecekti. Annesi ve kız kardeşi Deniz’i de bu duygularla tanıştırmalıydı. Onlar da bu mutluluğu tatmalıydı ve kısa bir sürede bunu başardı. Deniz ile aynı davanın yoldaşı,

PKK militanı oldular. Sokakta eylemci, çılgın birer molotofçu ve ailelerinin onlarla gurur duymasına kadar ilerlediler. Her zamandan daha çok sevdiler annelerini. Anneleri barış anası oldu ve uzun evrimli ayrılıklar, özlemler bir yemin kadar kutsallaştı sinelerinde.

Rojbin 2004 yılında dağlara geldi. Her geçen gün annesini daha çok sevdi ve sevgisini her fırsatta günlük defterine yazdı.

“Anam,

Yüz yılların kederiyle yoğrulan ve her daim ülke kokan nasırlı ellerinle yoğurduğun kişi benim. Annem, umutlarınla beslediğin ve sütüne, gözyaşına katarak büyüttüğün kız benim. Senin kederli yüreğinde bana dair yerleştirdiğin hayallere cevap olamadım.

Yani kızın hayırsız çıktı. Oysa benim hayallerim beni ve seni aşacak kadar büyüktü. Sen hiç fark etmedin. Fark etmekten korktun. Son zamanlarda her yolum sana çıkıyor. Her şarkıda seni hatırlamak güzel. Ve ben ana kucağı diye kendimi kucağına attığım ülke toprağının bin yıllık esaretine cevap olmaya çalışıyorum. Seni görüyorum kutsal Mezopotamya'da. Seni görüyorum her gözü yaşlı anada. Seni görüyorum mücadelemin en çetin anında. Toprağa kavuşacağım gün sana da kavuşacağım. Korkuyorsan, korkma.

Ağlama, korkma ki güç almasın çiyanlar. Öyle bir dur ki çakalların karşısında ölüm bile utansın senden. Tilili çek nefesin yettiğince. Bağır, haykır alçağın yüzüne

“yıkılmayacağız” diye. Ben senin kızınım ve sen benim annemsin.

Bunu asla unutma.

19. 9. 2010”

Evet, bu yazının üstünden 1 yıl geçmesine günler kala Rojbin toprağa kavuştu. Yani annesine. Ve annesi Rojbin’in bu yazısından habersiz isyankar bir haykırış oldu. İntikam yeminleri içti. Canilere lanet okudu. “Kızımla gurur duyuyorum, onun davası benim de davamdır” deyip bizi de gururlandırdı. Heval Rojbin bazen gülerek “benim annem benden sonra militan olmuş” derdi. Biz espri sanırdık. Bunun gerçek olduğunu anasının en zor anında gördük. Gözün aydın Rojbin, ölüm utandı annenden. Korkmadı hiçbir çiyandan annen. Ağlamadı ve güç vermedi

çakallara. Yeminler içti yoluna, davana devam edeceğine dair. Ananın yemini bizim de yeminimiz oldu. Gözün kalmasın arkada, biz güveniyoruz düşman karşısında göğsünü cennet bahçesi gibi açan analarımıza. Ve biliyoruz ki ananın her yoldaşının gözünde seni görür. Tıpkı bütün yoldaşlarının ananı kendi anaları sayması gibi. İstesek de öykülerimizi bölüştüremeyiz. Ülkemiz bizim öz annemiz ve her anne şu gerilla yüreğinde ülkemizdir. Biz anamızı bırakmadık. O bizi asla bırakmaz.

Ve sen volkan yürekli anne, gurur duymakta milyon kere haklısın. Ve sen Deniz, yani Heval Axin Rojbin'in peşinden gelmekle hayatının en anlamlı adımını attın. Heval Rojbin senden gelen mektubu okurken sevincinden ağladı. O mektubu defalarca

okudu. Sen mektupta “sıramı aldın, benden önce davrandın” diye yazmıştın. Heval Rojbin de oturup mektubuna cevap yazdı; “hayır, canım kardeşim, güzel Hevalim sıran hala yerinde duruyor. Ben kendi sıramda geldim. Senin bana dair bilmediklerin ve benim sana anlatamadıklarım vardı. Neyse senden haber aldığım için o kadar mutluyum ki, bunu anlatamam” diye uzayıp giden ve yılların hasretini içine akıttığı bir mektup yazdı. En son cebinde taşıdığı ve kendisiyle eylem yerine bile götürdüğü günlüğünü de sizlere yazıyordu.

Ceylan gözlü Axin belki o mektup hiç ulaşmayacak sana, belki hiç dokunmayacaksın o deftere. Ama bil ki Rojbin zaten senin içinde. Yanında olmayı, Rojbin’in gerilla halini sana anlatmayı Zagros

anılarını paylaşmayı ve acıyan yüreğine kendi yüreğimizden bir parça koymayı ne çok isterdik bir bilsen. Bir nefes kadar yakınımızda olan, sarılıp beraber yıldızları seyrettiğimiz kocaman gözlü arkadaşımızı anlatmak isterdik. O hiçbir zaman sözünü bizden sakınmadı, biz de senden sakınmak istemeyiz sözümüzü. Sen Rojbin'den bize kalan emanetsin. İnsan kardeşini gözü gibi korur, ama yoldaş her zaman gözbebeğimizdir bizim.

Ah biz dağlılar anlatamayız sevgimizi. Dile gelirse sihri bozulur diye korkuyoruz. Özlemlerimizi yıllansın diye içimizde saklarız. Çengel çengel ciğerimize asarız hasretlerimizi. Hiç dile gelmemiş aşkların yuvasıdır kalbimiz. Sanırsam gerilla olmak böyle bir şey. Dağın öğrettiği bir asalettir

belki de. Çok eskilerden beri ne söylediğimize değil, nasıl yaşadığımıza bakılır. Bu yüzden çok severiz yaşamı. Hem de hiçbir şey söylemeden, uğruna ölecek kadar.

Biliyoruz ki son sözümüzü söylemezsek de anlar bizi sevgili diye koynumuza aldığımız bu yaşam. Bir çift göz düşün Axin, gökyüzüne kilitli kalmış. Az önce bulutların kayıp gittiği yere takılı kalmış bir çift göz. Maviliklerde kanatlanan o bakışları düşle ve yüreğinin umudunu sal maviliklere. Denizi her izlediğinde, kırlangıçlar her uçtuğunda ve martılar her çığlık attığında o bakışları hatırla. Gökyüzüne dönük gülümseyen o simadan ayrılma. Onu yüreğinde dağlı bir sır gibi sakla. İnan o gökyüzünden hep bakıyordur sana. Geceleri o gözlerin

niyetine iki parlak yıldız seç kendine. İnan ki onlar her gece çağıracaktır seni. Ve bil ki yavaş yavaş anlatacaktır o gözler öyküsünü. Çarçela'ya nasıl vurulduğunu, Zagros'un yaralarını nasıl sardığını, dağın her mevsiminde kendini tekrar tekrar nasıl yeniden yarattığını, her eylemde silahına nasıl sarılıp delice zılgıtlar eşliğinde savaştığını. Yoldaşlarını şehit vermenin o tarifsiz sızısını. Yaralı bir arkadaşını sırtlayıp ateşin ortasından çıkartmanın o yüce duygusunu, bir yorgunluktan sonra demli bir çay tadını. Doğanın ona kattığı o eşsiz huzuru, yoldaşlığın hiçbir şeye değiştirilemez ve yerine hiçbir şey konulamaz derya gibi sevgisini…

Gece yürümenin serin esintisini, içine dalan dostluklara sırt dönülmeyeceğini. Dünyayı

güzel bir yer yapmak için nasıl didinip durduğunu, bunun için yaşadığı eylem coşkusunu. O adanın, Marmara'nın ve İmralı'nın yüreğini nasıl burktuğunu, kendini nasıl borçlu hissedip insanlıktan nasibini almamışlara karşı nasıl intikamla dolduğunu anlatacaktır. Yeter ki sen gözünü ayırma gökyüzünden ve yıldızlara yerleşmiş o bakışlardan. Duyarsın dağın, rüzgârın, yağmurun mevsimlerin sesini. Bak ne diyor o mağrur ve gururlu ablan, sevmeyen doymayan her an'a gülüşüyle hakkını veren.

"Sonbahar

Evet bir sonbahar daha sona eriyor. Nedendir bilmem ama çocukluğumdan beri sevdiğim mevsim bu. Yani sonbahar. Yaprakların sararıp suya düşmesi ve

başlayan yağmurlar hep hoşuma gitti. Hele bir de dağdaysan ve tanık oluyorsan dört mevsim tabiat ananın farklı rengine daha da güzel oluyor. Sadece sonbahar değil, tüm mevsimler farklı farklı coşku dolduruyor içine. Seviyorum burada olmayı. Bir de anlatabilseydim seni, yani heyecanımı ve herkes anlasaydı keşke. Evet, yıllar geçti, ama hala heyecanlanıyorum. Etrafıma baktıkça cennet denilen şey burası olsa gerek diyorum. Dağlar öyle bir açmış ki kollarını yiğitlere korkuların uçup gidiyor bir anda. Kartalların, dağ keçilerinin seninle yoldaş olduğunu, sana göz kulak olduğunu biliyorsun. Bu öyle bir his ki seni tüm tehlikelerden korumak için göğsüne bastıran ananın koynunda hissediyorsun kendini. Yani seni tüm fırtınalardan koruyan

bir limandasın. İşte bu yüzden korkmuyor insan ve bu yüzden için rahat uyanıyorsun her sabah. Toprak ana ise her gün farklı bir güzellikle günaydın diyor sana. Günaydın ey hayat ve günaydın tüm sevdiklerim, günaydın toprağa kavuşan sevdalılar.

10. 11. 2010”

Günaydın yüzü aydın kız,

Günaydın dağların perisi,

Günaydın ana diye dağın eteğine sarılan,

Günaydın bütün günahlardan özgür bir gülüşle intikam alan,

Bu Serhatlı güzel kızın öyküsünü dağlara emanet etmek bir ülkeye, bir aşka dokunmak gibi bir şey. Sen küllerini savuran bir aşkın tohumu olarak kendini ülkenin

kalbine serptin. Yeşereceksin, mülayim bir koku salacaksın seni sevenlerin nefesine. Dikenlerin batacak vahşet doğuranların yüreğine. Ve sen hafızamızda akıllı, sağduyulu, örgütleyici, inisiyatifli ve ciddi bir komutan olarak kalacaksın. Pes etmeyen yanın bizimle olacak. Seni hatırladıkça senin gibi iddialı ve aktif olacağız. Başarı hırsının nefesi kesilmeyecek biz varoldukça. Alçakgönüllü, felsefik tartışmalarını anımsadıkça sevgiden vazgeçmeyeceğiz.

Heval Rojbin, Kandil, Şehit Beritan Özgür Kadın Akademisi, Anayasa komisyonu, PAJK şube eğitimi gibi çalışmalarda yerini alıp 8 yılını da çok sevdiği Zagros'ta geçirdi. Katıldığı her çalışmaya kattığı ve çalışmadan aldığı büyük bir güç oldu. O her koşulda güzel bir yoldaş olup zorlukların üstesinden

gelebildi. Yolu nereye düşse hep Zagros'a özlem duydu. Tekrar dönmeyi hayal etti ve hayallerini gerçekleştirdi. Tekrar döndü. Rahime, Serdar, Rojbin, Melsa ve daha adını sayamayacak kadar çok arkadaşını o topraklara vermişti. Elinin ve yüreğinin kopmadığı o topraklara döndü her defasında. Ve şimdi o isyankar bir çığlıktır Zagros dağlarında.

□□

"Özgürleşen kadın özgürleşen Kürdistandır."

“Kendini yaratmayan yaşam hakkını kullanamaz.”

“PKK’de yaşanan bir sevda savaşıdır.”

Önder APO

Şehit Rojbin’in Yüreğinden

Heval Olmak

Baharı yaşıyoruz. Tabiat ana en güzel elbiselerini giyerek huşuyla dolduruyor çocuklarının yüreğini. Yılların acılarını, onca zalimin zulmüne inat renge renk süsleyerek yaşlı bedenini gençliğe mana katıyor tüm manasızlıkların içinde. Halbuki ne çok acı yaşamıştır yüreğinde. Kim bilir kaç gece ve gündüz sessiz gözyaşı dökmüştür zamansız bağrından koparılan çocukların arkasından.

Kendi yüreğinden doğurduğu evlatlarının kanını içerek yaşamak ne ağırdır. Çığlıkları duyulmaz mı hiç, yürekler yanmaz mı yiğitlerinin kanında kurban edilmiş bu kadim ananın feryadında. Peki biz hangi anlamı veriyoruz acılarla yoğrulmuş bu ananın yüreğinden yine acılarıyla doğurduğu tüm güzelliklere?

Acılardan, gözyaşlarından mutluluğu, özgürlüğü doğurmak kolay değildir tabii. Kolay değildir kolay olmasına da, mana daha mı zordur? Şimdi biz tüm manaların manasızlaştırdığı mutluluğun acılara kurban edildiği, özgürlüğün, aşkın ayaklar altına alındığı anamızın gözden düşürüldüğü bir çağın çocukları olarak yeniden manaya ulaşma savaşı veriyoruz.

Bu öyle bir kavga ki çelik gibi olmalı yürek. Acılara göğüs germe gücün olmalı. Tıpkı yaşla ana gibi. Kekik kokan yarına ulaşmak için önce anlamalısın manayı. Ulaşmalısın, ama anlamın en çok zıtlaştırdığı karakterimizin kurbanı oluyoruz çoğu zaman. Anlamayı bile anlayamıyoruz. Kim bilir korkudur anlamdan uzaklaştıran? Ya da iknasızlık, tatminsizlik. Bedel vermeden

çekinmektir yoksa, ancak bedelle ulaşılabilir, ama hem de en ağırından. Bedelin en ağırını veriyoruz da her gün, buna rağmen anlamak o kadar kolay değil. Günler geçiyor, aylar, mevsimler değişiyor, her gün beraber yaşayıp zorluklarla beraber mücadele ettiğimiz bir yoldaşımızı daha veriyoruz yaşlı ananın koynuna. Ama buna rağmen hala uzağındayız gerçeğin. Gözyaşları sadece duygusallık mıdır, yoksa öfkenin yüreğini kemiren hıncın en çaresiz dışa vurumu mudur? Ya da tüm bunlara inat öfkeni boşaltmak, sadece silah sıkmak mıdır düşmanın zalim yüreğine? Yoksa ulaşmak mı hakikate? Yeter diye bağırası geliyor insanın.

Kendini patlatmak şerefi olmayanın beyninde, yüreğinde. Çaresiz değiliz biz. Ve şerefsiz olmadığımızı göstermeliyiz bütün

Şamanlara. Hakikate ulaşmak için yaşamamalıyız çaresizliği. Ki zaten göze almamış mıyız ölmeyi? Diri diri yanmayı, yağlı urganlara çekilmeyi, ağır geliyorsa bir yoldaşın bir daha olmayacağı fikri, -ki yakıyor yüreğimizi- o zaman daha sıkı sarılmalıyız mücadeleye. Bizi yok etmek isteyenlere inat, koşar adım ulaşmalıyız özgürlüğe.

Ben Hevalim ve bu uğurda sadece boş bir beyin ve vicdandan boşaltılmış bir bedenle, et ve kan yığını olarak yaşamayı reddediyorum. Yoldaşlarımın kanıyla suladığı bu topraklara basarak, halkımın acılarının gölgesinde sıkışarak, varlomayı reddediyorum. Onursuz, gurursuz, vicdansız kalmayı reddediyorum.

Ne kadar ağır, zor ve şiddetli olsa da mücadeleden kaçmayı, mücadelesizliği reddediyorum. Sonunda ölüm olduğunu bile bile onur savaşının bir neferi olarak kalmak, anlama giden yoldaki ilk viraj değil mi? Bu nedenle yoldaşlarıma layık olmak için onursuzca yaşamaktansa onurumla ölmeyi yeğlerim. Ölüm bir son değil çünkü…

7. 5. 2010

“Yüreği büyük olanlar, büyük dolaştırır, büyük buluşturur, büyük yaşatır.”

“Yürek bütün gerçekleri görebilir ve güç getirebilirse, yürektir”

Önder APO

Kod adı: Sipan Cudî

Adı soyadı: Geylani Reşidî

Doğum yeri: Urmiye

Doğum tarihi: 1991

Ana adı: Asiye

Baba adı: İreç

Katılım tarihi: 2008- Xakurkê

Şahadet tarihi: 21 Ekim 2011/ Çukurca/ Geliyê Tiyarê/ Pîrê

□□

Büyük kalabilen bir yüreğin sahibi çocuk.

Fırtınaların savuramadığı kızılca kıyamet delikanlısı.

Ömrü bir zılgıt kadar uzun olan.

Yüzlerce çığlığın kalbinde iz bırakan.

Göklerin gözünden ateşlere damlayan.

Bütün tanrıların sustuğu demdesin.

Cehennemin hiç olmayacağı yerdesin.

□□

□□

Kıvılcım Siması

Bir alev gibi titredi gözlerinin ışığı
Çok mu üşüdün küçüğüm
Gönül bağına kar mı yağdı
Fethedilmiş bir ülkenin
İşgal edilmiş toprağın
Çocuğu olduğun için mi
Buz kesmiş ellerin
Oysa yüreğin demirci Kawa’nın

Ocağı kadar sıcak

Ekmeği çalınmış bir yetimin

Gözyaşı pişer o ocakta

Çıkmaz sokaklar

Dağlardan yana açarmış kapısını

Kar yağdı üşüyoruz

Aylar büyüttü ayrılığı

Bu ocakta gelmeyecek misin?

Yüreğindeki ocağı al da gel

Xecê ve Siyabent'in yuvasına

Sipan'a gel…

Yoksa kendini yakan ateş karşısında

Kar yanığı sızısında

Ölüm gülümser

Biliyoruz mumsun sen

Yenicek yakılan

Alevi titreyen

Rüzgârla dans eden

Birazdan eriyeceğini bilen

Ama bir de devrilirsen

Bütün dünyayı küle çeviren

□□

Düşüne Dokunduğumuz Bedel

Dile pelesenk olmuş her söz, başını almış gidiyor, yol bulmuş gidiyor, arkasına bakmadan gidiyor. Bir kere söylendi mi artık geri dönmüyor. İşte o zaman azap başlıyor. Sözün özü terk ettiği bir limanda buluyor insanlar kendisini her defasında. Bugünün

dünyasında yaşayan ve eninde sonunda kendisini o limanda bulmayan insan yok gibi. Liman bir sığınma biçimi. Kendinden kaçma biçimi. Belki de kendi içine yolculuk yapma biçimi.

Hani dalgaların gelip çarptığı ve geri gittiği yerdir ya liman, bu yüzden insanlar yitirdiği her şeyini bu dalgalar gibi gidip gidip tekrar geleceğini düşünür. Ve bu düşe sığınır. Gelişi olan bir gidişi bile izlemek mutlu edebiliyormuş insanları. Oysa her dalga biraz daha aşındırmak için çarpıyor o limana. Ama insan daha fazla acı çekmek istemediği için inanmak istemiyor ve zaman aşımına terk ediyor umutlarını. Yok sandığı bir şeyin varlığına rağmen yaşıyor insan. Kendisini yavaş yavaş öldüren bir gerçeğe teslim oluyor insan.

Evet genç arkadaşım, henüz bu limanlara gidecek kadar büyüyemeyen arkadaşım. Pişmanlıkları bile göremeyecek kadar kısa yaşayan, hayat defterinde karalamaları olmayan, üstü çizilmiş mazileri olmayan arkadaşım. Yüreği tertemiz beyaz sayfa olan, bütün inandıklarını bir paragrafa sığdırıp büyük yaşayan. Ne sözünü ne de özünü sürgünlere göndermeyen. Kendinden kaçmanın, kendini terk etmenin, kendinden korkmanın azabı uğramadı sinene. Üstündeki parçalayıp isyan etmedin bedene. Küçüktün, dünyanın büyüklüğünden dem vuranlar utandı kendinden. Çünkü hiçbir şey seni kirletecek kadar büyüklük icra edemezdi. Kendine esir düşmüş kalplerin yurdu yoktur arkadaşım. Ama özgür kılmışsan yüreğini, özgürlüğe

layık bir yurt edinmek için adarsın ömrünü. Bir adak diye kutsal türbelere bağlarsın yüreğini. Sendeki o ak ve pak yürek buraları güzel kılan bir şeydi ve sen büyüdükçe büyüyecekti güzellik de. Çünkü sen güzelliğini, masumiyetini çocuklukta unutanlardan değildin. Buna izin vermedi ağzı kanlı vampirler.

Sipan, senin cansız bedenini gördüm. Napalım ile yakmışlardı seni. Parmakların erimişti. Bir Somali çocuğunun resmi yerleşmişti simana. İnsanlıktan fersah fersah uzaklaşmış düşmanın elleri bir tablo çizip bırakmıştı orada. Ve biz yoldaş diye kömüre dönmüş bir resme dokunduk. Parçalanmış can pazarından dönerken, çığlıklarımızı bir uçurumun kalbine gömdük. İçimizde ağıt yakıp duran o anayı hiç mi hiç susturamadık.

Her gece uçurumlar çağırıp yankılanan çığlığı geri vermek ister bize.

Seni öyle gördüm ya, insanlık bitmiş dedim. Affet, aklıma başka bir şey gelmedi. Yaralı bir hafızadan lanetler yükseldi. Başımızda dönüp duran ve korkunç sesler çıkartan, leş kargaları bile beni ölüme ikna edemedi. O yaralı hafıza ölümü idrak etmek istemedi. İnadına gülüşün geldi aklıma. Hani gülerken kafanı arkaya savururdun ya, iki elini birbirine çarparak nefesin kesilir gibi olurdu ya, doyasıya güldükten sonra sanki bir şey yemiş ve tadını çok beğenmiş gibi “ımmm” yapardın ya işte gülüş kurtardı beni deli olmaya ramak kala. Demek ki gülüşlerin de elleri varmış, tutabilirlermiş insanın ellerini. Ölümden beter bir senaryonun orta yerinden alıp götürebilirlermiş. Ve yaşamın

böylesi anlarda bile elzem olduğunu anlatabilirlermiş. Savaşın lanetine rağmen uzattığın her el, kurtarıcıymış meğer. Bu resmine gözleri kilitlenmiş arkadaşlarımın yüzüne baktım. Beynimdeki bütün aynalar parçalandı. Artık bu resimlerden sonra hiçbir şeyi eskisi gibi görmeyeceğimizi anladım. Kırık bir ayna ve yaralı bir hafıza hep sızlayacaktı yanı başımızda.

Bu gerçek bile öldürmüyorsa insanı ölüm yoktur dedim kendi kendime. Eğer gerçekten ölüm olsaydı, o cenazelerin yanı başında beynimize batan kırık camların acısından ölmeliydik. Eğer hala yaşıyorsak ölüm yok demektir. Bunu senden öğrenmek ne büyük şeref. Çok yaşayarak ölümün sırrını çözemiyor insan. Eğer öyle olsaydı çok az yaşamış olan sen, nasıl çözerdi bu

gerçeği? Kısa ömürler uzun evrimli algılara ulaşınca ölüm yok oluyormuş meğer. Hasretin sarnıcında damıtılan her özlem, yıllanmış şarap tadı alıyormuş meğer. Sen, anı, öykü ve masal dinlemeyi çok severdin. Anlatıcı durunca isyan ederdin:

- Sonra için şu çayı, niye yarıda bırakıyorsunuz öyküyü? Madem başladık bitirelim.

- Heval Sipan çay beklerse soğur, tadı kalmaz. Ama öykü ne kadar beklerse o kadar güzelleşir, tarihi değer kazanır.

- Erêeee Heval, çay keyfi üstüne bir de tarih dersi veriyorsunuz. İnsanın heyecanını kursağında bırakıyorsunuz.

“Yaa kızma geliyoruz!” dediğimizde gülümser sitemlerinin yoldaşların tarafından dikkate alındığını görünce sevinirdin.

Anlatım boyunca başını öne eğer, elindeki bir çubukla toprağı eşelerdin. Anlatıcı duraksayınca başını kaldırır bakardın; “yahu tamam korkma, devam edeceğiz.” Kocaman bir kahkaha atar, “asıl siz korkmayın, ben başımı kaldırdım, siz korkudan izah yaptınız. Epey etkiliymişim. Tabii bandorum var” deyip hepimizi kızdırırdın. “Hevalê bandor” diye takılırdık sana.

Şimdi de güzel öyküler olsun isterdim aklımda. Sana anlatmak için can atardım inan. Ama yok, senden sonra bütün öyküler acımtırak bir tat bırakıyor kursakta. Bak şurada, çenenin hemen altında bir şeyler düğümleniyor. Ne atabiliyor, ne de yutkunabiliyorsun. Kendi yerinde ağır bir sıvı içe damlıyor geçtiği her yerde sızı bırakarak.

Gözlere hücum eden yaşlar bir buğu bırakır, renk cümbüşüne dönüşen bir ıslaklık bırakır.

Ama gerçeğe dair anlatacaklarım var elbet. Biliyor musun canım arkadaşım bizim ülkemizde acıyı yöneten bir güç var. Acının hiç bitmesini istemeyenler var. Başkalarının gözyaşı karşılığında gülenler var. Her yere kara çalıp beyaz kalacağını düşünenler var. Öldürerek yaşayacağını sananlar var. İki ulusu birbirine düşürüp seyreden bir avuç kan emici var.

Evet, bir avuçlar. Meclis soytarıları, ordugâh kuduzları, köşk sadistleri… Bürokrasinin arsız ulemaları da cabası… Bu kirli savaşın bitmesini istemedikleri için bu ölüm oyununun yönetmenliğini yapıyorlar. Yüzlerce hayatı oturdukları yerden kumanda ediyorlar. Kan aktıkça onlar aç kalmıyor ve

bu cendere hiç kimse kendi gerçek öyküsünü yaşamıyor, yaşayamıyor. Öykülerimizin kimyasıyla oynuyor bu vampirler. Çocukluk rüyalarımızın kıyısında yeni kıyımlar yapacak dosyalar imzalıyorlar. Sonra bunun bir kader olduğuna inandırmak isteyen şarkılar söyletiyorlar sokaklara. Oysa kaderi icra eden tanrıyı çoktan öldürmüş ve tanrının vekaletini kendilerine almışlar. Onlar tanrı ve tanrısal inançların katili olduklarını bilen hiç kimseyi sağ bırakmamak için bu savaşı bitirmiyorlar. Yalanlarını örten çarşaftır savaş. İşte bu havada insanlar kendilerine ait olmayan öyküler yaşıyor. Yani canım arkadaşım, insanlar kendi gerçeğine rağmen hayatlar yaşıyor ve bu savaş oyunu sürdükçe insanlar yalan, yanlış yaşayacak. Iğdırlı iki kardeşten

biri asker, biri gerilla olacak. Ve birbirinden habersiz birbirlerine mermi sıkacak. Oysa onlar yıllar önce birbirlerini çok severdi. Yan yana bir sırada okul okurdu. Ellerinde kalem, aynı yumurta ikizi kardeşler bazen küçük kavgalar da ederdi, çünkü onlar da küçüktü. Lakin şimdi büyüdüler. Öyküleri savaş vampirlerinin oltasına takıldı. İnsanlar büyüdükçe kavgaları da büyüyor biliyorsun. Şimdi iki kardeş yan yana değil, karşı karşıyalar. Ellerinde de kalem değil, silah var. Bu gerçek her şeyi geçersiz kılar. Bu duygu bütün tanrıları inkâr eder. Buna rağmen hala kan içiliyor. Kendini savaş tanrısı sanan bu ucubeler, ılık kanın tadıyla sarhoş oluyor. Çıldırasıya devam eden bu oyunda hastaneler, tımarhaneler, hapishaneler, kerhaneler bu savaş

vampirleri için çalışıyor ve bu haneler gerçek hayatlarımızı değiştirmeye devam ediyor.

Hakikatle alakası olmayan yüzlerce öykü yaşanıyor yeryüzünde. En acı olan öyküler de cenneti andıran ülkemize layık görülüyor. Ama bu kendi yerinde hırlayıp duran savaş sürdürücüleri, bir şeyi hep unutuyorlar. Yaşattıkları acının yüreklerde yarattığı depremin nasıl yiğitler yarattığını unutuyorlar mesela. Geçmişte de tanrı krallar unutmak istemişti sabreyleyen Hz. Eyüp'ün göz göz yaralarını. Ama tarihi unutturmuyor hiçbir zulüm. Tarihi dinlemesini bilenler, günü geldiğinde acılarından demet demet gül dermesini de biliyor. Sen, bu yüzden dinlemeyi çok severdin, her yeni günde bulunduğun yerin,

dünyanın en güzel yeri olduğunun bilinciyle uyanır, yaşamını hakikatini çalan canileri yaşatmama yeminini içerdin.

Ülkende yaşatılan acıların isyanından doğan hayalleri büyük bir yiğit ve yaşı küçük bir militandın. Kirlenmemiş bir hafıza, tertemiz bir yaşam, cesur bir yürek sahibiydin. “Her mücadelenin bedeli var” derken kendini iyilik adına adamaya hazır olduğunu hissettirir, güç verirdin.

Sensiz bu yollarda yürümenin fikri ne garip! Her adımda bizimle olduğunu hissetmek ne ilginç! Kendi öykümüzü kendi elimizle yazma yemini ederken, hep seni hatırlarız. Ve yaşamımızı avlamaya çıkan, kanımızı emmeye gelen her caniyi karanlığa gömerken seni anarız. Ant olsun ki kendi öykümüzü kendimiz yazacağız. Bunun bedeli

ölüm olsa da bize ait olacak. Bir köle olarak değil, bir özgürlük savaşçısı olarak öleceğiz. İşte o zaman ölümümüz, savaş rantçılarının sofrasında zehir olacak. Onlar ağzı köpük köpük ölürken, biz huzura ermiş çocuklara günahsız masallar armağan ederek gülümseyeceğiz. İlkeli, olgun, iyilik için çarpan kalbini ve hiçbir kötülüğe yaşam şansı vermeyen kişiliğini başımıza taç yaparak yürüyeceğiz. Geçtiğimiz yerde öldürerek yaşayanlara, ölümün sadece başkalarına ait olmadığını hatırlatıp yaşamın ensesine yapışmış keneleri söküp ateşe atmaktan çekinmeyeceğiz. Onlar daha uzun yaşamak için başka ömürleri kısalttılar. Onlar mutlu olsun diye yüzlerce hayatı acıya boğdular. Onlar bütün çirkinliklerine rağmen Sipan gibi gencecik yoldaşların

kanını döktüler. Ama biz her şeye rağmen yaşamayacağız. Yaşamımızın efsanesinde “rağmen” bir köşede olacak. Kan emicilere rağmen yaşamak bir kandırmaca. Hayır, onlar olmayacak bu hayatta, olmamalı. Onlara rağmen yaşamak günah. Onlar oldukça kuşların yuvası ormanda yanacak. Onlar oldukça denizde balıklar zehirli atıklardan zehirlenecek, onlar oldukça kardeş kardeşi vuracak. Bu yüzden onlara rağmen olmayacak hayatlarımız. Bu yüzden onlar olmamalı bu yaşamda.

Bu çirkefi yaşamın koynundan çekip atma uğruna ölürsek ölmüş saymayacağız kendimizi. Sipanlar çoğaldı diyeceğiz belki de. BKC ile saldırıya giden Sipan’ın ruhu yol gösterecek bize. İnsanlığın çığlığına dokunabilen ve çığlık attıranın baş düşmanı

olabilen bir gerçeğin doğurduğu savaşçılarız biz. Durduğumuz yeri biliyoruz ve Sipan her gün olmamız gereken yeri hatırlatıyor bize.

Sipan'ın genç yüzünü napalm bombalarıyla eriten bu vahşi zihniyeti unutmak, insan olduğunu unutmaktır. Bu dehşet verici gerçeklere rağmen, normal yaşamak ölümün asıl halidir. Onurumuz böyle yaşamayı kabul etmedi hiçbir zaman. Biz her şeye rağmen yaşamak için doğmadık. Bizler hayatımıza zorla giren "rağmenlerin" cellâdı olmak için geldik. Eğer bu kan kusturan kanser uruyla yaşamayı kabul etseydik, gökyüzü yağmur yerine lanetler yağdırırdı başımıza. Sipan'ın düştüğü toprak kınardı bizi. Çiçekler açmazdı, gelincikler ağlardı ve biz hayatımız boyunca hep susardık. Ama biz Sipan'ın yanmış saçlarını okşadık. Başını

dizimize koyup intikam yeminleri içtik. Son kez masallar anlattık uyumuş Somali çocuğuna. Onun hayallerine dokunma yemini bir borçtur boynumuza. Eğer unutursak o yanmış resmi varlık olmanın inkârı saracak bedenimizi. O coğrafyanın çığlığı asla unutmayacak bizi. Ve biz özgürlüğe dair bir rüya bile göremeyeceğiz unutursak. Ama bu asla olmayacak.

Heval Sipan'ın da dediği gibi mücadele bedel ister. Bu bedellere katlanmayanın canı yanar. Evet, güzel bir gelecek için bedel acıtmaz. Bedel vermeyi göze almamak ise daha fazla can alır, can yakar. Ve Sipan, yüzlerce can yanmasın diye yandı. Titreyerek yazıyorum, yan-dı…

Ölesiye sevdi yoldaşlarını. Kurtulma şansı olmasına rağmen dava arkadaşlarını

bırakmadı ve yaşamının hiçbir zamanında yoldaşlarını zorda bırakmadı. Yükün ağır olanını o omuzladı. Ayağımız burkuldu elimizden tuttu, moralimiz bozuldu o güldürdü, en zor çıkmazlarda omzumuzda dost bir el oldu. O kolay yoldaş kazanmıyor ve kolay kaybetmiyordu. Hiç kimsenin üzülmesini kaldıramıyor, insanı kıracak hiçbir şey onun elinde ve dilinde barınmıyordu. Coşkusuna, sempatik duruşuna ve direngenliğine hep gıptayla baktık. Cesaretine hayran kaldık. Son resmini her şeye rağmen tanıdık. Katlayıp yüreğimizin en derin yerine sakladık.

Hoşça kal alnı öpülesi güzel insan…

Hoşça kal Önderliğin dürüst yoldaşı SİPAN…

□□

“Şehitlerimiz onur ve insanlık sözümüzdür. Başarı ve zafer yürüyüşümüzdür.”

“Güzellik yengi kişiliğinin birçok özelliğini bağrında taşır.”

Önder APO

Şehit Sipan’ın Yüreğinden

Tek katılımım sebebim var, o da Önderliğin militanı olup halkıma özgürlük getirmektir. Zagros’tayım ve biliyorum ki Önderliği özgürleştirmenin tek yolu var; o da düşmanı alt etmektir.

□□

“Yaşamın en soylusu içinde erimiş, onun ta kendisi olmuş biri ölebilir mi?”

“Kölelerle değil, özgürlük savaşçılarıyla yaşamı yaratmaya çalışıyoruz.”

Önder APO

Kod adı: Zilan Hakkari

Adı soyadı: Gülistan Koç

Doğum yeri: Hakkari/Çukurca

Doğum tarihi: 1981

Anne adı: Esmer

Baba adı: Bedirxan

Katılım tarihi: 2006

Şahadet tarihi ve yeri: 21 Ekim 2011/ Çukurca/ Geliyê Tiyarê/ Pîrê

Zilan, senin el değmemiş sevgilerine tanım bulamayacak kadar aciz bir dünya var yanı başımızda. O kocaman yüreğini, ılık tebessümlerini hiç tanımamış bir alem var dağların arkasında. Ama biliyoruz ki esen rüzgârlar, akan sular hep senden yana.

Yanan kötülüğün külünü sen savuracaksın, hayatın yüzüne fışkıran bu kanı sen yıkayacaksın.

□□

□□

Dökülmemiş Göz Nehri

Söylenmemiş sözler

Bir uçurumda

Ayın fısıltısına dönüşüyor

Zagros eteklerinde fırtınalar
Sebatın türküsünü haykırıyor
Uzaklıkların izdüşümünde
Seni arıyor kanadı yaralı kuşlar
Yaprağı sayılmış papatyalar
Yanağı çilli çocukların arifesisin sen
Kuşluk vakitlerinin
Serinliğisin içimizde
Dökülmemiş göz nehrimiz
Henüz dile gelmemiş sırrımız
Kaçıncı emanete
Tohum yerine toprak serptin
Bilesin Zilan
Hiçbir kalabalık saramaz
Sessizliğin yarasını

Susmanın sızısı sahibinin künyesidir

Ve bil ki

Çığlıkların da ömrü vardır

Ama hiçbir şey sükûnet kadar

Yaşlı değildir

Ve hiçbir yürek

Ananın yüreği gibi yaslı değil

Zilan

Uğultular dinleyen uzuvlara değil

Seni yansıtan kalbimizin aynasına eğil

□□

Colemerg’in Nazenin Sarı Lalesine

Günlerce yağan yağmur altında yürümenin yorgunluğu, iliklerimizde bir sızıya dönüşüp can yakıyordu. Gece gündüz ayağımızdan çıkmayan ayakkabılar, ayaklarımızı iyice hırpalamış, ıslak çoraplar ilginç şekiller vermişti kan ve su baloncukları toplayan ayaklarımıza. Tuhaftı ama hiçbirimiz ayaklarımızın bu kadar zarar gördüğünü fark etmeden yürüdük. Ta ki çorapları çıkarıp görünce fark ettik.

Gerilla öyledir. Yürümek başka diyarlara gitmektir. Ayaklar yerinde sayar gibi verilen komuta göre hareket eder. Ama aynası göz olan beyin, öyle mi? Elbette hayır. Bazen tank, top atışlarından yanmış bir coğrafyada yürürsün, yağan yağmur simsiyah bir

akıntıya dönüşüp ilerler, küle dönmüş siyahlık ve isin kapladığı bir yerde yemyeşil yeni filizlerin yeşerdiğini, üstüne düşen yağmur damlalarını taşıdığını görürsün. Gözüne çarpan bir anlık bu tablo seni düşlerde bambaşka dünyalara götürür. Ya da sular çıldırasıya aktığında, dağları sisler kapladığında bir kuş ağzında bir şeylerle yanından uçup gittiğinde sen de gidersin. Bazen çok özlediğin bir arkadaşının yanında alırsın soluğu. Onun o anda senden haberi yoktur, ama sen onunlasındır. Özlem gideriyorsundur. Bazen geleceği düşünürsün, geleceğin neler getireceğini, neler alıp götüreceğini, bazen bedenden daha çok yorulan beyindir. Çünkü yürümek düşündürür. Her gerilla yanındakinin başka bir yerde olduğunu bilir, “ama nerede?”

sorusu bilinmezdir. Ortak bildiğimiz şeyler ise düşler dünyasında olduğumuzdur. Kimse kimseye karışmaz. Neredeydin diye sorgulamaz. Sorulursa da cevabı bir gülümseme olur. Çocukça bir dokunulmazlık yaratır gerillada yürümek. Bir gerilla arkasına bakıp arkasında bıraktığı onca yüksek dağı görünce daha çok hayal kurar ve kendini düşlerine daha çok yakın hisseder. Belki de bu hayal yolculuklarıdır bedensel ağrıyı arka plana atan.

İmralı'ya kadar ulaşmış bir beyin, Zagros'ta kan toplamış bir ayağı nasıl düşünsün? Düşünmeyinceye kadar da gerçek acı hissedilmiyormuş meğer. İyi ki ayaklarımızı yol bittikten sonra düşünmeye başlamışız dediğimiz bir yolculuğun daha sonuna gelmiştik. Cilo'da başlayıp Avaşin kıyısındaki

Tabura Êreba’da bitmişti bu yağmurlu yolculuk. Sezon sonu toplantıları alınacak, performansımız, değerlendirme ve eleştirilere tabi tutulacaktı. Yeni perspektif ve yeni bazı arkadaşları yanımıza alıp tekrar geri dönecektik. Bizim için kuzeyden güneye gelirken en heyecan verici şey birçok arkadaşı bir arada görmek. Yeni arkadaşlar tanımak ve kendi grubumuza yeni arkadaşlar katmaktı. Öbür şeylerin hemen hepsini tahmin edebiliyorduk, mesela hangi eleştiriyi alacağımızı az çok biliyorduk. Ama yoldaşlık ilişkilerimize eklenecek bir sürü bilinmezlik bizi bekliyordu. Bu sır gibi duran şey çok çekiciydi. İlişkilerin hayatımıza ekleyeceği yenilik, yeni yüzler tanımayla başlıyordu çoğu kez. Bu heyecanın yarattığı merak ile vardık karargaha. Sırılsıklam

olmuş ve üzerimizdeki her şey çamura battığı için misliyle ağır bir vaziyetteydik. Bizi gören herkes koşuşturup geldi. Hiç kimse çamura aldırış etmiyor, sıcacık sarılıyordu. Bazı arkadaşlar bizi ayaküstü soru bombardımanına tutarken, bazıları çanta, silah, yelek üstümüzde ne var ne yok alıp duruyordu. Ellerimizden tutup çekiştiren bu arkadaşlara hiçbir şey diyemiyorduk. Çünkü onlar her gerillanın yaptığı şeyleri yapıyordu. Ve belki de gerillada bunun için yorgunluk çok çabuk unutuluyordu. Yorgunlukta halsiz düşersin, herkes bunu bilir. Ama yine sorulur, “çok yoruldun mu?” Utanıp çok bile diyemiyor “biraz” deyip geçiştiririz genelde. Bir çay içer, çay yorgunluğu aldı deriz. Ama aslında hüner çayda değil, yoldaşça ilginin sihrinde.

Çayı yapan elin şefkatinde. Tekrar anlıyorsun ki hevalsiz tek bir adım bile ölümdür bu dağlarda. Buralarda hayatı güzel kılan heval sevgisidir. Yüzbinlerce kez söylesek de hiç bıkmayacağımız sözcüktür o. Her kelimemiz ya onunla başlar ya onunla biter; “merhaba heval, rojbaş heval, heval nereden geliyorsun, heval iyi misin?” Sadece 5 harf…

H-e-v-a-l, He-val, söyledikçe anlamı çoğalan, heval olmanın sevincini iliklerinde tekrar tekrar yaşadığın bir an daha yakalamışken, yanımda ufak tefek, kumral, saçları hafif sarıya çalan, narin, ürkek biraz da heyecanlı bir arkadaş çamurlu çantamı dizlerine sürte sürte yürüyordu. Bu arkadaşı ilk kez görüyordum.

- Heval Çanta çamurlu sana değmesin” dedim. Gülümseyerek ve omuz silkerek cevap verdi. Sesi titriyordu;

- Bir şey olmaz, kuzey çamurudur.

- Kuzey çamuru olunca kirletmiyor mu?

- Olsun böyle bir çamurda kirlenmek isterim.

O kadar sıcak ve cana yakın duruyordu ki insanın iletişimini koparası gelmiyordu. Fırsat bulmuşken devam ettim;

- Sanki sen de kuzeye gitmek istiyorsun?

- Evet, hem de çok…

- İsmin nedir senin Heval?

- Zilan, Zilan Hakkari de, Zilan Bilican da derler

- Bizim oradaki Bilican mı?

Kesik kesik gülerek ve sevimli bir tavırla başını saklayacak bir yer arayarak;

- Sizin Bilican nerede?

- Çukurca'daki, yani Geliyê Zap'taki. Niye güldün?

- Bizim dediğin için. Başka arkadaşlar benim köyüme, bizim diye hitap edince tuhaf oldum.

- Senin köyün diye, bizim diyemeyecek miyiz?

- Yaaa, zaten sizin. Çünkü ben hiç görmedim ki? Küçükken babamla bir kere gitmişim, onu da hayal meyal hatırlıyorum.

- Peki nerede büyüdün?

- Hakkari'de

- Ne zaman katıldın?

- 2006’da piknik amaçlı Hakkari’den çıktım ve bir daha gitmedim. Vurduk kendimizi Sümbül dağına ve şimdi buradayım.

- Çok uzun bir piknik, neredeyse beşinci yılına giriyorsun.

- Evet, Zagros’a gelince katıldığım yere geliyorum diye itiraz etmedim. Yoksa ben Botan’a gitmek isterdim.

- Ya oraya göndermese arkadaşlar?

- Eğitimden çıktım, örgüt bilir derim ben de.

- Bak sen, hangi akademiden geldin?

- Haki Karer…

Bu tadında güzel sohbeti birkaç dakikalık yolda yapıp tanımıştım Zilan’ı. O hiç soru sormadı. Sanırsam geleceğimizden haberdar arkadaşlar gerekli bilgileri vermişti. Çünkü ismimi sormamasına rağmen ve benim de

kendimi tanıtmamama rağmen Zilan ismimi telaffuz ediyordu. Sempatik tavırlarını, kendine has havalarını sevmiştim. Arada bir gözlerimin onu aradığını fark edince kendi kendime gülümserdim. Karargâhta kaldığımız kısacak süreçte sık sık sohbet ettik. Katıldığı gün köyünün çevresinde çıkan bir çatışmada Zilan Çelê arkadaşın şehit düştüğünü duyunca ismini Zilan yapmaya karar verdiğini o sohbetlerde öğrendim.

Yine 1998 yılından 2006 yılına kadar kadın kolları başta olmak üzere değişik birçok çalışmada yerini aldığını, küçükken gerillaya katılmaya çalışırken yaşadığı maceraları, bir keresinde de dağa gideceğim diye küçücük yaşına bakmadan yola çıkmış. Şehir merkezinden çıkan yola girip yönünü

dağlara vermiş. Yorgunluk, susuzluk onu halden düşürmüş, tam o sırada bir sürü adam ile karşılaşmış. Korkudan dudakları kurumuş, ne aradığını soran adamlara koyunlarımız kayboldu onları arıyorum demiş. Ama adamlar inanmamış, üstüne üstlük sen falancanın kızı değil misin diye sormuşlar. Koruyucu olan bu adamlar namını duymuş olacaklar ki niyetini hemen anlamışlar; “aradıkların buralara bu vakitte gelmez, onlar gelse biz gelmeyiz. Buralarda kalırsan gece kurtlar, ayılar yer seni. Kalk evine bırakalım seni” deyip minnacık elinden tutup getirmişler. Bu tutku gençliğinde de devam etmiş. Piknik diye dolaşmadığı dağ, taş kalmamış. En sonunda da bir piknik sırasında arkadaşları görüp katılmış. Katılım kararını en çok

keskinleştiren süreç tutuklu kaldığı süreç olmuş. Az kalmış zindanda ama çok şey anlamış. En çok da nerede olması gerektiğini. Bundan sonraki ömrünü neye adayacağını ve daha birçok şeyin anlamına ulaşmıştı. Bu keyifli sohbetlere kendimizi kaptırdığımızda toplantıların yemek arası nasıl geçerdi anlamazdım. Vakit o kadar çabuk geçerdi ki ne sonbaharın ağır atmosferi kalırdı ne de bir şey. Panik atak arkadaşların peşlerinden koşturduğumda Zilan gülüp “işiniz zor” derdi. “Hep senin suçun” diye takılırdım ben de. Akşam döndüğümüzde Zilan’ı yorgun, argın görürdüm. Bütün gün koşuşturup duruyor, gerekli ihtiyaçları gidermeye çalışıyordu. Bazen üstü başı is içinde, bazen saçlarının üstü yaprak ve odun kıymıklarıyla dolardı.

Yanakları kıpkırmızı nefes nefese kalmış görürdüm her seferinde. Ama gözleri hep cıvıl cıvıl olurdu.

- Sanki senin işin de zormuş.

- Hayır, ben işimi seviyorum, Allah size kolaylık versin.

- Niye nefesin bu kadar kesiliyor?

- Ya sigaradandır.

- Çok mu içiyorsun?

- Evet, hem de çoktan ve hiç bırakmayı denemedim.

- Peki pratikte zorlamaz mı?

- Ya heval hiç zorlamaz, hele siz beni götürün ben yüzünüzü kara çıkarmam.

- Kim demiş seni götüreceğimizi? Yola koyulmuşsun, arkadaşlar bir şey söyledi mi bu konuda?

- Kimse bir şey dememiş, ben hissediyorum. Hem düzenlemem olacak ya…

- İyi de belki başka yere olur, bizimle gelmezsin.

- Yok, yok siz de isterseniz olur.

Utangaç bir tavırla arkasını dönüp su bidonunu bırakıp gitti. Bidonu alıp su almaya gideceğim anda rüzgâr gibi önümden koşması ve su bidonunu elimden kapması bir oldu. Ben yerimde zınk diye dururken o çocuklar gibi koşuyor. “Bu bidon benim” deyip duruyordu. Yaklaşık yirmi gün beraber kaldık. Düzenlemeler netleşti, Zilan da bizimle geliyordu. Ama henüz haberi yoktu. Biz çantamızı hazırlıyorken o da

yanımıza kurulmuş çantasını sere serpe yerlere dökmüştü. Kendi kendine mırıldanıp duruyor, “bu da ağır, bu kalsın, bunu alayım, bu lazım değil” diye mırıl mırıl sayıklıyordu. Ben kahkaha atmamak için kendimi zor tutarken, bir arkadaş dayanamayıp soruyor; “Heval sen nereye gidiyorsun?” “Ben de sizinle geliyorum” diyor Zilan. “Ya öyle mi, arkadaşlar konuştu mu seninle” diye soruyor Zilan arkadaşın oyununa gelen arkadaş. Zilan;

- Yok, kimse konuşmadı, hiçbir şey söylemediler.

- O zaman düzenlemeni nasıl biliyorsun?

- Bilmiyorum, Heval Emine sinyal verdi. Göreve gidecektim, “gitmesin o başka yere gidecek” dedi. Kafası iyice karışan bizim şiirin Dilar gözlerini iri iri açmış söyleyeceği

sözleri biriktiriyordu. Sonunda dayanamayıp yine bizi yerlere serecek bir espri patlattı;

- Heval senin alıcıların çok güçlü, iyi sinyal alıyorsun da bu sinyal seni başka bir yere götürebilir. Çünkü yerin ismi yok, başka var. Öyle değil mi" deyip bana bakıp onaylatmak istedi sözlerini.

- Evet, Heval Zilan bizimle gelmiyor, başka bir yere gidiyor, dediğimde yine güldük. Yerinde duraksayan Heval Zilan'ın gözleri dolmuştu. Artık daha fazla uzatmamamız gerektiğini anlayınca sustuk. Zilan arkadaş çıkıp gitmişti. Heval Dilar bana yaklaşıp bir sır öğrenmek ister gibi

- Sahi nereye gidiyor?

- Bizimle, dedim gülerek.

- Gerçekten de alıcıları güçlüymüş.

“Başka” dediğimde Dilar yerlere serilmişti ve artık başka sözü içimizde kinayeli bir anlam kazanmıştı. Bazen öylesine söylenen bu sözcük bizim için farklıydı. Başka sözcüğü geçince gözlerimiz birbirini arar göz kırpardık. Her şey hallolmuş, Heval Zilan diplomatik işlerini yoluna koymuş gidecektik. Bazı arkadaşlar ona perspektif verip ona güvenlerini dile getiriyor, koşulları anlatıyordu. “Belki fiziki olarak zorlanırsın ama sorun olmaz, sen yaşamda boşluk bırakmıyorsun. Böyle katılmaya devam et. Orada çok değerli arkadaşlar var. İyi bir şans, gelişeceğine inanıyorum” diyordu ona Arap kızlarını anımsatan bir esmer güzeli. Zilan arkadaş da yan yan bana ve Heval Dilar’a bakıyordu. Anlaşılan Dilar yine bir

şey yapacaktı, çünkü yerinde devinip duruyordu. Ve bizi yanıltmadı da;

- Bize ters ters bakma, arkadaş bizden söz etmiyor. Oradaki arkadaşlar değerli biz değil, deyip elini gideceğimiz yöne doğru uzatınca Zilan'ın eski gülümsemesi yine yerine gelmişti. Heval Zilan ile konuşan arkadaş gelip Dilar arkadaşa sıkı sıkı sarılıp "sen değerlisin, söz ver kendini koruyacaksın" deyince yine gerillanın o bambaşka ayrılıklarından birini yaşıyorduk. Dünyanın hiçbir yerinde eşi benzeri olmayan bu ayrılıklar kendini ölü bir beden gibi attı mı ortamızda diyecek söz kalmaz bize.

Yol çağırır, dişlerimizi, yumruklarımızı sıkar yutkunuruz. Burnumuzun kemiği sızlar. Bir başlangıca mı yoksa bir sona mı vesile olacağı bilinmez denklemdir. Ama biz

yüreğimize su serpmek için ayrılıklar daha büyük buluşmalar içindir der, yola düşeriz. Ama söz mü dinler yürek? NATO'nun bile bükemediği şu yüreğimizin belini ayrılıklar büker. Dağlarda ayrılığın verdiği acıyı başka bir yerde duyumsamak mümkün değil. Şimdiye dek acıdan ve özlemden kimse öldü mü bilmiyorum, ama bazen ayrılık öldürecekmiş gibi sarılıyor boğazımıza. Bazen bütün anılar silinir, silmek isteriz. Ama son vedalaşma anı beynimizin kadrajlarına sarılmıştır bir kere. Silinmez o kare. O zaman da öyle bir zamandı işte ve "geçti" diyemez hiç kimse. Geçmedi, dün gibi aklımda, bugün gibi diri. O gün arkamda vedalaşıp gelen Zilan, Dilar, Slav şimdi bambaşka diyarlarda ve bir daha o içtimada dizilmiş olan hiç kimse görmedi onları. Şimdi

o uğurlayan sıradan birilerini görmek, binlerce kez saklanmak demek. Koşar adım bir kervana yetişmeyi istemek demek. Oysa o kadar mutluydu ki Zilan, buluşmanın sevinci ayrılık acısını gölgede bırakmıştı onda. Mutluydu Dilar ve Silav.

Ve şimdi “üzgünüm” bile diyemiyor insan. Çünkü üzülmenin sırrı bozuluyor. Çürük bir meyve oluyor üzülmeler. Susmayı ve içinde çığlık biriktirmeyi emrediyor üzüntüler. Ahh ayrılık neler getirir neler götürürmüşsün sen, nasıl da yalnız bırakır, özlemle sınarmışsın sen? Geride kalmanın utancını nasıl da musallat edermişsin sırrından da serinden de caymış bu yürek âlemine?

Vedalaşmış bitmiş geride bıraktıklarımız ara ara çağırıp bir şeyler söylüyor, el salıyordu. Yürüdük yine, grubun hemen hemen hepsi

aşinaydı bu yollara. Bir tek Zilan tanımıyordu, ama aslında o buralıydı, yerliydi. Erkek arkadaşlarla yine her zamanki gibi mesafemiz açılmıştı. Biz 4 kadın arkadaş kendi tempomuzu hiç bozmuyor, ilerliyor, sohbet ediyor, gülüyor, ara veriyor, yolu bilmenin iç rahatlığıyla kendi havamızda ilerliyorduk. İncecik akan bir derenin kenarında, kavak ağaçlarının altında bir yere oturduk. Heval Dilar çantasını hızlı hızlı karıştırıp bir şeyler arıyordu, birazdan elinde bir sürü oralet paketi bizi tercih yapma sınavına tabi tutuyordu; “nar, muz, portakal, limon hangisini içersiniz” deyip kararsızlığın geçmesini bekliyordu. “Ben içmiyorum, sizi ileride bekleyeceğim” deyip ayrıldım. Heval Dilar’ın beni yeren sözlerine aldırış etmeden ilerledim. Buradan her geçtiğimde

uğradığım bir yer vardı. Yine soluğu orada alıp orada soluğum kesiliyordu. Yan yana dizilmiş 3 mezarın başındaydım yine. Mezar taşlarında böyle yazıyordu; “Serdar, Bager, Civan” çömeldim içimdeki cehennemi iyice derinlere gömerek. O mezarlardan birinde ömrümün çocuk vakitlerini birlikte geçirdiğim çocukluk arkadaşım Serdar yatıyordu. Yokluğuna alışamadığım, bir gün mutlaka çıkıp gelecek dediğim gerilla arkadaşım yatıyordu. Kanıksamadığım bir gerçeğe tapıyordum. Bir mezara dokunuyordum hem de, öbür arkadaşların küseceğinden korkarak fırladım yerimden. Onlara da dokundum, başuçlarındaki taşları öptüm. Serdar’a kısacak tekmilimi verdim. 2010-2011 yılında esaretin bitmesi için elimden gelen her şeyi yapacağımın sözünü

vererek ayrıldım. Milyon kez af diledim hala esaret olduğu için, hala ateş çemberi bir ülkemiz olduğu için…

Sonra kendi kendime dedim ki biz af edilmeyi bile beklememeli, eylemlerimizle kendimizi affettirmeliyiz. Oraya gitmek de, oradan dönmek de bir başkalaşıma uğratıyordu insanı ve hiç eskimiyordu bu duygu. Ayaklarıma kum torbaları bağlanmışçasına, yer çekim kuvvetine yenik düşmüş bir aralıkta buldum kendimi. Suhreverdi'nin "ruh ne kadar aydınsa, beden o kadar canlıdır" sözü geldi aklıma. Oysa bende canlılık namına bir şey kalmamıştı adeta. Şu kayanın yanındaki iki-üç adımlık mezara gidip gelmek ne kadar da yormuştu beni. Az önce verdiğim sözü hatırladım. Kendimden utandım.

Adımlarıma hız katarak koşar adım gitmek ancak beni kurtarabilirdi o utançtan. Ölümün eşiğinde canlanmaya benziyordu bu ruhsal kavga. Bu hızlı duygu değişimi karşısında bazen tekliyor insanın kalbi. Kaldırmıyor kalp bu altüst oluş halini. Ama bizler duygularımızı düşünceyle harmanlayıp iradeleştirme yolundan ayrılmayız. Yığılıp duramayız olduğumuz yerde. Bir halkın gözü hep üzerimizde. Yasımızı tutacak zamanımız bile yok. Üstüne panzer sürülmüş çocukların parmak uçları değer vicdanlarımıza. Durduk mu analar beyinlerimizde çığlık çığlığa olur. Biz böyleyiz işte…

Şehit Özgür dedikleri bu vadinin bitiminde su başında bekledim bizimkileri. Geldiler, Zilan'ın 32 dişi birden görünüyor, ağız

dolusu gülüyor, iki elini göğsünde birleştirmiş sevinçten uçuyor; “inanmıyorum, gidiyorum işte. Sonunda savaşacağım bir yere gidiyorum. Ay Heval çok heyecanlıyım” deyip gözlerini sımsıkı yummuştu. Üstüne oturduğumuz suyun başına oturup yüzüne, başına avuç avuç su çarpıyordu. Fotoğraf makinesini çıkarıp onun bu halini defalarca çektim. Derken o sadece kendisini ıslatmakla kalmıyor, bizim de üstümüze sular fışkırtıyordu. Her birimiz bir yerlere kaçıştık, seslerimiz vadinin içinde yankılanıp bir yerlere çarpıp bize geri geliyordu. Çantalarımızı omuzlayıp çıkacakken Heval Dilar yaklaşıp “durum çi ye” deyip omuzlarımdan sarstı. “Baş e” dedim. “Geç gelirsin sanmıştım!” dedi bir şeyler paylaşmak istercesine.

- Yok, fazla kalmadım.

- Geçen defa çok kalmıştın ama

- Oraya gittiğimi kim söyledi sana?

- Biz gelirken gördüm gittiğin yeri. Şimdi de tahmin ediyorum. Önden gideceğim dediğinde ben hemen anladım dedi ve ikimiz de sustuk. Önümüze çıkan çatallı iki farklı yöne giden patikanın yanında bekleyen Heval Zilan nefes nefese “Hevala öncü, öncü hangisinden gideyim” diye bağırıp duruyor, kabına sağmıyor, yerinde duramıyordu. “İstediğin hangisiyse ondan git” diye yanıt verdi bizim muzip Dilar. Heval Zilan idrak edemedi önce şaşkın şaşkın yerinde bir ileri bir geri gitti. Dilar’ı tanımıyordu. Hoş Dilar’ı tanıyanlar bile şakaları karşısında şaşardı ya. Çünkü onun espri tarzı kendisine hastı. “Yahu sen niye

öyle yapıyorsun bu kıza, bilmiyor ha” deyişimi duymazlıktan gelip ha bire Heval Zilan’ı çağırıyordu. “Heval Zilan bu şarkıyı sana armağan ediyorum” deyip başladı; “Yollara gider Zagros’a, Cudi’ye, dağlar bize hediye” Zilan önden elini sallayıp “spas” diye yanıt veriyordu.

Yol boyunca Zilan sanki bütün kayaları, ağaçları okşayarak yürüdü. Çok zorlanmasına rağmen yüzünden gülücükler hiç eksik olmadı. Çıktığımız her tepede derin derin nefesler alarak içini ferahlatıyor, içindeki mutluluğun tadını çıkarıyordu. Bizim Silva ona Sorani aksanıyla araziyi tarif ediyor, en çok da sevdiği ve kaldığı Çarçella’yı tarif ediyordu. Çarçela arkamızda kalsa da onun için fark etmiyor, her defasında dönüp “bak orası Çarçela”

diyordu. Zilan arkadaşın kafası iyice karışmış, “şimdi biz hangi taraftan döndük, o karşı yerden gelmedik mi?” gibi sorular sormaya başladı. Biraz daha yükseklere çıktığımızda yüzünü batan güneşe doğur çevirip kısık bir sesle, “Bilican hangi tarafa düşüyor” diye sordu. “Bilican bizim karşımızda duran tepenin aşağılarına düşüyor, Çukurca da zaten çukurdadır” dedim.

Gülümsüyordu, yüzü bembeyaz kesilmiş çok yorulmuştu. Ama o kadar huzurlu duruyorduk ki derin bir iç çekti; “ben Metina’dayken Çukurca’yı görüyordum, ama burada olmak farklı” diyordu. Yolculuğumuzun üçüncü gününü geride bırakmıştık. Artık Cilo tüm haşmetiyle karşımızda duruyordu. Arazi tanıtma sırası

Heval Dilar'a gelmişti. O da Sümbül gerillası olarak Sümbül'ü allandıra ballandıra anlatıyordu. Heval Zilan bana dönüp "seni eleştiriyorum, sen niye Geliyê Zap'ı tanıtmıyorsun?" dedi.

- Sana Bilican'ı söyledim ya…

- Ama ben araziyi de bilmek istiyorum.

- Geliyê Zap şimdi buradan görünmüyor.

- Biz şimdi Cilo'da mülteciyiz, bahara kadar sığınma hakkımız var. Baharda gidersek sana tarif ederim dedim. Ve ekleyip

- Heval Dilar biz üçümüz de Geliyê Zap kadrolarıyız. Sen bahara kadar bize iyi bakacaksın tamam.

Heval Dilar elini başının üstüne götürüp gözleriyle onayladı. Artık Cilo'nun soğukları kendini hissettirmeye başlamıştı. Güney'de

hava yağışlı ise burada karlı olurdu. Cilo'nun zirveleri beyazlamıştı bile. Dağların zirvesi kalemtraş edilmiş bir kurşun kalemi andırıyordu. Kendimizi Bazê ve Alantus üçgenine bırakırken, önümüzde sere serpe bir yılan duruyordu. Epey uzun kahveye çalan bir rengi vardı. Hiç kıpırdamıyordu. Soğuktan uyuşmuştur diye düşündük. Silahın dipçiyle dürttük ama hiç tepki vermedi. Başı taşların arasındaydı. Biraz daha çekiştirdik baktık ki ezilmiş başının üstüne bir taş konmuş. Başka bir yerinde de yara yoktu zaten.

Ben ile Zilan incelemelerimizi yaptık. "Bu kesin Dilar'ın işidir" dedim. "Belki Silav arkadaş öldürmüştür" diye cevap verdi Zilan. "Olabilir, ama yılanın başını öyle hiç ölmemiş gibi kamufle edip bizi korkutmayı

düşünen Dilar olabilir ancak” dedim. “Hadi yılanı kolumuza sarıp fotoğraf çekelim” diye atıldı Zilan. Bütün ürkütücülüğüne rağmen o ölü yılanla bir sürü fotoğraf çekip gittik. Arkadaşlara ulaştığımızda ilk sorduğumuz soru, “yılanı kim öldürdü?” sorusu oldu. Erkek arkadaşlar “biiiiz” dedi. Dilar arkadaşın yanına çömelirken, “peki başını öyle ustaca kim taş altı yaptı” diye sordum. Dilar gülmekten cevap veremiyor, durulunca da “ben” deyip devam ediyordu. “Korkmadınız mı? O kadar uğraştım oysa. Bütün kanlı taşları tekmeleyip oradan uzaklaştırdım. İnce kamuflaj yani.” Heval Zilan çektiğimiz resimlerle korkmadığımızı ispatlamaya çalışıyordu Heval Dilar’a. Sonraki gün arkadaşların yanındaydık. Özlem giderdik. Bize emanet edilmiş

selamları sahiplerine iade ettik. Herkes çok mutluydu. Çünkü ilk kez bu tanrıça tahtı dağda, 15 kadın beraber bir kış geçirecektik. Mutlulukla dolu bir sonbaharın kışa evrilmesini bekledik. Herhangi bir uçurumda gizli bir kilise bulup karın yağmasını bekledik. Ancak kar yağarsa biz kampa geçebilirdik, onun için bu gizemli kilisede tarihin ruhuna dokunduğumuz günler yaşamaktan şikâyetçi değildik. Hepimizin kafasında onlarca soru; “kimler yapmış burayı, ne zaman yapmışlar, niye burada yapmışlar, kimlerden saklamışlar, bu uçurumda nasıl böyle oval bir kilise yapabilmişler?” Burayı bir ibadet yeri olarak düşünemiyorduk. Çünkü bir saatlik mesafedeki köyde zaten bir sürü kilise vardı. Zaten o da başlı başına başka bir soruydu.

Neden çok da, büyük olmayan bu köylerde bir kilise değil de, en az üç tane oluyordu. Ayrı ayrı mezhepler mi yaşıyordu bir arada ve bu kiliseler nasıl bunca yıl sapasağlam kalabiliyorlar. Nasıl bu kadar harika bir mimari ustalık yolun hiç gelmediği bu dağlara taşınabilmişti. İsa'nın havarisi Matê'nin bir incili burada yazdığı söyleniyor. Zaten köyün ve kilisenin ismi de oradan gelme. Matê halkın kutsal bellediği delileri bile iyileştirdiğine inandığı bir kilise Matê. Bulduğumuz bu gizli kilisede yürüttüğümüz bazı tartışmalar o kadar çılgın iddialar ortaya çıkartıyordu ki, tarih duysa şapka çıkarırdı bize. Neymiş efendim "kesin burası rahibe ve azizelerin özgün kendilerini eğitme yeriymiş. Hayır, kesinler şamanlar dıştalanınca buraya sığınırlarmış, yok cadı

avından kaçan kadınlar buraya gelebilirlermiş, kesin bir katliamdan gizlenmek için yapılmıştır” gibi onlarca tahmin yürüttük. Statik beyinlere çakılmış betondan tarih algısı yerle bir oluyordu. Onun yerine canlı, organik, hissedilen bir tarih algısı tercih ediyorduk. Şu duvarlara dokunurken mükemmel bir zeka ürünü, şu pencerelere bakarken içerinin gündoğumundan günbatımına nasıl aydınlık kalabildiğini düşünürken, yerimizde mıhlanacak, beyinlerimizi dolduracak değildik herhalde.

Kış bekleyişimiz ve bu sonbaharda böyle bir kilisede tarih yolculuğumuz harikaydı. Grup grup kitaplar okuduk. Kış kamp günlükçülerimiz, Roza ve Medya arkadaşlar günlükler yazmaya başlamışlardı bile. Bazı

arkadaşlarımız rahip oluyor, bazıları günah çıkarıyordu. Ve kahkahalar Cilo'nun zirvesine doğru kanatlanıyordu. Canımız sıkıldıkça moraller yapıyor, fıkralar anlatıyor, ses yarışmaları düzenliyorduk. Bazı arkadaşlar bir an önce kış gelsin ve istiflediği kitapları okusun diye bekliyordu. Bazıları ise kapalı yerlere alışamamanın sancısını yaşayıp dışarıdaki günlerin değerini bilerek yaşıyordu. Çoğumuz aşinaydık bu havalara. Ama Zilan çok şaşkındı. Bir o kadar da mutlu.

Bir akşamüstü elini yanağına koymuş, etrafı izlerken gördüm onu. Yaklaşıp sordum;

- Alıştın mı?

Gülerek…

- Neye?

- Neye olacak, arkadaşlara ortama?

- Evet, ama biraz ilginç.

- Nasıl yani dedin…

- Baksana eski bir kilisedeyiz, düdüklü tencerede yemek pişiriyoruz, DVD'den film izliyoruz. Cilo'nun eteklerinde Kürdistan'ın her dört parçasından kadınlar bir araya gelmişiz. Üstelik hepsi de o kadar bilgili ve güzel ki, o da yetmemiş aramızda bir de Azeri bir arkadaş var, biz nasıl eğitim göreceğiz?

Zilan şaşkındı…

"Herkes gibi" dedim kaygısız bir şekilde.

- Yani hangi dilde, biri Farsça okuyor, biri Soranca, biri Arapça, biri Kürtçe, biri Türkçe. Baksana şunların elindeki kitaplara, 15

kişiyiz, 15 dilimiz var. Tek çelişkim bu vallah başka da sorun yok.

- Bu çelişki değil, çok renklilik. Sen merak etme hepimiz Kürtçe'de anlaşır bildiğimiz dilde de okuruz. Bir de üstüne eklemiştim bizim o "başka" sözümüzü…

Başka dediğimde basmıştı kahkahayı. Sonra da.

"Başka da bir şey yok, buradaki arkadaşlar çok sıcak. Sanırsam bu kış çok güzel olacak" dedi.

Evet, güzel bir kış geçirdik. Heval Zilan'ın çelişkilerini kuantum dersinde çözdük. Kendimizi atom altı parçacıklara benzetip farkımızı koyduk. Ve sonra ayrı çekirdekte farklılıklarımızı bir araya getirip buluşturduk. Kendini bulma arayışı heyecan vericiydi ve aramızda en çok heyecanlanan Zilan

arkadaştı. Dinlerken, konuşurken, ders verirken hiç fark etmiyordu. Minnettar olduğunu, ortamımızın değerini bilmemiz gerektiğini her defasında dile getiriyor, bize hatırlatıyordu. Bir derse hazırlanınca önü defter ve kitapla dolardı. Başarının hırsı ona uğradı mı sonuna kadar çaba harcardı. Önderliğe olan hayranlığını anlatınca çocuksu bir ruha bürünürdü.

O bir şeyi ilke edindi mi sonuna kadar bağlı kalırdı. Asla basit olan bir şeye tenezzül etmezdi. Ruhunu yüceliklere adamış, temiz kalmış, hassas ve duygu dolu bir kadındı. Mutfakçı olduğu gün kendini heba ederdi. Kartopu oyunlarında seyirciydi, satranç oyunlarında hep galipti. Herkes sustuğunda o birini gıdıklayıp gürültü çıkartmayı çok severdi. Bazen çocuklar gibi ilgi isterdi ve hiç

kimseyi de ilgisiz bırakmazdı. Bahar gelsin diye gün sayardı.

Evet, çok güzel bir kış geçirdik. Savunmaların derinliğine dalıp Önderliğe yoldaş olmuşuz diye gurur duyduk. Bir ulusun ütopyalarını gerçeğe dönüştürmenin yolcuları olduğumuz için onurlandık. Önderliği özgürleştirme yeminleri ettik.

Dilar'ın kahkaha tufanı yaratan esprilerini, Zilan'ın kabına sığmayan heyecanın, Medya Ronahi'nin kadın özünü arayış maceralarını, Roza'nın felsefik anlam arayışlarını, Slav'ın kendine has güzelliklerini beraber yaşadık. Kampımız buzul dağı, (Cilo) eteklerinde bütün karlara rağmen sıcaktı. Kampımızın ismini Star Kent yapmıştık. Tanrıçaların soluklarına dokunup kadınca zamanlar yaşadık. 15 kadının yüreği tarih mezarlığını

eşeleyip ulaşmak istedi tanrıça İştar'a. Ve o kampın en güzel 5 kızı Ninhursag'ın aynasına yüzünü taşsın diye çıktı yola.

Meğer tarihsel zamanlardan geçiyormuşuz. Meğer kadim toprağımıza yeni Zilanların tohumunu serpiyormuşuz. En güzel kahramanlarla yeni öykülere yol alıyormuşuz. Meğer nice sonsuzluklara gebeymiş, beraberliğimiz. Mevsim bahar olduğunda vedalaşmalarımızı geçici ayrılıklara emanet ettiğimizi düşünmüştük. Ve yollara düştük. Su içmiş topraklarda yürüdük. Yeşile dokunduk. Uçurumlarda nergisler aradık. Yağmura avuç açtık.

2011 baharı birbirini iyi tanımış, dağların kanunuyla yoldaşlığını sınamış olarak yine beraberdik. Yine Zilan heyecanlı olma konusunda en önde gidenimizdi.

Koşuşturup yorulmada rekor kırardı. Sıcak gülüşü, yoldaş canlısı kıpır kıpır yüreğiyle hepimizi hayran bırakırdı. Asla zorda bırakmayan, yüzüstü koymayan, acıların en katmerlisini omuzlamayı bilen bir fedakârlık ve emek abidesi şiirin kadın. Öz verili, sempatik duruşu ile baharda bir başka güzelleşmişti. Özüne sadık, ilkeli, asla yalan söylemeyen ve başının gideceğini bilse de doğrudan vazgeçmeyen bu yoldaş, sakladığı ütün çocukluk sevinçlerini bahara salıyordu. Çocukluğunu yaşadığı topraklara yaklaştıkça hasret gülleri açıyordu gülüşleri. Nefesi kesiliyordu heyecandan. Doğduğu yere geri dönmek onun için yeniden yeniden doğmaktı. Her gece kurşun sesleriyle uyandığı, sevdiklerini gözlerinin önünde arabadan indirip ölesiye dövdükleri

karakolları gördükçe gözlerine çocukluktan kalma o bilindik kıvılcımlar gelip yerleşirdi. Bıçak kesiği gibiydi bazı hatıralar. Sızı geçmeyen yara gibiydi bazı anılar. Sen büyüdükçe seninle büyüyor yaşanmışlıklar. Unutulur sanmak, sanmaktır işte... Bir sanrıyla avunmaktır. Ama gerçeği göğüslemeyi bilenler kendilerine bu kısacık yolları seçmezler. Uzun yollara vururlar kendilerini.

Çocuk uslarında sancılanıp duran o gerçeği hafıza labirentlerinde arayıp dururlar ve kendilerini orada bulurlar. Zilan şimdi oradaydı, yakılıp boşaltılan köyünün arkasında. Bilican şimdi askeri bir üs olarak duruyordu karşıda. Nice çocuğun bez bebeği yatıyor o toprakta. Saklambaç oyununda

çocukluğunu orada saklayıp giden ve bir daha çocukluğunu başka yerde bulamayan çocukların ruhu vardı Bilican'da. Çok asker var diye saklandığı yerden çıkamayan, korkan çocukların nabzı orada atıyor. Ve Zilan dağlardan oraya bakıyor. Bazen o kadar derinlere dalıp gider ve gözleri dolardı ki sormaya bile kıyamazdık. Yaranın kabuğunu kaldırıp tekrar tekrar kanatmamak için susardık. Bir gün Çelê'den çocuk seslerini duyabileceğimiz kadar yakınlaştık Zilan'ın çocukluk yurduna. Gözlerinin önünde babasının dövüldüğü yeri gösteriyordu parmağıyla. Piknik için çıktığı yerleri, annesiyle asma yaprağı topladığı yeri. Hem mutluydu, hem hüzünlü ve hiçbir duygusunu saklama gereği duymuyordu. Bizlere her fırsatta buralı olduğunu

hatırlatmayı seviyordu. Buralarda gerillacılık yapmak ona tarifsiz bir haz veriyordu. Biz eylem hazırlık sürecindeyken çok hasta olan annesi onu görmeye geldi. Ömrünün az kaldığını bilerek son kez görmek istedi yüzü gül bahçesi Gülistan'ı. Gülistan'a uzun ömürler dileyerek, kısa kalmış ömrünün gözlerini aydınlatmak istedi. Tarifi yoktu o buluşmanın. Zilan'ın boynunu koklayıp onu öpücüklere boğan bu ana, bütün ifadelere kilit vurmuştu oracıkta. Zilan katıldıktan sonra kalp krizi yaşayıp ameliyat olmuş, aylarca Ankara'da hastanede yatmıştı. Son arzusu Zilan'ı son kez görmekti. Ve son kez gördü. Kalın ömrünü de Zilan'a adarcasına sarıldı. Çok kısa bir süre sonra Zilan'ın şahadet haberini aldı. Hiçbir zaman küllenmeyecek bu acının üstünden birkaç

gün geçmeden polisler gelip anayı aldı, cezaevine götürdü. Kalın ömrünün on katı hükümler verildi. Babası memleketi terk etti. Pîrê katliamından sonra onlarca hayat telef edildi, Tiyarê sevgiler çiğnendi, vicdan tufanlara tutuldu. Vahşi, kanlı bir ulumaydı orada yaşanan. Hiç umulmadık zamanlarda vefasız, vedasız resimler çizilmek istendi ülkemizin yüzüne.

Ana bağrı yangın yeri, eğer serinleyecekse için, dokunabilirsin hayallerimizin ufkuna. Orada ölüm yok. Çocukların acımtırak öyküleri yok, anaların yüreğini asit gibi yakan gözyaşı yok. Orada kucak kucağıdır ana ve çocuklar.

Can, senden sonra olanları anlatmaya takatim yok. Ama olması gerekenleri tekrar tekrar gözlerinin bebeğinden okuyorum,

direnç gücü veren gülüşlerini arıyorum durmaksızın gerilla anılarımızda. Etrafımızda fır dönüp duran, cıvıldayan kuşlara, hemşehrim diyişlerini anımsıyorum. Hepimizin ellerini kanatıp sana bir şey yapmayan o bölgesi gunileri hatırlıyorum. Eli avucu keklik yumurtası dolu gülerek gelişlerini karşılıyorum. O gündeyim, Heval Beritan'ın keklik yuvalarındaki yumurtaları aldığın için sana kızdığı gündeyim. "Heval Zilan adım başı bulduğun bu keklik yuvalarını bozma. İnan senin bu yuva bozup yumurta bulma merakın yüzünden kekliklerin bedduasına uğrayacağız, başımıza kötü şeyler gelecek. Bak Heval bu keklikler yılda bir kez yumurtlar. Yaylanın savunmasız koşulları, yılan ve her türlü hayvanların saldırıları üstüne bir de senin

toptan yuva yıkan tarzın hiç olmaz. Günahtır, bana söz ver bir daha yuva görsen de üstüne eğilmeyeceksin, elini sürmeyeceksin.”

Beritan’ı canından çok seven ve birçok özelliğinin ortak olduğuna inanan Zilan, Beritan’ı dinlerken hiç konuşmamış, çok derinlere gitmişti. Beritan, Zilan’ın bu hallerini tanıdığı için daha fazla üzerine gitmedi. Çünkü bu hali ikna olduğunu gösteriyordu. Yoksa susmazdı. Daha önce de aynı bölükte kalmanın tecrübesi vardı ikisinde de. Bu yüzden birbirlerini bizden daha çok tanıyorlardı.

Öbürsü gün ikisini ateş başında oturmuş, konuşurken gördüm. Yanlarına yaklaştığımda Zilan’ın dudaklarının uçukladığını, renginin de sapsarı kesildiğini

gördüm. Gördüğü rüyayı ürküntüyle anlatıyordu Zilan;

- Beritan biliyor musun ben rüya gördüm. Bir keklik yuvasının üstünde yumurtalara bakıyordum. Birden bir yumurtanın çatladığını ve içinden sapsarı saçları olan bir kızın çıktığını gördüm. Kız kardeşime benziyordu. Ben şaşkın şaşkın bakarken bir kurt gelip onu ağzına alıp götürüyordu. Çok kötü oldum bir şey yapamadım. Bir daha asla hiçbir yuvaya ellemeyeceğim. Sanırsam bu bana bir cezaydı.

- Bence bu doğanın sana verdiği bir işarettir. Biliyor musun, temiz kalabilen insanlar ancak doğadan işaret alabilir diyordu Beritan.

- Tamam da neden hep benim önüme çıkıyor bu yuvalar. Kimse görmüyor, ben ise

günde dört beş tane yuva görüyorum. İçinde bir sürü yumurta ile hem de.

- Yok bir tek sen görmüyorsun, ben de görüyorum, ama dokunmuyorum. Eğer mesajı iyi anlarsan bir daha dokunmazsın. Şimdi sol tarafına bak, dirseğinin hizasına orada bir yuva var. İçinde 6 yumurta var, bugün 7 olacak diyordu Beritan.

Birden bire gözü yuvaya ilişen Zilan bir sevinç çığlığı atıp ayaklandı. Çığlığın içinde onu tanımlayacak her şey mevcuttu. Sevinç, heyecan, ürkeklik, şaşkınlık, hayranlık, pişmanlık, tövbe, merhamet ve daha insanın saf halini ifade edecek her şey vardı o çığlıkta. Yuvadan uzaklaştılar ikisi de. Ellerini yüzlerini yaylaların buz gibi sularıyla yıkayıp birbirlerinin saçlarını taradılar.

Keklik yuvasına döndü, onlar sessizce izlediler. Şimdi o diyarlarda yine mor çiçekler doludur ve Zilan'ın gülüşleri oralarda yuva kurmuştur.

"Yaşamdan vazgeçmeyin, büyük bir tutkuyla yaşama sarılın."

Önder APO

Şehit Zilan’ın Yüreğinden

PKK yoldaşlığı, oldum olası beni etkilemiş, insanca yaşamayı hatırlatmıştır. Duygularım bu yoldaşlık karşısında farklılaşır. Etkilenir ve onur duyarım. Değer vermeyi, sevmeyi, yoldaşça her ilişkide yakalamak mümkün. Her şeye rağmen birlikte mücadele etmek güzeldir. Sistemin insanı insani özünden çıkaran gerçeği karşısında bu dağlarda kendini yeniden yaratmak, bir kadın olarak

başkasına değil, kendine ait olmak bambaşka bir şey. Bu gerçek beni heyecanlandırır. Kendimi yeniden yeniden bulmak için arayışlarım sürüyor. Daha çok yoğunlaşmak ve derinleşmek istiyorum.

??

“Bir insanın bir insana gösterebileceği en iyi duygu, güzellik ve yaşam duygusudur.”

Önder APO

Kod adı: Çekdar Colemerg

Adı soyadı: Çoli Temel

Doğum tarihi: 1991

Doğum yeri: Şırnak

Anne adı: Heybet

Baba adı: Sabri

Katılım tarihi: 2009

Görevi: HPG BİM muhabiri

Şahadet tarihi: 21 Ekim 2011/ Çukurca/ Geliyê Tiyarê/ Pîrê/

□□

Arkasına Hakkâri dağlarını, kucağına da kamerasını almış Çoli.

Gözleri muzip bir çocukluk oyununda kilitli kalmış Çoli.

Yaylalardan geçerken çiçeklerin gönlünü çelen Çoli.

Ovaların sevmeye doyamadığı,

yüzünü yıkadığı bütün çeşmelerin âşık olduğu Çoli.

Güzelliğini kucağına almış, doyumluk değil, tadımlık yaşam mecrasındaki Çoli.

□□

??

Çoli

Varsaydık ki hiç tanımlanmamış zaman
İsimsiz bir şair gibi
Dolanıyor kıyılarımızda yaşam
Dönüşü olmayan vuslatlarda
Ölümün öksüz başını
Okşuyoruz sandık
Keskin bir bıçak gibi
Kesiyor nefesimizi bir ananın zılgıtı
Oğlu damat oluyormuş meğer
Kınalar yakıyormuş elline
Kan kızılı gelincikten taç yapıyormuş
Silueti olmayan sevdalı bir geline

Ana Çoli dermiş oğluna

Çöl soluksuz kalırmış

Âşık olduğu vaha geldi sanmış

Ve çöl demiş ki

Göğsümü eşelemesin

Sessizliğime mezar kazmasın kimse

Adaş masallarda büyümek isterim ben de

□□

Gülümseyin

Tesadüf karşılaşmalar bazen hiç unutulmayacak anılar bırakır ardında. Keşke hiç karşılaşmasaydım dersin bazen. Bazen de keşke çok eskiden tanışmış olsaydık dersin. Daha çok paylaşılmışlık olsaydı ve yarım kalmasaydı keşke. Keşke yitirme duygusu gerçek olmasaydı. Ve keşke, keşkelere yalvarmak zorunda kalmasaydı insan. Keşke keşkeler olmasaydı. Güzelliğine doyamadığımız nice hakikat bize keşke dedirtmeye devam ediyor hala.

Gözleri ışıl ışıl yanan Çekdar arkadaş da o güzelliklerden biri oluyor hayatımızda. İnsan onun yüzüne, boyuna, posuna, davranışlarına ve duygu yoğunluğuna bakınca bu kadar güzelliğin bir insanda toplanmasının sebebi nedir diye sorası geliyordu. Eğer ilahi yaratıcı bunca cömert davranmışsa bu filinta delikanlıya karşılığında ne alacaktı acaba? Bugünün çıkarsal dünyevi soruları karşılamıyordu hiçbir uhrevi güzelliği. Her neyse sebebi Çekdar böyle güzeldi, böyle olmak yakışıyordu ona. Ruhsal ve bedensel bütünlüğü güzellik dışında bir şey yakıştırmıyordu ona. Onu kıskanmak boşuna. Böylesi layık görülmüştü ona. Çünkü o da güzelliğe layık olabiliyor, kibre kapılmıyordu. Çocuksu bir gülümseme

dudağını hiç terk etmiyordu. Güzelleri asaletin meşaleleri gibi yanıp yanıp şavkıyordu. Kısacık da olsa seninle olmak, bir şiirin dizelerinde erguvana dokunmaktı. Anlamı aramaktı seninle olmak.

Güzelliğini anlatacak söz bulamayan kelimedaracığına kızmaktı seninle olmak. Çocukça şeyler yapıp doyasıya gülmekti seninle olmak. Masum bir mutluluktu seninle olmak. Riyakârlığın, yalanın olmadığı bir zamanda olmaktı yanında olmak.

Faraşin yaylasının sonsuz yeşiline dalmaktı yanı başında olmak. Eylemden çok kısa bir zamana kadar hiçbirimiz tanımıyorduk Heval Çekdar'ı. Bir gün ansızın çıkıp geldi. Zaten ortalık kanı kaynayan coşku seline kapılan gençlerle doluydu. O da onlara katılınca takım tamam oldu. Uzaktan bakınca sanki

yıllarda burada, bu insanların içinde kalmış gibi bir izlenim veriyordu. Sempatik, samimi tavrı hiç kimse tarafından karşılıksız bırakılmıyordu. Hiç kimse onun şirinliğine kayıtsız kalamıyordu. Hemencecik yer edinmenin ustasıydı. Sevmek ve sevilmek için beklenmezdi onun yanında. Acelesi vardı. Hiç ertelemeye gelmezdi sevgi. Zamanın azizliğine uğramasındı hiçbir duygu.

Heval Çekdar ile birkaç arkadaş daha gelmişti. Sanırsam Erdal, Tîrej ve Givara arkadaşlardı. Ama onlar Heval Çekdar'ın tersi daha temkinli, daha durgun ve tanımaya çalışan bir pozisyondaydılar. Üçü de şaşkın bir gülümsemenin ardına saklıyordu tüm heyecan, merak ve sevinçlerini. Dışa vurmayan, içinde

demleyen bir sakinlik içindeydiler. Ama daha ilk bakışta bizim yanımıza yeni gelen bu arkadaşlara “değerlidirler” dedirten bir havaları vardı. Gülümseyerek izliyorlardı arkadaşları ve Çekdar elinde makinesi ortalıkta dolaşıp duruyor, kimi görse karşısına geçip “gülümseyin” deyip fotoğrafını çekiyordu. Birkaç gün geçmeden adını kendi aramızda değiştirip şipşakçı yaptık. Gerçekten de onun o büyükçe fotoğraf makinesi şipşak sesine yakın bir ses çıkarıyordu. Ağır bir atmosferdeydik. Hiç kimse durduk yere gülümsemiyordu. Bu işe gönül veren bir güler yüzlü gülmeye ikna ediyordu herkesi. Artık doğal bir refleks olmuştu onu görüp gülümsemek. Zaten onun o pürüzsüz yüzünü, ışıltılı gözlerini görüp gülümsememek mümkün değildi.

Sanırsam o hiçbir zaman somurtkan bir yüz çekmedi. Fidan boyuyla bir kalabalık nerede görürse süzülüp içine girerdi. Ondan bir parça olup deklanşöre basıp ölümsüz kareler avlardı. Kısacık zamanda birçoğumuzun canciğer arkadaşı, bizden bir parça oldu. Ne biz vazgeçebildik ondan, ne de o vazgeçti gülümsemeleri ölümsüzleştirmekten.

“Heval Çekdar” diye çağırdığımızda hafif döner, “ha lebê” (lebê çağrıldığında Türkçedeki efendim anlamında kullanılan Kürtçe söz) diye cevap verirdi. Lebê şirin oydu işte. Kendine has bu cevap verme tarzı birçok arkadaşın hoşuna gittiği için ha bire çağırıyorlardı. “Ha lebê, vuşş lebê şirine bakın hele” deyip takılırdık ona. Bazı arkadaşlar işi ilerletip kelimenin kökenine

iniyor, yorumlar yapıyordu. Bir keresinde bir arkadaş ona “ya sen türünün son örneğisin ha. Bizim oralarda yaşlılardan başka kimse lebê demez” deyince “sizin oralar Kürdistan mı?” diye sordu Heval Çekdar. “Yok Moldovya ” cevabına çok gülmüştük. Heval Çekdar onu daha da şirinleştiren bu sözünden vazgeçmemek için çabalarını sürdürüyordu; “vallah bizim oralarda bu söz çok kullanılır” deyip kadim olandan kolay kolay caymayacağını gösteriyordu. Zaten biz de onu vazgeçirmeye çalışmıyor, hatta kültürel değerlerine, ona ait olan maneviyatlara, bağlılığına özeniyorduk. Gerçekten de onda eski izler taşıyan ve bugünün modern çağrışımlarıyla uyum sağlayan bir duruşu vardı. Belli ki asil büyümüş, saygın yetiştirilmişti.

Tadı damakta kalan beraberliklerin çok azından nasibini almak kötüdür. Çünkü insan doya doya yaşamak ister güzel olanla. Ama Heval Çekdar bize tekrarlattı ki bazı şeyler doyumluk değil, tadımlıktır. Damağına değdiği andan itibaren dimağın damağına der ki “sen asla bu güzel şeyin tadına doyamayacaksın. Ama bu tadı da asla unutmayacaksın.” Böyle bir şeydi seninle arkadaş olmak. Tadına doyum olmayan ve tadı damakta kalan bir arkadaşlıktın sen. Dimağın unutamadığı tatlımsı bir tat vardı arkadaşlığında. Kısacık bir tepkimeye upuzun bir etki bıraktın.

Bizim bir Çekdarımız daha vardı. Sana kolaylık sağlamak için, seni olduğun gibi içimize kabul ettiğimizi göstermek için kendi Çekdarımızın ismini Çeko yaptık. Bunu daha

çok da bizim Çekdar dememek için yapmıştık. Çünkü artık sen de bizim Çekdar olmuştun. Ama kısacık zamanda bir sürü isim bulmuştu sana arkadaşlar. Kameracı Çekdar, şipşakçı Çekdar, basıncı Çekdar, hepsine de gülümserdin yeni aidiyetlerin peşine düşmeden.

Biz seni olduğun gibi sevmiş, kabul etmiştik. Sen de çabucak sana ısınan bizlerin hiçbir ismini reddetmedin. Yani oluruna varıyordu her şey. Sular akıp yatağını buluyordu. Olmadık bir yerde ahengi bozup suya başka debiler bulmak boşunaydı. Bazen korkusuz bir akıntıya bırakmak gerekirdi kendini. Fırtınaya kapılmak ve rüzgârın elini tutmak gerekiyordu çoğu zaman. Varolana gülümsemeyi bilmek hiçbir şeyin boş olmadığını, algının büyük anlamlarla

buluşacağına işarettir. Bu işareti erkenden alan, anlayışlı, olgun, sevimli ve coşku dolu bir arkadaştı Çekdar. Kısacak bir zaman bile yeterdi onu tanımak ve sevmek için. Çünkü o sade ve olduğu gibiydi. Onu sevmeniz için size büyük sürprizler ya da şaşırtan çıkışlar yapmasına gerek yoktu. O olduğu gibi sevilebilir, dingin, mülayim bir sevgi çağrışımıydı. Tanıda kalabilen bir arkadaşlığı göğsünüze bastırabiliyor ve mutluluktan gülümsüyorsanız Çekdar ile arkadaşsınızdır. Onun ruhu neredeyse gülümseme oradadır. Çoğu insan aradığı mihraba ulaşmak için karanlık tünellerden geçer. Yarasaların soğuk kanadını yüzünde hisseder. Arkadaşlıkların da pişmanlıkları, kırgınlıkları vardır. Bir daha geri getiremeyeceğin yaşanmışlıkları. Sancılı hatıraları.

Sözler de zaman gibidir geri dönüşü olmayan, bazen yaralayan, bazen de yara saran. Ve şu yeryüzünde hiçbir şey insana sevdiğinden aldığı yara kadar acı vermez. Hiçbir şey sevdiklerinde açtığın yarayı iyileştirmez ve böylesi anlarda insan en çok kendini yaralar. İnsan turkuaz kemerli uçurumlardan düşsün, dikenli tarlada yalın ayak yürüsün, ama dostundan yara almasın ve hiçbir yürek dost acısı görmesin. Arkadaşlığın, yoldaşlığın kudretini bilen bir topluluğa mensup olmak, yoldaşlık ilişkisini her şeyin üstünde tutup incelik ve titizlikle yaklaşan bir felsefenin takipçisi, sevginin iz süreni olmak çok değerliymiş meğer. Her şeyden vazgeçilirmiş de, yoldaşlıktan vazgeçilmiyormuş meğer. Yoldaş incitmeyen bir bilince ulaşmak, insanı olmanın bütün

sınavlarını başarıyla geçmekmiş meğer. Bunu başarmak için bilmek ve sevmek yetiyormuş. Karanlık tünel, kör kuyu, acıtan ve sancıtan her şey bilinçsiz ve sevgisiz olmaktan, bilgi ve sevgi mahrumu olmaktan kaynaklanıyormuş meğer. Ulaşmışsa insan yoldaşlık sevgisine ve bilgisine, çaldığı her kapıda gülümseyen bir yüz görür kapısında. Ama her koşulda. Zira bizler ana-baba, kardeşten, eşten geçeriz, ama geçmeyi yoldaştan. Hiç kimse vazgeçiremez bizi o sevdadan. Bu sadece bir sevda da değil, bizim yaşam biçimimiz. Ne kardeşler çekti gitti, ne babalar gördük terk etti. Ama yoldaş hep vardı hayatımızda. Adı değişikti ama hep aynı ütopyaya âşık olanlarla kaldık. Aynı güzellikten pay almasını bilenlerle vardık.

İşte böyle bağların en güçlü yaşandığı bir dönemden geçerken, tanıdık Heval Çekdarı. Eylem hazırlığındaydık, yan yana olsak da birbirimize hasretle baktığımız bir zamandaydık. Yarın ne olacağı belirsiz bir arafta. Hani çocukken ölüm gerçeğiyle tanıştığımız ilk anlar var ya, kaçıp gizli bir yerde ağlar, bilinmedik bir boşlukta dua ederdik ya, “sevdiklerimiz ölmesin” diye yalvarırdık ya, öyle bir duygu yapışmıştı yakamıza. Dualarımızın seyri değişmiş olsa da aynı duygu vardı bağrımızda. Ve daha gerçekçi dua ediyorduk bu defa. Biliyorduk birilerini alacaktı ölüm. Kaçınılmazlığını göstermişti önceleri. Bunun için biz de böyle dua ediyorduk saklandığımız köşelerden; “ne olur kimseye bir şey olmasın, olacaksa da bana olsun, ne olur bana yoldaş acısını

tattırma, beni al ve hiçbir yoldaş ile sınama.”

Çocukluktan kalma sevdiceklerine adanma istemiyle bilinmez bir ruh ile görünmez bir güce dua ederken yakalanmıştık Çekdar’a. O da hiç sorgusuz, sualsiz gelip katılmıştı bu ruhsal akışa. Herkesin bütün güzelliği üstündeyken ve hiç kimse içsel güzelliğini yoldaşlarından esirgemiyorken, ekim yağmurlarının başladığı bir zamana denk geliyordu umutlarımız, sevinçlerimiz, içimizin derinliklerinde saklı tuttuğumuz hüzünlerimiz.

Sonbahar solmuş yüzünü gösterip olur olmaz her yerde ağlamaya başlamıştı. Bize kalan sonbaharın gözyaşlarında ıslanmak, inceden inceye içimize hüzün için yeni bir mezar kazmak. Bir de hiçbir zaman terk

etmediğimiz umudumuzdu bize kalan. Kavurucu bir yaz ardından kurunmuş, çatlamış bir toprak bırakmıştı. O çatlaklar toprağın yarasıydı ve şimdi kapanmayı bekliyordu. Bir mevsimden aldığı yarayı başka bir mevsimle kapatmaya, iyileştirmeye çalışıyordu toprak. Yazın yakıcılığına sular serpiyordu sonbahar. Çatlakları bir araya getiriyordu yağan yağmurlar. Sonbahar çorak toprağın hekimi olarak çat kapı gelmiş, ilaç getirmişti. Peki ya bunun karşılığında neyi alacak, neyi yaralayacaktı? Dalından düşmüş sarhoşlar gibi savrulup duran, sarı, kırmızı, turuncu yaprakları mı? Her gelen bir şeyler götürüyor, her giden bir şeyler bırakıyordu ardından. Bütün mevsimler böyledir, sana bir şeyler katar, senden bir şeyler alır. Ama

bu sonbahar yok mu bir başka gelir ve bir başka gider. Umursamaz bir hüzün baskını gibi. Apansız ve yorgun yakalar seni sonbahar. Ne gelişine ne de gidişine direnebilirsin. Hoyrat ve huysuzdur sonbahar. Devinimsizliği buyurur, susmayı sürdürür. En sıcak mevsim olan yaz ve en soğuk mevsim olan kış arasında bir sancıdır sonbahar. Eşik atlatan bir acımasızlıktır sonbahar.

Böyle bir zamana denk gelen hazırlıklarımız, bütün hızıyla, moral ve coşkuyla devam ediyordu. Ne yağan yağmuru, ne esen rüzgârı umursadık. Bu yağışlı havalar en çok Heval Çekdar'ı paniğe koyardı. Eylem öncesini ve eylem esnasını çekmek için yanındaki kocaman kamera ve fotoğraf makinesi ıslanmasın diye oradan oraya

koşuşturup dururdu. Bir naylon sarardı, bir yağmurluk. İçi rahatlamazdı, kendisi de başında beklerdi. Kamerasını gözü gibi korurdu. HPG BİM'den gelmiş en gerçekçi sahnelere tanık olmanın heyecanını yaşamıştı. Orê yol eyleminin çekim grubunda o da vardı. O çekimler medya dünyasında uzun uzun konuşulur olmuştu. Eylemden sonra ekranlarda yorum yapan azılı ordu mensupları kriz geçiriyor, "ya her şeyi bir yana bırakın bunca şiddetli patlama içinde şu çekimleri yapanın eli bile titremiyor, kamerada küçük bir sarsıntı bile yok!" deyip mağlubiyetlerini gizleyemiyorlardı.

Heval Çekdar işine severek odaklanmış, Orê eylem çekimlerinde büyük katkılar sunmuştu. Şimdi sıra Çelê eylemine

gelmişti. Birçoğumuzdan daha çok heyecanlıydı. Eylemi iyi çekmek için en yakın yere gitmeyi dayatıyor, bazen de içeriye gitmenin daha da iyi olacağını savunuyordu. Ama biz onu korunması gereken bir emanet gibi ele alıp tehlikelerden korumaya çalışıyorduk. Bizim bu tavrımıza kızınca, “sen bizi ölümsüzleştirmek için yaşamalısın” der onu daha fazla kızdırırdık. Üstüne üstlük “birêz basın mensubu bu konuda ne düşünüyorsunuz” deyip şakadan ona röportajlar düzenlerdik. “Ben size gününüzü göstereceğim” deyip muzipliğimizi geçiştirirdi.

Eylem öncesi son röportajlar için bizi kamera karşısına çıkarıp gerçekten günümüzü göstermişti. Heyecandan çoğumuz telef olmuştuk. Belki de orada

söyleyeceklerimiz bizim son sözlerimiz olacaktı. Bu yüzden kusursuz olsun istiyorduk. Sanmam ki eylem esnasında bile bu kadar eylem heyecanı yaşamış olalım. Pırıl pırıl gözleriyle bize gülüp sakinleştirmeye çalışıyor, sanki kamerasına değil, yüreğine, gözlerine kaydediyordu karşısındaki savaşçıları. Birkaç saat sonra cenk meydanına inecek olan bu savaşçılara dokunmak, onlarla son duygularını, düşüncelerini paylaşmak onu herkesten farklı kılıyordu. O artık tek başına değil, hepimizden birer parça almış bambaşka duygular deryasındaydı. En son söylenecek sözler ona söylenmişti. O hepimizin sırrını biliyordu. Bakıp bakıp gülümsüyor, “söz verin geri döneceksiniz” deyip son dileğini

defalarca tekrarlıyordu. Çekdar ile son vedalaşmamız böyleydi.

Sözümüzü tutup gelmiştik çoğumuz. O mevzide olduğu için onu bıraktığımız yerde görememiştik. Nasıl olsa peşimizden gelir diye düşünüp gitmiştik. Siz öne gidiyorsunuz, ben arkada kalıyorum demişti bir sefer. Şimdi tersi olmuştu. Onu önde bırakıp arkaya gitmiştik ve arkada kalacaktık, geride kalmanın acısıyla hep gelmesini bekleyerek. İnsan en son ayrıldığı anı düşündükçe acısını hafifletmek ve ölümün hükmüne yenilmemek için hep ilk tanıştığı anı hatırlar. O ana göçmek ister. Orada kalmak ve sonrasını yaşanmamış saymak ister. İlk tanışmamız eşik mevsimi sonbahar, son ayrılığımız yine sonbahar.

Biz bir grup yukarıdan aşağıya inip eylem keşfine giderken, bir grup da aşağıdan gelip yukarıya, noktaya doğru çıkıyordu. Hava yeni kararmaya başlamıştı. İki grup bir araya gelip birbirini bazı noktalarda bilgilendirme faslımız yarım saat sürmüştü. Ayrılacağımız esnada Heval Brusk, “Çekdar da sizinle gelsin, hedefleri görür, onun için de iyi olur, bir ön hazırlık olur. Onu size emanet ediyorum, ona iyi bakacaksınız. O bizim basıncımızdır, bir şey olmasın” dedi. Hepimiz yan dönüp Heval Brusk’un omzundan kavradığı uzun boylu gence baktık. Çocuksu bir yüzü vardı. “Tamam” dedik, biz ilk adımlarımızı atmışken Heval Brusk’un yine sesi geldi, “Çekdar’a yük vermeyin, onun kamerası falan var” dedi. “Tamam” dedik. Brusk arkadaş, “hadi

serkeftin önünüzü kontrol etmeyi unutmayın” dedi. “Tamam” dedik.

Bu diyaloglar birbirimizden iyice uzaklaşıncaya kadar devam etti. Heval Çekdar’ı ortamıza aldık ve yürüdük. Her şey ona yeni ve heyecan verici geliyordu. Bir ara dönüp “Heval sen mermini namluya sürdün mü, silahın hazır olsun” dedim. Çekdar; “silahım hazırdır heval” dedi. Ben ona “tamam, bir şey olursa Heval Agit ile hareket edersin olur mu?” dedim. O da “olur” dedi. Ben devamla “Peki sen Agit arkadaşı tanıyor musun?” dedim. O,

- Evet onu kuryelerin yanında görmüştüm.

- İyi o zaman…

Sonra Agit arkadaşın da yanına gidip olası pusu durumunda Çekdar’a dikkat etmesini, onu kendi yanına alması gerektiğini söyleyip

araba yoluna girdik. Uzun yolun bitkin düşüren sert zemini bize hep toprak patikaları aratır ve özletirdi. Düz yolların monotonluğu bıktırıcıydı. Ama patikalar öyle değildi. Sürprizlerle dolu, engebeli bir yoldu patika. Caddeler ise seyri bozulmayan düz bir çizgiydi. Zevk vermiyordu caddede yürümek.

Ama bizim o geceki yürüyüşümüz çok renkli geçmişti. İki kez hiç beklemediğimiz arkadaşlarla karşılaşıp kaza ile birbirimizi vurmaya saniyeler kala kurtulmuştuk. İkisinde de arkadaşları biz fark etmiş, silahlara sarılmıştık. Sonra ya arkadaşların hareketlerinden ya da tanıdık bir yürüyüş görerekten vazgeçmiştik arkadaşlara ateş açmaktan. Her iki grup da bizimle karşılaşınca çok rahattı. Ama biz ecel terleri

döküyorduk. Onlar bizleri gördüklerine seviniyor, biz ise onları gördüğümüze kızıyorduk. İşlerini erken bitirip geldiklerini anlattıkça biz daha çok heyecanlanıyorduk. “Tamam, tamam anlatmayın, işinizi erken bitirip geldiniz de iyi mi oldu? Az kala birbirimizi kevgire dönüştürecektik” dediğimde Heval Agit gülerek; “vallah ben ile Çekdar kaçardık, artık siz birbirinize ne yapardınız Allah biliyor” diyor yükselmiş tansiyonları iyice yükseltiyordu. Bu arada Heval Çekdar da, hiç de öyle değil, sanki seni görmedim. Beni yolun ortasına bırakıp ilk sen mevzilere koştun deyip karşı çıkıyordu Agit’e. Halimize gülüp bu kadar heyecan yeter deyip yollarımıza devam ettik. Ama o gecenin adrenalini bizi terk edeceğe benzemiyordu.

Kısa bir süre sonra daha önce hiç görmediğimiz bir beyazlık gördük yolun kenarında. Bir de aynı ritimde gelen sesler vardı. Netleştirmeden oradan geçemezdik. Kontrol etmek için herkes öne atılınca hepimiz yan yana gelmiştik. Sonra birbirimizden uzaklaşıp mevzilendik. Tek bir arkadaşın kontrol etmek için gitmesini uygun gördük. Agit bir yandan, Şaho bir yandan gitmeyi dayatıyor, “olmaz” diyerek onları uzaklaştıracağımı düşünmem boşunaydı. “Niye olmaz” diye sorguya çekiyorlardı yolun üstünde.

Ben onlara “Olmaz Heval Şaho çünkü senin karnas ile oraya gitmen doğru değil, çünkü ne olduğu hala belli değil. Olmaz Heval Agit çünkü bu arkadaşların çoğu araziyi bilmiyor. Sen arkadaşların yanında kalarak onları

kollayacaksın” deyip yanlarından ayrıldığımda hala yerlerinde duruyor, ne ileri ne de geri gidiyorlardı. Gittim, gitmez olaydım. O beyazlık meyve, sebze kasalarıydı. O ses de domuz ve benzeri hayvanlar bahçeye girmesin diye, bahçede sürekli çalar halde bırakılan teypten geliyordu. Bu gece yaşadığımız asılsız heyecanlar, bizim duyarlılığımızı marjinal edecek tarzdaydı. Çaldığım ıslıkla herkes yanımda birikmişti. “Bu ne hız” dediğimde Diren, “meraktan çatladık, ka söyle neydi o şeyler” söyledim sonra da hiç kimseyi etrafta görmedim. Bizimkiler gitti. İncir, üzüm, kayısı, kırmızı erik, domates, biber, patlıcan, salatalık kasalarının başında toplanmış, bir de birbirlerini uyarıyorlar, “yemeyin kesin ilaçlıdırlar, zehirleniriz. Önce

yıkanmalı bunlar” diye ikazlarda bulunuyorlardı. Zilan; “ay şimdi biz hırsızlık mı yapacağız, çok heyecanlandım” diyordu. “Vallah çok heyecanlanmazsan iyi olur, biz elimizi hızlı tutsak, çünkü köylüler bunları çıkarmışsa, birazdan arabanın gelip bunları alacağı kesindir” diyordu Diren.

Bu konuda işini bilen iki kişi vardı; o da Diren ile Agit’ti. Biz kalanların hepsi bu konuda acemiydik. Neyse ki bize yetecek kadar çiğ yenebilecek şeyleri yanımıza alıp uzaklaştık. Böylece ne idüğü belirsiz salam ve sucukları tatsız tuzsuz o hastane yemeğini andıran konserveleri yemekten kurtulmuştuk. Yine kendi sıramıza girip ilerledik. Çok geçmeden arkamızdan bir aydınlığın saçıldığını gördük. Heval Şaho’nun araba demesiyle hepimiz çil yavruları gibi

dağılıp kendimizi yol kenarına atarak uzandık. Sanırsam bu Diren'in tahmin ettiği arabaydı. Sebze, meyve kasalarını alıp Çelê'ye doğru gidiyordu. Araba geçtikten sonra hepimiz çıktık. Ama Çekdar ve Diren yoktu. Beklemek boşunaydı. Etrafa bakındık yoktular. Birazdan ikisi el ele tutuşmuş, birbirini kumluk bir rampadan çekiştirip Diren'in ay, oy sesleri eşliğinde geldiler. "Ne oldu?" diye sorduk. "Yuvarlandık" diye cevap verdi Diren. "Hayır yuvarlanmadık, Heval Diren bizi yuvarladı" diyordu Heval Çekdar. "Görecektiniz, füze gibi bana çarpıp uçurttu" diye de devam ediyordu. "Şaka gibi her tarafım yara bere içinde kalmış, sen kameram diye tutturmuştun. İnanamıyorum gerçekten" diye yakınırken Diren, biz hem gülüyor, hem de kolundaki sıyrıkları kontrol

ediyorduk. Heval Çekdar da kamerasını gözden geçiriyor, “tek parça kalmayı da başarmış” diye ekliyordu. Bir süre sonra yani tırmanışa geçeceğimiz yerde Heval Agit, “Heval çok yoruldum, ara verelim. Bu ne teşqele geceydi” deyip hepimizi durdurdu. “Heval Çekdar gel suyun üstüne gidelim” deyip gideceklerdi ki Heval Çekdar çantasını Heval Şaho’nun dizlerinin önüne koyup gülerek, “Heval Diren buraya yaklaşmasın” deyip gitti. “Yeni arkadaşımız da pek espritüelmiş, gören diyecek ki ne yapmışım kamerasına” deyip masum olduğunu iddia ediyordu Diren. “Daha ne yapacaksın, uçurmuşsun işte” diyordu Zilan. “Ay siz de inandınız, kimse uçmadı, ben gidip Heval Çekdar’a çarptım ve

yuvarlandık” diye ısrar ettikçe biz daha çok gülüyorduk.

Gelen su ile Diren’in toz içinde kalmış elini yüzünü zorla yıkattık. Çekdar ve Agit de meyveleri yıkayıp bir poşetin üstüne koydu. “Heval ka gelin, o yaralı arkadaşı da getirin” deyip Diren’i daha çok kızdırıyorlardı. “Ya o yaralı arkadaş gelsin biraz vitamin alsın” dediklerinde Heval Şaho “takılmayın, Heval Diren benim yeni şervanlardan arkadaşım, size karşı cephe alırız feleğiniz şaşar” deyip tehdit ediyordu. Kendisine yardım eden Şaho arkadaşın desteğiyle ayağa kalkan Diren, “keşke benim yanımdaki meyveleri yıkasaydınız” muzip bir edayla soruyordu Heval Çekdar “niye?” Diren “şey olmuşlar.” “Ne olmuşlar” deyip başını önüne koyup kıs kıs gülen Heval Çekdar’a yaklaştı Diren ve

bastıra bastıra “ezilmişler Heval” diyordu. Heval Agit ciddi bir edayla; “hıı Çekdar gibi olmuşlar” deyince hepimiz bir ağızdan gülmüştük. “Bunlar beni deli edecek” diyen Diren’in kolundan tutup getirdim. Aynı çembere oturmuş olgunlaşmış, köyün bütün doğallığını kendi tadına katmış meyvelerimizi yedik. Heval Çekdar hepimizin yüzüne bakıp başını önüne eğdi. Kendi kendine gülümsüyordu. Sanırsam hepimizin içinden geçen onun da içinden geçiyordu. Ve kesin kendi içinde “ben çok çabuk alıştım” diyordu. Çünkü sanki birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi bir duygu yaşadık. Onunla tanıştığımız ilk gece ne biz onunla yabancılık çektik o bizimle. Sıcacık bir yoldaş sıcaklığı ve samimiyeti

yaşamıştık hem de kısacık bir zaman diliminde. Gerillanın rutin bir gecesinde…

Sabaha doğru keşif yerimize ulaşır ulaşmaz, keşfim yerimizin kamuflajını yapmak üzere ağaç dalları toplamak için etrafa dağıldık. Terli sırtımız çantadan kurtulmuş, biraz rahatlamıştı. Ama bu sefer de sabah serinliği iyiden iyiye üşütüyordu. Kamuflaj işimiz biter bitmez biz 3 kadın arkadaş yan yana dizilip iyice birbirimize sokularak oturduk ve üstümüze bir tulum örttük. Çekdar arkadaş da bize bakıp “sanki ben de öyle yapacağım” deyip tulumunu alır almaz gelip yanımıza oturdu. Sabahı uyanık karşılamak, keşif yapmak için şafak söksün diye beklemek oldukça güzel ve sakinleştirici bir etkiye sahipti. Hele hoş sohbet arkadaşlarla birlikteyseniz her şey daha da güzel…

İşte o zaman Heval Çekdar'ı biraz daha yakından tanıyıp sohbet ettik. Yer yer sorduğumuz sorular ve onun getirdiği açıklamalardan Beytüşşebaplı olduğunu, Botan'a katılıp bir süre orada kaldığını, sonra Güney sahasına geçip basında yer aldığını, şehit düşen bir akrabasının ismini aldığını öğrendik. Çekdar arkadaştan bahsedince bende ilginç bir çağrışım oluştu. Şimdi yanı başımda oturan Çekdar'ın tavırları, bazı hareketleri hiç yabancı değildi. O tanıdığım eski Çekdar'a çok benziyordu.

"Heval Çekdar, senin bahsettiğin şehit Çekdar Setkar köyünden mi, Hakkari'de kalmış mı?" diye sorduğumda yerinden fırlayıp karşıma geçerek ve heyecandan nefes nefese kalarak, "evet, o. Yoksa sen tanıyor musun?" diye soruyor cevap almak

için acele ediyordu. Ben ise emin olmak için daha çok soru soruyor netleştirmeye çalışıyordum. “Peki senin bahsettiğin bu arkadaş Kato’da mı şehit düştü” diye son bir soru daha sorduğumda Çekdar iyice yaklaşmış gözlerimin içine bakıyordu. “Evet, Kato’da şehit düştü. Tanıyor musun?” “Evet, tanıyorum” dediğimde ilginç bir havaya büründü. Hem sevindi hem hüzünlendi. Etraf sessizleşti. Bir süre öylece sessizliği dinledik. Gün ve gece arası bu saatte bir şeyi hatırlamak, anmak insanın içini nasıl da eziyordu böyle ve nasıl bir huzur arayışına sürüklüyordu insanı.

Dalıp gittiğimiz bu sessizliği bozan, bizi o sükûnetten çekip alan Heval Çekdar’dı yine. “Biliyor musun şehit Çekdar’ı çok sordum,

ama fazla kimse tanımıyor, fotoğraflarını da bulmadım” diyordu.

- Olur mu sen onu tanıyanlara rastlamamışsındır.

“Peki nasıldı, savaşında güçlü müydü, özellikleri nasıldı?” diye de art arda sorular soruyordu. Daha birine cevap vermeden öbür soruyu soruyordu. Nerede beraberdiniz, hangi yıldı? Aceleyle bekleyen bu tavrı karşısında susamayacağımı anladım. “Biz 2005’te Hakkâri’de beraberdik. Onunla omuz omuza savaşmadım, ama biliyorum ki o uzun süre Hakkâri’de kaldı. Ve Hakkâri gibi bir yerde bu kadar uzun süre savaşçılık yapmak her yiğidin harcı değil.

Özelliklerine gelince bazı tavırları seninkine benziyordu. Çok temiz, saf, içe kapanık ama açık sözlüydü. Fazla konuşkan değildi, ama

kendine has bir espri anlayışı vardı. Bir de etrafındaki arkadaşlara karşı çok duyarlı saygılıydı. İyi bir gözlemciydi. Üslubu yumuşaktı, uyumlu bir kişiliği vardı. Fazla eleştirisel değildi. Yargılamaktan çok, anlamaya çalışırdı. Yazı işlerimizi genelde o yapardı. Olduğu ortamda kendini öne çıkarmayı fazla sevmezdi, ama onun yeri hep görünür, aranır ve fark edilirdi. Özellikle bayan arkadaşlar onun o saf ve çıkarsız özelliklerini çok severdi. Resmiyetlerde söz hakkı almazdı. Ama yaşamdaki emekçiliğiyle o hep konuşulan, takdir edilen bir arkadaştı" dedim. Çekdar arkadaşın yüzüne baktım, gözleri çok uzak bir yere göçmüştü. Sesimi biraz yükseltip "Heval Çekdar" diye seslendim. "Ha lebê" "Ben Heval Çekdar'a ait bunları hatırlıyorum. Ama emin ol ki bu

söylenen şeylerin çok ötesinde güzel bir yoldaştı.” İçinde bir ferahlamış olmuş gibi iç çekerek, “sipas heval, bana onu anlattığın için. Eğer onu anlatmak sana zor gelmişse, kusura bakma ama inan ki benim buna çok ihtiyacım vardı. Ben onun ismini aldım. Ama bir de onun gerilla halini daha iyi tanıyıp kendime örnek almak istiyorum.”

Karşımda duran Heval Çekdar’ı ve Şehit Çekdar’ı kafamda yan yana getirip derinlere dalarken, hava yavaş yavaş aydınlanıyordu. Yanımdaki iki arkadaşın da gözleri cin gibi açıktı. Ama hiç konuşmuyorlardı. Dürbünü çantadan çıkarıp keşif için yavaştan hazırlanırken, tekrar Heval Çekdar’a seslendim, aynı karşılığı vermişti; “ha lebê.”

- Ya sen madem basından geldin ben de sana birini sorayım.

- Sor?

- Elif arkadaş nasıldı? O da sizin orada basında.

- Evet, vallah ben de çoktan görmedim, ama ben geldiğimde oradaydı ve durumu iyiydi.

Aşağıda sararan ağaçları göstererek,

- Elif sonbaharı çok seviyor, ben ona bir sonbahar mektubu yazarsam sen giderken kendinle götürür müsün?

- Sen şimdiden yaz, ben götürürüm. Onu iyice kızdırır sonra veririm.

- Bir de buraları ona anlat.

“Sen merak etme, ben bütün çekimleri yaşadığım olaylarla birlikte anlatacağım” diyerek mutluluğunu gizlemiyordu. Dürbünümüzü alıp keşif yerinde sohbetimize devam ettik. Konu konuyu

açıyor, sohbet gittikçe koyulaşıyordu. Bir ara Heval Çekdar duraksayıp yine can acıtan sorular sormak için hazırlandı ve sonra;

- Sen Heval Halil'i de tanıyor musun?

- Kameracı, Halil Dağ arkadaşı mı soruyorsun?

- Evet.

"Tanıyorum, hem de çok eskiden. Halil başkaydı" deyip kendi kendime söylenirken, Heval Çekdar tebessüm ile bakıp

"Bize hiç şans vermiyorsun yani" deyip sitem ediyordu.

- Yok, tersine, onun takipçisi olmak, onun yarım kalmış hayallerini tamamlamak da bir şanstır. Heval Halil'in başkalığı bu işi gerillada ilk yapması, yıllarca her gerillaya,

her dağa tutkuyla koşması ve hiç vazgeçmemesidir.

Başını onay verir gibi sallayarak;

- Umarım biz çömezler, ustamıza layık olabiliriz.

- Eğer tutkulu, yaratıcı ve azimli olursanız layık olursunuz. Onun gibi doludizgin heyecanlar yaşayan insan azdır. Onun başarısı gerillaya olan aşkından kaynaklıydı. O yıllarını arayışlarının peşinde koşmaya adadı. Ve şimdi siz onu temsilen buradasınız.

Büyük dikkatle dinleyip gözlerini bir noktada kilitlemişti. Sohbetimizin atmosferinin ağırlaştığı bir anda Heval Agit yanıbaşımızda bitti;

“Hazırlanın, bulutlar toplanıyor, yağmur yağacak” dediğinde etrafımıza bakındık gerçekten de Samura’nın zirvesini bulutlar kaplamıştı. Islanmaya hazır bir serinlik sarmıştı her yanı.

Heval Çekdar panikle yerinden fırlayıp çantasına koştu. Aceleyle bir yağmurluk çıkarıp kamerasına sarmaladı. Heval Çekdar’ın aceleciliği hepimizi harekete geçirmişti. Bütün yağmurluklarımızı çıkarıp çanta ve silahlarımızı bir araya getirdik. Heval Şaho’nun askeri kumaşlarla bir gelin gibi süslediği karnasını da en başköşeye, yani kamera çantasının yanına koyup yağmurluklarla örttük. Rüzgâr uçurmasın diye de taşlarla kenarlarını sabitledik. Yanımızda kalan yağmurlukları alıp oturma

yerimize gittik. Yağmur iri damlalar halinde seyrek bir halde başlamıştı bile.

Biz kapalı havadan yararlanıp bir arada gecikmiş kahvaltımızı yapacakken, Heval Çekdar'ın etrafta görünmediğini fark ettik. Hiç tanımadığı buralarda nereye gitmiş olabilirdi ki? Hem de hiç kimseye bir şey söylemeden. Kesin ıslanmış, kaygan kayaların birinde düşmüş diye düşünürken, Heval Agit ayaklanmış onu aramaya gidecekken yan tarafımızdaki kayadan pat diye bir ses geldi. Hepimiz birden döndük, Heval Çekdar kayadan atlamış, ayaklanmış bize bakıp gülümsüyor, başını ve elini ne oluyor anlamında sallıyordu. En az 3 kişi beraber "neredeydin?" diye sorunca elini hafifçe ıslanmış saçında gezdirerek, "yağmurdan korunacağımız bir kaya altı

aramaya gitmiştim. Çok dolaştım, ama üç yüz metre ilerimizdeki uçurumlarda pezkuvilerin iki küçük mağarasını gördüm. Hem bizim hem de kadın arkadaşların kalabilecek yeri var. Ama inmesi biraz zor bir yer!" diye doyurucu bir açıklama yaptı.

Hepimiz rahatlamış akşam da yağmur yağarsa oraya gitme kararı alarak kahvaltıya oturduk. İkişer ikişer altında oturduğumuz yağmurlukların altında yağan yağmura aldırış etmeden kahvaltımızı yaptık. Arada bir de sisle kaplı arazileri, işgalci Türk ordusunun karşımızda duran hedeflerini Heval Çekdar'a tarif ediyor, kafamızdan geçen planları birbirimizle paylaşıyorduk. Elinde fotoğraf makinesi karşımızda durmuş yağmurluk altında saç baş dağınık yorgun ve ıslak halimize bakmaksızın "gülümseyin"

deyip flaşı gözümüzün içinde patlatan Heval Çekdar, bizi doyasıya çektikten sonra biz de oturup onu onlarca pozisyonda çektik.

İlk tanışmamız böyleydi ve gün geçtikçe hepimizle izleri silinmez bir arkadaşlığı oldu. Bizimle her tarafa koşuşturan, yorulan Heval Çekdar, artık bizim için vazgeçilmez bir yol arkadaşıydı. Hem çekimlerini yapıyor, değişik konularda röportajlar alıyordu, hem de bizim yaptığımız çalışmalardan geri kalmamaya çalışıyordu. Sonradan hiçbir ayrılığı barındırmak istemeyen bir beraberlik, bir yoldaşlık yaşadık. En gerçek halimizle onun karşısındaydık. Ve en gerçek haliyle onu tanıdık.

Eylem esnasını çekmişti. Arkamızdan gelecekti. Hep beraber yapmış olduğu çekimleri izleyecektik. Heval Brusk onu

yanına almıştı, kendisiyle beraber de geri getirecekti. O da Geliyê Tiyarê kafilesinde Pîrê'ye gidecekti.

Dönmedi…

O katliam düzeneği olaydan sağ kurtuldu. Olayın ikinci günü, kamarasını, bütün çekim kasetlerini çantasıyla birlikte bir yere sakladı. 9 kişilik bir grup içerisinde olay yerine gelen düşman ile son mermisine kadar savaştı. Bu arkadaşlar isteseydi parmakları kanamadan olaydan kurtulabilirlerdi. Ama gözlerinin önünde parçalanan yoldaşlarını bırakmadılar. Olay yerinde kalıp son nefeslerine kadar savaştılar. O katliamdan sonra günlerce cenazeler arandı ve tam 9 gün sonra olay yerinde sık bir korulukta yan yana mevzilenmiş, etrafları boş kovanlarla dolu

tanınmaz halde 9 arkadaşın cenazesi bulundu. Yanmanın ve parçalanmanın bütün izleri sinmişti oraya.

Düşman ilk gece hava saldırısında şehit düşürdüğü arkadaşların üzerine gelmek istedikçe bu 9 arkadaş ve farklı yerlerde mevzilenen başka arkadaşların direnişiyle karşılaşmış ve bütün cani yöntemlerini devreye koymuştu. Görünen o ki ilk hava saldırısında çok az arkadaş şehit düşüyor. Asıl arkadaşların çoğunluğu ikinci gün çatışmada kullanılan vahşi yöntemlerle, kimyasal ve yakıcı napalm silahlarıyla şehit düşüyorlar. Sadece bir saat daha oradan uzaklaşsaydılar ikinci gün şehit düşen yaklaşık 18 arkadaşa hiçbir şey olmayacaktı. Ama gelmediler. Birbirini bırakmadılar. Olay yerinden dönen askerler hiç de zafer

ruhuyla dönmedi. Gösterilen bu yüce ruh kahramanlık destanı ve yoldaşlığa ölesiye bağlılık karşısında bezgin, başı yerden kalkmayan ağlamaklı bir havayla çekip gitti oradan düşman. Tam karşılarında duran bu 9 arkadaşın yakınına bile gelemediler. Ateş yağdırdıkları cenazelerden bile korktular.

Heval Çekdar da Berwar, Kemal, Şirvan, Sipan, Gever, Erdal, Agirbaz arkadaşların yanında şehit düşmüştü. Boylu boyunca uzanmış, gözleri gökyüzüne kilitli kalmış, dudağı hafif aralık, bir eli bedenine uyumlu bir şekilde tokalaşacakmış gibi dururken, diğer eli bombasının hizasında, bombanın parçaladığı yaranın içinde belli belirsiz bir görünmezlikteydi. Saçlarını okşayan rüzgâr bizi teselli etme ister gibi esip duruyordu. Boylu boyunca uzandığı yerin iki yüz metre

ilerisinde bir taşın altına saklamış olduğu kamarası görüldü. Her şeye bir sessizliğe batarken, sadece bir ses barında kulaklarda; Gülümseyin…

“Güzelliğin güzellikle bağlantısına inanmak ve onun amansız savaşımını vermek gerekir.”

“Devrimimiz sevgiyi yaratma devrimidir.”

Önder APO

“Gerçekleşmiş kadın militanlığı en gelişkin devrim değeridir.”

“Sevgi yolunu açabilmek için özgür kadını yaratmalısınız.”

Önder APO

Kod adı: Diren Tolhildan

Adı soyadı: Emine Altun

Doğum tarihi: 1987

Doğum yeri: Urfa

Ana adı: Nazime

Baba adı: Ahmet

Katılım tarihi: 2. 10. 2007

Şahadet tarihi: 21 Ekim 2011/ Çukurca/ Pîrê/ hava saldırısı

Esmer güzeli, söyle nedir hayat? Arkasında hiçbir kanıt bırakmadan çekip giden bir katil mi? Kanıtı kendi içinde gizli, izi asla silinmez bir cinayet mi? Yoksa en önce açan ve en önce dökülen badem çiçeği midir hayat? Çağla çaldığımız yerde miyiz? Bütün suçun hayat veren bir ağaca dokunmak mı oluyor. Her nerden geldiysen, bıçağı katilin elinden almak için geldin. Her nereye gittiysen cinayetler bitsin diye gittin ve sen neredeysen orada güzeldir hayat.

□□

Esmer Aşk

Özleme odaklanmış algılar diyarı
Kalbimizde
Düşlerimize uyanıyor esmer aşk
Göğün kuşağını sarmalamış ince beline
Dur dinle, esmer aşk
Yalvar yakar bir araftayız
Gitme
Kendi ateşinde yanan takvime direngen yağmur ol
Islat sinemizde kavrulmuş

Semanın simasını

Burada kal esmer aşk

Kıyısı okyanusa varan düş ol serimize

Duru damlan aksın

Kıyamet durağı tenimize

Gitme

Fay geçidi bir beyin kalır ardında

Hıçkırıklar depremi çağırır gidersen

Nereye böyle esmer aşk

Kalbinde depreşen nedir

Haritalara çizilmiş hangi yol çağırır seni

Gözden ırak aşk

Kalpte ırak aşk

Gitme

Yaprağı sere serpe aleni yonca ol

Gitme

Henüz açmamış sırlı gonca ol

Yakalım gitmeleri

Sen yüreğimize yol ol

□□

HOŞÇAKAL ESMER AŞK

Esmer aşk, güzel arkadaş unutulmaz sevdicek. Sen hiç ay bir bulutun ardında saklanırken, bekledin mi onu hasretle. Ay çırılçıplak soyunduğunda kovmak istedin mi o saklanan hayâsız bulutları?

Peki ya gökyüzü berrak, yeryüzü acımtırak olduğunda hangi gerçek ile saklambaç oynuyordun. Hangi acıtan hikâyenin göğüs

kafesine başını gömdün. Sen de çocukken korktuğundan saklanır mıydın? Ölen civcivlere mezar kazıp arkalarından ağlar mıydın? Çıplak ayak ile çamurda yürümek mutlu eder miydi seni de? Ve yasak bir meyveyi dalından koparmanın, o dayanılmaz sevincini sen de yaşadın değil mi? Büyüdün diye çok kızdın kendine öyle mi? Şu dünyada insan her şeye direnebilir, ama zamanın geçmesine direnemez. Çocuk kalmakta ayak diretemez. Bir de insan yaşadığını asla unutmaz. Yani hafızasını silemez.

Evet can parçası insan büyüdükçe kendisiyle büyütür yaşadığı her şeyi. Ve nereye giderse gitsin kendisiyle gider yaşanmışlıkları. Unutmamak hayatın yürütücü gücü. Belki de direncin iç güdüsel yansıması.

Unutmamak acıtır, unutmamak yaşatır. Unutmamak bazen kaçırtır, bazen umulmadık raddede yakınlaştırır. Bazı şeyleri unutmak istedikçe daha çok hatırlatır kendini. Fellik fellik kaçarsın, saklanırsın, ama nafiledir. Zira insanın kendinden kaçmasının, kendinden saklanmasının hükmü yoktur. Çünkü hatıralar içten fetheder. Yürek ve beyni istila eder. Hatıralar insana insan olduğunu unutturmamak için gitmez. Kahretmek için terk etmez. Hatıralar sevmeyi unutturmamak için vardır. Acı ve nefreti diri tutmak için vardır anılar. Kendimizi parçalamamak, ikiye bölünmemek için razı geliriz hayatın bize sunduğu bu acımasız zıtlarına. Adına diyalektik deriz. Zıtların birleşmesini bekleriz. Savaş ve kıyımların

diyalektik denilen şeyin genetiğiyle oynadığını bilerek. İnsan kimyasını bozduğunu bilerek sarılmalı insan anılarına, sevdiklerine. İnsan sevdikleriyle, geçmişiyle insan, insan unutamadıklarıyla insan. İnsan buralarda arkadaşlarına âşık. İnsan buralarda arkadaşlarının hakikatiyle hakkaniyet kazanır.

Bu kadar güzel insanı bir araya getiren gerçeğe minnettar olmamak elde değil. Buralarda dünyalar güzeli insanların ütopyaları uğruna göçmesine tanık olmayı dehşetle karşılamamak mümkün değil. Buralarda hiç kimse hiç kimsenin gidişine engel değil. Gideni durdurmak istemek, her şeyi unutmasını istemektir ve bu ihanete çağırır. Bu yüzden esmer aşklarımıza kendi ellerimizle duvak takırız. Yol verir, ardından

su dökeriz. Bizde beklemek zordur. Herkes gidenin ardından gitmek ister. Yollara bırakan hayalleri kucağına alıp büyütmek ister ve hiçbir şey sana geçmiş günlerini unutturacak hükümde değildir. Hep kırıntılar ararsın düne ait. Aynı amaçta buluşmanın heyecanına dair kıpırtılar hissedersin. Bugün kaybettiklerinin derin boşluğunu büyük bir maneviyat ile doldurmak istersin. Bu öyle bir güç istiyor ki, insanüstü olmayı da aşan. Gerçek insan olmayı ister senden. Acıdan ve zevkten örülen yaşamın en çetin hallerine bürünmeyi buyurur. Bazen içinde uslanmamış bir çocuk bas bas bağırır durur; “ben arkadaşlarımın olmadığı bir dünya istemiyorum. Onlarsız bir barış, onlarsız bir özgür ülke düşleyemiyorum” diyor o çocuk.

Sonra yüce bir tanrıya inanır gibi usul usul inanıyorum onların varlığına. Her yerde olduklarına, hangi yöne baksan karşında durduklarına. Gülüşlerinin dünyaya bedel olduğuna. Kapanmayan yaranın her sızısında hatırlandıklarına, acının ve sevincin olduğu her yerde onlar var diyorum artık. Hatta belki de bir tek onlar vardır yok oluştan, varoluşa çağıran. Sevdiklerinin hep yanı başında olmasını istemek büyük bir bencillik belki de. Kanat çırpan, uzaklara uçan gidişlere yanmak bir anlam yoksunluğu belki de.

Zira sevgilerimiz mani değil gidişlere. Arkadaşlık aşkına hürmeten bu böyle. Özlemlerimize söz geçiremez, zulamızda saklarız hasretleri bundan böyle. Arkadaşlığına âşık olduğum güzel kadın, seni

anlatacak kelime bulamıyorum. Karşımda fırtına tutulmuş, şaha kalkmış bir at kişniyor. Kim bilir belki de “sus” diyor. Seni anlatırken feyiz alacak onca şey varken, kalem çekingen, kolu kanadı kırık duyları savurmak istiyor başından. Seni en sahici halinle anlatmak istiyor. Bir tek hüznü var bu kalemin, o da çok fazla tanınmayan, henüz keşfedilmeyen güzelliğini yeterince anlatamamak. Her kelime başına “şaka gibi” sözünü koyarak başlardın sen.

Evet, şaka gibi senin gidişin, bir daha dönmeyişin, kaybolmuş izlenimi verişin ve seni anlatacak söz bulamayışım şaka gibi. Seni hala yanı başımda hissetmem, ardından bir şeyler yazmaya ikna olmayışım da şaka gibi. Sahi sen neredesin şimdi? Hangi coşkunun, hangi tutkunun, hangi

hüznün peşindesin? Bu gidişlerin, bu kayboluşların şaka gibi.

Heval Diren'i ilk tanıdığım 2008 yılında ismi Ronahi Tolhildan'dı, ona kısaca reşê ya da Roni derdi çoğumuz. Tenine yakışan, ona gizemli bir hava katan bu esmer güzelini nasıl mı tanıdım? Onun o delidolu, enerjik ve yaşam dolu, derin derin bakan gözlerinin gölgesindeki bir türkü ile tanıdım. Arkadaşlar kış mangasını kazıyorlardı ve kazdıkları o kırmızı topraklı çukurdan bir türkü yükseliyordu. İçten, dağlı ve narin bir sesin ezgisi. Diğer bir sesin içinde kendine bambaşka bir yol bulup bir nehir gibi akıyordu. Kazma ile tempo tutup bir iniltiye dönüşen, toprak tanelerinin saçılması bu sese, bu asil gırtlağa bir başka güzellik katıyordu.

“Bir yar sevdim eller aldı, öleyim vallah vallah, öleyim billah billah.”

“Heval bu da benim versiyonum” deyip gülümseyen bir çehreyle son mısraları kendi rengiyle tekrarlıyor; “bir yar sevdim PKK aldı, öleyim vallah vallah, öleyim billah billah.” Türkü bitince bir gülme seline kapıldı her şey. O kırmızı topraklı gedikte, onlarca ses birbirine karışıp bu güzel sesli kızın üstüne yürüyordu.

- Durumun ciddidir senin, acil üstünde durulmalı.

- Vah vah yazık olmuş1

Sırtını kazılan duvara yaslayıp çenesini kürek sapına dayayan o esmer güzeli, hiçbir lafın altında kalmıyor;

“Boşuna mahkemelik ediysiniz, siye ömür. Bunlar şakadan da anlamiy!” deyip kendini dışarıya atmaya çalışıyor, ama etrafındaki çember iyice daralıyor, kamuflaj için toplanan bir torba kuru yaprak başına boca ediliyordu. Daha o zaman bir yıllık gerillaydı. Ama her halinden örgütü çoktan tanıdığı belliydi. Toplumsallığı, tavırları, pozitif enerji yayan havası, moral ve coşkusu ve gerektiğinde titizlikle dinleyen ciddiyeti hiç de acemice değildi. Sonra öğrendim ki Türkiye ve birçok Kürdistan ilinde çalışmalar yürütüp özelde gençlik içinde kalmış.

Eğitimli, zeki, hoş sohbet bir yapıya sahip Heval Diren çok nadir Urfa şivesiyle konuşurdu, ama konuştu mu herkes karnını tutar gülmekten kırılırdı. Ama o hiç istifini bozmazdı. Bu güzel sesin Urfa’dan gelmesi

hepimizce normal karşılanırdı. Zamanla alıştık bize sıra gecesi yaptırmasına. Kazancı Bedi'nin taklidini yapar, bizi gülmekten yerlere sererdi. Harbi, arkadaşlığına âşık eden yanında olsa bile özleten, olmadığı her anda kendini aratan, olmazsa olmaz, olmazsa yaşamın eksik kaldığı böylesi güzel ruhlu, sempatik bir kadın yoldaş tanımak ne büyük bir şanstı derim kendime ve bu gerçeği onu tanıdığım o ilk anda, türküler eşliğinde çok mutlu hissederim kendimi. Böylesi idealist bir devrimci, coşku dolu, dünyayı toz edecek güce sahip onur ve ilke sahibi bir arkadaşım olduğu için çok gururluydum ve gururum şimdi ne yere ne göğe sığar.

Görüyorum ki arkadaşlıklarda sevgiler yarıştırılamaz. Biricik özgünlüğü kıvam

kazandırır paylaşımların özüne. Gerçekten insan seveceği arkadaşlara arayarak mı ulaşır, yoksa hayatı boyunca unutamayacağı sevgili arkadaşı mı gelir bulur insanı. Bilemem, ama sanırsam içinde arkadaş aşkı olan, dost sadakati olan ve yoldaş gibi kokan insan önündeki hiçbir engeli tanımaz, bentlere takılmaz ve içindeki o güzellikleri yoldaş olabilen hiç kimseden esirgemez. Sakınmaz bir sevginin kaçınılmaz arkadaşı olmak her koşulda güzeldir. Diren böyleydi işte. Vazgeçilmez, kaçınılmaz, sakınılmaz.

Heval Diren'i gerçek anlamda çok az insan tanıdı. Çok az kişi onu anlayabildi ve hak ettiği değeri verdi. Ama onu gerçekten tanıyabilen hiçbir zaman vazgeçemedi ondan.

O vazgeçilmez bir arkadaşlık aşkının taşıyıcısıydı. İzaha sığınmadan, gerekçe aramadan yoldaş olmaktan caymadan, engellere gülüp geçerek kucaklayabilendi. O yeterince tanınmadı, geleceğin ideal komutanlarındandı. PKK'nin ateşli ruhuna hayrandı. Damarlarında fokur fokur kaynayan bir kan vardı. Atak ve kararlı bir gerillaydı. Sportmen bir havası, zekice tavırları, kendinden emin duruşu, hazır cevaplığı, olup biten her şeyi hızla mantık testinden geçirmesi kadar, onun özgünlüğünü dışa vuran mimikleri, şaşırtıcı ve doğal hareketleri, hiç kimse tarafından yadsınmazdı. Çünkü O ona yakışan bir tarzın sahibiydi. Başkasına değil, kendisine yakışanı bulup uygulamak, tenezzül edeceği her şeyi yüksek bir ölçüden geçirmek güç

ister. İrade ve özgüvenli olmayı ister. Başkasına değil, kendine benzemek, kendi rengini korumak belki de doğal olmanın en güzel halidir. Gözlerinin ışınlarıyla insana cesaret aşılayan çok yoldaş gördüm devrim yollarında. Ama bu Tolhildan kız başkaydı. Arkasını dönmez olanlardandı. Kararı, kavgayı, öfkeyi çoğaltanlardandı. Acıyı azaltanlardan, acıya gülenlerden. Bırakıp giden değil, unutanlardan değil, sevgisini demleyenlerdendi. Birbirimizi başka severdik. Muzipçe, çılgınca, çocukça, küsmeyi bilmeyen, sevgilerimizi dışa vurmadan içten içe sever, sır gibi saklardık sevgimizi. Söylersek sihri bozulur diye korkardık.

“Sen beni çok kuru buluyorsun değil mi? Hadi söyle ben sana kuru geliyorum değil

mi?” deyip tutturur benden cevap beklerdi. Ben gülüp sustukça o çıldırırdı. “Hadi hınzırlık etme söyle, hey heylerim gelirse canına okurum” deyip üstüme atlar gıdıklardı. Bir keresinde can havliyle “yok, sen kuru değil, sulusun, ıslaksın” deyip elinden kurtulmaya çalıştım. O ise kahkaha ile gülüp “korkak şövalye” deyip bu kadar çabuk çözülmeme gülüp duruyordu. Onunla olmak, çılgın bir zamanda olmaktı. Bütün ezilmişliklerden intikam almaktı. Nefes nefese devrimi solumaktı. Deli olmaktı, onunla olmak. Bütün dünyaya hesap sormaktı onunla olmak ve şimdi onsuz olmanın hiçbir kelimede karşılığı yok.

Bir gün tepeciyken ay ışığı altında oturmuşuz. Ona okuduğum Güneşin Sofrasında kitabından Önderlikle yaşanan

anıların bazılarını anlatıyorum. Dinliyor, dinlerken yüzüne yerleşen o derinlik ilham verirdi. Bir süre ikimiz de sustuk. Bana dönüp “sen Önderliği bir kere görme karşılığında ne verirsin?” diye sordu. Damdan düşer gibi afalladım, boğazıma acı bir şey aktı sanki. En dokunulmaz dediğim hayalime dokunmuştum. Yutkundum. Zar zor kendimi toparlayarak hayalimi anlattım. Çünkü biliyordum ki o sorularına cevap almadan durmaz, başıma kıyameti koparırdı. O gecenin sakinliğini bozardı. “Ben kucağımda bir sürü nergis çiçeğiyle Önderliği bir kerecik sıkıca kucaklamak istiyorum. Sonra Marmara’nın kenarına oturup Önderliği göremeyen binlerce arkadaş için doyasıya ağlamak, bize o kadar acı çektiren Marmara’ya gözyaşlarımı

akıtmak isterim” deyip susmuştum. Diren ağlamaklı bir ses ile “sonra” dedi. İkimizin de konuşacak hali yoktu, ama susamıyorduk da. “Sonra ayağıma bir taş bağlar, kendimi Marmara’ya atarım herhalde” dediğimde bana sarılıp hem ağlıyor, hem de gülüyordu. “Başka bir şey desen şaşardım” deyince “Ben Önderliğin özgürlüğünü, ülkemizin özgürlüğünü görsem de buralarda yürüyünce aklıma hep toprağa verdiğimiz arkadaşlar gelecek. Kanlarını akıttıkları bu topraklara basamam herhalde. Sonra onlarsız bir ülke, özgürlük düşünemiyorum” diyerek artık son enerjimi de tüketerek sustum.

“Tamam, Kürdistan’dan git, kendini bir yere kapat ve onları yaz. Neyse devrim olduğu gün ben sana göz kulak olurum. Bırakmam,

yoksa sendeki bu intihar eğilimi kendini her yerden atar. Artık o mahşer günü seni zaptedersem ne mutlu bana” deyip omuzlarımdan sarsınca “git ya deli” diyebildim ancak. Ağız dolusu gülerek, “dinime küfreden Müslüman olsa bari.”

O gece sabaha kadar oturup kimseyi nöbete kaldırmadık. Şikefte kendimize çap için dışarıda ay ışığında içtik. Ay ışığına özel bir sevgisi ve içini döktüğü bir dostluğu vardı. Bana beraber katıldığı arkadaşlarını anlattı. Onları çok seviyordu. Bir grup arkadaş beraber katılma kararı alıp gruplarına Tolhildan ismini vermişler. Hepsinin isminin sonunda Tolhildan kodu vardı. Şehit Delila, Şehit Roza arkadaşın grubu Garzan’a geçerken bir çatışmaya girmiş ve grubun hepsi şehit düşmüştü. Bu Tolhildan grubu

ise Van’da gençlik çalışması yürüten ve birlikte dağa çıkış yapan bir gruptur. Şehit arkadaşların hem intikamını hem de silahını almak için gelmişti Tolhildan grubu. Herkes onları öyle tanımıştı. Tolhildan grubu denilmedi mi onlar tanım bulmazdı.

Diren arkadaşlarını çok özlemiş, “biz Tolhildanlar şöyle yaptık, böyle yaptık” deyip anlatıyordu uzun uzun. Onu dinlemek, o gençlik ruhunun sıcaklığını hissetmek beni de heyecanlandırıyordu. Hepsini tek tek anlattığı için bana yakın ve tanıdık geldi hepsi. Bütün arkadaşlarının adını, memleketlerini, özelliklerini biliyordum artık. Saatlerce anlattığı arkadaşlarını zevkle dinledim. Devrimci olmanın coşkusunu beraber yaşadığım arkadaşlarım geldi aklıma. Birçoğu şehit düşmüştü. İçimden

dualar edip Diren, yoldaş acısı görmesin diye yalvarıyordum. Tam o sırada biliyor musun, bizim gruptan Zerdeşt Tolhildan bacağından yaralanmış, ayağı sakat kalmış deyip bir iç çekti. “Beraber ona bir mektup yazalım, şimdi Maxmur’da, tamam mı?” dedi. Başımı evet anlamında salladım. Demek ki başlamıştı onun da öyküsü. Hızla sarıyordu hayat filminin şeritlerini. Kim bilir nasıl ilerleyecekti daha. “Neyse ya hep ben anlattım, biraz da sen anlat” deyince ayağa kalktım. Bana “Nereye” deyince ben ona “docka mevzisine bir bakıp geleceğim” deyip kurtuldum ondan.

Anlatamayacağımı adım gibi biliyordum. Bizim gruptan birçok arkadaş şehit düşmüştü. Onlar şehit düştü, ben yaşıyorum demeye utanıyordum. Zaten o gece

yeterince duygusallık yapmıştım, daha fazla yapmaya lüksümüz yoktu. Ama biliyordum ki ondan kurtuluş yok. Yanına geri döndüğümde az önce ima ettiği konuya hiç değinmeden anlayıp deşmek istemedi herhalde. Bütün ısrarcı, inatçı yanlarını bir kenara bırakıp şefkat dolu bir içtenlikle “sen en çok neyi seviyorsun” diye sordu. “Birçok şeyi ama sevdiğim şeyler bu koşullarda yaşam bulmadığı için, şu an mücadele etmeyi seviyorum” dediğimde “vay vay” deyip dudağını ısırıyor, başka soru için kafa yoruyordu. “Peki sevmediğin kelime hangisi” deyip cevabımı sabırsızlıkla bekliyordu. “sonu tik ile biten birçok kelimeyi sevmiyorum” dedim. “Mesela” diye atıldı, “mesela dogmatik, mesela şematik, mesela pragmatik” deyip devam

edecektim ki “tamam, tamam peki en çok sevdiğin kelimeler hangisi?” öyle acele ediyordu ki ben de paniklemiştim. Bir an önce cevap vermek istiyordum. Beni de çocuksu, aceleci havasına kaptırmayı başarmıştı. “Heval kelimesi, merhaba ve ülke kelimesini çok seviyorum” dedim. O da “hııı güzel” deyip başka sorular sormaya yeltenecekti ki silkindim, “aaaa bu ne polis misin, beni sorguya çekiyorsun” dedim, “var ya sen açık biri gibi görünüyorsun, ama asosyal ve kapalısın” deyip altta kalmadı.

Bu tür şeyleri her zaman yapar, soru cevap yarışmaları düzenler. Kuralar çektirir, küçük kâğıtlara “sır ver, cesaret et vb.” şeyler yazar, çekilişler yapardı. Şansımıza hangisi çıkarsa artık. Sır ver çıkarsa, sır verirdik. Cesaret et çıkarsa grubun hepsi bir araya

gelir karar verir, neye cesaret edeceğimizin kararını alırdı.

Bir keresinde bir arkadaşa cesaret et kuponu çıkmıştı. Grup “tamam gideceksin, falanca arkadaşın karşısında duracaksın, kusura bakma deyip bir tokat atıp geleceksin” diye karar almıştı. Sunucu arkadaş tabii ki direndi, bu kararı arkadaşa açıklayınca arkadaş şokta kalmış, “olmaz” deyip donmuştu. Bir sürü ısrardan sonra grup tekrar toplandı. Diren yine cinlik yapıp ilginç bir şey önerdi. Yeni kararı can havliyle bekleyen arkadaş, katırlardan çok korkuyordu. Ama Diren’in huyuydu üstüne üstüne gitmek, ona göre de bir karar aldırmıştı gruba. “Tamam gideceksin, Şino’yu yakalayacaksın, üstüne binip bir tur atacaksın” dedi. Şino dediği de bizim deli

katırdı. Kararı bekleyen arkadaş normal katırlara yaklaşamazken, deli katıra binmesi kararı çıkmıştı. Bunu duyan arkadaş “aman tanrıçam” deyip çığlık çığlığa kaçıyorken, bizim Diren cadıların gülme taklidini yapıp peşine düşmüş onu kovalıyordu. Böyle deli dolu biriydi işte. Coşunca onu durdurmak zordu.

Diren esmer, uzun boylu, sempatik edasıyla çok büyük işler başarabilecek bir arkadaştı. Cesaretiyle övünebileceğiniz yoldaşlarını unutmayan, hayatı her koşulda renklendirebileceğinizi anımsatan bir yoldaştı. Çoğalmanın mutluluğu için yalnızlığın acısına katlanabilecek bir kadındı.

Mananın kör olduğu zamanlarda madde olan bedenini eritmeye hazır, eritmiş bir insandı. Heval Diren’i 2008 yılından sonra

2011 yılında 3 yıllık bir ayrılık sürecinden sonra tekrar görme şansım oldu. Benim tanıdığım Diren, dockasına yapışıp onlarca uçağı püskürten, “kaçıyorlar” deyip kahkahayla gülen diren. Benim tanıdığım Diren yaralı bir erkek arkadaşı 6 saat taşıyıp sonra şehit düştüğünü gören, ama onu orada terk etmeyen Diren…

Yaşam dolu Diren, çılgın Diren, cesur Diren, güzel ve sevgi dolu Diren, doçkacı Diren, Urfalı Diren…

Ona başka tanımlar yakıştırmak boşunaydı. O kendisini tanımlayacak güçteydi. O sahici bir Önderlik fedaisiydi.

Evet Heval Diren’in düzenlemesi 2011 yılında Zagros’a olmuş, kendisi Geliyê Zap alanına gitmek istediğini söylese de arkadaşlar onu dockacı olduğu için bir

tepeye düzenliyorlar. Ama O kendini ön cepheye gitmek için dayatıp duruyor. Arada bir de bana selamlar gönderiyor, imalı mesajlar yolluyordu. Bir keresinde de küçük bir kâğıt içine bir şeyler karalayıp göndermişti. Açıp baktım, böyle yazıyordu;

“Tik tiklere karşı tiki olan şövalye arkadaşım, nasılsın? Bu soruyu niye soruyorum ki, iyisin tabii. Niye iyi olmayasın? Ama ben iyi değilim. Beni yine bir tepe başına vermişler. Bu dockadan istifa edeceğim. Ama korkarım iyice ortalıkta kalayım. Çünkü hele şu kızı da yanıma alayım diyen yoldaş yok ki. Yoksa korkuyor musun, söz sorun çıkarmam. Uslu bir şervan olurum. Sizin oraya öneri yaptım göndermediler, ama sen de bana destek verirsen diyorum, yoksa yemin olsun seni teşhir ederim. Hem ne güzel olur eskiden

olduğu gibi beraber oluruz. Unutma bu konuda senden haber bekliyorum, sevgiyle kucaklıyorum. Hoşça kal… Diren Tolhildan.”

Bu mesajından kısa bir süre sonra olacak olan eylem için ağır silahlarda uzman olan Eylem, Diren, Dündar, Serdem ve Nupelda arkadaşlar alana eyleme katılmak için geldiler. Diren ile birbirimize sıkıca sarılıp hasret giderdik. Beraber görevlere gidip eski anılarımıza yenilerini ekledik. Çılgınlıklar yaptık. Eskiye oranla az gülmesini hiç hazmetmediğim için bütün fırsatları değerlendirmeye çalışıyordum. Bir tek ölümden ve vasiyetinden bahsettiği için kızdım ona. Gerisi onu tekrar görmenin mutluluğuydu. Aceleci yaklaşıp işini garantiye almak ve eylem için geldiği alandan gitmek istemiyordu. Bunun için biz

yürüyüşteyken koşup bana yetişiyor, “iyi yürüyorum değil mi?” diye soruyordu. “Evet, iyi yürüyorsun” dedim. O da “yani burada kalabilirim” diyor ve sonra ekliyordu; “ne olur burada kalayım ya, arkadaşlara söyle burada kalayım” diye dayatıp duruyordu. “kalamazsın” dediğimde “niyeymiş” deyip küsüyor, surat yapıyordu. “Çünkü burası ancak bir deliyi kaldırabilir” dediğimde kahkahayı basıyordu. “Tamam ben deliliğimden feragat ederim” deyip ikna etmeye çalışıyordu. En son bu konuyu eylemden sonra tartışma konusunda anlaşmıştık.

Eylem sürecinin bütün hazırlıklarında can ile baş ile çalıştı. Geliye Zap’taki arkadaşları ve arazisini sevmişti. Kısa bir zamanda herkes de ona alışmış, onun sempatik havasına

kendini kaptırmıştı. En çok da Şehit Agit ve Şehit Çekdar ona takılıyor ve gülmekten yere seriliyorlardı. Yaktığı yemek için Diren'i top atışına tutmuş, "kırk yılın başında tavuk yiyecektik, onu da kömür ettin" deyip Diren'in bu hatasını unutmasına izin vermiyorlardı. Diren kızgınlıkla "şaka gibi" der demez "yok öyle bizi susturamazsın, ne şakası tam da gerçek gibi. Az kalsın hepimizi komalık yapıyordun. Şakaymış " deyip tansiyonu biraz daha tırmandırmak için "eeee tabii biz şimdi yoğunuz, sen bugünlerin tadını çıkar, eylemen sonra seni cezalandıralım da şaka gör" derdi Heval Agit. Diren "ayıptır Heval, bir yemek için beni rezil edeceksiniz" dedi. Heval Çekdar "yok, biz ideolojik değerlendireceğiz, öyle ki bir daha facia gibi gerçeğe şaka gibi

diyemeyeceksin” deyip gülerlerdi. Diren iyicene sinirlendikten sonra ikisi de susar, kaçamak bir şekilde bakar, asık suratla kıs kıs gülüp dururlardı. Ama her seferinde de gönlünü almayı başaran bir şey yaparlardı. Biz yine Suwara Benê’de (Haskel dağı) karşıdaki düşman tepelerini keşfettiğimiz sırada Heval Çekdar Heval Diren’e yaklaşıp bin bir taktikle gönlünü almaya çalışıyordu. Diren;

- Siz ikiniz beni deli ediyorsunuz, konuşmayacağım sizinle.

Heval Çekdar;

- Ayıp ediyorsun, seninle bir göreve gideceğiz.

Diren yelkenleri suya indirip yumuşadı.

- Ne görevi?

- Karşı tepedeki o yazıyı görüyorsun?

Diren heyecanla;

- Hani yazı?

- O gölge düşen yerin aşağısına bak…

Heval Diren elindeki dürbünü sağa sola çevirip

- Ahha gördüm

- Ne yazıyor?

- Her şey vatan için yazıyor.

Diren bütün kızgınlığını unutmuş ve dikkatini o ana odaklamıştı. Heval Çekdar bu havayı dağıtmadan işini ustalıkla yapıyordu.

- İşte o yazı var ya, biz bu gece oraya sızmaya gideceğiz.

Diren şaşkınlıkla

- Niye oraya gidiyoruz ki?

- Gideceğiz, o vatanın ‘v’sine bir kuyruk yapacağız.

- Ne kuyruğu ya…

- Kuyruk işte ‘v’yi ‘y’ yapacağız.

Diren’in gözleri parlıyor, bir çılgınlığın sinyalini almanın mutluluğu içinde

“Heee vallah çok güzel olur. O ahmak askerler kim bilir ne zaman fark ederler. Düşünsene gelip bakıyorlar, her şey yatan için yazıyor, belki o zaman çelişki yaşarlar” deyip kahkaha attığı sırada Heval Çekdar Heval Agit’e göz kırpıp gülüyor, yüzünü Heval Diren’e çevirince de kendini ciddileştirip dinliyordu. Heval Diren işi iyice ciddiye bindirip gidilecek yeri keşfediyordu.

“O küçük dereden gidelim. Sonra bak, orası tam yazının altına çıkıyor” dediğinde Heval

Çekdar “Heval orası hep çakıl, ses çıkarır deşifre oluruz” deyip tartışmayı uzattıkça uzatıyordu.

“Ma diğer yerlerde hep tepelerin karşısında” diye itiraz ediyordu Diren. Böylece bir kez daha barışmanın yolunu bulan Heval Çekdar her seferinde Diren’in delice ruhuna hitap edebiliyordu. Bir kez daha gördüm ki güzel insanlar dünyanın öbür ucunda da olsa, birbirlerini görür, birbirlerini sever, birbirlerine bağlanırlar. Tıpkı iki fotonun birbirine çarpıp ışık çıkarması gibidir aydın ruhların birbiriyle buluşması.

Bir keresinde de sıkkın sıkkın oturan Heval Diren’i gören arkadaşlar soruyordu; “ne oldu Heval Diren?” “Ne olacak, havanın vidası yok, Heval Brusk silahı getirmiş sen

onu yapacaksın diyor. Vidası yok diyorum. Onu değiştireceksin diyor. Bu eski arkadaşları anlamıyorum, sanki havan insandır da ben onun özelliğini değiştireceğim” deyince hepimiz gülmüştük.

Oysa Heval Brusk olmayacağını bilmiyor değildi. Çoğumuzun yaratıcılığının sınırlarını sınamak için böyle yapıyordu. Ve Heval Brusk da bütün arkadaşlar gibi Diren’i sevmiş, cesaretli bir kadın ruhu taşıdığını görmüştü. Bunun için onun en öndeki docka yerine önerdiğimiz zaman “evet, o cesur kız oraya gitsin” demişti.

Ve cesur kız gitti, sonsuza kadar gitti O.

Esmer aşk sen gittin ve baştan ayağa gitmelere kesti bütün zaman. Bütün gitmelerin ötesine taşıdı delidolu ruhunu. Gitmeler, ah gitmeler bütün ifadeleri de

kendisiyle götüren gitmeler. Manevi bir güç almak için gökyüzündeki yıldızlara yalvartan gitmeler, bir türlü kabul edemeyeceğimiz gitmeler. Güneşin, karanlığın, otların, toprağın, sana inanma bu gitmelere, onlar gelecek demesini ne çok isterdi insan. Yeter ki gitmenin zıttı bir şey söylensin. Ne kadar da inanmaya hazır beklersin. Meğer içimizdeki bütün aşk, arkadaşlıktan ibaretmiş. O yokken, biz hakikatini yitirmiş bir öykünün kenarında dolanıyormuşuz. Bu gerçeğin içine gitmeleri ekleyemeyen, bir sancıda kıvranıp bir kilisenin duvarına yaslandığım bir esnada içimde yaşlı bir ana bütün gitmelere ağıt yakıyorken, her şeye rağmen bütün gitmelere tanık olup hala yaşadığıma inanmıyorken, bunca acı bile öldürmüyor, ne arsız şeymişim diye

düşünüyorken, bir arkadaş gelip karşımda durdu. Katliamın dokuzuncu günüydü; “Heval bunlar Heval Diren’in sakladığı eşyaların içinden çıktı” deyip elime bazı kâğıtlar verdi. Baktım bantlanmış birkaç kağıt, altında eskiden ona yazılmış sözler var. Tanıdık bir yazı, 2009 yılında ona yazdığım bir mektup, çok sevdiği Tolhildan grubundan Zerdeşt ve Beritan arkadaşların ona yazdığı yazılar, başka da hiçbir şey yoktu ondan geri kalan. Defteri yanındaydı. Ama bu kâğıtları saklamış öyle gitmişti. Çok eskimiş olan bu kâğıtların tarihi de eskiydi. Daha Ronahi döneminden kalan yazılardı. Ve büyük bir ihtimalle Diren olabilmesi için güç aldığı yazılardı. Belki de bunun için saklamıştı bu kadar. Böyle yazmıştı ona Zerdeşt arkadaş;

“Gül Yüzlü Hevalim Ronahi’ye!

Girdiğiniz zaman dilimi şarkı sözlerini andırıyor bana. Gidip de gelmemek var, gelip de görmemek var. Bu bir veda şarkısıdır yüzüne el sürmemek var. Ve bir yolculuktur alır seni. Hayaller ülkesine ilk adımlar belki de. Kimi zaman gözyaşı akıtır, hüzne daldırır insanı, ama aynı zaman ilk anlam veriştir ayrılığa. Kendini tanımadır bu arı gerçeğin içinde. İlkler değerlidir, anlam verdiğin derece güç alırsın. İlk hedef, ilk tanışma, ilk aşkın ve peşinden gittikçe güçlenir yüreğin, umudun, özlemlerin. Umudun zaferden üstün olduğu anda tanıştık yaşamla. Ve her an büyüyen bir coşku ille sarıldık peşinde koştuklarımıza, hayallerimiz büyük, ama hayalperest değiliz. O hayallere varacak irade bizde fazlasıyla

mevcut, tek yapacağımız şey onu dışarıya çıkaracak gücü kendimizde görmek. Bizim birer basit insan olmadığımızı anlamak. İlk mermiyi atmak zor gelir belki. Ama cesaretin yüksekse, birincisinde diğerleri hedefini bulacaktır. Evet sevgili Hevalim bir cesaretin ürünü burada, aynı noktada beraber, yan yanayız. Ve sen yoldaşım korkularının cesaretle gittiğin an yenersin onu. Çünkü biz yaşamı uğruna ölecek kadar seven yoldaşların mirasını alıp yarım bıraktıkları yolda bayraklarını en yükseklere çıkarmaya geldik.

İnancın yüksek olsun. Hiçbir şey içinde saklı kalmasın, yaşama açıl. Açıl ki yaşam kendini sende yaşasın. Sevgili Hevalim yazacak çok şey var, ne kalem ne de defter yeter. Ama son veriyorum.

Bir isteğim olacak; gideceğin yerde aya bakmayı unutma. Ben hep bakıp sen ve diğer yoldaşlarla konuşacağım. Hayallerine ve yüreğine iyi bak. Mutlu, güzel ve özgür yarınlarda hep beraber şarkı söylemek ve yeni bir yaşantı yaşamak umuduyla. Hoşça kal…

Yoldaşın Zerdeşt TOLHİLDAN

10. 12. 2007 ”

Ve diğer kâğıtta böyle yazıyordu;

“Sultan kız Ronahi’ye,

Aşiret kızlarının asaletinde ayıp sayılan bir gülüştür o. İnadına bir gülüş. Reddediyor çünkü sultan kız, kaderde kanunlarla çevrili ömürleri. Kabul etmez. İnatların arayışında güneşleniyor. Zincirlerin gereksizleştiği

yerde ufku inanca boyanmış bir isyan türküsüdür Sultan kız.

Güzel kız,

Erdem kız, yaşanmış bir devrim kadar zor, zoru başarmak kadar güzel. Patikalar yaratan ayak izlerin, dağlar için ne büyük şeref. Dağlar senin için ne büyük şeref. Yasalar tanımaz başkaldırışın. Öte kılar seni Xece'den, Zin'den ötesin sen Sultan kız. Dualar dizip tanrılara, beklemiyorsun gerilerde. Bir omzunda sevda yazıyor, bir omzunda kavga…

Öncelikle yeni mücadele yaşamında başarılar diliyorum. Umarım çok Tol alırsın. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Seni çok ama çoook seviyorum. Dünyada en acı şey merhaba diyerek birleşen ellerin elveda diyerek ayrılmasıdır. Her zaman her dakika

aklımdasınız. Unutmayın, yıldız, ay ve güneş çıktığında sizi düşünüyor olacağım. Bilin ki ben sadece hayatımda siz Tolhildanlar için ağladım ve yüreğim yanıyor bu ayrılık karşısında.

Devrimci selam ve saygılar

2007 Beritan Tolhildan”

Bir de benim yazdığım eskiden kalma sözler vardı bir kâğıtta. Hiç eskimeyen bir sevginin ardından kalan bir hatıra. Böyle yazmışım o zamanlar;

“Esmer ülkemin kara tenli kızına,

Alışılmışın dışında sana yazmam gerekenleri sorguluyorum da, ne çok şey varmış yazacak, yaşayacak, paylaşılacak. Bir yarımlığın üstüne bir yarımlık daha koyarak

yaratılmış bir tamlık yaratamadığımı biliyorum. Bu anlamda borçluyum sana. Reşême yetmediğimi görüyorum.

Anlam denizinde yüzmeyi, kulaç atmayı, gerektiğince yorulmadığımı da biliyorum. Oysa yoldaşlık uğruna ne yorulmalar, ne yüzmeler dize gelmeli değil mi? Ki bu yeryüzünde biriciktir o altı harf; YOLDAŞ. Ve o altı harf ile ne yapılmalı ki, ne alfabeler ifadesiz kalır bu harflerin yanında. Tıpkı sevgi gibidir Heval olmak da. Ve bil, bu çağın kahramanlığıdır yoldaş olmak. Sevgi dolu olmak. Bu işten iyi anlıyorsun, ya da ne diyeyim belki de allah vergisidir sende olan. Allahı ilk başta küçük yazdım ki senin yürek büyüklüğüne gölge düşmesin. Yüreğindeki o çocuğun sesini boğma emmi. Cenderelerde ezme onun ruhunu. Ama fırtınalardan

atılmaktan korkma. Bütün zamanın savrulmalarında tutunacağın gerçek yüreğindeki çocuğun sesi olsun. Roni biliyorum ne yazsam da yetmeyecek, o muzip sevgi biçimlerini yazılı ifadeye kavuşturamayacağımı biliyorum. Yüreğime nakşetmem gerekenlerden olduğunun bilincindeyim. Sevginden ilham aldığımı, sevgine layık olmaya çalışacağımı da söyleyeyim. Ama seni çok sevdiğimi de belirteyim. Yanımdayken bile özlendiğini itiraf ediyorum. Ayrılık zamanlarında ne olacak bilmiyorum. Kanıma girdin, bu yanında kalmasın. Söz vermiştim kendime, daha doğrusu sevdiklerimi kaybetme korkusu söz verdirtmişti bana. Derin paylaşımlardan, içli sevgilerden kaçınma sözü vermiştim kendime. Az sevsem az acır

canım sandım. Yeni insanları tanımaktan bile korktum. Meğer insan kendinden bile kaçarmış, ama yoldaşlıktan kaçamazmış. Bunu öğrettin ya helal olsun derim.

Sen ve Gülbahar gibi pincıloklar gibi sözümü bozdum. Bir parçamı da sizde bırakıyorum. Ama bilmeni istiyorum ki yüreğinin bir parçasını da yanımda götürüyorum. İnan sen her şeye rağmen benden daha avantajlısın. Mesela çok parçalamamışsın yüreğini. Ya ben, allah gelse toplayamaz bu yüreğimi. Tanrıların uğramadığı mekânlarda bir sürü yürek parçam var benim. Dağıtmışım kendimi. Sen bütünlüklü tut yüreğini. Sende yeni sevgiler doğursun içindeki o çocuk.

Ronim daha sorumlu olmanı diliyorum. Neden mi çünkü deniz dalgaları adayı

dövüyor. Her gün her dalgada birazcık toprak aşınıyor. Düşüp denize karışıyor. Aşınan sadece toprak değil, adadır, yüreğimizdir belki de aşınan. Bu anlamda sorumlu ol. Bütün dalgaları hisset. Dalgaların getirdiğini ve götürdüğünü de. Paylaşımlarımız sana olan inancımı pekiştirdi. Güzelliği üstünde bir yoldaşlık yaşadık. Hiç de düşündüğün gibi kuru olduğunu düşünmedim. Yüreğinin kapılarını tam açmadığın doğru. Ama bu benim sızma becerisinden yoksun olduğumu göstermez. Bir şey daha isteyeceğim senden. İnandığın anlamın dili olmak için çok çaba harca. Zamanın hoyratça akmasını normal karşılama. Sezgili ol. Bütün ırmakları yüreğindeki okyanusa akıt. Ve kendini yeni fırtınalı yolculuklara hazırla. Bütün

yaramazlıklarının yanında sevilesisin ve hep öyle de kalacaksın. Yoldaşlığın özü ve ruhu ile donananlardan biriciklerden ol ki, zaman unutturmasın sana hiçbir sevgiyi. Hep sevgiyle kal.

Bu arada geçmiş Newroz'un da kutlu olsun. Terk edilmek zordur bilirim. En zor sınavlardan geçer insan. Ama bil gerçek yoldaşlar, gerçekçi sever. Gerektiğinde de ayrılmayı bilirler. Seni seviyorum reşê ve seni ayrılıkla cezalandırıyorum. Çünkü bunu bir gün sen de yapacaktın. Ama herhalde seninkisi bir ödül olurdu. Hemen alınma ya şaka gibi olsun istedim. Hem biliyorsun ki elimizde değil hiçbir ayrılık. Gol yememek için, gol attığımı da sanma. Geçici olsun bu ayrılık ve özgürlükte buluşmak olsun dileğimiz. Hoşça kal, Önderlikle kal.

27. 03. 2009 ”

Hoşça kal esmer aşk…

Yüzümüze çarpan rüzgârın ruhunda kal, yoldaşlıkla örülen inancın ilmiğinde kal. Özgürlüğün taze soluğunda, tarihin ağır ezgisinde, geleceğin umut dolu şevkinde kal. Ama her nerede kalırsan eskisi gibi delidolu, çılgın bir devrimci olarak kal. Böyle kalmak yakışır sana.

□□

“Dağlarımız şehitlerimizin yaşamında şerefli bir yaşam ortaya çıkarmıştır. Başımızı biraz yükseltmiş, bizi utançtan, yokluktan, bin yıllık kirin içinden biraz kurtarmışlardır.”

Önder APO

Şehit Diren’in Yüreğinden

Birey olarak düşündüğümde her sürecin kendine özgü özellikleri, kendine has yönleri

olsa da, düşmanı olan bir hareket olmamızdan dolayı her an bizim için önemli, kiritik ve hassas olmaktadır. Kuşkusuz bu sürecin önemi çok farklıdır. Önderimizin emek ve çabalarına karşın düşmanın takındığı ciddiyetsiz durum, her an duygu ve düşüncede bizi zorlamaktadır. Yüzyılın mücadelesini tarihin en eski halkına onursuzluğu bıkmadan dayatmakta, sahtekârca oyalamaktadır. Aslında Önderliğin en son mevcut iktidarın çözümün önünde sadece bir engel olduğunu belirtmesi, buna rağmen belli bir kesim yetkili ile de bazı diyalogların gerçekleştirdiğini dile getirmesi üzerinde derin yoğunlaşmalar gerektiren bir konudur.

Düşman her ne kadar samimiyetsiz, ciddiyetsiz tutumlar, yaklaşımlar sergilese

de, bugün kamuoyunda tartışılan konular oldukça önemlidir. Umudun asla zayıflamaması gerektiği gibi düşmana karşı ideolojik askeri ve psikolojik yönelimlere de her zaman hazır olmak gerekmektedir. Çünkü hala halkımızın onuru ile oynanmaktadır. Buna cevap olmak, ani ve duygusal reflekslerle olmayacak, sonuna kadar bilinçli yoğunlaşma gerektirecektir. Bu hareketin militanı olarak özelde kadın olarak bu sürece herkesten fazla yoğunlaşmam gerektiğinin farkındayım. Olası bir saldırıda, pratik bir alanda çizgi savunucusu olabilme, kişiliğimde taktiki anlamda zenginlik yaratma, stratejide derinleşmem, çağın ve anın gereklerine göre bir kişi olabilmek, benim için bu süreçte

hedeftir. Gerçekten bütün benliğimle cevap olma iddiam vardır.

Bu coğrafyanın savaşçısı, kadını olarak Kuzey gitme hakkına sahip olduğuma inanıyorum. Kuzey'in sağlam, oturaklı, bilinçli, askeri derinliğe sahip olunması gerektiği kuşkusuz kaçınılmazdır. Bir bütünen stratejiye hâkim, çok akıllı, usta, tecrübeli bir savaşçı değilim. Yaşamsal anlamda öyle. Ama çok güçlü bir enerjimin olduğunu, yaşamsal olarak da parti çizgisinin savunucusu olabileceğimi, meşru savunmada ilkesel duruşa sahip olacağıma inanıyor, bu enerjimin beni Dersim'e kadar götüreceğini ve kapsamlı bir kişiliğe ulaştıracağına inanıyorum. Kendimi uzun süredir hazırlıyorum ve örgütün bana şans vermesini istiyorum. Bu yıl kendimi hazır

hissediyorum. Yaşam savaşına öyle katılmayı, uğruna fedaileşmeyi sonuna kadar göze alıyorum. Bana göre kadının Kuzey mekânı Dersim veya Botan'dır. Ben bu önerimde hiç olmadığım kadar ciddi, istemli ve ısrarlıyım. Çok büyük başarılar elde edeceğime inanıyorum. Ne kendimi ne de kadın örgütümü hayal kırıklığına uğratmayacağıma inanıyorum. Bana gerekli olan güvenip şans vermenizdir. Sonuna kadar ısrarcı olacağım.

01.13. 2011

"Gencecik erkekler, kızlar toprağa düşüyor. Bunlar unutulur mu? Unutursanız kendinizi anlamlı bir yaşamdan yoksun bırakmış olursunuz. Kendinizi düşürürsünüz. Belki de kendinizden haberiniz olmaz. "

Önder APO

Kod adı: Botan Gever

Adı soyadı: Cumali Açıkel

Doğum tarihi: 1. 9. 1994

Doğum yeri: Gever

Ana adı: Nazê

Baba adı: Ahmet

Katılım tarihi: 10. 11. 2009

Şahadet tarihi: 21 Ekim 2011/ Çukurca/ Geliyê Tiyarê/ Pîrê

□□

Günaha bütün sözler lal kalır sen konuşursan. Bütün dünya çocukluğa kesmek ister. Gözlerinin mavisine demir atmak ister acı veren her şey. Dinlenmek sende nefes almak ister alnına kara bağlayan anılar. Kaldırırsan başını saçlarının renginde sarı sarı rüzgârlar eser. Kalkarsan bir sonbahar daha geri döner annesinin rahmine. Ayaklanırsan yüzünde oturmuş baharda, kuzuların peşinden koşacak ağzına gem vurulmuş bütün hayaller.

□□

“Şehitlerimiz genceciktirler. Temizdirler. Doğruyu biliyorlar, gerçekleri görüyorlar. Ve kendilerini erkenden feda ediyorlar.”

Önder APO

Kod adı: Levent Derik

Adı soyadı: Ahmet Mirza

Doğum tarihi: 1993

Doğum yeri: Derik

Ana adı: Peyman

Baba adı: Mehmet Emin

Katılım tarihi: 2009

Şahadet tarihi: 21 Ekim/ 2011/ Çukurca/ Geliyê Tiyarê/ Pîrê

□□

Bütün çocuklar alfabeler, yazı metinleri ezberler. Sen özlemeyi ezberlerdin. Hiç unutulmayan bağrı yanık türküler ezberlerdin. Bu ülkede çocukluğun da bir başkalaşıma uğradığını anlatan zalimlerin idrakından uzak bir dil ezberlerdin. Paramparça bir geçmişin kanlı yüzünde gezdirirdin minnacık ellerini. Ülkende savaşın dehşetinden arda kalan resimleri okşarken eridi ellerin. Küçüldü avuçların. Ama bütün kötülüklere inat büyüdü yüreğin.

□□

□□

Büyük Düşlerin Çocuklarına

Anneniz ayrılığın göğsünde süt sağıyordu
Hatırlamazsınız
Çünkü siz daha çocuktunuz
Nice nice ananın saçlarına ak düştü
Kırlara dokunacak kadar büyümediniz
Yaşlanmadı acınız
Ardınızdan bakarken yaş doldu gözlerimiz
Ve sizden sonra yaşlanan her ne varsa
Yaşlanmaktan utanır
Genç ömürlerinizin tarlasına
Avuç avuç buğday serptiniz

Başak olmasını beklemediniz

Göçer

Göçer hayatta her bir şey

Bir tek anılar

Ve ölümler göçmez bu memlekette

Bir de kahramanlık destanları

Hiç terk etmez genç ömürleri

Bir gezgin olsam diyorum

İki filinta boylum için

Çam kokulu genç ömürler

Toplasam koynuma

O dem ölüm de öldü derdim

Yaşlanmayı bilmeyen çocukların

Anısına güller dererdim

Ama gezgin değilim

Çocukların da kemale erdiği

Bir memleketteyim

Buralar hakikatin nidası bir bostan

Buralar

Çocuk haykırışlı bir destan

□□

Masal Kahramanları

Gılgamış ömrünü ölümsüzlüğü aramakla geçirdi. Ama vakti gelince ölüm kâbus gibi çöktü üzerine. Ne Şamaş'ın duası kurtarabildi onu ne de tapınakların kudreti. Yaşama doymayan bir açgözlülük musallat oldu ömrüne.

Bin yıllar sonra aynı toprakta 15’inde, 16’sında körpe canlar erdi Gılgamış’ın eremediği sırra. Onlar bedensel ölümlerden kaçmadı. Ömrümüzün baharı deyip saklanmadılar. Bedenlerini bu toprağa tohum gibi ektiler. Ölümleriyle yüzlerce çocuğa ölümsüzlük taşıdılar. Kendileri de henüz çocukken bunu yaptılar. Onların derdi ölmemek, ölümsüzlük iksirini aramak değildi. Onlar ölümle gülüşürken, ölümsüzleşeceklerini biliyorlardı. Bazen ölümden kaçmak değil, güzel yarınlara koşar gibi ölüme koşmaktır ölümsüzlük. Bu toprakta bizim dediğimiz ülkede ağzı salyalı iktidar canavarlarının uğramadığı dağların derinliklerinde hiçbir zaman ölüm bize bir öcü gibi tanıtılmadı. Hiçbir pirimiz bize

“ölüm canavardır, şöyle azgındır, böyle vahşidir!” demedi.

Bu yüzden ermişlerin masallarından arta kalan ölümün resmi yok hafızamızda. Çok zorlasak belki beyazlar içinde gökyüzüne doğru süzülmek gelir aklımıza. Bazılarımız ise saçları pamuk gibi beyaz bir nine veya dede gördüğünde anımsar ölümü. Çünkü bütün anlatımlar yaşlanma ve ölüm akrabalığına değiniyordu. Sonsuzluğu hatırlatıyordu. Yaşlılarımız bize ölüm ile ilgili bir şey anlatırken, merhamet ile dolardı. Asıl korkulması gereken kendine uygarım diyen barbarların yaşamıydı. Çoğumuzun nenesi ölmemize razı gelirdi. Ama o bize yabancı olan yaşam biçimini yaşamamızı kabul edemezlerdi. Bizim bugün adına kapitalizm dediğimiz hiçliğin adına büyüklerimiz

masallarında Deccal dediler. Şayet Deccal gelirse kıyamet kopar. Ana evladını atar dediler.

Çocuktuk, siz çocuktunuz. Bu masallarla büyütülür bizim buralarda çocuklar. Onlar kendilerince masal anlatırlardı bize. Bizi amansız bir cenge hazırladıklarını nereden bilsinler. Deccal'ın çat kapı çıkıp geleceğini, hayatı zehir edeceğini, bir fırtına çıkarıp bizi oradan oraya sürükleyeceğini nereden bilsinler? Kim bilir belki de bildiler, ama tevazü bir bilgelikle sınamak istediler geleceği. Yüreklerinde sakladıkları kılıçları, anılarıyla bileyip çocuk ayalarımıza verdiler. Bunu bilinçten yoksun yaptıklarını düşünenler varsa yanılır. Kim ki böyle düşünüyorsa körelmiştir bilinci. Onlar bilerek, düşünerek, severek, öfkelenerek

yaptı bunu. Kendi içlerinin derin dehlizlerinde uyuyan bir savaşçıyı bizim ruhlarımızda uyandırdılar. Her koşulda, her şeye rağmen yaşamayacağımızı onlardan öğrendik. Ölümden beter bir onursuzluk yapışmışsa yaşantımızın alnına, gurursuzluk dolanıyorsa elimize, ayağımıza yaşıyoruz ve yürüyoruz demeyeceğiz kendimize. Çünkü bize anlatılan hiçbir masal kahramanı böyle yaşamamıştı.

Hele bu toprakların sadakatine gönül vermiş cesur çocuklar hiç yaşayamazdı. İnsanlık sevgisinin mayalandığı bir dergâhta fikir ve zikir sınavından geçmişse insan, nefes verip almaya yaşam demez. Dolu dolu anlamınca yaşanmıyorsa yaşam, devşirilmiş anlamlar oturuyorsa baş köşeye yaşamın adı çoktan azap olmuştur bile.

Oysa masalların ardılı çocuklar haramzade değildir hiçbir zaman. Soysuz tuzaklar aldatamaz asi ruhlarını. Onlar bu yüzden kaçmazlar yaşamaktan, savaşmaktan ve ölmekten. Yaşama hakkını vermeyen korkmalıdır ölümden. Yaşamın en güzelini hak etmek için savaşmayı göze almayan korkaktır zaten ve korkuyla yaşamayı kabul etmeyen, korkularının üstüne giden kahraman oluyor zaten.

Bu iki ruh ikizi yoldaş, bu yüzden yüzleştiler dağların asaletiyle. Bu yüzden cesurlar ülkesi PKK'ye geldiler. Bu yüzden bu kadar güzelleşip küçük bedenlerinde taşıdıkları yüreklerini büyüttüler. Onlar birer masal kahramanıydılar. İkinizi birbirinden ayırmaya kıyamıyor insan. Bir günah işleyecekmiş hissi veriyor sizi ayırmak, ayrı

yazmak, ayrı anmak. İkiniz yan yanayken daha da güzelleşiyorsunuz. Çocuk mahsumiyetini yansıtan ikiye bölünmüş simayı bir tuvalde birleştirmeye benziyor sizi bir araya getirmek. Resimde bile olsa sizleri yan yana görmek huzur içirir insanın ruhuna. Ölüm bile ayıramadıysa ikinizi, sizi yaşatmaya çalışan hangi cüretkâr kalem yapabilir bunu. Siz beraber yazılmalı, beraber anılmalı, beraber yaşamalı ve beraber anılmalısınız.

Siz çocukluğunu yaşamamış bir ülkenin çocukları ve biz öyle bir ülkede yaşıyoruz ki küçücük bedenlere kocamış acılar giydiriliyor. Savaşın çirkefi bize öyle sorular sorduruyor ki, cevabı cihanın hiçbir yerinde yok. Bir tek dağlar haykıra haykıra yanıtlıyor

sorularımızın cevabını. Bu yüzden bu insan güzeli ikizler dağlara koştu soluk soluğa.

Ayrı devletlerin hukukuna göre onlar ayrı ülkelerin de çocukları oluyordu. Parsellenmiş bir ülkenin bin bir türlü sınırları vardı. Telin bu tarafı Suriye öbür tarafı Türkiye oluyordu. Çağırsan, amcan, teyzen duyuyordu. Nöbetteki ne Türk askeri ne de Suriye askeri dilimizi biliyordu. Ve ne telin o tarafı ne de bu tarafı bizim oluyordu. Hiçbir sınır bizi anlamıyordu. Ve yüreğimizdeki isyancı çocuk hiçbir sınır tanımıyordu. Nereye gitsek adımız ülkesiz oluyordu. Dört bir yandaki topraklarımız bizden başka herkesin oluyordu. Gözlerimiz içindeki çığlığı bir tek sınırın öte yüzündeki akranlarımız duyuyordu. Bayramda çocuklar sınırın öte yüzüne şeker atıyordu. Böylesi havalarda

tanışan çocuklar, sonra dağlarda buluşuyordu. Tıpkı Botan ve Levent gibi.

Çocuk çağlarda Botan'a Türk okullarında ne mutlu Türküm diyene sözü üzerine dersler verilince, Levent ordu düzeni ile işleyen bir Suriye okulunda içtimada canım Suriye'ye feda sloganıyla başlardı güne. Gün geldi ikisi de dağda buluştu. Sloganları ve sözleri değişti. Ne güzelmiş dağlı olmak. Neysen oysun. Kimse seni zorla başka bir şey yapmıyor. Olmadığın bir şey değil, kendin oluyorsun. Hatta şey olmayı aşan, yani nesnel gerçekliğini, öznel bir anlamla buluşturuyorsun. Buralarda Türk veya Kürt olduğun için mutlu olmuyorsun. İnsan olan kendini mutlu sayıyor. Bir de dağlı olmak mutluluk veriyor insana.

Dünyanın kiri daha bulaşmamıştı ruhlarına. Üstüne üstlük bütün dünyayı kirden arındırmak için çıktılar yola. O genç yaşlarına rağmen köleliğin ne iğrenç bir şey olduğunu anlayıp özgürlüğü dağlarda aramanın erdemine ulaştılar. Öyle kolay değil bu anlama ulaşmak. Kan ister, can ister, kendini büyük sananlar buna cesaret edemediği için Kürdistan'ın küçükleri böyle büyük kararlar alıp kararlarını da uygulamayı bildiler. Bedeni küçükler bu büyük acıları anlamasaydılar onursuzluk kapımızdan ayrılmayacaktı. Pencereden bakacak bir gökyüzümüz bile olmayacaktı.

Şimdilerde bazıları kalkıp "bunlar daha çocuk niye savaşa gönderiliyorlar" diyor. Her şeyden önce onları hiç kimse göndermiyor. Onlar bu yolu her şeye

rağmen seçiyor ve hiç kimse onları başka yerde de tutamıyor. Onlar yaşını saklar, onlar savaşın ortasına koşar. Onlar arkadaşlar onları ön cepheye göndermiyor diyor günlerce konuşmayan ve kendini aç bırakanlar. Bu soruyu soranlara sormazlar mı, “Uğur kaymaz çok mu büyüktü? Uğur dağlarda savaştığı için mi 12 hanelik ömrüne 13 kurşun sıkıldı. Ceylan Önkol silah mı almıştı eline ki annesi parçalarını eteğine topladı. Bedeninden büyük toplarla vurulacak ne yapmıştı?” Ve bunun gibi yüzlerce çocuğun Kürt olmak dışında ne suçu vardı? Botan arkadaş Gever’de olsa, ülkesinin sokaklarını işgal eden eli silahlı polis görse, eline taş alıp yine savaşmayacak mıydı? Ve polisler yine üstüne kurşun yağdırmayacak mıydı? O zaman niye şehrin

çıkmaz sokaklarını tercih etsin. Neden kendine dağa çıkacak bir yol bulmasın ki? Bu haksız savaşın yarattığı çıkmaz sokaklar eninde sonunda dağlara çıkar.

Bilmenin yaşı yoktur derler. Onurlu olmanın da yaşı yoktur. Eline taş alabilen çocuk, zamanı geldiğinde silah da alır. Başka seçenek mi bırakılıyor. Dirhem dirhem eritilen bir gerçekliği seyretmek mi daha şerefli. Bacılarımızın bedenini kirleten eli mi öpseydik? Ağzı salyalı zalimlerin sözünü mü dinleseydik? Levent'i bağlasan durur mu namus yoksunu o diyarlarda. Biz de isterdik ki bu altın gibi çocuklar yaşasın. Geleceği gülücükleriyle güzelleştirsin. Ama onlar hepimizden daha iyi bildi ve anladı ki bu ülkede yaşanan vahşete başkaldırmadan, dövüşüp vurulmadan bizim dediğimiz bir

geleceğimiz olmayacak. Başka çocuklar onların yaşadığını yaşamasın diye çocukluklarından vazgeçip yollara düştüler. Bir anlam denizine dönüştüler. Dağlarda vurulup şehit düştüler.

Bir bilseniz çocuklar en güzel devrimci oluyor bu dağlarda. En katıksız, en heyecanlı, dünyayı bir başka yer yapacak güç var onlarda ve inanın ki bu dünyayı kurtaracak olan onlar. Onlar dünyanın bir masum yüzü olduğunu anlatanlar. Onlar bütün şeytani emellerden caydırmayı bilenler. Onlar en ağır acılara katlanmayı öğreten çocuksu kahkahalar. Yaşamak ne çok yakışıyordu onlara. Ve ne de çok hak etti yaşamayı onlar. İkisi de yaşam doluydu. İkisi de coşkunun koluna asılmış birer delice ruhtu. Kaygısız, korkusuz, çıkarsız, sevecen,

atılgan, ölümle alay eden birer fırtına. Onlar en bilge geçinenden daha bilgeydi. Çünkü sevginin de nefretin de yolunun nerede başlayacağını, nerede biteceğini çok iyi bildiler.

Sorarım, kaçımız bu sırra erebildi? Kocamış ömürlerin kaçı bu şifreyi çözebildi? İnanın ki onları tanısaydınız, hiçbir tanrıya inanma gereksinimimiz kalmazdı. Bağlanırdınız onların inancına. Hiçbir boşluk yutamazdı sizi. Usul usul inanırdınız asıl tanrısallığın kirlenmemiş insan özünde varolduğuna. Azap ve kederin bile yüzünü güldürebilirdi onlar.

Yüzlerinde tüy bitmemişti henüz. İnsanlığın çocuk haliydi onlar. Ve belki de onların parçalanmış bedenlerini görseydiniz, bir daha insanlıktan bahsetmezdiniz. İyi ki

görmediniz, yoksa titrerdi gözbebekleriniz. Bir deprem baskınına uğrardı kalbiniz. Ve bir daha eskisi gibi nefes alamazdınız asla. Belki de inkâr ederdiniz insanlık adına ne varsa. Onları öyle görüp hala yaşıyor olmak bir mucize aslında. Kim bilir belki de acıdan ölünmediğini öğreten bir sınavı yaşadık beraber. Çoğumuz dağa adım atarken, onlar yeni doğmuştu. Dünyayı güzel bir yer yapacak aceleciliğiyle gelip bize yoldaş oldular. Bizden daha yiğittiler. Bizden önce ipi göğüslediler. Bu çocuk devrimciler, maratonun birincisiydiler. Sanırsam inkâr ettiğimiz savaş tanrıları öcünü bizden böyle alıyor. Bizi geçip körpe bedenlere sarılıyor. Bizi bu vahşete tanık yapıp bir kere değil, milyon kere öldürmeye çalışıyor. İnsanlın vicdanında sanık olan bu tanrıcıklar, bizi

işledikleri suça tanık yaparak intikam almaya çabalıyor.

Oysa bu korkak tanrıcıklar hepimizden iyi biliyor ki, onlar bizim kahraman çocuklarımızın masallarında çoktan ölmüş bile. Masal kahramanı dediğimiz bu iki filintanın ruhunda deli taylar koşuyordu dörtnala. Arkadaşlar her defasında onları geri cephede bırakmanın yollarını bulup, onların isyanlarına katlanmayı bilmişti. Ama hiç kimse en çok koruduğu, gözü gibi sakındığı bu yoldaşların geri cephe diye tanımladığımız yerde vurulacağını tahmin edememişti. Meğer çok da başarılı değilmişiz koruma konusunda. Ele avuca sığmayan bir akışkanlığa söz geçiremedik. Belki tekrar inat yaparlar, daha beteri olur diye üstlerine varmaya korktuk. Çünkü biz

yükünüzü ağırlaştırmayın dedik mi onlar daha çok şey koyardı o kocaman çantalarına. İkisinin çantası da hepimizinkinden daha büyüktü. İkisi de hep gülerdi. Yorulmak nedir bilmezlerdi. Cıva gibi akışkandılar. Mutlu ve umutlu olmanın en güzel hali vardı yüzlerinde. İkisi de Brusk arkadaşın yakın korumasında yer alıyordu. Botan arkadaş muhabere işiyle uğraşırken, Levent arkadaşların içine karışıp sabahtan akşama kadar koşuşturup duruyor, atikliği ve çevik hareketleriyle bir sincabı andırıyordu. Bu yüzden arkadaşlar ona sivori diyordu. Botan espritüel, zeki ve sevgi doluydu. Yoldaşlık onun kutsal inancıydı. Aynı yoldaşlık onun dokunulmazlığı ve kusursuz yönüydü.

Levent, cana yakın, sıcak, duyarlı ve emekçiliğiyle herkesin gönlüne taht kurmuştu. Sempatik halini daha da güzelleştiren kekeç dili, derin ve kahverengi gözleri, insanı mahsumiyete hayran bırakırdı.

Botan sarı saçlı, mavi gözlü bir çocuk yüzüydü. Aşırı şeker yemekten bütün dişlerini çürütmüştü. Hep gülsün diye insanın onu gıdıklayası gelirdi.

Şimdi onlarla beraber yaşadığım o zaman diliminden kesitler aklımda bir şimşek gibi çakıyor. Ve onlardan sonra hala yaşıyor olmak canımı çok acıtıyor. Onların sesini duymak, çocuk yüreklerindeki o saflığa ortak olmak, ne de çok sevdiriyordu insanlığı insana. Secde eder gibi bir mihraba. Onlarla olmak şeriat, tarikat ve

marifet kapısını aşıp hakikat kapısını aşmaya benzerdi. İnsan olmanın en katıksız halinde erimeye, enel hak olmaya, nirvanaya ulaşmaya ve fenafillâh yoluna düşmeye benzerdi onlarla olmak.

Hiç unutmam onlarla yaşadığım anları. Unutursam hakikatten uzaklaşacakmışım gibi, unutursam kendim olmaktan çıkacakmışım gibi. Bizler eylem yaptıktan sonra ilk ulaşacağımız yer koordine yeriydi ve Levent de oradaydı. Giderken fotoğraf makinemi onun yanında bırakmıştım. Döndüğümde bir sürü yakışıklı resim çekildiğini gördüm. Ben ona takıldıkça onun yüzünü kızarıyor, iki elini birbirine çarpıp gülüyordu. Daha biz yorgunluğumuzu üzerimizden atmadan, kobralar içimize dalıp tozu dumana kattılar. Neyse ki içine

girebileceğimiz sığınak vardı. Ama bu bile koruyamamıştı bizi. Kobralar gittikten sonra yanımdaki kayaya kan sıçradığını gördüm, başımı çıkarıp gördüm Levent sessiz, bir-iki çağırdım. Yüzü acı dolu bir tebessüm ile bakıyor ve acıyı kulak ardı yapmaya hazır bekliyordu. Yaralandığını anladığımda bütün anaç duygular üstüme üşüşmüştü. Ciğerim sızladı adeta. Ağzımdan ilk şu kelimeler çıktı; “kurban olurum sana, ka gel şu kollarını saralım.” O ise “yok yok benim bir şeyim yok, acımıyor” dedi. Yanına gittim kolları ve bacakları küçük parçalar almıştı.

Onun çantasında ilaç olduğunu biliyordum. Israrla bana çantasının yerini söylemesini istedim. Neçê deyip duruyor, ben ısrar ettikçe söylemeye mecbur hissediyordu kendini. Aceleyle gittim. O arkamdan başını

kaldırmış bakıyor, kobraların sesi yakınlaştıkça “zu were” diye haykırıyordu. İlaçları getirdim, yarasını temizledik. Ama bağlayacak hiçbir şey yoktu. Daha önceki bez ve puşiyi de Şoreş arkadaşın koluna bağlamıştım. Yani yarasını saramadım. Bu onu son görüşüm olmuştu.

Yine Botan’ı hatırlarım türlü türlü halleriyle. Bir gün arkadaşlar Botan’a soruyor, ben kulak misafiri olup kahkahaya boğuluyorum; “Botan hayırdır, neden herkes senin fotoğrafını çekip duruyor?” Botan “çünkü benim yüzüm ve gözlerim kadın arkadaşlarınki gibi güzel de ondan” diyor. Herkes kahkahayla gülerken, o kendinden emin yanlış bir şey söylemedim der gibi bakıyordu. Sohbet koyulaşıyor, herkes Botan’ın etrafına üşüşmüş gülmek için

gerekçe arıyor. Botan ise içindekileri en yalın halleriyle dile getiriyor.

- Ben size diyorum beni köyüme gönderin. YJA Star'a bir sürü şervan getiririm. Kızlar benden etkilenir peşimden gelirler.

- Yok öyle, bunu baştan düşünecektin. Niye ilk geldiğinde getirmedin kızları?

"Ya ben eskiden öyle düşünmüyordum ki" deyip gerçekten üzülüyordu. Biz ise bir tek onun o çocuksu huylarına yakışan o sohbetlerde gülmekten kıvranıp duruyorduk. Başkası söylese bize batar, belki de kızardık. Ama Botan olunca her şey değişirdi. İnce zekâsı ve cin gibi tavırları onun duruşuna çok yakışırdı ve çocukluk çok güzel dururdu onun yüreğinde.

Eylem düzenlemeleri olduğunda onun ismi yoktu saldırı gruplarında. Yüzünden düşen

bin parça. Gidip Brusk arkadaşın yakasına yapışıyor, “niye ben saldırıya gitmiyorum” diye tutturuyor. Onu canından çok seven Brusk arkadaş ondan kurtulmak için “vallah kadın arkadaşların yönetimine sor, onlar bırakmadı” deyip onu başımıza tatlı bir bela yapmıştı. Ne denilse ikna olmuyor, Brusk arkadaşa daha çok inanıyordu. Brusk arkadaş ise ağaçların arkasına saklanıyor, hem izliyor hem de gülüyordu.

Yine bir gece yollardayız, yorgunluktan halsiz düşmüş durumdayız. Heval Botan gözleri gece görmeyen Heval Eylem’in elinden tutmuş ilerliyor. Okuldan gelen iki çocuk gibiler. Öyle şirin yürüyüp sohbet ediyorlar ki, insan onlara bakınca PKK’de olduğu için gurur duyuyor, yoldaşlığa

binlerce kez daha âşık oluyor. Öyle masum, öyle insanca…

Bize yaklaştıkça sesleri daha net geliyor. Botan diyor ki; “yanımda arkadaşlara bir şey olursa ben yaşamam.” En son duyduğumuz söz buydu. Gelip ara vermiş olduğumuz yerde oturdular. Susuyorduk, hepimiz bir süre geceyi dinledik. Sonra kalkınca baktık ki ikisi de oturduğu yerde uykuya dalmış. Arkadaşlar onlara seslenip kaldırınca tekrar yola düştük. İstediği zaman uyuyamayan ve arkadaşlar olmadan yaşayamayan çocuklar olarak yürüdük.

Heval Botan o zaman o sözü söylerken sadece gülümsemişti karanlıkta. Belirsiz bir ifade karışmıştı geceye. Şimdi ise düşündükçe o sözü baştan ayağa titriyorum.

Çünkü o sözü gibi yaşamıştı. Yani arkadaşları olmadan yaşayamamıştı.

Olay gecesi, yanında Dündar arkadaş da öncü olarak gelmiş, onlarla arkadan gelen kafile arasına iki saatlik kadar bir mesafe açılmıştı. Geliyê Tiyarê'nin Pîrê yakınlarından patlama sesleri gelince Semedar'ın kıvrımlarını bitirmiş, bir buçuk saatlik bir yoldan çantalarını bırakıp tekrar geri dönüyorlar. Olayın olduğu yere metreler kala ikisi de Ava Sipî köprüsünün yakınlarında yan yana, boylu boyunca kan revan içinde kalırlar. Ava Sipî köprüsünün yakınında yan yana düşmüş ve tanınmaz halde olan bu iki güzel yoldaşın Botan ve Dündar olduğunu, bir buçuk saat ötede bırakmış oldukları çantalarından anladık. Bir de Botan'ın sarı saçlarından. Vahşet bir kez

daha parçalanmış, toza dönüşmüştü ve yoldaşları olmadan yaşayamayan bir tebessüm daha karışmıştı evrenin sonsuzluğuna. Bu masal böyle biter. Levent ve Botan'ın ruhu semalarda Uğur Kaymaz'ın alnını öper. Ceylan'ın elini tutup körebe oyununda bulutların ardına gizler.

Gözü kördür dünyanın onları göremez.

Ey ikizler, çocukluk edip de büyümeyin hemen. Çocuk kalın, yoksa masallar kahramansız kalır. Çocukça gülüşlerde dünyalara bedel şu yüreğiniz olmazsa, cücelik ve ucubelik kendini bir şey sanır.

Evet Levent ve Botan Türk devletinin gözünde birer terörist. Onursuzluğu ve ülkesizliği asla kabul etmeyen çocuk yürekler. Acımasız bir savaşın orta yerine düşmüş ve sadece bir ülke ve o ülkede

özgür olmayı istediler. Çünkü içinde doğup büyümeye çalıştıkları ülkede ömürleri tutsak alındı. Hep bir esaret hali yaşadılar. İşte o yüzden dağları kendilerine mesken seçtiler. Bu yüzden vuruldular. Doğru, onlar çocuk yaşta vuruldular bir savaşın tam da orta yerinde. Ama bir de yaşamın her günü zehir ve ölüm haline getirilen Kürdistanlı çocuklar vardı. Çocuk oldukları halde, onurun ve Kürt olmanın ne demek olduğunu bilen ve bunun bedelini işkencelerden geçirilerek, kolları kırılıp yerlerde sürüklenerek, bedenlerine yaşlarından çok kurşunlar sığdırılarak, yine oyunlarından alınıp cezaevlerine konularak yaşayan çocuklar da vardı.

Bunlar Pozantı'da ve daha birçok cezaevinde taciz, tecavüz ve daha birçok onursuz dayatmaya maruz bırakılıyorlardı.

Ve cezaevlerinde büyüyorlardı. Hemen onların şahadetinden 3 ay sonra onlarca çocuk TC polisinin gaz bombasına, mermisine kurban gitti. Roboski'de katledildi. Cezaevlerinde, Kürdistan'ın mistik şehirlerinde bedenlerini ateşe verdiler. Bazıları sonsuza kadar kaybedildi. Ya bu öykülerin toplam tarihi nerede? Hepsini toplasak kaç dünya ezilir bu çocukların yaşadığı acının altında? Kimin gelip bu öykülere, masallara, romanlara kahraman olmasını bekliyor kendini bilmezler. Bu kadar gerçek ile pişen bu çocuklardan başka kim kahraman olabilir? Bu saf insan tohumu güzel çocuklar olmazsa, kim soylu bir gelecek için ölebilir, kim?

□□

"Bir bildiği var elbet bu çocukların

Kolay değil öyle genç ölmek

Yeşil bir yaprak gibi

Yüreği koparıp ateşe atmak

Kolay değil a benim gülüm”

(…)

□□

“Çocukluk hayallerine ihanet etmemiş kişilikler, güçlü kişiliklerdir.”

Önder APO

Şehit Botan'ın Yüreğinden

Katılımımın sebebi, Türk devletinin üzerimizde yürüttüğü zülme karşı gerçekleşti. Analarımıza, Kürt halkına, çocuklara yapılanlara tanık olduğum için gerilla oldum. Kürdistan'da yaşananları gördüm ve gerillaya katıldıktan sonra Kürdistan tarihini, parti tarihini, Önderlik üzerine geliştirilen komployu anlamaya çalıştım. Kendimi askeri eğitimde geliştirdim. Gördüğüm eğitimi pratikleştireceğim için ve pratiğe katılacağım için heyecanlıyım. Kendimi

hazırladım, şimdi de uygulamak için pratik sahaya yol alacağım…

Levent’in sözü ise özüydü…

??

“Kadın Özgürlüğün Gizli Bahçesidir”

Önder APO

Kod adı: Dilar Amargî

Adı Soyadı: Gulale Yusufî

Doğum Tarihi: 1986

Doğum Yeri: Salmas

Anne Adı: Hayal

Baba Adı: Sadık

Katılım Tarihi: 2003/ Salmas

Şahadet Yeri ve Tarihi: 21 Ekim/ Çukurca/ Geliyê Tiyarê/Pîrê

□□

Sözün bittiği yerde sen gülersin, her şey anlamına kavuşur.

Yürekte deltasını bulur hiç el değmemiş duygular.

Bir haykırışın saçlarını tararsın. İlmik ilmik örersin bütün kadınca isyanları.

Sen gülsün, çoğal güzelliklerde özünü bulan tekil.

Sen lalesin, yalnızlığın orta yerinde güzellik doğuran.

□□

□□

Gül Ve Lale

Mor hatlar yaban yüzünden geçti geçeli
Geceler hep acıyor
Sancıyla evriliyor şafaklara
Gül küsüyor
Lale bir ağıt ile uyanıyor sabahlara
Sana gülüm diyen
Sana lalem diyen
Bir evren taşırsın kucağında
Uzaklara taşınan Gulale'sin
Gitsen de sol göğsün kafes altında devinensin
Gözünbebeği ağlarsa sen titrersin

Dilo bilesin

Sensiz bütün zamanlar yasta

Yaslanıyor yörüngesinden çıkan bir gezegen

Senin yürek dağına

İki kolun iki yana açmış

Yıldız yakarıyor

Star seni kucağında uyutuyor

Uyan Dilo!

Yoksa nasıl biter yarım kalan şiirler

Sen gülmezsen

Ölür eflatun çiçekler

Ağlar GÜL ve LALE

Bakmazsa gözlerin

Ateşler söner

Söner

Emanet bıraktığımız kıvılcımlar

Dönmezsen sevgiler göçer

Göçer ömrümüze biriktirdiğimiz türküler

□□

DİLO

Karalamalar yapıyordum. Böyle yazmıştım; baAŞKanım. Dilar dışarıdan geliyor,

- Gel dışarıda her yer parlıyor.

- Vallah gelemem, yazıyorum.

- Ama görmelisin, nasıl parlıyor!

Üstüme eğilip yazdığım yazıya göz gezdiriyor. Yazı içinde büyüttüğüm aşk sözü çarpıyor gözüne. “Sen ne şeytansın” deyip elimden tutup dışarıya çekiştiriyor. Bir kış vakti donan karın pırıltısında yıldızların yere

düştüğünü duyumsadığımız bir havada ve ayın şavkıması altında, öylece duruyoruz o ayazda. Gerçekten yerde kristalimsi bir parlaklık; sanırsınız bütün yıldızlar yere dökülmüş. Dilar'ın varolan soğuğa dondurucu bir hava ekleyen sözleri, defalarca donmama sebep olmuştu. "Şehit düşersem beni yaz" demişti.

- Ya sen ne acımasızsın. İnsanı cezalandırır gibi söz söyleyip bu romantik geceyi berbat ediyorsun.

- Hahooo, sana da bir şey söylenmiyor.

- Nasıl bir şey söylüyorsun ama!

- Söyledim gitti, sen unutma aklının bir köşesine yaz.

- Sanki insanda akıl bırakıyorsunuz.

- Yok yok, sende akıl çok. Sana daha önce de söylemiştim, Amerika seni keşfederse gelip kaçırır.

- Ya benimle alay mı ediyorsun?

- Yok vallah, benim hiç öyle bir niyetim yok. Ama sanki sen beni anlamak istemiyorsun.

Suskundu ayaz gece. Üşümüştük beraber, ellerimizi ceplerimize koyup uzaklara bakıyorduk. Yakınlık acı veriyordu. Sessizliğin huzur veren havası duymak istemiyordu beyinde şimşek gibi çakan, duygularda deprem yaratan sözleri. Sukunet en güzel sığınaktı. İnsan ruhunun durup dinlendiği bir konaktı ve her nedense benliklerimiz gerçek karşısında kaçaktı. Sanırsam ne yapılırsa yapılsın, insan her zaman hakikat karşısında naif ve kırılgandı. Zamanın akışı karşısında, ölüm ve yaşam

algısında hep saftı. Belki de sayılı insan vardır kendini bu konularda bütünleyen, tamama eren. Çoğumuz kendimizi yarım bıraktığımız için içimizde kıyıya vuran, derinlere dalmaktan korkan duygular, ölümün, yaşamın hatta zamanın da acımasız olduğuna inanır. Belki de acımasızdır. Ya da kim bilir belki de gerçeğin izdüşümü. Ya da algılarımıza zor geliyordur varolanı kavramsallaştırmak. Bilmiyorum! Belki de her parça bütüne ulaşma arayışçısıdır, ya da her soru bütünün bedeninde cevabın ruhuna ulaşmak ister.

Evet Dilo, az insan gerçeğin nabzını tutabilir. Az insan vardır hem ütopyası hem de gerçeği çok olan. Ama çoktur hayalin tatlı aldatıcılığında gerçeğin kıyısından bile geçemeyen. Veya gerçeğin ağır hükmüne

yenilip hayal bile kuramayan! Zordur yaşamın itekleyici gücü olan hayal ve gerçeği bütünlemek. İkisinin de hakkını vermek, ikisinin birleştiği anda hakikatin pusulasını avucunda hissetmek. Bunu başaran insan erdem dilenmez bu dünyadan; avuç avuç erdem serper hayatın yollarına. Sen bu yolda muvaffaksın. Sana böyle şeyler anlatmak lüzumsüz. Doğanın bilgisine ulaşmış, sevgi dolu saf bir güzelliğin yaratıcısısın. Ruhunu felsefe ile yıkamış, eski toprakların insanısın. Yüzünde Doğulu bir motif taşırsın; bilginin, sevginin, acının ve zevkin en yalın hali dolaşır yüreğim dediğin o mekânda. Tarihin bütün zıtlıkları kadın olduğunu hatırlatır sana. İran'i bir dehşet olan recm, kuru bir öksürük gibi durur boğazında. Her gün bir sızın sallanır dar

ağacında. Seni dağlara getiren, bize yoldaş eden bu çelişkiler, tarih ve şimdi arasında kodlanmış birer şifre çözümü nice bedeller isteyen. Bu bedeli göze alan bir adalet aşığısın. Doğruluk yolcususun özgürlük ırmağında. Bu yüzden sahte bir tanrının celladları sana “tanrı tanımaz” dediler. İnkılap karşıtı ilan edip idamlar verdiler. Sen gülümsedin biraz alaycı, biraz inatçı ve asi…

Senin kavgan ve kahkahan ancak dağlara sığardı. İyi ki geldin dağlarımıza, iyi ki arkadaş olduk! Ve ne mutlu ki seni tanıdık mistik bir can edasıyla.

Heval Dilar, Doğu Kürdistan’ın Şapur (Selmas) kentinin bir köyünde tarihsel bütün çelişkileri etrafında yaşayan kadınların acısında sorgulayan yüreği bir çocuk kadar temiz, özü biricik güzelliklerden nasiplenmiş

bir kadındı. Günlerden bir gün annesi onu karşısına aldı;

“Sen ne benim gibi ne de bacıların gibi bir erkeğe kurban olmayı kaldıramazsın. Bize yapılanlar sana yapılsa canına kıyarsın. Sen bizim gibi değilsin, gururun kabul etmez. Kendini yok edersin ve ben senin bu şekilde ölmeni kabul edemem. Sen PKK’ye gitmelisin. Onlara göresin. Benim ve bacılarının yapamadığını yaparsan, beni mutlu edersin. Eğer orada ölürsen başım dik olacak, kendine yakışanı yaptı, onursuz yaşamak istemediği için onurlu öldü diyeceğim. Ve unutma tek bir gün onurlu yaşamak bir ömre bedeldir” dedi.

Dilar annesinin gözyaşlarını sildi ve acının kadınca yüzünü sonsuza kadar silmek için dağlara yol aldı. Bazen annelerimiz bizi

bizden daha iyi tanır. Heval Dilar bunu bildiğinden hiç ses etmemiş annesinin dediğine. Aradığı kapının yolunu da, anahtarını da gerçekte sınanmış bir anadan almak bir ayrıcalık olmalı. Her eylemde, her nefeste kadınca bir sadakat olmalı. Ki Dilar anasının bu sözlerini yaşadığı müddetçe hiç unutmadı. O yüzden Dilar asla zorda bırakmazdı arkadaşlarını. Zorda komazdı. Öleceğini bilse acının eşiğinde seni terk etmezdi. Yalnız kalacağını bilse de doğruluktan caymazdı. Aradığım arkadaşlık bu olsa gerek dedirten büyülü bir havası vardı. Onu ilk kez bile gören bir insan üzerinde anlaşılmaz bir etki bırakırdı. Onun kümelediği bir atmosfer terk edilmezdi. O nerede ise orada olmak isterdi insan. Kadınlığın sancısını sevince dönüştürebilen,

inancı eteğine toplayan bu yoldaşlık abidesi, bir ananın onursal yadigârıydı. Gerçekleştirilememiş hayalleri gerçekleştirme havarisiydi. Kadınların onlarca acılı öyküsüne tanık olmuş, sonra da özgürlüğe âşık olmuştu. Sinsilik nedir bilmeyen, dağların vefalısıydı. Kocaman kara gözleri hep çocukça bir şaşkınlıkla bakardı. Sanki her an gözlerinin karşısında şokta kalınacak bir manzara vardı. Bazen uzak diyarlara dalardı.

Dilar hepimizin yüreğinde bir başkaydı. Hiç el değmemiş yüreğimizin ücralarında onun parmak izi vardı. Kalbimize değen, hepimizin içine damlayan bir özdü. Bu yüzden ‘Dilo’ derdik ona. Şehit Roza hepimizden ayrı bir isim bulmuştu ona; “Sümbül dağının Tanrıçası” derdi. Hiçbir galeyana

gelmeyecek denli sabırlı, sakin ve dingin bir dünyası vardı. Adil bir sevgi dağıtıcısıydı avuçları. Bir o kadar da delidolu, çılgın ve asiydi. Her koşulda kendisi olmayı bilen, saf ve iradeli olmayı başaran bir şaheser gibiydi. İnsan onun olduğu yerde hiç sıkılmazdı. Esprileri dünyaya bir başka yerden bakmayı öğretirdi. Bütün eyalet gücü karşısında, yani erkek arkadaşların çoğunlukta olduğu toplantılarda hiç takılmadan konuşur, görüşlerini koyardı. Herkesin dikkatle dinleyeceği çarpıcı görüşleri hep vardı. Ama söz konusu özgün toplantı olunca, biz 14 kadının karşısında tiril tiril titrer, heyecandan konuşamazdı. Elleri havada daireler çizer, nefes nefese kalır, gülerek “yine heyecanlandım” der ve derin derin nefes alırdı. Onun bu yönünü bildiğimizden

o konuşmaya başlar başlamaz, yüzümüzde haylaz bir gülümseme dolaşırdı; “Allah esirgesin, siz kadınların olmadığı bir dünyaya atılsam hiç heyecanlanmayacağım demektir” dediğinde biz kendimize pay çıkarır gülerdik. Ama bir de derinlere daldırırdı bizi bu tavrıyla. Tekrar hatırlatırdı değerimizi, bu dağlarda büyük hayallerin inşası için bulunduğumuzu ve bütün kadınların umudu olduğumuzu.

O böyleydi işte. Seni kadın eksenli bir dünyaya sürüklerdi. Bir bakmışsın ki ruhun bir yolculuktan dönmüş, yorgun argın, bir tarihsel tur atmışsındır. Yanı başında Dilar! Gülümseme sırası ona gelmiştir.

Dilo bir lale bahçesiydi; gizil, sırlı, efsuni ve çekici. Acıtmadan seven bir ezgiydi. Dilo bir gül bahçesiydi; açık seçik bir güzellik, cesur

bir mertlikti. Hepimizi gül kokusu ile mest etti. Lalenin zerafetinde yüreğimizi fethetti. Adı Gulale'ydi. Dağlara geldiğinde kendine 'Dilar Amargi' dedi. Yüreği ateşlerde piştiği için, ateş yürekli anlamına gelen 'Dilar'ismini yakıştırmıştı kendine. Amargi ise tarihten beri kadın soyunun cennet kapısını açabileceğine inandığı anahtardı. 'Amargi' yani anaya ve doğaya dönüş…

Ateş yürekli bir kadının bu çağda gerçek anasına dönmekten başka anlamlı bir eylemi olamaz herhalde. Dilo'nun zekası, kendini adı ile şifrelemişti. Bu yüzden eril zihniyet onun sırrını çözemedi. Onun gül ve lale bahçesine kıskanarak baktı. Kimseciklerin ayağı ezemedi gönül bağındaki çimenleri ve kimseler koparamadı GÜL ve LALE'sini. O hep öyle kendisi gibi

kaldı. Ölümü yermedi, ama başını her türlü ölüme de eğmedi. Zamanla çelişmedi, yeni yaratımları hayranlık ile izledi. “Zamandır, geçer gider” demedi. Yaşamın yüzüne karakalem ile çiçekler çizerdi. Kendinden izler bırakırdı. Yaşam nehrinde aktı. Ölümün istediği zaman değil, kendisi her şeye hazır hissettiği bir yerlerdeydi. Bu yüzden ne ölümden ne de yaşamdan korkardı. Zagros’un yabani coğrafyasını ehlileştiren bir edayla gerillacılık yaptı. Her zaman en önde olan gözükara bir komutandı. Yoldaşlarına “buraya gel” demeye kıyamazdı, ama düşmanı oradan oraya savuran yaman bir savaşçıydı. Bizim yanımızda nazlıydı. Düşman karşısında ise katıydı. O yanımızda olsa yüreğimizden cesaret, yüzümüzden gülücük eksilmezdi. O

nerede olursa orada boşluk olmazdı. Ona yaşamın orta yerinde bir kahkaha tufanı dersek hakkını vermiş olmayız, sadece gerçeğin kıyısında dolaşmış varsayarız kendimizi. Onun olduğu yerden bir arkadaşı görürdük bazen, “Dilar nasıl” diye sorar ve bu cevabı alırdık; “o bizim moral depomuz.”

Evet, beraber olduğumuz iki yıllık süreç içinde gördüm ki o sadece bir moral deposu değil, birikmiş bir inancın ve mücadele azminin zirvelerinde seyreden, dünyalar güzeli bir militandı. Onun yanında her zorlukla baş edilirdi. Yeter ki yanında Dilar olsun, cehenneme de gidilirdi. Sevincini ortaklaştırır, paylaştırırdı. Ama acısının yüzünü bize göstermezdi. “Şehit düşersem beni yaz” demiştin ya, tekrar öğrettin ki yazmak yazılmaktan daha zor. Ve şimdi ne

çok dilerdim senin yerinde olmayı, yani yazmayı değil, yazılmayı. Şimdi neye benziyorum biliyor musun? Uzaktan yıldızlara bakıp “ne kadar güzeldirler” diyen ve sonra kendi kendine fısıldayan ve “sus eğer yoldaşlara yoldaş olamıyorsan, yıldızlar ne güzel demenin ne anlamı var” diyen bir insana, yıldızlardan çok uzak bir insana benziyorum.

Güzel GÜL, seni yazmak o kadar kolay mı sandın! Acemi karalamalar yapan bu eller, buruşturup attığı kâğıtlarda kaç kez yüreğini de söküp attı biliyor musun? Defalarca inkâr ettim kendimi de yine varolduğuma inanmak için dokunmak zorunda kaldım kalemime. “Nazenin LALE, bana verdiğin bir ceza mı bir ödül mü” diye sormuyorum. Her ne verdiysen yitip gitmemem için

vermişsindir. Ve ben ne almışsam, hak ettiğim için almışımdır. Belki de senin yüreğindeki adalete inandığım için, ölümün hayatlarımızdaki anlamı çalıp çırpmasını kabul edemiyorum. Şuracıkta ölürsem gam değil artık. Belki istediğin gibi güzel değil, ama buyurduğun şekilde yazıyorum. Ölümle inatlaşarak…

Bu dağlı ömürlerimize, anıların gölgesinde kocaman anlamlar bıraktığını haykırarak, “insanın başını koyacağı bir omuz daha eksildi” demesi çok zor. Bunu kabul edemediği için dost omuzlar çoğaltmak için yazar insan. Sevdiğin insanların yaşadığına kanıttır yazmak. Yitirilmeyen gerçeklerin, kaybolmayan arkadaşlıkların izini taşır yazmak. Sadık dostların vefa borcudur yazmak. Silinmelere isyan, sevgilere davettir

yazmak. Senin gibi yaratıcı, çok yönlü ve esnek bir yoldaşı yazmak, büyük hüner ister. “Hangi yönü yazayım” deyip hiçbir yönü yazmaya yetemeceğini anlayınca insan hakkını verememe korkusu her bir yanı sarar.

“Sen” deyince çok şey gelir aklıma. Birçok şeyin bir aradalığı, uyumu, bir bütünleşmesi vardı sende. Ama bir de bunun yanında alçakgönüllü, kimselerden büyük görünmemek için yanındaki insanları ısrarla büyütme istemin. Arkadaşların gelişiminden duyduğun sevinçle parıldayan gözlerin, bu zamanlarda başka insanlarda eksilen çok şey vardı sende. Paylaşımın özlüsü, kadın yüreğinin katıksız saflığı. İktidarın bulaşamadığı bir ilişki bütünüydün sen. Bir insanın üzülmesini asla kaldıramayan, hiç

kimseyi kıramayan, ağzından olumsuz eki taşıyan tek bir söz bile söylemeyen Dilar'ın yanında kötü insan yoktu. Güzelleşmesi gereken insan vardı. Kıskanç duyguları sınırladığını, iktidarcı yaklaşımları frenlediğini çok gördüm ve en çok da bunu izlerken, acıtmadan yaptıklarına hayran kaldım. O insanlara hissettirmeden değiştirirdi onları. "Benim en çok korktuğum şey, insanları sorgulamayacak kadar bağlanmak ve sorgulanmayacak kadar sevilmektir" demişti bir eğitim arasında. "Madem biliyorsun bu yönünü, korkmana gerek yok. İnsan bilmediğinden korkar" demiştim ona.

- Hayır işte, insan en çok neyden korkuyorsa o çıkıyor karşısına.

- Sen bunu halledersin, benim esas senden korktuğum başka bir husus var.

- Yapma ya neymiş?

- Hani sen bazen derinlere dalıyor, uzaklara gidiyorsun ya, bir daha dönmeyecekmişsin gibi bir korku sarıyor içimi.

- Şu işe bak, aynı şeyi ben de senin için düşünmüştüm. Ama benim bir de şahadim de var; Heval Destan'a da söylemiştim.

- Ya sen de Destan da…

- Peki Destan ne dedi biliyor musun?

- Ne demiş Destan!

- Bizim kampın fareleri kitapların hepsini yiyerek filozof olacak, bazılarımız da Nichethce gibi kafayı yiyecek.

Komisyonun uyarısıyla derse girdik. Ama Dilar karşımda oturmuş kıkır kıkır gülüyor,

elini kafasına koymuş, “gitti” anlamına gelecek işaretler yapıyordu. Heval Dilar’ın bu muzipliklerini takip eden Heval Roza, “müsaade var mı ben Heval Dilar’a bir soru sormak istiyorum” deyince Dilar’ın yüzündeki şok ifadesi hepimizi kahkahalara boğmuştu. En çok da Heval Roza gülüyor, sorusunu soramıyor; “kusura bakmayın Heval, bir ara verilse iyi olur” diyordu. Ara verildi. Herkes gülüp bir yerlere kaçışıyordu. Bizim Dilar yerinde mıhlanmış gibi gözleriyle Heval Roza’yı arıyor, kendi kendine söylenip duruyor “bu vitaminsiz beni kötü yakaladı” diyordu.

Bu sevilmekten korkan ve sevilmekten de kurtulmayan şeker gibi kadın, bütün kamp tarafından seviliyordu. Ama Roza, Medya, Uta ve Destan onu uzun zamandır tanıyor

ve bambaşka seviyorlardı. Arkadaşlığında kusur bırakmayan, en acı anları bile şekerleyen bu güzel yoldaşı sevmeyen yok gibiydi. Yoldaşlarına en güzelini, en iyisini layık gören bu özlü ve değerli kadın, el üstünde tutulmasın da ne yapılsındı. Ne ararsan onda var gibiydi. Ama ona rağmen kendisine güvenmeyen yönleri hepimizi kızdırırdı.

Hünerli bir tiyatrocuydu. Bütün Ortadoğu danslarını bilirdi. Üç dilde konuşur, okur ve yazardı. Günlüğünün haricinde sadece şehit arkadaşları yazdığı özel bir defteri vardı. Söz konusu şehitler olunca gözleri kendiliğinden dolardı. Önderlik ve kadın konusunda aşırı duyarlı ve hassastı. İlke edindiği ve inandığı konularda değere değer katmak esastı onun yanında. Önceki mücadele yıllarında PJAK

çalışmalarında, basın çalışmasında ve kadro okulunda kalmıştı. Gerillacılığın en doludizgin yıllarını ise Zagros'ta yaşamıştı. 5 yıllık bir pratiğin sonucunda Sümbül dağının hep aradığı güzel bir gerilla olmuştu. Sümbül'ün onunsuz güzel olmadığına inananların başında Şehit Medya arkadaş vardı. En son 2011 pratiğinde araziyi iyi tanıdığı için hareketli takıma düzenlenmiş, Zagros dağlarının öncü kadını olmuştu. Bütün takım üyeleri branş eğitiminden geçtiği için tek branşsız olmayı kabul etmeyip kendine branş bulmaya çalışırdı. En sonunda "kendime bir barnş buldum, bundan sonra benim branşım ekmekçiliktir" deyip herkesi güldürür, arazinin zor koşullarını herkese çarçabuk unuttururdu.

Gerçekten dağları ve mekânların her türlüsünü güzelleştiren insanın kendisiydi. İnsan güzel olunca her yeri güzelleştirebilirdi. 5 yıllık Zagros pratiğinden sonra hepimizin ona dair fikri, Çelê'de yapılacak Şehit Çiçek Devrimci Harekâtından sonra eğitime gitmesine yönelikti. Çünkü hepimizin ondan beklentisi büyüktü. Dilar arkadaşlarına hep güzel olanı istediği için herkes de ona güzel olanı yakıştırırdı.

Bu dağların kanunu da sevdiğin kadar seviliyor olmandır. Değer verdiği oranda değer görür insan. Hak ettiğini verecek kadar adildir dağ ilişkileri. Kendinden bir şeyler verdiğin oranda esirgemez dağlar yollarını. İstediğin kadar erdemli yürüyebilir, onurunu koruyabilir ve güzelliklerine güzellik katabilirsin. Bunun için dağın dilini

iyi bilmen lazım. İşte Dilar bunu başarmıştı. Onu en zor anlarda hep iki şey kurtarmıştı: Bir; dağların adaletine olan güveni. İki; yüreğini hiç terk etmeyen insan sevgisi. Dünyanın herhangi bir yerinde kadınların acı çekiyor olmasının bilinci, ona huzur vermezdi. Ne yaparsa az görürdü. Tuhaf bir heyecan hep takip ederdi onu. Kadınlığın yakasına yapışan acının bir an önce bitmesini istiyordu. Bunun için olsa gerek yerinde hiç duramıyor, hep daha fazlasını yapması gerektiğine inanıyordu. Küçücük kızların gözyaşları içinde analarının göğsünden koparılıp götürüldüğüne, anaların ardından bakan çaresiz bakışlarına tanık olmuştu. Bu yüzden bazen “ biz kendimizi sistemin ellerinden kurtardık, ama bencil olmamalıyız. Kurtarılmayı

bekleyen binlerce kadın var” derdi. En çok dert edindiği, bazen kabus gibi üstüne çöken konu buydu. Onu derinlere daldıran, uzaklara götüren aynı şeydi. O Zagros’un unutamayacağı Sümbül dağının Tanrıçasıydı. Sade, dürüst bir devrimciydi. Kendini Önderliğin ve dünya kadınlarının özgürlüğüne adamış ikirciksiz bir militandı. Hisleri rehber alınsa bütün kötülükler engel olmaktan çıkardı.

O ateş yürekli bir DİLAR’dı. O anaya dönmeyi arzulayan bir AMARGÎ’ydi.

Tiyarê vadisinden sağ kurtulup yoldaşlarının cenazesinin yanıbaşında savaşan biriydi. Son kez yüreğine ateş düştü ve sonsuza kadar AMARGÎ’ye döndü. O bizi Cilo Star Kenti’mizin GÜL ve LALE’siydi.

Bu olaydan 15 gün önce bana hislerini anlatınca böyle demişti; “ben şehit düşeceğimi hissediyorum. Ama yine de mutluyum. Çünkü bir daha Önderliği özgürleştiremedik diye özeleştiri vermek istemiyorum. Ama arkadaşalara üzülüyorum. Çünkü çok şehit vereceğimizi de hissediyorum.”

Onun bizden farkı, yüreğine erkenden ateş düşmüş olması ve yine onun bizden farkı, AMARGÎ’ye erkenden ulaşma acelesi.

□□

“Hissin ve anlamın yaşattığı insan en güçlü insandır."

Önder APO

Şehit Dilar’ın Yüreğinden

Özgürlük şehitlerin gülüşünde gizlidir. Onlar bizim tarihimizi yaratan manevi değerlerdir. Onlar bizim yaşamımızın meşaleleridir. Onlar bizim özgürlüğümüzün güvercinleri. Onlar hakikatin melekleri. Onlar yaşamda söz olup özgürlüğe ulaştılar. Onlar iradeyi kadında canlandırdılar. Onlar, kadının kutsallığını ve nasıl verimli olduğunu dirilttiler. Onlar özgürlüğün yolunda bir köprü oldular. Onlar kadın ve yaşam kavramını manalaştırıp sevgi yarattılar. Onlar bize yaşamı nasıl sevip uğruna nasıl can vereceğimizi öğrettiler. Onlar bize nasıl savaşıp ve onunla özgürleşeceğimizi öğrettiler. Onlar yaşamı, yaşamda iz bırakmayı bize öğrettiler. Onlar hakikate giden yolu bize gösterdiler. Onlarla yaşamak Önderlikle yaşamaktır. Kendi özüne

ulaşmaktır. Ne mutlu ki bize hep sizinle yaşıyoruz. Özgürlüğün güvercinleri ve yaşamın kaynakları…

Başımı dik tutan bir gerçek, Önderliğin ve Kürt halkının özgürlüğü için mücadele etmemdir. Bir özgürlüğe doğru gidiyoruz. Özgürlük yolunda emek vermem, varolan umudum ve inancımdan kaynaklıdır. Özgürlükten başka seçenek tanımıyoruz. Örgüt “Ya Zafer Ya Zafer” dedi. Ben de kendim için diyorum ki “Ya Önderliğin Özgürlüğü Ya Da Şerefli Bir Ölüm” benim esas alacağım yol budur.

□□

“Ancak her noktada başarıyı yakalayan erkek sevilebilir”

Önder APO

Kod adı: Şaho Hewreman

Adı Soyadı: Ümit Ramazanî

Doğum Tarihi: 1989

Doğum Yeri: Kamyaran

Anne Adı: Zerî Sadikî

Baba Adı: Vekil

Katılım Tarihi: 15. 8. 2007/ Kamyaran

Şahadet Tarihi ve Yeri: 21 Ekim 2011/ Geliyê Tiyarê/ Pîrê

□□

Madem Ülkemizin Haritasıdır Yüzümüzün çizgileri, madem biz toprağımız kokarız ve ülkemize benzeriz, kimse göçlere çıkmış lal olmamızı istemesin. Kimse yalan deryalarında erimiş kör olmamızı beklemesin. Kimse dalgalara kapılmış sağır olacağımızı sanmasın. Ve bilinsin ki yiğit çocuklar varoldukça biz yaşamın göğsünde tepinip duran bu onursuzluğun düşmanı olacağız. Kim susar, görmezden gelir ve sağır kesilse de Şaho yapmaz bunu. Ve bazen cesur bir aşk, bir ülkeye bedeldir. Nice ülkeler okşar o savaşçının elleri.

□□

□□

Şaho

Birazdan Hewrami bir ezgi çınlayacak
Yüreklerin dere yatağında
Titreyecek zangır zangır
Kara kaş, kara göz
Bir savaşçının kanı karışacak
Vurulmuş küheylan atının kanına
Şimşir dağı bütün kılıçlarını çekecek
İşte o zaman arlanmaz tanrılar

Yaşamın en acımasız
En amansız sınavından geçecek
O dem yalvaracaklar
Ölüm dileyecekler
Göğsü yalçınkaya gibi bir delikanlının
Ayakları dibinde
Ter damlayacak Şimşir'in alnından
Kanlı kılıcın üzerine
Son bir kez yüreğindeki mangalın
Közüne üflesin çığlığımızın nefesi
İzin ver
Yüreğimizi sürelim yaralarına
Hewrê kirpiklerinin gölgesinde
Kurulmuş darağaçlarında sınama bizi
Bu veda silmez hiçbir izi

Aşağımız Palangan

Alnındaki o kutsal damga

Eğilmeyi bilmeyen başını

Göğsümüze yasla

Son bir kez aç gözlerini

Aç ki Şaho’yu görsün Kamyaran

□□

GÜZEL YÜZ

Karşımda Kirmanşah’ın ışıkları belli belirsiz, küsmüş yıldızlar gibi ölgün bir yansıma veriyor. Uzak bir yoldan gelmişiz, herkes yorgun. Ben allak bullak olmuş halde o uzak şehre bakıyorum. Ve geceden sonra biliyordum ki ben ne zaman bir şehre karşıdan baksam aynı görüntü gelip

gözlerimin içine yerleşecek. Kuyruğunu ağzına almış kendi kendini yutan bir yılan göreceğim karşıda. Kendini yiyecek yılan, ağzında kan revan ve biz dağlardan izleyeceğiz dehşet içinde kalarak yılanlı şehirleri.

- Heval çok yorgun musun?

- Yok, çok değil.

- Sabah keşifçi olabilir misin?

- Saat kaç?

- Saat 2:30. Yani sabaha bir buçuk saat var.

- Evet, keşfe giderim.

- Tamam o zaman, bari git bir saat yat.

- Yok Heval siz yatın, ben keşfe gidince birini uyandırır öyle giderim.

- Öyle zorlanırsın.

- Yok yok tersine uyursam, uyanmakta zorlanırım.

- Tamam o zaman sen bilirsin.

- Ha bu arada sen artık Hewramice konuşabiliyorsun!

- Ya ne konuşması, çok zor bir dil. Ben ancak anlamaya çalışıyorum.

- O dede ile güzel konuşuyordun ama.

- Vallah ben çok konuşmadım, dede konuştu ben dinledim.

- Helal olsun dedeye! Ağzında diş kalmamış, ama bu uçurumlu dağlarda yaşıyor. Hadi şevbaş…

- Şevbaş…

Niye gitsindi dağlardan? Yılana yem olmak için mi? İşte bu gece beni iliklerime kadar sarsan, yüzlerce kitap okusam beni bu kadar

etkilemeyecek olan bir sohbet yaşadım bu Hewrami diyarda. Kirmanşaha karşı Şaho dağında, her şey ne kadar da ilginç bir yankıya dönüşüyordu beynimde.

Gözlerimi defalarca kapatıp açtım. O şehir hala orada. Kirmanşah diye sayıklıyorum. “Kirman-Şah-Şah-Şaho” diye sesler içimden çıkıyor, kendi sesimi duyabiliyorum. Arkamı o şehre dönüp ağlamaklı bir soru soruyorum kendime. Ben neredeyim? Her şey öyle uzak geliyor ki bana, özlediğim arkadaşlarımın yanına gitmek istesem en az bir buçuk ay yürümem gerekecek. İki ülkenin sınırını geçmem gerekecek, (İran-Irak). Daha doğrusu bölünmüş bir ülkenin yara gibi açılmış yakasından geçecek, mayınlı tarlalarda yürüyeceğim. Buralar her şeye çok uzak. Üstelik birçok arkadaş buraların

varolduğundan haberdar değil. Buralar fazla bilinmeyen yerler. Kendimi tarihi bir filmin şeridine sarılmış gibi hissediyorum. Bir sürü dağlı kabile hiç bilmediğim onlarca lehçe ve mistik bir sürü inanç. Buralarda her şey şifrelenmiş gibi. Buradaki halk dağdan inmez. Bizden başka da hiç kimse dağa gelmez. Buralar bir başka dünya. Buralarda devlet yok, şehir yok, fabrika yok, okul, hastane, tımarhane, hapishane yok. Esasta burada öyle büyük bir tanrı da yok. Sonradan gelme bir korku bulaştırılmış tanrı gölgesi var sadece.

Burası Hewreman. Onların dilinde ne öğrenirsem defalarca heceleyip durdum. Bir şeyleri ancak bu şekilde anlayabildim. Bu bana sanki bir şifreyi çözecekmişim hissi verirdi. Genelde de ulaşırdım amacıma. O

gece de ben neredeyim sorusuna Hewreman cevabını bulmuştum. Şimdi de sıra kelimeyi heceleyip şifresini çözmeye gelmişti; Hew; beraber-Re; yol-Man; benim-Hewrê buradaki halkın dilinde ‘yoldaş’ yani beraber yol aldığım demekti. ‘Man’ eki benim anlamını taşıyordu. Yani ‘Hewreman’ ‘Yoldaşım’ demek oluyordu. Böylece buradaki halk, coğrafyasına yoldaş, kendisine de Hewremi olarak Yoldaşça anlamını yakıştırmıştı. Belki de onların gerçeği buydu, bana ise şifre gibi geliyordu. İçimde acayip heyecanlar yaşıyordum. “Sabah mutlaka arkadaşlara söylemeliyim” diyordum. Demek ki onlar bunun için “Rejim fire fire sext e” diyordu. “Rejim çok çok sert, zor” anlamına geliyordu bildiğim dilde. Ben sanki buralara gerilla olmaya değil de, tarihi

yeniden öğrenmeye gelmiştim. Bütün ezberleri bozan bir hava vardı buralarda. Biraz uzaktı, ama bu heyecanları yaşamaya değerdi. Buradaki yaşlılar en iyi rehberlerdi. Onların dili gençlere göre biraz daha ağır ve eskiydi. Ama söyledikleri en sahici bilgiydi. O gece yine gözlerinde derin, gri bir hale oluşmuş bir dedeye rastladım. Hayatımın yeni kahramanlarından biriyle tanışmıştım. O bana çok şey öğretti. Acaba hala yaşıyor mudur? Hoş, çok da umrunda değildi yaşıyor ya da ölmüş olmak. O her şeyi garantiye almış gibi huzurluydu. Elinde sapı dağ keçilerinin boynuzundan yapılmış bir bıçak ile bir baston yontuyordu. Sırtında kepengi andıran bir yelek, her iki omzunda iki yılanın boyun çıkıntısına benzeyen, yukarı doğru kalkmış simgesel ve yünden yapılmış

el işlemeli bir giyit vardı. Başında Hewremilerin eliyle işlediği siyah gri çizgili bir puşi. Ayağında ‘koşkal’ dedikleri tahtadan ve yün iplikten yapılmış bir ayakkabı. Buralarda erkekler başı kesilmiş yılanlı yelekler giyerler. Bu yeleklerin de eski bir tarihi var; tarihte de geçtiği gibi Dehaq Med halkının çocuklarının beynini çıkarıp omuzlarının üstündeki yılanlara yedirirmiş. Ta ki devrimci Kawa’nın oğlu Jîr’e sıra gelene kadar bu böyle sıra gelmiş. O yılanlar beyin yiyerek yaşarmış. Kawa yılanların başını keserek, kurtarmış. Şimdilerde başı kesilmiş yılanlı yelek giyen binlerce Jîr’in babası var buralarda. Kadınlar ise sadece omuzlarını kapatabilecek kadar küçük yelekler giyer, o yeleklere de ‘sixme’ derlerdi. Her bir şeyi elleriyle yapan,

fabrikadan habersiz, ya da fabrikaya güvenmeyen bir toplumsallık yaşıyordu bu dağlarda. Elektriği sadece uzaktan gören ve bakmaya korkan insanlar içindeydik. ‘Kepirk’ dedikleri taştan yapılmış küçük kulubemsi bir evde fınd ışığında tanıştım yeni kahramanımla. Sorduğum sorular hiç bilmediğim şeyler öğretiyor, dede dillerini konuşamayan ama yine de ısrar eden halime gülüyor, tane tane konuşuyordu.

- Siz neye inanıyorsunuz dede?

- Biz Elhak inancındanız. Ya siz neye inanıyorsunuz?

Ne diyeceğimi şaşırdım. Gülümseyip yüzüne baktım. O da gülümsüyor, “dey dey” deyip çabuk cevap vermemi istiyordu.

- Biz de hak olana, Zerdüşte, insanlık için iyi şeyler yapmış peygamberlere inanırız.

“Zer-dü-şt” deyip o da benim gibi kelimeleri heceliyordu. Parmaklarıyla da iki işareti yapıyordu. Anlamadığımı görünce eliyle ateşi, sonra da gökyüzünü işaret etti. Kafamda yine aynı heceleme yöntemiyle, dedenin söylediği şeyi anlamıştım. Zer; sarı, dü; iki, şt; şey; ‘Sarı iki şey’ anlamına geliyordu söylemek istediği. Dede iki sarı şeyden bahsediyordu. Yani ateş ve güneşi anlatıyordu. O anladığım için ben de onu tanıdığım ve anlayabildiğim için mutluyum.

- Dede biz bir de Apo’ya inanıyoruz. Sen Apo’yu tanıyor musun?

Elini göğsüne göğsüne vurup vurup gülümsüyor; “o bizdendir, bizden” diyor. Öyle samimi bir sahiplenmeyle bir de gurur duyduğunu hissettiriyordu. O dedeyi çok ama çok sevdim. Acaba nerede öğrenmişti

Önderliği tekniğin hiç uğramadığı bu dağ başında, gerillanın yeni geldiği buralarda kimden öğrenmişti? Kemerinin önünden küçük bir torba çıkarıp yaprak tütünü parmaklarının arasında ezip iki sigara sardı. Birini bana uzattı.

- İçmiyorum, ‘memnun’

- Xweşhal bî. Ben biliyorum bizim yanımızda içmiyorsunuz. Ama siz bu dünyanın derdini çok çekiyorsunuz. O yüzden de sizinkiler çok sigara içiyordur. Bir şey olmaz, için için sigara arkadaştır. Siz diğer peşmergelere benzemiyorsunuz. Onlar yolun yarısında kalmış, ama siz inatçısınız. Gidersiniz, daha çok gidersiniz. Sakın dönmeyin ha?

Ben gülerek “yok yok dönmeyiz” deyince o bastonunu kaldırıp benim ve yanımda

oturan arkadaşların omzuna hafifçe dokundurarak, “Apo’nun askerleri” diyordu.

- Dede bize gerilla de!

Son söylediğimi hiç duymamış gibi “Siz nerelisiniz” diye sordu. “Üçümüz de Kuzey Kürdistanlıyız” dediğimde “Diyarbekir mi?” dedi. Orayı biliyordu. Kuzey Kürdistan deyince aklına Diyarbekir geliyordu. Üstelemedik, sadece ‘Amed’ diye bir düzeltme yaptık. Titreyen elleriyle bize içinde siyah susam, yeşil kızvan taneleri ve içinde bol otları olan ayran ikram etti. O bakır tasta içtiğim o ayranın tadına ne daha önce ne de daha sonra rastladım.

- Dede sizin burada kaç dil var?

- Çok var, ama Hewramî asildir. Kelhorî, Erdelanî, Lekî, Lorî çoktur çok.

- Hepsi de Kürtçe’nin lehçeleri değil mi?

- Onları bilmiyorum, ama biz Hewramî’yiz.

- İyi de Hewramî’ler de Kürt değil mi?

- Biz önce Hewramî’yiz sonra Kürdüz.

Dedeyi tebbesümle, hoşgörüyle karşılamaktan başka çaremiz yoktu. O böyle biliyordu, böyle inanıyordu. Yüzümüze şefkat ile bakarak ve derin bir iç çekerek, “biz Önderliksizliğin acısını çok çektik, kocaman Doğu’da bir önderimiz olmadı. Olanları da astılar. Siz Apo’yu iyi koruyun. O çok çalışkandır, bütün Kürtleri kurtarabilir” diyordu. Dede Önderlikten bahsedince sanki hiç İmralı’da olduğunu bilmiyormuş gibi konuşuyordu. Sormadım. Her şey dedinin bildiği gibi olsun istiyordum. İçimden bir şeyler kopmuş gibi oldum. “Apo’yu iyi koruyun” sözleri hangi hücreme değse

elektrik çarpmış gibi oluyordum. Meğer sonra bir arkadaşa “Apo nerede?” diye sormuş. Bunu da öğrenince kendimi bu tarihsel mekânların bir uçurumdan atasım geldi. Keşke dedenin zamanında olsam, onun bildiği kadar olsam dedim o gece. Artık kalkıp gelecekken, dedenin ellerini ellerimin içine alıp “dede sen buralarda zorlanmıyor musun?” diye sordum.

- Niye zorlanayım, ne ağam var köle olayım, ne de ağayım kölem olsun. İnsan köle olunca zorlanır.

“Yok, yani sen dağlarda, yaşlısın, zorlanırsın, şehir daha rahattır” deyip bir sürü şey eveleyip geveledim.

Çenemden tutup yüzümü karşıda çok uzak ve aşağılara düşen o ışık kümesine çevirip göstererek ve gözlerini kocaman açarak,

“ben şehre gitmem, görmüyor musun orada kocaman bir yılan kuyruğunu ağzına almış, kendi kendini yiyor” dedi. Ürpermiştim ve sabah olmasına dakikalar kalmıştı, ama hala geçmemişti o ürperti. Çenemi yavaşça bırakıp “sen de dağlardan inme” deyip bastonuna yaslanmıştı. Yerimde çakılı kaldığımı görünce, önüme düşüp “gerillaya Zên, biferme!” (kadın gerilla, buyur) demişti. O dede tek bir saniye aklımdan çıkmadı o gece ve sonraki birçok gecede hep hatırlanır oldu.

Önderlik kır kültürünün karşıtı olan şehir ve devleti tanımlarken, leviathan, başını denizden çıkarmış canavardan bahsetmişti. Dede buna kendini yiyen yılan demişti. Önderlik bundan iki yıl önce, yani 2005 yılında “Herkes dağdan inse bile kadınlar

inmemeli, kendi sistemlerini kurup star kentlerini oluşturmalıdırlar” demişti ve şimdi Hewramî bir dede aynı şeyi söylüyordu. Beynimde yankılanan çağrışımlar beni bütün tarihte gezdirip duruyordu. Eski, yeni, iyi, kötü kavramları kafamın içinde birbirine değip ince bir sızı bırakıyordu.

Güneş her zamanki gibi doğudan yükseliyor, hava karanlığa kurtulmuş bir eşkereliğe bürünüyordu. Şaho dağından bakınca sanki tam dünyanın ortasından bakıyormuşsun gibi bir his uyanıyordu insanın içinde. En yüksek, en orta yerinde olmanın nefes kesen bir heyecanı vardı. Aşağılarda taştan obasını kurmuş, küçük bir insan grubu dışında genelde bütün yerli halk, Şaho, Pirxidir ve Şimşir dağlarının en yüksek

yerlerinde konumlanırlardı. ‘Pirxidir’’ın adını büyük bir Pir’den aldığını, Şimşir’in ise ‘kılıç’ anlamını taşıdığını öğrenmiştim. Şimşirî hecelediğimde bizim Kurmanci lehçesindeki ‘Şur’ geldi aklıma. Seste sadece bir harf farkıyla ‘Şir’ de ‘Şur’ da kılıç anlamına geliyordu. Bu dağların yamaçlarında ve Ciwanro, Rewanser, Pahwa’ya ve daha birçok yerleşim yerine kadar uzanan bir tarihi mozaik vardı. Harika mekânlar ve onlarca tarihi eser vardı. İnsan buralarda öğrenmekten bıkmaz, neye dokunsan, hangi kelimeyi eşelesen mutlaka bir anlama ulaşıyordun. Ama yine de diyorum ki, nereden ve nasıl baktığın çok önemli. Daha doğrusu neye baktığın değil, ne gördüğün önemli. Benim üstünde durup keşif yaptığım yerin kuzeyinde aşağılara doğru Palangan

köyü vardı. O bölgeden bize epey katılım olmuştu. Ve Hewramîler gerilla olduklarında yaman savaşçılar haline geliyorlardı. Sempatik havaları, becerikli, hoş sohbet, yiğit bir edaları vardı. Hepimiz Hewremîler bize katılınca çok seviniyorduk. Palangan da bir Hewremî köyüydü. İsmini 'Piling' da dediğimiz kaplandan alıyordu. Çok eski zamanlarda sürüler halinde kaplanlar yaşarmış. Ama şimdi yoktular, aslında vardılar. En çok da çocuklara anlatılan masallarda…

Belki de dağların kuytukluklarında, belki de bize göstermiyorlardı kendilerini.

Güneş iyice yükselmiş, gözlerim kendiliğinden kapanıyor, dürbünden bakınca midem bulanıyordu. Keşif yerinden kendimi noktadaki nöbetçinin yerine bırakıp

dürbünü nöbetçiye verecektim. Nöbetçinin yanına doğru giderken, nöbetçi;

“- Eğil eğil” dedi

- Niye, ne oldu?

- Bir adam aşağımızda, bir şeyler arıyor.

- Ben o kadar baktım, ama görmedim.

- O aşağıdan gelmiş, oradan göremezdin.

- Hangi taraftan geldiğini gördün mü?

- Palangan tarafından geliyordu.

- Neyse sen şu dürbünü al, ben bizimkilere söyleyeyim de ses çıkartmasınlar.

- Ver, şu arkadan git.

- Tamam

Kendimi aşağı bıraktığımda bizimkileri kayaların arkasından adamı takip eder gördüm. Yerde de tam bir Hewremî

kahvaltısı, öylece duruyordu. Dün gece beraber görevden geldiğimiz bir arkadaş hala uyuyordu. Adamın bizi görmesini, noktamızı bilmesini istemiyorduk. Ama ne aradığını da çok merak ediyorduk. Hewremîler çok iyi iz sürücüydü. Bizi bulup bulamayacağı şansa kalmıştı. Biz kendimizi göstermeyi tercih etmedik. Onun bulup bulmaması ise ısrarına bağlıydı. Bazı arkadaşlar ısrarla “bu adam bizi arıyor” diyordu. Genelde buralara çıkanlar hep Hewremîce ezgiler söyler, ellerini kulaklarına götürür, titreşimli bir gırtlak ile ağıtlar yakarlardı. Bizden habersiz kayaları titretirlerdi. Biz ise pür dikkat dinlerdik. Genelde de kendi yörelerinden geçen, adı Sirvan olan nehir çok geçerdi şarkılarında. Belli ki çok can almıştı Sirvan! Bazen kendini

suya atan bir kızı, bazen umutsuz bir aşkı, bazen de terk edilmiş köyü anlatırlardı şarkıları. “Sixme narin cigena berkem bêm lawa Fatê, Gulê ha ya ma Gulê” deyip uzuyordu bu uzak ezgiler. Uzaktı, ama yüreğimize deyecek denli de yakındı bu sesler. Oysa aşağıdaki bu adam hiç ses çıkarmıyor, bir elini gözlerine siper yapıp bizim bulunduğumuz kayalara doğru bakıyordu. Kahvaltı soframıza oturduk. Hewramîlerin meşhur ‘kere’si (tereyağı), torak ve sîranç (kurutulmuş peynir) bir de açtığında karşındaki insanı görebileceğin kadar ince açılmış lavaş ekmeği vardı soframızda.

Bardaklarımızın ses çıkartmamasına bile dikkat ederek kahvaltımızı yapmaya koyulduk. Kar kuyularından çıkarıp erimeye

bıraktığımız karların üstünü de yağmurluklarla örttük ki görüntü vermesin. Ama bunların hiçbiri fayda etmedi. Birazdan adam gelip başımızın üstünde durup bir elini havaya kaldırarak “selam” dedi. “Selam, bero bi ferme” (selam, buyur gel otur) dedik ancak. Adam heyecanlı ve amacına ulaşmış gibi sevinçliydi. Ama biraz da hüzün vardı yüzünde. Sofraya buyur ettik. Buralarda buyur edildikten sonra sofraya oturmamak ayıpsanırdı. Kim olursa olsun, nereden gelirse gelsin sofra kurulur, buyur edilirdi. Kimseler kapıdan çevrilmezdi. Buradaki halk bize “revînge hak” ya da “meymanê hak” derlerdi. Onların gözünde hakkın yolcusu ve hakkın misafiri oluyorduk. Biz de bu amcadan misafirperverliğimizi esirgemiyorduk. Arkadaşlar onunla espri

bile yapıyordu. Birazdan cebinden bir cüzdan çıkarıp içindeki fotoğrafı bize gösterdi. O fotoğraf bize katılan oğlunun fotoğrafıydı. Bazı arkadaşlar fotoğraftaki arkadaşı tanıyıp “bu bizim Şaho” dediler. Kandil’de asayişte olduğunu söyledi arkadaşlar. Fotoğrafı elime alıp baktım. Ağzımdan garyihtiyari sözler döküldü; “ne kadar güzel bir yüz, gözleri çok güzel.” Erkek arkadaşlar gülmeye başladılar.

- Ne var, ne gülüyorsunuz?

- Erkeklere yakışıklı demen lazım.

- Sizin bu zihniyetiniz, güzellik güzelliktir işte.

- Sen de biliyorsun ki kızlara güzel derler.

- Kim demiş, bunun yüzü de kız gibi zaten.

- Haa böyle yola gel.

Fotoğraf elimizde dolaşıp atışmalarımız devam ederken, amca bize bakıyor, ne dediğimizi anlamıyor, anlamadığı şeyi de soruyordu. Bir arkadaş beni işaret ederek, parmaklarını bir araya getirip “bu arkadaş Şaho güzeldir diyor” diye cevap verdi. Baba başıyla onaylayıp derin derin iç çekiyordu. Ona Şaho’nun iyi olduğunu, merak etmemesi gerektiğini söyledik. O ise Şaho adında bir arkadaşın şehit düştüğünü duymuş, netleştirmek istiyordu. Onun bahsettiği Şaho’nun Del köyünden olduğunu, Katojirka’da şehit düştüğünü, sarı saçlı bir arkadaş olduğunu anlatmaya çalıştık. Biraz da olsa kendi Şaho’sunun yaşadığına ikna olarak ayrıldı bizden.

Bir süre sonra Şaho’nun canlı halini gördüm. “Senin adın Şaho değil mi?” diye

sorduğumda o kapkara gözlerine bir şaşkınlık oturmuş, gülümseyerek bakıyordum. Ayaküstü bir sohbetten sonra ayrıldık. O güzel yüzü canlı görme şerefine de ulaşmıştım. Sonra tesadüfler bizi 3 yıl sonra aynı eyalette bir eylemde buluşturdu. Şaho'nun yeri benim yüreğimde başkaydı. Onu her gördüğümde Hewremî ezgilerin baskınına uğrardım. O kadar masum bir yüzü ve özü vardı ki ve o kadar saygın, sakin, güleç, olgun, çalışkan bir kişiliği vardı ki onun yanındayken huzur kendiliğinden gelir insanın eteğinde otururdu. Şaho'nun sadece yüzü benzemiyordu kadınlara, onun kalbi de en az bir kadınınki kadar narindi. Kara kaş, kara göz bir savaşçıydı. Onuru, güzelliği yüreğinden taşan inançlı bir militandı. Bazen gruplarımız yollarda çakışır, kalabalığın

içinden sesini duyardım; “bekleyin ben gidip bir arkadaşımın durumunu sorup geleceğim” deyip karşıma çıkardı. Hewremîce;

- Selam Hewre! Weşanê, Xasî! (Selam yoldaşım, nasılsın? İyi misin?)

- Selam Weşanêm, firê firê xasîm! (Selam, iyiyim, çok çok iyiyim)

Karanlıkta gülen yüzünü gördüğümde içimi bir mutluluk sarardı. Böylesi yoldaşlarla ilişkilenince çocukça, saf ve insanca olduğunuz zamanlardan geçersiniz. Bazen dalardık grup Şaho’yu çağırırdı. Ben panikle “laço laço” (git git) derdim. O güler arkadan el sallar, “selamet bî” der giderdi. Heval Dilar her fırsatta “sen Şaho’nun memleketinde kalmışsın, onun için seni çok seviyor” derdi. “Dilar Allah için ben de onu

çok seviyorum, Şaho benim memleketimde kaldı mı ki?" dedim. Dilar "işte sen de onun memleketinde kalmışsın diye onu seviyorsun. Yani ikinizin gerekçesi aynı. Ama benim bir itirazım yok, keşke bütün sevgiler böyle olsa" demişti. Keşke herkes bu kadar memleketine benzese, keşke herkes ülkesi gibi koksa diyorum ben de. Ta eskilerden iz taşısa ve hiç yabancılaşmasa insan kendine. Tarihine, coğrafyasına benzeyen çok Doğu Kürdistanlı gerilla tanıdım. Şirin Elemholî (Ronahi), Çalak, Hewram, Şaho Ciwanro, Şahin Dalaho, Çiya Hewreman gibi doğu beşiğinde büyüyen güzel insanlar gerilla hayatımın örgüsünden geçmiş beni büyülemişti. Şaho Hewreman ise hepsini hatırlatan, yüreğimin doğusunda bir sevgi öznesi olmuştu. Ertelediğim, esirgediğim bir

sevgi düşünemedim onun için. Çünkü o bütün sevgilerin en mert olanına layıktı. Hewreman'ın canla başla çalışan azmi Şaho'da da vardı. O da Çalak gibi atılgan, yaratıcı ve yoldaşlarının sevgi kaynağıydı. Tıpkı Çiya gibi hayat dolu, cana yakın ve yiğitti. Onuru Ronahi'nin özgürlük çığlığını hatırlatırdı bana. Şaho'nun güzel yüzü, Doğu'da gördüğüm, öğrendiğim her şeyin aynasıydı. Şimdi Şaho'yu da yüreğime yükleyip Hewreman'da olmayı ne çok isterdim. Hesprêz'de Zerdüşt'ün mezarını aramayı, Sirvan'da avuç avuç su içmeyi, Kosalan'da Hewremî bir ezgi dinlemeyi, Şimşir'de yıldızları seyretmeyi ve o yaşlı dedenin elini Şaho içimdeyken öpmeyi ne çok isterdim.

Sonra acıyla pişmiş bütün duygular adına Palanga'nın karşısındaki uçurumlarda avazım çıktığı kadar çığlık atmak isterdim. Belki Şaho'yu salabilirdim ona çok benzeyen o yiğit topraklara. İnsan gerçeğiyle, insan rüyasıyla kendine yabancılaşmamışsa, uzaklaşmamışsa özünden ülkesine benzer. Bir savaş musallat olmuşsa genç ömürlerimize ve ayakaltı yapmışsa rüyalarımızı, kanrevan içinde ülkemizi terk etmek, anamızı tecavüzün orta yerinde bırakıp gitmeye benzer. Biz ülkemize mi, yoksa bırakıp gitmelere mi, terk etmelere mi benzeyeceğiz? Heval Şaho gencecik ömrünü bu sorunun doğru olan cevabına adadı. O şimdi Hewremî çocukların rüyasında yaşıyor. Geliyê Tiyarê'de Hewremî yiğit ve savaşçılığıyla tanınan,

komutan Rejew Jîlemo da vardı. O da Şaho'nun çocukluk arkadaşlarındandı. Onunla aynı havayı soluyan, aynı kültürün işlediği bir yüreğe sahipti. Jîlemo Hewremî dilinde 'küllenmiş ateş' anlamını taşıyordu. Sıcak kalan, külün içinde ışıldayan ateş zerrecikleri demekti. Onlar Hewreman'dan yüzlerce mil uzakta da olsa aynı dağın eteğinde tekrar buluştular. Doğdukları memleketten uzayıp gelen ve can verdikleri yerde bir kıvrım alan Zagros'ta beraber dövüştüler. Doğdukları ve can verdikleri yer, aynı dağın yamacıydı.

Zagros gecelerinde Zerdüştü öykülerle büyüdüler ve şimdi onlar aynı dağın göğsünde bir ateşgahın kıvılcımıydılar. Zerdüştü bir ocakta hep sıcak kalan külün ortasındaki kızıl birer hayattılar. Onları

şekillendiren o dağın gölgesinden hiç ayrılmadılar. Ferzat Kemanger'in isyankâr yüreğini göğüs kafesinde taşıyan birer Zagros çocuğuydular. Onlar hayatı Hewrê kuralına göre yaşayan, Kürtlerin yeni kahramanıydılar.

Zagros'un yıldızları altında kendi kendini yutan o yılanın ışıklı figurü karşısında hep güzel kalabilen yüzler hatırına ülkemize Hewrê'yiz ve acılarıyla, sevinçleriyle ülkemizden başka hiçbir şeye benzemeyiz.

□□

“İnancın olduğu kalpte
atışlar çok coşkulu ve kahkahalı olur”

Önder APO

Şehit Şaho’nun Yüreğinden

Ben çok mutluyum. Çünkü böylesi bir süreçte, böyle önemli bir eyleme katılıyorum. Heyecanlıyım ve mutluluğumu herkesle paylaşmak istiyorum. Ve gerçekten de bu süreçte cevap olmak istiyorum; hem halkıma hem de Önderliğime cevap olabilmek heyecan verici. Başarı zamanlarındayız. Bu zorbalık ve zulümden kurtulmanın zamanıdır. Zafer kazanma yönünde çok umutluyum. Ve bu eylemi başaracağımıza inanıyor, yoldaşlara başarılar diliyorum…

??

“Sevgisizlik devrimciliğe ve yaşama karşıtlıktır”

Önder APO

Kod Adı: Medya Ronahi

Adı Soyadı: İpek Çiçek

Doğum Tarihi: 1989

Doğum Yeri: Iğdır

Anne Adı: Emine

Baba Adı: Hasan

Katılım Tarihi: 2009

Şahadet Tarihi ve Yeri: 21 Ekim 2011 Geliyê Tiyarê/ Pîrê

□□

Duydun mu saçları nehir gibi akan, gözleri bir yıldız yuvasına bakan kadın, yaşam ateşkesi olmayan bir savaştır diyorlar. Barışa hayal diyorlar. Ve içimizdeki çocuksu duyguları avlamaya hevesleniyorlar. Ama bir şeyi hep unutuyorlar; avlanamacağımız ve çalınamayacağımız. Günahların baş tacı yapıldığı bir çağda bizler erdemlerimiz

bizden çalınsın diye doğmadık. Sevgiye aç sofralara av olmak için yaşamadık. Ve biz kötüler sevinsin diye değil, iyiler daha çok gülebilsinler diye ölüyorsak, savaşın meşru görüldüğü bir dünya için değil, barışın bir hayal olmadığı zamanlar için ölüyoruz.

□□

□□

Medyaca Dön

Ah delice ruh

Ne asılı durursun havada

Ya gel gir

Şu sana ait şu mekâna

Ya göçmen zamanlara sür

Savur varlığıma dair ne varsa

Göçler neyler

Yürekler söker sineden

Sessiz sedasız gider

Gider bedene biçilmiş

Bedelli ömürler

Say ki hiç yaşanmadı

Tufan yağmurları

Sanki bütün demler biz kokardı

Hep bizim hesabımıza kıyan vardı

Sanrılar ve varyasımlar

Zamanımızda barınmazdı

Çıplak gerçek alırdı bizi koynuna

Hangi edim gücü kazanmış beddua

Hangi arifane dua

Bizi alıkoyabilir bu araftan

Ah delice ruh

Bir gün dönersen

Hayıflanmış azim yangınlarında yanacaksın

Ama yine dönersen

Medyaca dön

Saf

Çocuksu

Barbarların boynuna

Kement dolayacak

Ütopyalarla dön

Avucunda uçmaya meyilli

Bir hayal ile

Ürpertiden sıyrılmış

Bir güvercin ile

Kendini döllemiş bir mevsimde dön

□□

Dağların Meleği

Bu dağlarda devrimcilik bir yaşam tarzı olduğundan beri ve biz gerilla olarak soluk alıp verdiğimizden bu yana hiç aç kalmadık insanlıktan yana. Bir başka dil yarattık buralarda. Soframızda aşk mayalanmayı beklerken, gözyaşıyla ıslanmış acı ekmekler yedik. Mayhoş şerbetler içtik tarihin umut veren sayfalarında. Ve bu sayfalar öyle yüzler tanıdı ki, öyle isimler işledi ki

satırlarına unutulması mümkünatsız. İnsanları aşan, dağların hafızasına işlemiş hayatlar yaşadık buralarda insanüstü olan. İnsan fanidir, gelip geçicidir yeryüzünde. Belki de analarımızın bizi doğrurken çektiği sancı, bizi bir gün yitireceğinin bilincinden kaynaklıdır. Ama dağların hafızası bütün acılara ve sevinçlere katlanacak kadar dayanıklıdır. Dağın anıları göçmez. Unutmak ile cezalandıran bir hafızası yoktur dağların. Bütün insanlar bir anadan doğar, biz gerillaları iki ana doğurur. Bir gün öleceğimizi bile bile anamız doğrurur bizi. Bir de dağlar doğurur sıra dışı bir yaşam yolunda. Bir anamız emzirir bizi sütü ile iki dağlar bizi emdirir unutmayı bilmeyen tarihi bilinciyle. Düşünün ki anamızın memesinin ucundaki deliklerin çoğu tatlı süt verir.

Ciğere iğne gibi batacak kadar tatlıdır. Göğsün tek bir kanalından acı süt akar. Eğer bu acı süt tatlı sütün aşırılığını kırmasaymış ağzımızı bile süremeyecekmişiz memeye. Ve hayat nasıl bir şeymiş bilmeyecekmişiz. Hayatın sadece tatlı ya da acı olmadığını o memeye canhıraş dandığımızda öğreniriz. İlk anamızın göğsünde öğreniriz zıtların kardeşliğini. Ölüm olmadan yaşamın olmayacağını, acı olmadan sevincin olmayacağını. Ama yine anamız, hem de bizi göğsünde gerçekle yüzleştiren anamız, sadece iyilik ister bize. Acıdan uzak sevinç diler; bunun olmayacağını bile bile.

Aşırı sevgi bencildir, gerçeği görmek istemez. Bu yüzden insanı kandıran bir sürü kapı çaldırır ve minnete batmış bir sevgi insana uzun yol aldırmaz. Oysa gerçekten

seviyorsan özleme de, ayrılığa da katlanmayı bilmen gerek. İkinci anamız olarak dağlar bize öğretti ki bazen sevdiğin için terk etmen gerek. Dağlar bize sadece sevinçler dilemez ve öyle acılarla sınar ki bizi, bizde uyuyan bütün sevgiler ayaklanmak zorunda kalır sevdiği için. Acı ve sevincin harmanında öğütür bizi dağ. Dizinin dibinde oturmamızı istemez, uzaklara sürer dağ. Ve biz her zaman biliriz ki bizi doğuran analarımızı çok sevdiğimiz için dağların kucağındayız. Bu bilince ulaşmış her dağlı çocuk vefayla demetler derdiği güllerini. Ve bu dağlar öyle kadınlar tanıdı ki kendisi melek, hayalleri cennet bahçesi gibi olan.

Heval Medya da dağların yaratımı bir melekti. Yaşam onun bilincinde ihanet edilmeyecek bir emanetti. Belki de sevdiği

anasının hakkını dağlarda ödemekti gayesi. Devrimcilik denildi mi birçok insanın kafasında katı bir algı şekillenir. Sert bir imaj çizilir algıda. Oysa devrimci görünenin ötesinde hissedebilen insandır. Kimsenin algılamak istemediğini algılayıp namertliğe savaş açan insandır. Bilgece fikirlerin inançla, duyguyla hissedişlerle mayalandığı bir yaşam tarzıdır devrimcilik. Gerçekten devrimciysen yüreğin ateş küresi gibi olur. Ananın hakkı ödenmez deyip yerinde duramazsın. “Gözlerin var, ama ben istemediğimi görmem” diyemezsin. Kendini kandıramazsın. Her şey bir acıya batmışken sen hiçbir şey yokmuş gibi yaşayamazsın. Yaşarsan da mutlu olamazsın. Vicdanında hergün çanlar çalar ve sen rahat uyuyamazsın.

Heval Medya ile yaşadığım zamanlarda her an gözlerinde parıldayan o kıvılcım, o titrek ürperti devrimcilik algımı tekrar sorgulamama yetti. Ona bakınca devrimci nedir diye sormadım. Devrimci ne değildir algısı kendiliğinden kapımı çaldı. Kendini doğruluğa adayan ahlakına hayran kaldım. İkirciksiz idealleri, kökünden kopmayan o masumiyeti, bana devrimciliği daha çok sevdirdi. Tekrar doğarsa yine devrimci olur dediğim bir insandı. Gamsızlığa batan bu çağa isyan eden bir kıvılcım yanıp dururdu gözlerinde. Dünyayı yerle bir edecek gücü alabilirdiniz gözlerindeki o alevin gölgesinde. O zamandan sonra daha iyi anladım ki devrimcilerin gözü başka bakıyor dünyaya. Onların umudu hep mavi bir gökyüzü anımsatıyor insana. Yeryüzünü

vahşi bir mezbahaya çeviren karanlık yüzlere inat, yeşile çalıyor hayaller devrimcileri anımsayınca. Bu dünyayı ancak onlar güzelleştirebilir diye fısıldıyorsun. Ve bu fılsıtını bir çığlığa dönüştürmek istiyorsun. Heval Medya'da gördüğüm o kendini adamış hissiyat, insanlık karşısındaki o duyarlılık, bütün kadınları yanıbaşında hisseden o narin yüreğin giriştiği savaşımı hatırladıkça bir kez daha âşık oluyorum dağlara. Ve Medya'ya "dağların devrimci meleği" diyorum.

Heval Medya, dershane sıralarında Önderliği okuyarak arayış ve sorgulamalara başlamış. Sistemin oyunlarına gelmemiş. Köyünde şekillendirdiği kişiliğini inkâra yönelmemişti. Kendinden kaçacak kadar korkunç olan gerçeğin üstüne yürürken,

bütün hayatı kıskaca alan gerçeği kendi gözleriyle görmüştü. Tarikatların el attığı, ama ağlarına dolayamadıkları, sistemin düşürmek isteyip de ama düşüremediği, sezgileri güçlü komünal bir öz ile büyüyen Heval Medya'yı bir tek Önderlik etkileyebilmişti. Kadınlar neden böyle dehşet içinde yaşamak zorunda sorusu bütün çelişkilerinin anahtarıydı. Devrimci olmaya karar vermesinde etkili olan ve referans aldığı Önderlikti. Gerilla olma kararı ise kadınların acısına bir son bulma çabası, güzellik yaratma amacıydı. Annesi için ayrı yazdığı günlüğünde meramını böyle anlatıyordu;

"Merhaba canım anneciğim

Bu defteri senin için yazacağım. Acılarını, gözyaşlarını unutmadığımı bilmen için. Bu

savaşı senin için ve senin gibi acı çeken tüm kadınlar için verdiğimi bilmeni isterim. Eğer böyle yapmasam bir gün gelir benden ve benim gibilerinden hesap istenecek. Buraya gelirken neden katıldığımın ve verdiğim bu kararın bilincindeydim. Acı çekeceğini biliyordum. Ama ben buna mecruburum. Çünkü sizin çektiğiniz acılar bir kader değildir. Ama bize kader diye söylediler ve bizi öyle inandırmaya çalışıyorlar. Siz bu acıları ve işkenceleri bir kader olarak kabul ettiniz ve inandınız, ama öyle değildir. Biz bunun farkındayız, onun için bunun savaşımını veriyoruz.

Acılarınızı biraz da olsun dindirmek için, bunları sana yazmamın amacı beni anlamam için ve YJA Star'ın niçin savaştığını bilmen içindir. En önemlisi güzel annem,

Önderliği birazcık olsun yazacaklarım ve anlatacaklarımla tanıman içindir. Bu dünyada tek bir kadın dostu ve yaratıcısı olduğunu bilmeni isterim. O da kuşkusuz Önderliktir. Sizleri arkada bırakıp bu yüreğimi acıtan bir soru var; Önderliği neden sana tanıtamadım. Biliyorum Önderliği biraz da olsa tanısaydın, inan bana özgürlüğü tadacaktın. Kendimi bu konuda suçlu hissediyorum. Çünkü Önderliğin kadın üzerine yazdığı yazıları sana okuyabilir ve anlatabilirdim. Şimdi buralarda senden uzaklaştığımı düşünme. Çünkü ben senin yanındayken seni anlayamıyordum, acını paylaşamıyordum. Ama burada sadece seni değil, birçok kadını hissedebiliyorum, acılarınızı uzaktan da olsa paylaşabiliyorum. Çünkü kadın için savaşıyorum ve kadının

kim olduğunu öğrendim. Kadın yaşamdaki anlamdır. En onurlu, en güzel ve en şerefli yaşamdır.

İşte canım annem ben burada kadını tanıdım, kadının güzelliğini tanıdım. Seni burada, senden uzakta tanıdım. Onun için ölümüne bir savaşa atıldım. Benimle gurur duyabilmen için elimden gelen her çabayı vereceğime emin olabilirsin. Çünkü bunun çabasını veriyorum. Eğer Önderliği özgürleştirebilirsek o zaman hakkını helal edebilirsin.

Medya, beynini davasına adamış güzel yürekli bir kadın!

Yoldaş yüreğinde yer edinen masum, adaletli, güleryüzlü bir gerilla! Yüreği Önderlikle dolup taşan inançlı bir militan, hayatını başka insanların acı çekmemesi için

ortaya koyan gerçek bir devrimci. Onun umudu kimin yüreğine değse saltanatları yıkacak güç biriktirirdi bilekte ve bellekte. Doğal yanları, kadınca bakış açısı, sorgulama tarzı, doğa ile iç içeliği “bu kız hiç eril olan sistemde yaşamamış” dedirtecek kadar güçlüydü. Ama gerçek öyle değildi. O hep sistem okullarında büyümüştü. Lakin özünden caymamıştı. Yapay, taklit, özenti gibi popülist kültürün oyunlarına karşı çok direnmişti. Gerçek olandan uzağa düşmemiş, yalanlarla avunmamıştı. Gilî dağın eteği Iğdır’da geçen çocukluk yıllarına sadık kalan sade ruhlu bir arayışçıydı Medya. Kuluçkadaki yumurtaların kıpırtısını duyup heyecanlanan, kuzuları otlatmaya götürürken kendini doğaya bırakan anılarını anlatırken, hala çocuklar gibi

heyecanlanırdı. Sahteliğe gelemeyen sahici bir insan edasıyla bireycilikten hep nefret etti. Bütün insanlığı kucaklayabilen Önderliğe aşk derecesinde bağlanmasının sebebi buydu. Her gününü şehitlerle geçiren, doğruluktan şaşmayan bir anıt gibi dururdu içimizde. Anlama erkenden ulaşan, çıkarsız, dürüst yanları güleryüzü hep aranırdı. Gerillacılık yapmayı avuç avuç mana içmek gibi algılardı. Ağrı'nın isyancı edası onda gizli gizli yaşardı. Şimdi kıyasıya bir kavganın içinde büyüttüğümüz umutlar, insanların gerçek yaşamı olacak geçen her günün yüzünde. Eğer dünya kurtulursa bu kirlilik denizinden bilinsin ki arı ırmaklar aktığı içindir dağlarda ve adını bilmediği insanlar için kendini feda eden Medyalar var bu dağlarda; hem de seve seve, şikâyetsiz.

İnsanlık dolu bir sevgiyle. Onları unutan, tek bir günümüz bile lanetler yağdırır üzerimize.

Heval Medya bugün yaratacağı bir şeyin yarın tarih olacağı bilinciyle yaşadı. Güncesinin adına “Sevda Kadını” diyerek yazdı. Dolu dolu, nefes nefese olan mücadelesini her gün defterine not düştü. Kısacak gerilla ömrünün 2 yılını 4 defterde biriktirdi. Bir Cilo gününü böyle not düşmüştü bir deftere; “Sevda Kadını!

Ülkemin kalp atışlarını duyuyorum; sevincini, heyecanını, üzüntüsünü. Şimdi bir sevinç halkasıdır ülkemi sarıp sarmalayan. Her bir yerinde ferahlık esiyor. Çünkü ülkem Kürdistan’dır. Sevgi dolu, aşk dolu burası. İnsana insanı anlatır toprağım. Sevmeyi ve de gülmeyi. İşte böyle bir toprağın çocuğuyuz. Bu topraklarda dünyaya geldik.

Bu topraklarda yaşamayı unuttuk ve bu topraklarda yaşam arayışına geçtik. Bu yaşam arayışıyla savaşmayı öğrendik ve toprağımın her bir dağında, güzelliğinde savaşçı olduk. Ne yazık ki toprağımın heybetli güzelliğini görmek herkese nasip olmuyor. Onun için çok hayıflanıyorum. Oysaki insanlar buraları görseler, insanlık nedir çok iyi anlayacaklar. Evet Sümbül'de Gola Xwînê'nin bir tepesindeyim. Bu sabah araziyi keşfederken türlü türlü kuşları, taşı, toprağı, çiçekleri büyük bir hayranlıkla seyrettim. Bir kez daha iyi ki buradayım dedim. Ve buralarda o kadar çok şey yaşadım ki, hangisini söylesem; toprağımın güzelliğiyle bütünleşen insanı mı? Bu dağlarda yaşamak güzel. Yoldaşlıkları paylaşmak, sevinçleri, üzüntüleri paylaşmak

gibisi mi var. Bu dağlarda yaşamak çok farklı ya. Bu dağlara bir şükür borcum var. Bu dağlara sevgimi haykırmak istiyorum. Öyle içten bir oh çekmek istiyorum ki! Bu dağlarda hele hele bir gerilla olmak benim için büyük bir mutluluk. Çığlık çığlığa haykırmak, sevgimi, coşkumu paylaşmak istiyorum. Ama hepsi dilimin ucuna gelip tekrardan yüreğimin derinliklerine saklanıyor. Kendini özgür bırakmıyor. Olsun böylesi de çok güzel. Çok mutluyum. Buraya birçok kadın arkadaş geldik. Şu an Cilo'da hazır bulunan bir grup kadın arkadaşız. Tanrıça diyarı Cilo ilk defa bu kadar Tanrıça adayı ve Apo'nun kızlarını içine aldı. Ve daha çok gelecekler. İşte kaybettiğimiz yerlerde kazanmaya geldik. Ve kazanacağız. Bu güzel kadınları seviyorum. Kadın olmak, aşka

ulaşmaktır. Amed surlarında bir gün Önderlikle buluşma umuduyla kendine iyi bak Sevda Kadını

2011 Cilo”

Evet, her gün kendini dağlarda yeniden var etmek, kendini yeniden keşfetmek, yaşama aşk ile sarılıp tarihte yol almak ancak güzel bir ruhun eylemi olabilir. Dağların doğurduğu melek Medyamız uzun boylu, uzun saçlı, heybetli kadın gerillamız. Güleryüzlü, güzel gözlü, masum simalı Medyamız. Tutanakçımız, günlükçümüz, BKC’miz. Şairimiz, moral kaynağımız. Yoldaşça akan pozitif enerjimiz. Onu görmek köz olmuş bir yüreğe bile su serperdi. Kadın yüreğinin her acısını sezebilen, her yaraya bir derman arayan ve kuşlar gibi cıvıldayan

bu asil ruhlu Serhat kızıyla tek bir gün bile yaşamak büyük bir mutluluk ekerdi insanın yüreğine. İnancın kırılmayan tableti, senin çok sevdiğin dağlarda, sevdiğin kadınların elinde hala. Sensiz değil buralar. Hani Şitlê Azadiyê şarkısını söylerken hepimizi sesinin o içli dalgalarında mest ederdin ya, o ses hala Cilo'da, Sümbül'de, Geliyê Tiyarê'da yankılanmakta. Ve sen künyemize kazınmış olarak boynumuzda taşınansın. Olaydan kurtulan arkadaşlar uzun boylu, örüklü bir gerilla görmüş kayalıklarda. BKC ile son türkünü söylemişsin ve bütün dağlar duymuş seni. Ve bil ki bu dağlar kendi yaratımı melekleri unutmaz.

“Bir kızın çirkinleşmesi, bana vurulan bir darbedir. Benim için güzel kalabilen kız, komutandır.”

Önder APO

Şehit Medya’nın Yüreğinden

Şehit

Hayallerin varlığında öz yaşama kavuşuyoruz

Ütopyalarda ruhlarımızı birleştiriyoruz

Aşklarda özgürlüğe kavuşuyoruz

Hakikatlerde insanlığa soyunuyoruz

Bazen kendimizi bir yıldızda

Bazen bir çiçekte

Bazen de şırıl şırıl akan sularda görüyoruz

Bazen sonsuzluğa

Çoğu zaman da sonsuzluğun zamanında beliriyoruz

Yere düşen tohum misali

İnsanlığın yüreğinde yeşeriyoruz

Geriye doğru koşuyor

Hakikatlerin anasına sarılıyoruz

Yüreklerde yeşeren özlem

Sevgi oluyoruz

Dudaklardan dökülen ezgilerle

Türkü oluveriyoruz

Tanrılar inadına Tanrıçalar yaratıyoruz

Topraktaki yaşam gerçeğine dönüşüyoruz

Denizler misali

Canlı yaratıyoruz

Güzelliklerde ateşten dansa duruyoruz

Öfkelerde isyan

Çığlık oluveriyoruz

Şiirlerde destan oluveriyoruz

Kadında hislerimizi birleştiriyoruz

Ana rahminde umut oluveriyoruz

Umutta enerji misali güce ulaşıyoruz

Çocukluk masumiyetinde yaşıyoruz

Masumiyette evrene sarılıyoruz

Kimim ben diye soruyor

Özgürlük cevabını alıyoruz

Sonra Beritan, Melsa, Avaşin oluveriyoruz

Küçük Nudalara, Berçemlere uzanıyoruz

Ronahiler Barinler gibi patlıyor

Hakikat oluveriyoruz

Esralarda, Adarlarda Şehit oluveriyoruz

Sarinayla göklere yükseliyoruz

2010’da Zagros’ta şehit düşen kadın arkadaşların anısına

6. 1. 2011

“Hakikat ifade edilen bütünsel gerçektir.”

Önder APO

Kod Adı: Erdal Yılmaz

Adı Soyadı: Enver Akçay

Doğum Tarihi: 1981

Doğum Yeri: Dicle/ Amed

Anne Adı: Hazniye

Baba Adı: Hasan

Katılım Tarihi: 2006/ İstanbul

Şahadet Tarihi: 21 Ekim/ 2011/ Geliyê Tiyarê/ Pîrê

□□

Şiirler dizilse de adanmış ömürlerimize biz bir veda türküsünde değil, bir feda destanında yaşarız. Hiç garipsenmesin bu ayrılık biz buluşmaları çağırmaya gittik.

□□

“Kadro örgütlenmiş, eylemsel kılınmış hakikattır.”

Önder APO

Kod Adı: Tirej

Adı Soyadı: Mahmut Bor

Doğum Tarihi: 25.6.1979

Doğum Yeri: Kurtalan

Anne Adı: Gevrê

Baba Adı: Tahir

Katılım Tarihi: 18.7.2004/Amed

Şahadet Tarihi: 21 Ekim–2011/ Geliyê Tiyarê/Pîrê

□□

Mısralar dili lal bir bekleyişte donuk kalmasın.

Ardımız bir zılgıt seli olsun isteriz.

□□

Ezgilerin rüzgârında diriliyor gün

Aşina zamanlara evriliyor sözün

Bilirim boyun bükmez baş eğmez

İnadın yavrusu o yüreğin

Susarsın

Dervişlerin sözü demlenince
Her susma bir feryada dönüşünce
Ve susmalar da terk edince
Yalnızlığa susarsın
İçmek istersin bütün yalnızlıkları
Tenhalıkları yudumlamak kalır sana
Kaldır başını iki gözüm
İki satırlık dilek değil sözüm
Güneşi al gözünün çerçevesine
Bir sayfalık vasiyetin ötesidir hayat
Ömür dediğin yolculuk ise
Destaneler güncesi

Arkadaşlık Aşkı

İnsanın bazı insanları tanıması ve unutmaması için şatafatlı törenlere, uzun ağdalı sözlere ihtiyacı yoktur. Sorularını evhama batırıp çekingesini katı bir boşlukta mühürlemek, kendine uygarım diyen yabanilerin dilidir. Oysa biz kendimizi onlara yabancı hissetmedik. Onlar yabancı değildi nazarımızda. İnsan ısısının donan kalıplarda sıyrıldığı bir zaman ve mekânda tanıdık onları. Bir sabah uyandık ve gördük ki iki arkadaş daha var noktada. Gerisi gerilla dilinde bir akışkanlık. İsimlerini öğrendik ve gerisini sormadık. Buna gerek de yoktu. Onlar karşımızda apaydın yüzleriyle dururken, secerelerini sormaya hacet yoktu. Birinin adı Tirej birinin adını da Erdal'dı. İkisi de yanımızda kısacık bir zaman kaldı. Belki de bir ayı bulmadı beraberliğimiz.

Birbirimizin geçmişinden habersiz, aynı gelecek için dövüşecektik ve bu yetiyordu yoldaşça yaşamamıza. Aynı amaç için terlemek, aynı yıldızlı serin gecelerde yol almak ve aynı yaraya derman olma istemi, aynı şiirin ayrı dizelerinde yaşam bulmaya benziyordu.

Eyleme katılmak için yanımızdaydılar. Beraber olduğumuz kısacık zamanın yoğunluğuna kendilerini kaptırıp bir an bile dinlenmeden koşturup durdular. İkisi de aynı çalışma sahasından gelmişti. İkisi de suikastçıydı. İkisinde de aynı olgunluk, emeğe hayranlık, yaşam ve insana karşı büyük duyarlılık vardı. “Yükün en ağırını omuzlamak, yolun en zorunu yürümek, canını vermekten geri durmamak” diye tanımlıyorsak militanlığı, onlar militandı.

İkisinde de toz konmamış fedai bir bilinç vardı. Etrafı sessizce izleyip tebessüm eden bu iki yüz, hayatımızın en heyecanlı zamanlarına misafir olup kapımızı çaldıklarında bir süre sonra gideceklerini düşünmüştük. Oysa onlar yüreğimize misafir olmaya değil, ev sahibi olmaya gelmişlerdi. Ne gelişleri ne de gidişleri umarsızcaydı. Öylece içimize kanca gibi takılan zamansız gidişlerin tufanına tutulmuştuk da, her kıpırdayışta kanamaktaydı kancanın durduğu yer. Biz onları böyle uğurlamayı düşünmemiştik. Onlar gidecekti ama böyle değil. İkisi de koordine yerinde eylem grubunu uğurlayıp yanlarındaki fazla bombalarını arkadaşlara vermişti. Arkadaşlar yola düşmeden önce son çaylarını onların elinden içmişti.

Arkadaşların yüzüne dalıp giden her yutkunmada ölümü kovan o yüz ifadeleri, ellerini yoldaşlarının omzundan indirmeyişleri, bir iyi dilek muskası gibi takılı kaldı hafızamızda. Sıktıkları her elin sahibine "geri gel" deyip sonra kendileri gitti. Eylem bitip geri geldiğimizde koşarak güler bir yüz ile karşılamışlardı bizi. Agit'in geri gelmediğini gördüklerinde onlar da hepimiz gibi sustular. Ama gözlerinde gizli bir kıvanç ile baktılar orada bulunan herkese.

Uzun uzadıya konuşacak zaman değildi. Bu yüzden konuşamadık biz de. Gözleri okuma demindeydik. Bir süre sonra Heval Erdal mevziye gitti. Heval Tirej de bulunduğumuz yerde sırtını bir kayaya yaslıyor, bizi izliyor, cebinden sigara çıkarıp bize uzatıyordu. Heval Erdal ve Heval Tirej, uzun namlulu el

yapımı Zagros silahlarıyla savunma rolü oynayıp geri çekilmenin sağlıklı yapılması için oradaydılar. Gelen homurtu sesinin demir kanatlı bir canavar olan kobraya ait olduğunu anlayınca kendimizi korunaklı yerlere vermeye çalıştık. Üstümüze ateş püskürtüp gitmişti kobralar. Şimdi can havliyle yerimizden çıkıp birbirimizi sormaya sıra gelmişti. Herkes birbirini çağırıyor, kimseye bir şey olup olmadığı yönünde emin olmak istiyodu. O sırada Heval Tirej hızla bizim bulunduğumuz yere koşup geldi. Ben Heval Levent'in yaralarını kontrol ettiğim esnada o da eğilip bakmaya çalışıyordu. Baktım ki onun da şutiğinin kenarında kanla ıslanmış bir damga var. "Sen de mi yaralandın?" dedim o da "sanki" deyip başını yana çevirip yarasının olduğu

yana baktı. “Acıyor mu?” yüzünü buruşturarak “çok değil” dedi. “Oldum olası bir gerillanın yarasını görmek, yaralanmaktan daha çok can acıtır” deyip inanmak istedim yarasının acımıyor olmasına. Böylece ayrılmıştık birbirimizden. Hem de bu defa vedalaşmadan, tekrar görüşmenin eminliğiyle.

O yine bir kayanın üzerine çıkmış, arkamızdan bakıyordu. İri yarı uzun boylu o sulieti öylece duruyordu o kayada.

Erdal arkadaşı ise su başlarında, yollarda, gördüğüm her yerde o günahsız tebessüm ile anımsarım. Her fırsatta silahlarını temizleyen, “bize de bir iş verin” diyen hallerini o tarif edemedikleri heyecanlarını her hatırladığımda yoldaşlık uzakta değil derim. İki gözümüz ne kadar yakınsa

birbirine, yoldaşlık da o kadar yakındır bize. Ayrı diyarlardan gelip böylesi zaman aralıklarında görüşmek, bir ekmeği bölüşmek ve bir daha hiç unutulmamak üzere birbirinden ayrılmak, bir aşka benziyor. Sadece ismini bilmek ile yetindiğin bir yoldaşlık aşkı…

Sanmam ki dünyanın başka bir yerinde, yani uzamın herhangi bir zamanında böylesi koşulsuz aşklar yaşansın. Bizi bir araya getiren Apoculuk, bizi o kadar insan ile tanıştırdı ki evrensel bir ufuk sarıldı en yalnız yanımıza. Kimsesiz bir halkın çocukları buluştukça dağlarda büyüyor aşklar da. En güzel insanların buluştuğu bir davanın insanı olmak, gurur ve onur veriyor. Birbirimizin öyküsünde eriyip aşkın sıvı haline dönüşüyoruz. Bazen kan, bazen ter

oluyoruz. Erdal da, Tirej de biliyordu bunu. Biri Amed, biri Siirtliydi. İkisini bir araya getiren acılar da, sevinçler de aynıydı. Bir halkın uğursuz yazgısına buğulu camların ardından bakıp gerçeği görmekten kaçmak, bilip eylememekti ve bu günahların en affedilmezdi. Bu anlamda bildiğini eylemek en güzel insanların erdemiydi. Bu bilinçli, yetenekli, kendini yetiştirmiş ve ideolojik bir duruş sahibi yoldaşlar, aynı hakikatte buluşmanın, aşk ilmiklerini ören ellere sahiptiler. “Kendi doğasının bilincine erişmiş insan, eylemini yüce kılar” diyor ve “eylemi amacı bütün ise o insana âşık olunur” diyorum. Kıskanç tanrıların gölgesinde inandığım, iman ettiğim arkadaşlarımdır. Utangaç bir gülümsemenin ardına gizlenmeden, tanrıların gazabından

korkmadan, bunu bir gün birileri haykırsın istiyorum. Bütün evrenin duyabileceği bir ses desin ki “ben arkadaşlarımın aşığıyım.” Ölüm kaygısı yaşamadan hayatlar ören ellerin aşığıyım. Arkadaş dediğimiz güzellik, başağın sarısında, yaprağın yeşilinde, göğün mavisinde, gülün kızılında ve baktığımız her yerde varsa, yaşamak için çok gerekçemiz var daha. Arkadaşlık kalbimizde en güzel zamansa, hayatın nabzı atıyor hala. Bu dağlar durdukça âşık olunacak çok esmer çocuk var daha.

“Demokratik çağın hakikat militanı, bu kimliği kişiliğine kazıyan, yaşam mirasını özgürce yaşayan ve yaşatandır.”

Önder APO

Şehit Erdal Arkadaşın Yüreğinden

Gerilla benim için “Nasıl Yaşamalı?” sorusuna aradığım cevabı veriyor. İleriye dönük hedeflerim pek fazla yok. Şu an için yalnızca Önderlik gerçeğine uygun bir yaşam sürdürmek istiyorum.

Benim için kadın yaşamın anlamı, özü, yaratanıdır. Erkek ise onu tamamlayandır.

9 Ekim komplosunun 9. yılına gireceğimiz bu aylar içerisinde Önderlik üzerinde tecrit ve izolasyon politikaları gitgide derinleşmekte, bu tecridi dağıtmada benim de bir katkımın olması için gerekli olan her şeyi yapacağım. Başta Önderlik olmak üzere Kürt halkının ve

tüm dünya halklarının özgürlükleri için mücadele vermek için buraya geldim. Umarım ben de yaratılan değerlere bir nebze de olsa katkı sunarım.

10. 9. 2006

Şehit Tirej'in Yüreğinden

Kürt özgürlük mücadelesinde Önderlik gerçeği ile bütünleşmek benim için bağlılık ve kararlılığı ifade ediyor. Yaşam, ölüm, özgürlük, sevgi kavramlarına yüklediğim anlam, Haki, Mazlum, Kemal, Agit, Beritan ve Zilan yoldaşların kahramanlığının izinde yürümektir. Önderliğe bağlılığım, örgüt ilkelerini yaşamsallaştırmaktır. Yaklaşık 5 yıldır Medya Savunma alanlarında yer

almaktayım. Taburlarda verilen eğitimler hem siyasi hem askeri boyutta bir militan olarak üzerime düşen eğitimi ve diğer sorumlulukları da tam cevap olmasak da belli düzeyde sorumlulukları yerine getirmeye çalıştım. Kuzey gerillacılığına girmek epey bir mücadele ve emek istiyor. Şu an buradayım. Sonuna kadar kararlı ve azimli bir şekilde kendimi hazırlamaya çalışacağım ve Kuzey sahasına geçip iddialı bir katılım sergileyeceğim. Kuzey sahasında üzerime düşen görev ve sorumluluk neyse en iyi şekilde yerine getireceğime inanıyorum.

□□

“Bir kadını yaratmak, bir ülkeyi yaratmanın maddesidir”

Önder APO

Kod Adı: Eylem Ararat

Adı Soyadı: Ebru Muhikancı

Doğum Tarihi: 1.9.1989

Doğum Yeri: Kars

Anne Adı: Birgül

Baba Adı: Nurettin

Katılım Tarihi: 26.6.2008/ Kars

Şahadet Tarihi ve Yeri: 21 Ekim 2011/ Geliyê Tiyarê/Pîrê

□□

Sevgi ışıltılarını gözlerine misafir eden her devinimde parıldayıp duran o özün aynası, gözlerin sahibine “yakamoz gözlü Eylem güzeli” derdik. Hüzme demeti bir ananın elleri gibi okşadı saçlarını. Yakamozlar bir

idam mahkûmu gibi titrerdi denizin yüzeyinde. Ölümün olmadığı bir dergâha sığınmak isterdi kirpiklerine asılı kalmış o damla. Yakamozun kendi yüzünü gördüğü gerçek ayna. Bir de gözlerinin o denize dalışı var ya, ölümün hiç uğramadığı o derya. Ararat'ın Eylem Güzeli der, seni terk etmez yakamozlar ve senin gözlerinin denizinde hiç ölmezler.

□□

□□

Gül

Yitik bir çığlıktır gönlüm

Bir kıvılcım düşse

Yanacak tufandan arda kalan ömrüm

Esrik zamanlarda doğan

Bir çocuğun yüzündeki buseyi alsam

Hırsız diyecek bana hayat

Suçlayacak beni bütün mahlukat

Zira gülücük çalınmaz

Gülünür ağız dolusu

Gönül bağı kurumamışsa

Patlar tomurcuk misali gülücük

Siz tanıksınız

Sis giymiş dağlar

Elim uzanmadı kimsenin yüzüne

Ve dokunmadım hiçbir gülümseyişe

Sancılarla kıvrandım

Ve bir gülücük doğurdum akşamüzeri

Ne de zormuş meğer gülmek

Ya da güldüğünü hayal etmek

Kafamda yırtıcı kuşlar dönerken

Doğan çocuğuma gül dedim

Hayat ağlamaklı

Ama sen gül çocuğu

Bir çığlığı kahkahaya dönüştür ki

Dirilsin anan

Sen gül

Ki bir tek o yakışır sana

□□

Ab-Ru

‘Ab’ eski dilde ‘Su’, ‘Ru’ ise ‘Yüz’ anlamına geliyor. Yüzü su gibi güzel ve duru olan kızlara Ebru isminin verilmesi bundan kaynaklıdır. Kod adı Eylem, sivil adı Ebru olan bu arkadaş da su yüzlü, duru bir güzelliğe sahip bir arkadaştı. 2011 yılının sonlarına doğru böyle diyordu Zagroslar’da bu güzel:

“Kendimi toz duman içinde gördüm ve o kadar mutlu oldum ki anlatamam. Çok güzeldi.” Başının orta yerine değen, bir tutam saçını uçuran şarapnel parçasının açtığı yaralardan kan sızıyordu bu sözleri söylediğinde. Daha önceleri yüzünde açılan yaraya “Yüzümde tomurcuk açtı, güzelleştim” demişti Beritan da. Araya hanesi yüksek rakamlarla ifade bulan yıllar

geçmişti. Kadınların anadan kalma yurdunda aynı tanrıçanın müridi olan kadınların dilinden duyuyorduk bu sözleri. Bu sözlerin birini 1992'de Zagros silsilesinde Beritan söylemişti, birini 2011'de Zagros'un zirvesinde Eylüm söylemişti.

Demek ki mürid-mürşit ilişkisi böyle bir şeymiş. Demek ki âşık ve maşuk böyle zamanlarda buluşuyor ve sonsuzlukta yol alıyormuş. Demek ki buluşmak, göz göze, diz dize durmak ve ellerinle dokunmak değilmiş. Demek ki sıkı savaşmıştı güller, savaştıkça güzelleşip çoğalmışlardı. Doçkacıydı Eylem, Cilo'da uçak saldırısının olduğu 2011 yılının yaz bitiminde toz duman içinde kalmıştı. Delice savaştığını gören uçak pilotları, korkup kaçmıştı. Mevzisini bırakmayarak onlarca yoldaşının canını

kurtarmıştı. Bir de yakın mesafeden kobralar denemişti kendini. Ama onlar da kıramadılar bu güzel ve cesur kızın direnişini. Herkes cihazlardan Eyleme çağrı yapıyor, direnişini kutluyordu. Düşman o narin sesin sahibine binlerce kez yenik düşmüştü. Kırılan gurur parçacıkları yerlere saçılmıştı. Metal kuşların homurtusuna sığınan erkek pilotlar o güzel kızı görüp kaçmıştı. Tonluk kazanlar, ateş saçan roketler bile iflas etmiş bir gururun vızıltısından başka bir şey değildi. Herkes Eylem'in direnişi sonucu elimizden alınmayan stratejik noktalarla ilgileniyordu. Çünkü düşman bizi oradan söküp yerleşmek istiyor, böylece hareket alanımızı nefes alamayacağımız kadar daraltmak istiyordu. Ama Eylem bu bilincin yanında bir de işin

macera dolu yanıyla mutlu oluyordu. Üstüne üstlük kıyasıya bu savaştan sonra vurulan yerlerin birinde diş fırçası ve tarağı kaybolmuş diye üzülüyordu.

Uçakların vuruşu esnasında basıncı etkisi altında kalan ve Eylem arkadaşa yardım edemeyen erkek arkadaşlar da çok etkilenmişlerdi. 3 arkadaşın direnişine tanık olan bu erkek arkadaşlar bin yılların feodal ölçülerinden sıyrılıp “analar ne kızlar doğurmuş, bu kadın gerillalar önünde diz çökülür, geçtikleri toprak öpülür” demişlerdi. “Bak arkadaşlar ne diyor? Sen hala tasına tarağına üzülüyorsun” dediğimizde kahkahayla gülüp “he vallah, bu arkadaşlar o kadar eğitim görür ama o sözü söylemekte zorlanırlar. Ama şimdi bizi toz duman içinde gördüler ya” deyip narin

narin gülerdi. “Hadi yine iyisin, eyalet yönetimi seni ve direnişi takdir edip kutlamış” dendiğinde omuz silker, “ben dokçacı, havancı olmak istemiyorum. Bu ağır silahlar yüzünden saldırıya gidemiyorum” deyip dudak bükerdi. “Ya Eylem sen ilginçsin, biz saatlerce sürünüyor bu küçük bombayı bir mevziye atmak için. Sen kendi yerinde oturarak o kocaman gülleyi fırlatıp mevziye koyabiliyorsun. Bunun neresi kötü?” Küsen çocukların edasıyla “yok işte, ben heyecanlanmak, düşmanı yakından vurmak, nefesim kesilinceye kadar koşmak istiyorum” dedi. “Ohoo, sen de çok şey istiyorsun”, “hiç de değil, ben hakkım olanını istiyorum” derdi.

Hiç kimse Eylem’i bu konuda ikna edemeyeceğini bildiğinden çok üstelemezdi.

Bazen sakin sakin dinler, o kocaman güzel yeşil gözleriyle bizi süzerdi. Bazen de içindeki o isyancı çocuk uyanır, bu konuda söylenen her şeye bir cevap bulurdu. İnsan Heval Eylem'in ince ruhuna, narin edasına, nazik ve kibar konuşmasına bakınca "bu bir çıt kırıldım" derdi. Ama savaş mevzisinde yaman savaşçı kesilen bu cesur kız, her defasında herkesi şaşırtacak ve hayran bıraktıracak bir şey yapardı. Üstüne üstlük yaptığı ile yetinmez, hep daha fazlasını yapma, daha önde olma istemiyle doluydu. Nazlı bir bebeğin ruhunu anımsatacak kadar uysal duran bu kızın hırçın kabarışları ona çok da yakışıyordu. Duru bir su damlası güzelliğinde olan bu kız, tıpkı gül gibiydi. Güzeldi, ama ona ulaşmanın yolu dikenlerle kaplıydı. Belki de bu güzelliğin sırrı ulaşılmaz

olmasından kaynaklıydı. Sanırsam özgürlük karakterini taşıyan bütün kadınlar böyle ulaşılmaz ve bir o kadar da sürükleyiciydi. Tıpkı özgürlük gibi. Şimdiye dek hiç kimse dokunabilmiş miydi özgürlüğe? Hayır, ama bir ömür boyunca peşinden sürükleyecek denli de çekiciydi özgürlük. Onu yakalamayı düşünen baştan beri kaybetmiş oluyordu. Asıl olan akışkan bu enerjiyi yaşamaktı. Donmadan akma hali, yaşama ve özgürleşmiş enerjiye tekabül ediyordu. Öyle ki akmak dokunulmaz, esir alınamaz olmanın en güzel haliydi.

İşte Eylem de böyle bir karakter taşıyordu. Gözleri şefaf, derin, durgun bir göle benziyordu. Ve insanı muhteşem bir gökyüzüne gezintiye çıkarabilecek, masmavi bir denizde yüzdürecek denli güzeldi o

gözleri. Onun gözleri deniz ve gökyüzünün buluştuğu bir ışıma mekânıydı. O mekânda mavi ve yeşil kıvılcımların dansını seyre dalabilirdiniz.

Heval Eylem'i 2011 baharında ilk kez gördüğümde yüzünün güzelliğine başka güzellik katan o gülüşü, ılıman tavırları ve esnek yapısıyla tanıdım. İnsanın gözlerini alamayacağı bir güzelliğe sahipti. Yavaş yavaş, sindire sindire bir soluklanmaya benziyordu onu ilk kez görmek. Sessiz ve sakin bir iknaya erişmeye benziyordu onunla yüzleşmek. Nefes nefese kalışlar ürkütür diye derin derin nefes alıp vermeye mecbur bırakan bu perinin iç güzelliği ise ne somut tümcelerle ne de soyut tanımlamalarla ifade bulabilir. İlk karşılaştığımızda gözlerinin onlarca

fotoğrafını çekip utandırmıştım onu. Ağır silah branşından başarıyla mezun olmuş, Zagros'a gelmiş, düzenlemesini bekliyordu. Sonradan düzenlemesi Cilo'ya olunca beraber yola koyulmuştuk. Daha önce de ağır silah bölüğünde kalmış, kendini birçok eylemde sınamıştı. Cilo'da tekrardan ağır silahların bulunduğu bir time komutanlık yapacaktı. "Bizi de timine al, biz de şiirin bir komutanın şervanı olmak istiyoruz. Senin gibi nermik biri şimdi talimat da veremiyordur. Ohoo ne güzel olur" deyip takılıyordu arkadaşlar. Başını önüne eğip kıs kıs gülüp "hiç de bile" deyip cümlesinin sonunu getiremiyordu.

O zaman kısa bir süreliğine ayrılmıştık hem de bir daha buluşmanın olup olmayacağını bilmeden. Tesadüfler bizi aynı yılın

sonbaharında tekrar görüştürdü. Eylemin hazırlık sürecinde onlarca yorgun argın geceyi beraber şafaklara teslim ettik. Belki tesadüf belki de gereklilikler bizi her gece görüştürüyor, görev düzenlemelerimiz hep beraber oluyordu. Karanlıklar tam basmadan bir araya geliyor, yollara düşmeyi beklerken karşılaşıyor birbirimize “yine mi sen” diyen bir ifadeyle gülümserdik. Onunla zaman geçirmek, nemli ve serin bir havayı solumaya benziyordu. Yolumuzda gördüğümüz incir bahÇelerine dadanır, bağlardan üzüm toplardık. Genelde aynı tulumu örter beraber yatardık. Bazen bir yerlerde akan su görür, elimizi yüzümüzü yıkıyacağız diye başlarımız su faslı sırılsıklam bir şekilde sonuçlanırdı. Mendil, kefye, çorap derken tam teşkilatlı bir banyoya

ramak kalırdı. “Gerçekten de kapsamlı bir el yüz yıkamaydı” deyip panikleyen halimize gülerdik. Bizi bekleyen erkek arkadaşların yanına vardığımızda nükteli ifadeler taşıyan sözlerle karşılaşır, süt dökmüş kedi gibi köşemizde mırıldanırdık. “Hem suçlu hem güçlü diye buna derler. Size kızmak nafile, gidip o temizlik malzemesi üreten fabrikaları bombalamak lazım” diyordu bir arkadaş. Kemal arkadaş ise “yok, yani benim diyeceğim bir şey yok. Siz eyleme de gitseniz sabun, macun götürürsünüz. Ama bari Şirvan’ı da kendinizle götürün, o da sizin gibi temizlik müptelasıdır” diyordu. “İyiki bir elimizi yıkadık.” Agirbaz; “Eylem arkadaş doğru söylüyor, iyiki sadece el yıkamışlar, yoksa biz burada sabahlardık” deyince herkes bir kahkaha ziyafeti çekti. Çıkan

operasyonu gözleme amaçlı çıktığımız tepede yağan yağmurun altında sırılsıklam olmuştuk. Karşıda bekleyen askerlerin operasyonluk bir hali kalmamıştı. Sudan çıkmış balık gibi yerlerinde tepinip duruyorlardı. Çömeldiğimiz kayanın dibinde cihaz ve dürbünlerimizi korumaya çalışıyoruz. O esnada Heval Agirbaz,

- Nırç nırç, yazık, diyordu.

- Neye yazık, askere mi?

- Ne askeri ya Heval Eylem, bu boşa giden yağmura yazık. Şimdi detarjan olsaydı üstümüze dökerdik, bedavadan temizlenirdik.

Heval Eylem başını sallayıp ters ters bakınca;

- Ne kızıyorsun, bakma size öyle takıldığıma, ben kadınların duygu yoğunluğuna, duyarlılıklarına, hatta biraz zorlasam temizlik anlayışlarına bile hayranım.

“Aman ne hayran!” deyip gitmişti Heval Eylem.

“İyi kaçırtıcısın!” dedim.

- Bir şey olmaz iyi ki gitti, sana bir şey diyeceğim.

“Neymiş” diyeceğin diye merakla sordum. Heval Agirbaz Heval Eylem’i çoktan tanımanın eminliğiyle; “biliyor musun o geceleri iyi görmüyor. Ama kimseye de söylemiyor. Ona yük vermemek lazım” deyince, hem daha önce kaldırdığı roketleri, su şişelerini hatırlayıp içim cız etti, hem de geceleri hep arkada kalma sebebini öğrendim. Eğer gerçekten bizi var eden bir

güç varsa, neden Eylem'e böyle bir kötülük yapmıştı. Bu güzel gözlere neden böyle bir kusuru reva görmüştü diye sorgulamaya başlamıştım ki Agirbaz "bir de öyle gururlu, kimseye de elini vermiyor" dedi. "Yok, geçen gece Botan'ın elini tutmuş yürüyordu, silahını istedim verdi. Azad ve Kemal arkadaşa da silahını veriyor. Geriye sen kalıyorsun!" deyip güldüğümde, "tamam ben çok konuşuyorum diye bana kızıyor, ama ben de hem kleş, hem de Zagros-1 olunca kendi silahını da vermez bana herhalde" deyip kendini savunmuştu Agirbaz. Bir süre sonra Heval Eylem'in yanına gittiğimde bir şeyler karaladığını gördüm. Üstüne eğilip "ne yazıyorsun" diye sordum.

- Arkadaşları özlediğimi yazıyorum.

- Hangi arkadaşları?

- Oramar’dakileri

- Sen buraya alışmadın galiba?

- Yok, ben burayı çok sevdim. Kuzey halkını gördüm. Ama biz Tavgê arkadaşlarla tepede hep beraberdik, onun için şimdi onları özlüyorum.

Başımı uzatıp yazdıklarını okumaya çalışsam da boşuna. Çünkü yazısı Arap saçına benziyordu.

- Eylem bu ne yazı, sanki bir savaş meydanı gibi!

Aralıklı gülüşleri arasında;

“Bu benim karalama defterim, sonra temize çekiyorum” dedi.

Şimdi temiz yazılarını geçirdiği defterine bakıyorum. Zagros günlerini not ettiği

defterde. Şaka ile karışık yazılar var, dilekler, hayaller, hayıflanmalar, gidenlerin ardından ağıtlar var. Bir sayfada böyle yazmış;

“Evet, rüya değil gerçek Zagros’tayım. Hiç geleceğimi tahmin etmeyeceğim yerdeyim, Cilo’dayım. Nasıl anlatmalı buraları bilmiyorum. Düşüncede o kadar yoğunum ki, evet ön cepheye gidiyorum. Ama ağır silahlarda olduğum sürece hiçbir zaman düşmanla göğüs göğüse savaşamayacağımı da biliyorum. Zagroslarda yaşamak için hırçın ve asi olmak gerekir. Zagros’un hırçın arazisine yenik düşmemek için güçlü bir fiziğe sahip değilim. Ama hırslı bir iradeye sahibim. Sana yenilmeyeceğim Cilo! Şahadetim buralarda olmamalı. Ne kadar insanların yüreğini doldurup taşırsan da, Serhat’ın yerini dolduramazsın.

Memleketimde ölmek isterim. Asi olduğunu bilmek istiyorsan Zagroslara gel. Tutulduğumuz dolulardan, kaydığımız karların heyecanını yaşa. Unutma, hayat bitiyor bir gün. Güzelliklerin olduğu yerde hayata başla. Eski yoldaşları görmenin sevinciyle dol. Cilo zirvesinde yaşa duyguların en yoğununu. Sağlam attığın adımlarda hisset bağlılığını. 1. 6. 2011”

Beraber geçirdiğimiz ıslak günlere rağmen sıcacık atmosferler yaşadık. Havanını kurup atış yapacağı yeri beraber belirlemeye gittik. Bölge cephesini beraber sağlamlaştırdık. Yine tepelere beraber erzak, cephane ve su taşıdık. Bütün bunlar eylem öncesi hazırlık içindi. Yine bir gün bir görev için hazırlıklarımızı yaptığımız sırada gelip yanıma oturdu;

- Ne yapıyorsun?

- Hazırlanıyorum.

- Yine beraberiz.

- Evet

- Sana bir şey söyleyeyim.

- Söyle

- Defterini getirme,

- Niye?

- Sen defterini getirince hep yazıyorsun, benimle konuşmuyorsun. Bu yüzden çok sıkılıyorum.

- Tamam ben yine defterimi getireyim, söz sen uyanıkken yazmam. Kendimize bol bol konuşuruz. Eğer uyursan ben o zaman yazarım.

- İnşallah öyle olur.

- Olur olur sen merak etme.

Onu ihmal ettiğim için utanmıştım. O gün Çukurca'nın karşısındaki bir tepede oturup doyasıya konuştuk. Helikopterler kafamızın üstünde mekik dokuyordu. Çukurca tugayına asker sevkiyatı yapılıyordu. Bu havadaki abartılı gürültüye aldırmadan sohbetimize devam ettik.

Annesinden, okul arkadaşlarından, branş eğitiminden, sevdiği gerilla arkadaşlarından, mücadeleye katılma sebeplerinden uzun uzun bahsettiğinde, ben bu yumuşak ses tonunda kadifemsi hikayeler içinde hissetmiştim kendimi. Sanki saten bir kumaş kayıyordu hafızamın üstünden. Düşündüm de Eylem'in hikâyeleri hiç can acıtmıyor. Özendim onun o pürüzsüz, kanatmayan anlatım biçimine. Kendi acısını başkasına

bulaştırmadan paylaşmayı güzel öğrenmişti. Arada bir sorduğum soruları sakin sakin cevaplıyor. Araya bir de mizah serpiyordu. Sonra dürbünü alıp “ben bir keşif yapayım” deyip gitti. Defterimi çıkarıp yazmaya başladım ben de. O gün, yani 30 Eylül 2011’de ‘Gül’ adında bir şiir yazmıştım. Sonra gidip Heval Eylem’e okudum. Gözlerini kırpıştırarak, “çok güzel” dedi.

- Hadi ya…

- Vallah bizi ifade ediyor. Baksana kafamızda yırtıcı kuşlar dönüyor, ama yine gülüyoruz.

- Tamam o zaman bu şiir senin adına olsun.

- Yaaa, o zaman noktaya gittiğimizde bana ver de kendi defterime geçireyim.

- Tamam, sen hatırlat ama.

- Tamam

Bu beraber gittiğimiz son görevdi. 18 gün sonra, eyleme gideceğimiz gün yanımdan hiç ayırmadığım annemin beyaz tülbentini, şehit arkadaşlarımın hatıralık eşyalarını küçük bir paket yapıp ona verdim. “Bunlar sende kalsın” dedim. Hiçbir soru sormadan, tereddüt yaşamadan ve koruyacağından emin bir edayla paketi elimden alıp çantasına koydu. Bir yere kadar da beraber yürüdük. Sonra birbirimize sıkıca sarıldık. Gözleri buğulanmıştı. Gırtlağında yutkunma telaşı yaşayan bir boğukluk vardı.

- Kendini iyi koru!

- Bana bir şey olmaz.

- Öyle deme, görmedin mi senin havan koyduğun yeri delikdeşik etmişti düşman.

- Asıl siz dikkat edin.

- Tamam.

Arkamızı dönmüş gidiyorduk. Arkadan yine o nazenin sesi duydum; “bak sağlam gel, şiirimi almamıştım. Sende kaldı.” Elimi havaya kaldırıp kendi kendime gülümseyerek uzaklaştım ondan, oradan ve birçok şeyden. Bu son ve sonsuz bir ayrılıktı. Şiir öylece hep o yakamoz gözlü eylem güzelini bekledi. Hala da bekliyor.

“Aşk bir gerillanın hayata bakış açısıdır. Yazarsa destan, susarsa isyan, konuşursa savaş, severse devrim olur.”

Önder APO

Şehit Eylem’in Yüreğinden

□□

Yazmak istiyorum

Tanrıçaların diyarının güzelliğini

Yazmak istiyorum

Çocukluğumu

Bir şiir güzelliğinde yaşamayı

Yazmak istiyorum

Omzuna başımı koymayı umut ettiğim güneşi

Yazmak istiyorum

Şehitler kervanına katılmak istediğimi

Yazmak istiyorum

Paylaşmayı esirgediğim sözleri

Birlikte güneşin doğuşunu izleyemediğim yoldaşları

Ayın güzelliğine bakamadığım dostları
Yazmak istiyorum
Kokusuna hasret kaldığım annemi
Birlikte yatmayı özlediğim küçük kardeşimi
Yazmak istiyorum
Zagros'u sevmeye başladığımı
Huzur bulduğum gözlerin yokluğunu
Hasret tufanları kopuyor gönlümde
Nuh'un tufanı kadar
Ayrılıklara isyan ediyor yüreğim
Prometeus'un isyanı kadar
Duygularım düşüncelerime başkaldırıyor
Hallacı Mansur kadar
Yoldaş sevdası bu
İştar'ın aşkı kadar

20. 6. 2011

□□

□□

Çağın Yiğitlik Destanını Yaratan Apocular

Hareketli takımın her yaraya derman olan, her zamanı güzelleştirebilen, her işe hızır gibi yetişen timi. Eskilerin hiç eskimeyen yiğitlik destanlarını bugüne taşıyan özgürlük savaşçıları. Önderliğin olgun, bağlı, derin ve dürüst yoldaşları. Aynı amacın bir araya

getirdiği uyumu ve birbirini çok seven bu arkadaşları kim görse, rüzgâr gibi esen, ateş gibi yakan gençlerle dünya fethedilir demekten kendini alamamıştır. Profesyonel gerilla olma yönünde gördükleri eğitim sadece onların askeri becerisini geliştirmemişti. Bir de gerçekten gerillaca, yoldaşça yaşamanın sırrına da ermişlerdi. Onların olduğu yerde hayat kıpır kıpırdı. Birbirini tamamlamak, yaşamda eksiklik, yarımlık bırakmamak ve kendi yürek parçasını yoldaşınkiyle bütünleştirmek belki de en huzur veren bütünleşme biçimidir. Onlar sadece silah arkadaşları değil, uzun soluklu bir devrimci hayatın arkadaşlarıydı. Onlar, defalarca omuz omuza verip savaştılar. Ölüm alay edip yaşamdan biri eksilmesin diye kendilerini birbirlerine siper

ettiler. Hayatın suyunu, ateşini, toprağını, havasını bir araya getirip kendi özleriyle mayalayan vazgeçilmez dörtlüydüler. Her koşulda beraber olmaya yeminli gibiydiler. En güzel zamanlarını beraber yaşayıp beraber son nefeslerini verdiler.

Şehit Garzan bir şiirinde arkadaşlıklarını böyle tanımlamıştı.

Bu şiir onlar hakkında yazılan başka şiirlere söz söyletmeyecek kadar kendinden emindi.

□□

Yaşam

Arkadaşlıklar

Hayat akrabalığı

Raslantıların gizli yasası

Seçimde zorunluluğa evrilmiş

Gizli kader ortaklığı

Yan yana çatılmış haritalar

Birlikte geçilmiş yollar

Zamanla adına yoldaş dediğimiz

Sayıma gelmez nice ayrıntı

Hangimiz ölecek ilk

Ve geride kalan

Nesil varedecek

Onun yokluğunu

İçimizden biri ölmeden bilmek

Yokluğunun nasıl hayat yaptığını

Daha hayat eksiltmemişken

Bizi birbirimizden

□□

Evet, onlar birbirinin hayat akrabasıydı. “Bir hırka bir lokma” felsefesinin arkadaşlık zenginiydiler. Ne ışıklı şehirler ne kalabalık sokaklar ne de kirletilmiş okullar anladı onları.

Çok ışık vardı onların geçtiği şehirlerde, ama onlar hep karanlık yollara sürülmek istendi. Çok kalabalıktı sokaklar, ama onlar hep yalnızdı. Tanımadı onları hınca hınç dolu manasız git-gel diyarı caddeler. Çok okul gördüler, onlara mürekkep değil zehir yalatılmak istendi. Soru soran beyin uyuşturulmak istendi. Kaçtılar, hayat akrabalarını kucaklayacakları yere kadar.

Eskilerin hiç eskimeyen yiğitlik destanlarını bugüne taşıyan özgürlük savaşçıları oldular.

??

“Bir yerde yürek gerekti mi onu açıp ortaya koyacaksın”

Önder APO

Kod Adı: Kemal Cizîr

Adı Soyadı: Derviş Özkan

Doğum Tarihi: 29. 1. 1985

Doğum Yeri: Şırnak

Anne Adı: Avniye

Baba Adı: Abdulaziz

Katılım Tarihi: 27. 5. 2009/ Hakkâri

Şahadet Tarihi ve Yeri: 21 Ekim/ 2011/ Geliye Tiyarê/Pîrê

Sosyalist Kemal

Güzel arkadaşlarım olsun, aç açık, çırılçıplak dolanayım. Arkadaşlarımın içi temiz olsun, aç kalayım. Arkadaşım hayalimdeki cenge benimle beraber tutuşsun, yalın ayak geçerim dikenleri halı sayarak. Dolu dolu mana içeyim yoldaş gözünden ölüm gam değil deriz birçoğumuz. Aslında birçoğumuzun hayat gayesi bu minval üzeri akar. Ve böyle yoldaşlar arar. Bunu istemek ve aramak önemli, ama nerede bulacağını bilmek her şeyden daha çok önemli. İnsan kafasında hayal ettiği arkadaşını inşa ederken, kendisini de oluşturuyor. Bu yüzden gerçek arkadaşlar bir çocuğunun anasına benzediği kadar birbirine benziyor. Ama yine de kan bağının çok ötesindedir

arkadaşlık. Anadan, yardan, diyardan geçilir, ama geçilip gidilmez arkadaşlıkta. Hele bir de dava arkadaşıysan.

Her geçen gün daha iyi anlaşılıyor ki insan kendi arkadaşının yaratımı olarak var ve arkadaş dediğimizi kendimizden katarak oluştururuz. İnsan güzel ise arkadaşlarını da güzelleştirmeye çalışır. Kemal böyle arkadaşların arayışçısıydı ve bu yolda hünerliydi. Ona “Sosyalist Kemal” derdi arkadaşları. Kendinden genç olanların siyasi ağabesiydi. Hareketli timin komutanıydı. Arkadaş dünyasına dalgıç gibi dalmayı bilirdi. Değer korumada üstüne yoktu. “Hizmet esastır” sözü ağzıdan düşmezdi. Zamanın çabucak geçip gittiğinden şikâyetçiydi. Ona göre daha çok anlam, daha çok iş, daha çok yaşanmışlık

sığdırılmalıydı zamana. Espirütel mizacı yerinde duramayan çalışkan kişiliği, insanı sıkboğaz etmeyen tadında kalan ilgisi, insana her zaman sorgulama ve düşünme payı bırakan sohbetleri, iz bırakırdı arkadaşlık algılarımızda. Ona göre arkadaşlıkları güzelleştiren şey, adalet duygusuydu ve Adil olmak için iyi dinlemek, iyi anlamak gerekiyordu. O arkadaşlarını gözünde çok büyüten. Arkadaşları büyüdükçe büyüyeceğini düşünen gerçek bir sosyalistti. Paylaşmayı çalışmayı ve insanda yenilik keşfetmeyi seven yanı onu hep taze bir yaprak gibi asırlık ağaçların dalında korurdu. O sizin çok eski bir arkadaşınız da olsa hiç eskimez, yıpranmazdı. Cizira Botan'ın çağdaş Memê Alanıydı. Kalbi arkadaşlık ile dolu bir Mem.

“Ben annemi, arkadaşlarımı ve kitapları çok severim” dediği zamanki sıcaklığı hala o andaymışım gibi duyumsar ve kendi kendime derim ki “bu hayattan çok şey eksiliyor. Güzel insanlar öldükçe daha çok kirleniyor dünya.”

Havasız bir çiğer gibi tekliyor ilişkiler ve kanıyor sevgiler. “Bir gaye anlatabilmek, dünyaya bir güzellik bahşedebilmek için bu kadar ölmek Adil değil” diyorum. Ve hemen susturuyorum kendimi, bir günaha batmış gibi çekiliyor ve tövbe ediyorum. Sen, sen ol bir davanın anlamı için ölecek kadar ileriye atılamamışsan, ne ölümlerin ne de yaşamların anlamını yontma kendi küçük dünyanda.

Görüyorsun ya sosyalist arkadaşım, acıları hafifletmek için sebepler ararken günaha

giriyorum. Demek ki acıları küçültmek, hafifletmek de hata. Acılarını olduğu gibi kabul etmek, acının büyüklüğü kadar da kavga vermek doğru. Bunu yaptın. Zaten buydu senin farkın. Hiç kimseden hiçbir şey beklemeden ölesiye bir kavgaya giriştin. Başkası bilsin veya bilmesin çok dert değil, sen bildiğin ve inandığın şeyi yaptın. İnsanlığın en cömert sosyalistlerindendin. Biliriz ki sözden önce özden ve gözden anlayandır gerçek yoldaş. Sen öyleydin işte!

□□

Şehit Kemal Arkadaşın Yüreğinden

Şimdi eylem yolundayız. Büyük bir coşku ve heyecan ile hazırlıkları yürüttük. Şimdi de vermiş olduğumuz emeğin sonucunu almak istiyoruz. Bu süreçte Önderliğin elini güçlendirmek ve örgütün başlattığı hamleye cevap olmak istiyoruz. 15 Ağustos Atılım ruhu ile katılıp iyi sonuç almak amacımızdır. Ancak böyle sürece cevap olunabilir. Bunun yanında da şehit arkadaşlarımızın intikamını almak istiyoruz. Bu esaslar üzerine eyleme gidiyoruz. Ve gerçekten de çok moralli ve heyecanlıyız.

İnsan çok şey söylemek ister, ama biz bu mutluluğumuzu pratiğimizle Önderlik ve yoldaşlarla paylaşmak istiyoruz.

□□

“En büyük özgürlük, mutluluk dağlardadır”

Önder APO

Kod Adı: Şirvan Govik

Adı Soyadı: Bereket Aşan

Doğum Tarihi: 8. 1. 1991

Doğum Yeri: Şırnak

Anne Adı: Hatun

Baba Adı: Ahmet

Katılım Tarihi ve Yeri: 2006/ Şırnak

Şahadet Tarihi ve Yeri: 21 Ekim/ 2011/ Geliyê Tiyarê/ Pîrê

Bisivingçi Şirvan

Şirvan dağlarda büyüyen, ömür tutanağına hiç leke değmeyen şirin gerilla. Şirvan çocuk yaşta dağlara gelip gerilla oldu. Yani dağlarda büyüttü onu arkadaşlar. Bu yüzden buralarda Şirvan anılıyorsa böyle anılıyorsa böyle anılır; “bizim Şirvan, küçük Şirvan, titiz Şirvan” en son da “bisivingçi Şirvan.” Bizi terk edip uzaklara da gitse yine bizim. Tek

başına yollara vuracak kadar büyüse de yine küçük. Yüzünü kirli sakallar kaplasa da yine titiz. O en son B7'ci olmuştu, hiçbir hedefin elinden kurtulmadığı zor bir nişancı. Büyümüştü, kendisiyle büyüterek amaçlarını. O hiçbir zaman yolsuz kalmadı. Bu yolda yıldız memleketine göç edenler oldu, arkasını dönüp gidenler oldu. Yolun orta yerine yığılıp kalanlar oldu. Bir de ne olursa olsun yolsuz, amaçsız olunmayacağını anlayanlar oldu.

Şirvan da dibe düşmeyi kabullenmeyen bir amaç insanıydı. Yolunun haritasını yüreğine çizenlerdendi. Kimse büyüklükten dem vurmasın. Yolsuz olunamayacağını bilecek kadar büyümüşse insan, başka da büyüklük yoktur. Dersim şelemesini beline sarmalayan, kolunu yukarı kadar sıvayan,

her zaman sabun kokan, tertemiz mendiller taşıyan, kocaman gözleri, pürüzsüz bir yüzü olan bu civan, biraz çocuk, biraz silahşör, biraz delikanlı ve korkusuz bir dağ yolcusuydu. Soğukkanlı, atik, cin gibi bir yapıya sahip olan Heval Şirvan, aldığı akademik eğitimi içselleştirip silah hâkimiyetini üst düzeylere tırmandırmıştı. Öyle ki gittiği bütün eylemlerde hedefi 12'den vuracak bir kapasite kazanmıştı. Hiçbir eylemin onsuz olamayacağını bilecek kadar kendinden emindi. Sevgi dolu, mütevazı bir sabır her zaman onun yanıbaşındaydı. Yüreğini dağlayan, canını acıtan hiçbir haberi abartılı tepkilerle karşılamazdı. Sağduyulu bir ermişlik düşmüştü çocuk sıfatına. Yangınların ortasında bir karakol kapısında onu koşarak

görmek, bir yerlere yetişme acelesiyle onu yanımızdan koşarak geçiyor görmek, onu görmek her yerde…

Onu görmek ve bir daha asla unutmamak. Bir gecenin zifirisinde kurt ulumasının ürpertisini, bir uçurum kenarında durup derinliği duyumsama ürpertisini, bir şimşeğin öfkeli ateş şeridinin ürpertisini hissetmek gibidir şimdi seni bir daha göremeyecek olmanın bilinci. Hareketli timin ince ruhlu, anlayışlı, sabırlı nişancısı neredeysen söyle? İnan ki bütün özlemler sana koşacaktır. Senin özlemlere koşman misali. Duygularını açığa vurmayan bütün yanlarını kaymak tutmuş bir özlem gibi ertele ve olduğun gibi gel. Tiyarê'nin utangaç güllerini koklayan yoldaşların bekler seni. Her yer, her şey bir acıya batmışken,

her gün taze kan akıyorken, bu ülkede ölesiye muhtacız sevginin demlendiği yüzüne. Gel ki unutulsun kirlilik adına her bir şey. Gel ki kendinden utansın yersiz öfkeler. Gelirsen çadırını kuracak gönlümüze bütün güzellikler. Gelirsen bütün pişmanlıklar bir mezar kazacak kendine.

□□

Şehit Şirvan'ın Yüreğinden

Yerimi böylesi bir eylemde almam benim için büyük bir görev. Moral ve coşkuyla gidiyorum. 2011 yılının bu eylemsel sürecinde Önder APO ve halkımıza layık olabilmek için omuzlarımda görev bildiğim bütün görevleri elimden geldiğince iyi

yapmaya çalışacağım. Kemal Pir, Haki, Mazlum ve tüm şehitlerimizin ruhunu bu şekilde canlandırmak, davamıza bağlılığımızı göstermek için katılacağım. Önderliğin bir militanı olarak ve devrimciliğim gereği üstüme düşeni yapacağım. Böylesi bir eylem bütün şehitlerin intikamına cevap olmalıdır.

??

“Devrim ve devrimciler ölmez.

Sadece miraslarına sahip çıkılarak yaşanılabileceğini kanıtlar.”

Önder APO

Kod Adı: Garzan Çarçella

Adı Soyadı: Sezar Arslan

Doğum Tarihi: 1992

Doğum Yeri: Batman

Anne Adı: Kadriye

Baba Adı: Mehmet

Katılım Tarihi ve Yeri: 12. 5. 2009/ Hakkâri

Şahadet Tarihi ve Yeri: 21 Ekim/ 2011/ Geliyê Tiyarê/ Pîrê

Dağda Gömün Beni

İnsan kendini bulduğu özbenliği ile tanıştığı ve en çok kendini ait hissettiği yerde gömülmek ister. Hakketiği gibi yaşayamıyor, istediği gibi ölemiyor ve gönlünce gömülemiyorsa insan, bir çocuğun rüyasına hapsolmak ister. Hiç uyanmayan, hiç yaşanmamış varsayılan, henüz doğmamış bir ceninin sükûnetinde saklanmak ister insan. Kim bilir istediği biçimde

gömülemeyeceğini bilse cenin belki de hiç doğmak istemez.

Ey dünya, sen çok kirlisin. Zemzem suyuna batsan yine de affedilecek kadar temizlenemezsin. Ölü bir bedene hakaret edecek kadar haydut yasalarla yönetiliyorsun. Her gün bir ölünün çığlığında yitip gidiyorsun. Dünyanın avuçlarında bir kadavra hayatımız. Yurdundan sökülmüş bir cenaza düşlerimiz. Bir ölüyü tekrar tekrar kanatan, ağlatan, çığlıklarını arşa ulaştıran ama bir ölüm sessizliğinde gerçek yüzünü saklayan bir dünyada yaşıyoruz. Ve hepimiz bu manzara karşısında tekrar anamızın rahmine geri dönmek istiyoruz. 2011 yılının Ekim ayının sonları, bir tabut duruyor hayatın göğsünde. İçinde Türk ordusunun paramparça ettiği bir cenaze var. Bu

cenazenin babası, kendi cellâdına sevdalı bir insan. Çarpık çurpuk Türkçesiyle bir şeyler söylüyor. Ne yaşayanın ne de ölenin anlayamadığı. Haramzade cümlelere dönüşüyor sözler. Elindeki Türk bayrağını o tabutun üstüne örtüyor. Ve bir kez daha ölüyor her şey. Bir kez daha çığlık çığlığa bütün ölüler. Karanlığa gömülüyor cenaze. Kim bilir belki de o an, son nefesini veren bir insanan gözbebeklerinde koca bir kainat can çekişiyordu. Belki de bir cenazevinin tavanlarına konan bütün güvercinler kanatlanıp uçuyordu. Belki de bütün insanlık susuyordu.

Evet, Heval Garzan bütün sivil hayatını acılar içinde yaşadı. İstediği gibi yaşamasına, sevmesine izin verilmedi. En mutlu anlar kör bir bıçakla yaralandı. Yurtsever olmayan bir

ailede itilip kakılarak, sevgisiz bırakılarak büyüdü. Arap asıllı karışık bir ailenin, zalim bir babanın, üvey bir annenin elinde büyüdü. Hep anne özlemiyle öz benliğine ulaşma arayışıyla büyüdü. Gençlik yıllarında üniversitede mücadele ile tanışıp gerilla saflarına katıldı. Kısacık gerilla yaşamına onlarca mutluluk, yoldaşlık ve başarı sığdırdı. Sevilen masum bir yüz, aranan saf bir ruh sahibiydi. Dağlarda öz benliğine musalat olan bütün ürpertilerden sıyrılıp canla başla çalışan, kendini bütün kaygısızlığıyla yoldaşlarıyla paylaşan ve hayata öz güven ile umut ile dirayetle bakabilen bir gerilla oldu.

Heval Garzan da hareketli takımın sevilen, o olmazsa bir şeylerin eksik olduğunu hissettirecek tertemiz bir özü olan bir

savaşçıydı. Takımın BKC'cisi ve günlükçüsüydü. Hep en ön mevzide olmanın dayatıcısıydı. Hiçbir işi küçük görmeden, çalışmaya dalıp giden fedakârıydı. Dağları, dağ arkadaşlıklarını çok sevmişti. Ve dağ arkadaşlarına Hayat Akrabaları ismini vermişti. Berrak gözleri, çocuksu yüzü, kaygısız gülüşleri, dağda asıl olan rengine kavuşmuştu. Çantasından kitap eksik etmez, bütün hengâmelere rağmen boş zamanlarını okuma ve yazma ile geçirirdi. Okuduğu son kitabı yarıda kaldı. Yazdıkları dikenli tellere takılı kaldı.

Yaralı arkadaşlarının üzerine koşarken, yoluna bir roket atıldı. Ateş kusan bir ejderha onu yarı yolda bıraktı. Cenazesi ailesine teslim edildiğinde tabutun üstüne onu tanınmayacak kadar parçalayan Türk

ordusunun bayrağı örtüldü. İşte o zaman Garzan'ın ruhu, "beni dağlara gömün" diye çığlık çığlığaydı. Bütün arkadaşları kesk u sor u zerlere sarılıp binlerin omuzunda uğurlandı, ama Garzan yapayalnızdı. Hiç istemediği bir şekilde gömülecekti. Ama yine de gözlerini yummak var. Yalnızlığında çoğullaşmak var. Tek başınaysan da ruhunda mahşeri yaşamak var. Bir dağlının isyanını onunla beraber toprağa gömmek var. Yeşermek var bir isyan çiçeği olarak, ruhunda gökkuşağını dalgalandırarak. O mukayese gücü olan bilinçli bir genç olarak halkların kardeşliğinin sembolü oldu.

Dağlara gömülmese de dağların ona dair yüreğinde gömülü bir sevgisi hep vardı.

Şehit Garzan'ın Yüreğinden

Kapsamlı bir eylem yapacağız. Her arkadaş kendi sorumluluğunun bilincinde. Herkes kendi çapında rolünü oynarsa, düşman kötü bir darbe yiyecek. Süreç biliniyor, düşman vahşice yöneliyor. Biz de buna bağlı olarak eylem hazırlığındayız. Ve yeni dönem görevlerimizi yerine getirmek durumundayız. Elbette bunu HPG gerillası olarak, ama ARGK'nin de ruhuyla yapacağız. Bu düşmana bir militanın vermesi gereken cevabı vereceğiz. Halkın maruz kaldığı baskıyı, şiddeti görüyor, her gün çocukların öldürüldüğüne tanık oluyoruz. Analar hep zorda. Bizim eylemler bunlara cevap olmak içindir. Başka bir boyut ise düşmana hissettirmek gerekir ki PKK'nin çıkış ruhu, Agit komutanın ruhu hala ilk günkü

diriliktedir. Ve bu ruh bizde tükenmeyecektir. Zaten eylemimiz de bunu gösterme çabasıdır. Eylem hazırlığı büyük bir fedakarlık, moral ve motivasyon ile yapıldı. Büyük bir coşku hâkimdi. Düşman geri adım attırmak da amaçlarımıza dâhildir.

□□

“Savaşan insan kazanılmış insandır. Savaşan insanda çaba da vardır, yaşamak istiyorum da der”

Önder APO

Kod Adı: Gever Faraşin

Adı Soyadı: Reşat Aslan

Doğum Tarihi: 29. 8. 1989

Doğum Yeri: Şırnak

Anne Adı: Hiyal

Baba Adı: Hüseyin

Katılım Tarihi ve Yeri: 11 8 2008 / Hakkâri

Şahadet Tarihi ve Yeri: 21 Ekim/2011/
Geliyê Tiyarê/Pîrê

□□

Sükûnetin Cengâver

Suskun ama içi volkan yeri. Sakin ama deniz dalgası gibi kabarışlar meskeni yüreği. Dipten gelen bir deli dalga gibi görünmez bir yurttu Gever'in iç dünyası. Derin bakan gözleri, düşündüren sözleri ve yüzünden eksik etmediği tebessümleri vardı. O gemisinin yelkenlerini açıp yol aldı mı, uçsuz bucaksız maviliklere göçerdi insan âleminden. Fırtınalara, lodoslara kılıç çekerdi. Görünmez cenklerde olurdu ama

biz bilmezdik. Yine dalıp gitti der, geri getirmeye kıyamazdık. Ona dalmak ve dalgalarla boğuşmak çok yakışırdı. Yüzü terk edilmiş bir diyarı anımsatırdı. Ama gözlerinde birbirine amansızca çarpan iki kılıcın kıvılcımları vardı. O gözler insana derdi ki alev değil, durup dinlenen közdür sıcak olan.

Susardı, çünkü bilirdi ki yakınmak, çok konuşmak, isyanın asıl olanına bir gölgedir. Tersine, sisten bir perdedir. Heval Gever ile susmak da konuşmak da anlamlıydı. Onunla arkadaş olmak yüzünü bir rüzgâra germekti. Sadık bir toprağa boylu boyunca uzanmak gibiydi onunla arkadaş olmak. Sayıma gelmeyen çoklukta olan yıldızları seyre dalmaktı ona yoldaş olmak. Sakin, sessiz, durgun, derin ve kuyunun üzerine eğilmek

ve yüzünü suyun aynasında görmek gibiydi onunla olmak. Heval Gever'in meziyetlerini sıralamak, sanki onun sırrını bozmak gibi olacağından onun saklı yönlerine vurgu yapmak daha ahlaki geliyor insana. O gizil olan bir güzellikti çünkü. Kolay ulaşılmayan, arayıp bulmayı koşullayan bir saygın.

Up uzun boyuna, sebatkâr davranışına bakınca içinde mayhoş bir yıllanma yaşadığını, eskidikçe daha çok değer kazandığını anlardı insan. Hem de hiç anlatmasa da sessizliğin gölgesine sığınıp içi serinleyince insanın ifadesi kendisinde saklı gözlere dalınca anlayabilirdi insan onu. Karşılıksız emek, fedakârlık denilince o gelir insanın aklına. Kendinden verince başka bir şey almak gelmezdi onun aklına. Ortadoğu insanının mistik yönleri, bilgece susuşları,

vazgeçilmez arkadaşlıkları çokça düşmüştü onun payına. Sanki kapitalist sistem çok yormuş, hırpalamıştı da onu kaçmış dağlara sığınmıştı.

Dervişane bir gezgine benziyordu daha çok. Öfkesini koynuna saklayıp bir gün öfkesini kusacak bir adres ararken, dağlarda nefesinin en uzun olanını almıştı. Ondan önce kanından, canından bir neferin izini sürmüştü de öyle gelmişti dağlara. Ondan önce çok sevdiği ağabesi Gever arşınlamıştı dağların patikasını. Soluk soluğa bir gerilla savaşımında özgürlüğe olan aşkı uğruna can vermişti. Ağabesinin silahını yerde bırakmayan, kendi adına da Gever diyen ikinci Gever'di o. Abisinin hem adını hem de silahını aldı. Gever abisinin albümünü hiç koynundan çıkarmazdı. O iki ruhun

kavgasını göğsünün orta yerinde taşırdı. Arkadaşlar ağabesi şehittir diye hep korumaya çalışır, ön cepheye göndermezlerdi. Gever ise bunu asla kabul edemez, gözleri dolar, iç dünyasının derinliklerine dalardı. Acısının tırmandığı merdiveni yıkacak, acıyı yakacak anların avcısı değildi. O hep bir mutluluk zamanı hayal ederdi. Bütün anların toplamı olan, bir zamanda gülmeyi.

Asıl savaşın acıya direnmek, acıyı sevince dönüştürmek olduğunu erkenden öğrenenlerdendi. Onu hep gerilerde tutmak istedik ama o hepimizden önce gitmeyi bildi. Yine sessiz, yine sakin, yine içindeki fırtına ile en öndeydi. Koynunda bir albüm, iki eli iki yana açık, gerilmiş bir göğüs, yukarı kalkmış bir baş, gökyüzünün maviliğine dalıp

öylece kalan bir çift göz. Gever'in son resmi böyleydi. Bu resim susmanın nasıl bir çığlık olduğunu anlatan bir şiir gibiydi. O da ağabesinden kısa bir süre sonra ağabesi gibi ölümsüzler kervanına katıldı hem de aynı mekânda.

Şehit Gever'in Yüreğinden

Önderliğimizin belirttiği zihniyet ve vicdan devrimini gerçekleştirerek, görev ve sorumluluklarıma sahip çıkmak için çaba harcayacağım. Bu temelde Önderliğimizin belirttiği 4. Stratejik döneme ve devrimci halk savaşı hamlesine aktif bir şekilde katılım göstereceğim. Aldığım eğitim ve edindiğim tüm deneyim ve tecrübeleri bu uğurda seferber edeceğimi söyleyebilirim.

Ben de bu savaşta bir misyon sahibi olmak istiyorum. İnancım doğrultusunda daha aktif bir pratik yürütmek istiyorum. Kuzey sahasında örgütün bana vermiş olduğu eğitim ve emeğe cevap olabilirim.

□□

“Aşk bilmenin gelişmiş halidir.”

Önder APO

Kod Adı: Deniz Derya

Adı Soyadı: Leyla Helimî

Doğum Tarihi: 1987

Doğum Yeri: Selmas

Anne Adı: Hamide

Baba Adı: Hamit

Katlım Tarihi: 2005/ Selmas

Şahadet Tarihi: 21 Ekim/ 2011/ Geliyê Tiyarê/ Pîrê

□□

Minyon tipli kısa boylu uzun saçlı bu kızın çehresi, bir papatya çiçeğinin çehresine benziyordu. Sarımtırak bir ifadeye bürünmüş, ayrılıkları anımsatıyordu. Her an gidecekmiş gibi bir edayla.

□□

□□

Papatya

Ağır ezgiler gezinirken
Ruhun köşkünde
Bütün gözlerin namlusu çevrilmiş
Bir dağın göğsüne
Sarı bir ceylan ürküyor
Titriyor gökyüzü
Çarpıyor Şahmeran’ın kalbi
Rüzgâra savruluyor
Kıyameti saklayan o örtü
Bozulmuş efsunlar
Kaybolmuş tılsımlar

Ürperiyor saklandığı yerde

Ve bilgiler susuyor

Papatya kanıyor

Nakkaşlar

Bağrı yaralı ceylanlar çiziyor artık

Kâşifler pusular tarıyor

Ve biz gidiyoruz

Kan damlamış patikada

İzlerin ardı sıra

Bir papatyanın ardı sıra

Ey meçhul

Papatya tarlasında mil çekme gözlerimize

Söyle

Nerede dizlerinin üstüne çöktü o yaralı

Nerede damladı karanfilin son tohumu

□□

DENİZ

Sensiz bir zaman yoktur. Sen, bizleşen bir hakikat algısındasın. Ve sen oluyoruz her birimiz. Kadınlığın aynasıdır deniz yüzün. Bin yılların ötesine taşınırsa da her bir şey, dün gibi uzak, bugün kadar yakınsın. Yaralı bir ırmak akıyorken dünyanın doğusunda ve kanıyorken bütün kadınların türküsü, senden başka kim olmak yakışır bize. Sen ki Deniz, derin, dingin, bazen sakin, bazen hırçın bir okyanus özlemi. Bazen masumiyeti

hiç avlanmamış bir çocuk. Bazen isyanı sıkılı yumruğunda saklı duran bir kadın.

Her kadında biraz kırılgan bir çocukluk vardır. Ama sen Deniz, yarı çocuk, yarı kadındın. Heval Deniz'e bakıp bu kadar saf ve temiz kalabildiğine şaşırmamak mümkün değildi. O içindeki çocuğu öldürmemiş, lüzumsuz büyüklükler uğruna, küçük çocuğunu kurban etmemişti. Bazı insanların saflığı, eline ayağına dolanır. Düşürür, diz kanatır. Bir donanımsızlık, güvensizlik hissi uyandırır. Her an avuç içine alınabilecek bir kuş ürpertisi yaratır saflık. Ama Deniz'in saflığı onu koruyan en sağlam kalkanıydı. Belki de böyle olmasaydı, Deniz kendini yaşamış saymayacaktı bu dünyada. Deniz doğulu bir ezginin emaneti gibiydi. Geldiği coğrafyadan yüzlerce kadın öyküsü taşımıştı

dağlara. Kadınlar taşlanmıştı, iplerde sallanmıştı ömür tutanağının kadın sayfasında. Erkek aklın yargıç olduğu bir hayat senaryosunda günahın en büyüğü saklansın diye türlü günahlar icat edilmişti tanıdığı kadın yüzlere. Bu yüzden ifade edemediği günah ve günahsızlığın sancısını yaşardı içinde. O da biliyordu, bir şeyler yalan, yanlıştı. Bu senaryoda, tanık da, sanık da yargıç da bir başka acıtıyordu hafızasını ve havsalaya sığmıyordu ifadesiz bırakan o yapışkan sızılar.

Deniz inadına bir günahsızlık örneği ve saflığında kendini ifadeye kavuşturan çocuksu bir kadındı. Genelde sessizdi, ama her koşulda onun varlığı güven verirdi. Yoldaşlarının yanı başında ferah bir nefes gibiydi. O hiç kimseyi yanıltmayacak,

sevgisiz bırakmayacak kadar olgun ve meşakketliydi. Davasının maneviyatında erimeyi bilmiş, mücadelesinin her gününden zevk almış bu güzel militan, sadakati ve şefkatiyle insanın olmanın sahici tohumu olmuştu yoldaşlarının içinde. Eksek onu kalbimize bir papatya yeşerecek gönlümüzün uğurlayan durağında. Neden bilmem, Deniz diyence aklıma hep uğurlamak, ayrılmak gibi sonu ‘mak’ ile biten cümleler geliyor ve gerilla yaşantımızdan edindiğimiz tecrübe bunca tutkuyla sevmeyi bilenler hep en önce gider algısını tekrar tazeliyor.

□□

“PKK olayında olabilmek, yaşayabilmek, anı anına düşmanla boğuşmak kadar bir de yenilmeden mesafe almak demektir.”

Önder APO

Şehit Deniz’in Yüreğinden

Şehit arkadaşların intikamını almak omuzumuzda ağır bir yük gibi. Bunun için eyleme katılmak insanda farklı bir duygu yaratıyor. Özellikle bu son süreçte şehit düşen arkadaşların intikamını almak, heyecan verici. Ayrıca Önderliğe uygulanan tecrite de cevap vermek istiyoruz. Şimdi çok heyecanlıyım. Birey olarak umutluyum. Eylem başarılı olacak. YJA Star güçleri olarak güçlü bir mevzilenmeye sahibiz. Bu eylemdeki rolümüz çok stratejik. Önderliğin elini güçlendirmek için hazırız. Eylem

hazırlığı bütün arkadaşların üstün çabası ve coşkusuyla oldu. Başarı için herkes müthiş çalıştı. Önderliğin gerillaya yönelik eleştirileri vardı. Biz eylemimizle özeleştiri vereceğiz. Önderliğe cevap olacağız. Emeklerimiz sadece sürece katkıydı. Şimdi sıra başarıda. Halka özellikle de Hakkâri halkına moral verme sırası. Biz misyonumuzun bilinciyle katılmayı ve başarmayı esas alacağız.

□□

□□

APOCU Emek Kahramanlığının Son Fidanları: Serdar, Welat ve Agirbaz

Darağacına giden bir kelimenin titrek ifadesini görmek istemeyiz, yumarız gözlerimizi. Erir mekan, kanatlanır zaman. Birbirini kovalayan haylaz çocuklar gibi kaçışır bulutlar. Yerinden çakılı bir bedenden taşar akarız. Süzülüp gideriz ruhumuza onlarca cisim çarpar da

varolduğumuzu anlarız. Anlarız ki biz geçmişimizle varı, arkadaşlarımızla. Bir boşlukta kaybolmamamıza izin vermeyenler onlar. Bir karadelik enerjimizi yutmasın diye elimizden tutanlar onlar. Bizi emekleriyle vareden onlar. Tıpkı bu üç arkadaş gibi. Hangi emek deyince insanın gözünde bazı yüzler şekillenir ya, onlar kendilerini ve yoldaşlarını emekleriyle varetmeyi bilenlendir. İnsan olmanın belki de en güzel olan özelliği emek harcamayı bilmesidir. Bundan daha güzel olan ise bunu gönül zenginliğiyle, bilincin kendinden eminliğiyle yapılmasıdır. Serdar, Welat ve Agirbaz arkadaşları düşündükça akla ilk gelen emekçilikleri oluyor. Onlar, mekân değiştirse de, ayrılsa da, bir araya gelse de hep emekçiydi. Onların emek ile bağı

tamamen ilkesildi. Üçünü bir araya getiren, birbirine benzeten hesapsız, samimi dürüst ve emekçiliklerinin yanı sıra üçü de örgüt yaşamında her göreve itirazsız katılmış, büyük özveriyle çalışmıştır. Her üç arkadaş da istihkam, lojistik, eylemlerin altyapı hazırlıklarına çokça katılan, bütün yoldaşları tarafından saygı duyulan, sevilen duruşlara sahipti.

□□

Kan Ve Kanat

Kanadım gün geceye
Teslim olduğu zamanlara dek
Kanadım

Sevgilerim can çekişip

Ölene dek

Kanadım

Bütün kandırmacalar

Sinsice inine çekilinceye dek

Kanadım

İçimde kelimeler

Birer yakarıya dönüşünce dek

Kanadım

Meğer kırıkmış kanadım

Kanadım

Yılanın çatal dili

Yüreğimin saatine akrep olalıberi

Son boğumda yelkovan

12’yi vurduğu andan beri

Kanıyorum

Aldatıcı ve hükümsüz

Zamanlara kanıyorum

Kanımla yıkıyorum yüzümü

Durulanınca gözbebeklerim

Yıkıyor yabanıl simaları

Kana kana susma demindeyim şimdi

Kelimelerin fukarası

Cümlelerin acemi avcısı olalı

Bütün gözler firardır yüzümde

□□

“Militan yeteneklerinizi konuşturursanız, sınırsız güç sahibi olursunuz.”

Önder APO

Kod Adı: Welat Munzur

Adı Soyadı: Aziz Balıkçı

Doğum Tarihi: 1994

Doğum Yeri: Muş

Anne Adı: Zahide

Baba Adı: Süleyman

Katılım Tarihi: 10. 7. 2009/ Muş

Şahadet Tarihi ve Yeri: 21 Ekim/ 2011/ Geliyê Tiyarê/Pîrê

??

‘Welat’ deyince aklıma Önderliğin “Gizli Ruhum” dediği PKK’nin emek sembolü Haki Karer gelir. Welat hiç yorgunlukla tanışmamış gibi bütün zamanlarda coşkulu, moralliydi. Bu yoldaşın sarı saçları her

zaman terden sırılsıklamdı. Nefes nefese bir koşuşturmaca onun yaşam tarzıydı. Saygılı, paylaşımcı, güleryüzlü bu arkadaş, fedakârlığı ve çıkarsız yoldaşlığıyla herkesi kendine hayran bırakırdı. Onun çizdiği insan profiline minnettar olmamak elde değildi. Kaldırdığı ağır yüklere hep müdahale edilirdi, ama o yine kendi bildiğini okur, hiçbir koşulda elini taşın altına koymaktan çekinmezdi. İşini o kadar gönülden, istekle yapardı ki insan onu seyrederken dalıp gider, onun estirdiği emek fırtınasına kapılıp giderdi.

Oramar alanının bütün işlerini tek başına yaptığı olurdu. Bakardınız Welat cephane saklar, yarım saat sonra eli kolu dolu bir yerlerden gelir. Silahını alıp hızla bir yerlere gider. Onu sadece bir gün takip etmek ya da

onun peşinden bir yerlere gitmek bile çok yorucu olurdu. Ama o her gününü böyle geçirirdi. Kendine has bir temposu vardı. Hızlı, sorumlu, sonuç alıcı yaklaşımlarını gören her kimse oturmaktan utanırdı. O gerilla yaşamının yarattığı doğal komutanlardandı. Onu görüp sevmemek, uzun uzun sohbet etmemek, onunla bir yerlere koşuşturmamak mümkün değildi. Onun rüzgârına kapılıp bir şeyleri başarmak farklı bir keyif verirdi. Duruşu insana öyle bir güven verirdi ki onunla her yere gider ve hiç tereddüt yaşamazdınız. Onunla iş yapmaktan sıkılmazdınız. Çalışkanlığı ile övünebileceğimiz bu genç arkadaşın devrimci ruhu su kadar arıydı. Bu yüzden gözleri hep berraktı.

Enerjisi özgürlük ile sıkı bir dostluğunun olduğunu gösteren bir kanıttı. Katı değil, esnek, durgun değil akışkan olması bundan kaynaklıydı. Kısacık zaman dilimlerinde yaptığı işlere bakıp şaşırmayan arkadaş yok gibidir. Zagroslarda yürüyüp onun eliyle yarattığı kendinden izler bıraktığı o kadar çok şey var ki, yediğimiz ekmekte bile onun emeği var. Welat'ın bahçelerde ektiği ağaçlar var. Geçit vermeyen subaşlarında onun yaptığı köprüler var. Mağaraların ağzına dizdiği taşları var. Uçurumlarda bile yaptığı patikaları var. Yol üzeri çeşmelere suya akış yönü veren kendi elleriyle kestiği ya bir şaşal ya da bir naylon parçasıyla yaptığı küçük şelaleri var. Yani buralarda onun elinin değmediği, güzelleştirmediği yer yok. He yerde onun izine rastlamak

mümkün. Her yerde bir şeyler işleyen mimar bir gerillaydı o. Geçtiği yerleri alınteriyle, emeğiyle güzelleştirip kendinden kalıcı izler bırakan bu güzel insan, her yerde varolmanın ayrıcalığını hepimizden daha çok yaşadı. Ve hala yaşıyor. Buralarda onun bir izine rastlamak insana hem huzur hem de acı veriyor.

Welat'ın bir eserine gıptayla bakıp sessizce gülümseriz. Huzur damlar gözlerimize. Bir de acır içimiz. Ellerinin artık olmadığını düşünmek, dayanılmaz gelir bize. Acımız düşmana karşı öfkeye dönüşür. Yüzyıllardır bize ve topraklarımıza vahşet kusan, her şeyi küle çevirmek ister bize Welat'tan arta kalan o acımtırak öfke. Welat bize yine anlatır ki canla başla çalışmanın zülme öfke duymanın ve inadına insanca olandan yana

olmanın derin ve tarihi gerekçeleri var. İnsanlığın Adil hafızası yanan kâğıtlar üzerine yazılmaz. Bu yüzden insanlık dışı vahşi olan hiçbir şey unutulmaz. Ülkemizi savaş meydanına dönüştüren, bütün sadist emellerini icra etmeye çalışan Türk ordusu, dünyanın en korkak ordusudur. Bu yüzden bu kadar savurgan, hoyrat ve saldırgandır. Çünkü acizdir. Talancı, istilacı olmak orduların özünde vardır. Bu yüzden halk savaşçılarının üretken, yaratıcı özünden korkarlar.

Emek ve merhametten uzak olan anti-insandır. Yaratıklaşma evresi en çok da kendisini savaş yöntemlerinde gösterir. Bu yüzden iki gün boyunca Welat ve arkadaşları ellerindeki ferdi silahlarla kobra, uçak, obüs, tank, panzer, havan topları karşısında

savaştı. Bu direniş karşısında çılgına dönen düşman en son, napalım ve kimyasal silahlar da kullandı. Bu yüzden kimse bize savaş hukuku, savaş kuralları, savaş ahlakı var demesin. Bütün dünyanın gözü önünde olup biten bu vahşet bize tekrar, savaşta ahlak, kural vb. şeyler yoktur dedirtiyor. Şüphe ile belirtmek gerekir ki, eğer savaş dair yapılan bu teorilerin bir doğruluk payı varsa da, bizim düşmanımız bunu algılamayacak kadar yaratıklaşmıştır. Ve bilinsin ki bizim düşmanımız kimsenin düşmanına benzemediği gibi yürütüğü savaş da, hiçbir savaşa benzememektedir.

Ama savaşın en kirlisi bile Welat ve Welat gibi yiğit gençlerin gerçek ölümüne asla sebep olmayacaktır.

□□

Şehit Welat’ın Yüreğinden

Benim okul hayatım güzeldi, okulda başarılıydım. Ortaokula geçtiğimde artık gerçekleri fark ettim. Artık okulu önemsemeyip kendi davama yöneldim. Kendime bir soru sordum, o zaman 13 yaşındaydım. 14 yaşıma geldiğimde sorularımı cevabımı bulmuş, PKK’ye katıldım ve bütün ezilen halklar için savaşacağıma söz veriyorum.

□□

“Devrim, çağı en üst düzeyde yakalamış olanların eseri olabilir.”

Önder APO

Kod Adı: Agirbaz Rapo

Adı Soyadı: Oktay Çelik

Doğum Tarihi: 01.01.1986

Doğum Yeri: Muş

Anne Adı: Makbule

Baba Adı: Seyithan

Katılım Tarihi ve Yeri: 15. 7. 2007/ İsviçre

Şahadet Tarihi ve Yeri: 21 Ekim/2011/ Geliyê Tiyarê/Pîrê

□□

Ve Agirbaz, çılgın, çocuk! Maceracı, delidolu çocuk. Çocukluğu boyunca göç, sürgün ve zorunlu iskân öykülerine tanık olmuş, sonrasında da hiç büyümemiş olan asi ruhlu bir arkadaştı Agirbaz. Avrupa'da ülkesinden uzakta büyümenin öfkesi onu hırçın bir

yapıya sürüklemişti. Dağlara geldiğinde ruhsal dünyasını tanımlayacak bir isim bulmuş, kendisine Agirbaz demişti. Ateş iklimlerinde bir kartal olunabileceğini sezerek ve kendini öyle tanımlayarak ayrıcalığını hep korudu. Özgün bir kişiliği vardı. Ateş gibi yakıc ve gerçekçiydi. Kartal gibi uçacağını düşünecek kadar hayalci ve ele avuca sığmayacak biriydi. Hiper aktif, konuşkan ve herkesle ilişkilenebilecek bir sosyaliteye sahipti. Esprilerinin kendine özgü bir biçimi vardı. Elini kolunu kovboyların kement atan hareketlerini anımsatacak şekilde hızla sallayıp dururdu. Avrupa'nın şeklen nazik, ama özde sinsi bir kabalığa sahip nezaket kurallarıyla alay eder, doyasıya gülerdi. Biz ona şaşkın şaşkın bakar, anlamaya çalışırdık.

Avrupa’da gördüğü üstü örtülü yalanlara, klas sayılabilecek lüzumsuz centilmenliklere, okşarken can yakan kibarlıklara inat, kendisinde bunların tersi özellikler edinmişti. Dobraydı örneğin; doğrucu ve açık sözlüydü mesela. Bir şeyleri liberalize edip özünden çıkarmadan, direkt bir harbilikle söylerdi sözünü. Gerçeği tersyüz edecek yumuşatmalardan kaçınırdı. Gerektiğinde sertti, radikaldi, korkusuz ve kavgacıydı. Ama o her koşulda sempatikti. Bizden saklasa da bilirdik ki o çok da duygusaldı. Onun farklılıklarına alışmak zor da olsa, mücadele doluydu.

Onunla kolaycı bir arkadaşlık yapamazdı insan. Zor, ama kalıcı olanı seçerdi. Çoğumuzu sindirip uysallaştıran sistem politikaları, onu tersten etkilemişti. İnatçı,

baş eğmeyen, baskıya gelemeyen, bir delidoluluk ruhunu sarıp sarmalamıştı. Çoğumuzun estirdiği rüzgâr ona ulaşınca fırtınaya dönüşürdü. Başında bir fötr, omuzlarından sarkıtıp göğsünde çapraz şekil verdiği bir mermi zinciri vardı. Bazen ağzıyla bir patlama sesi çıkarırdı. Hepimiz dönüp bakar, içimizden “bu büyümeyecek” derdik. Elinde sürekli bilediği çakısının ağzı, gümüşi bir parlaklıktaydı. Ateşi, çayı ve sigarayı bir başka severdi. Sıcak sohbetleri, yoldaşça paylaşımları bir eline geçirdi mi hiç bırakmazdı. Mert ve pehlivanca bir asaletin sahibiydi. O her şeyiyle sıra dışıydı.

Havanın soğuk olduğu, sisin birden bire baskın yaptığı ve hemen ardından dağıldığı istikrarsız bir sonbahar gününde göstermelik yapılan bir operasyon ve bunun

için araziye çıkan askerleri izliyoruz. Tepemiz bütün rüzgârları göğüsleyen bir yükseklikte. Bir de birçok boğazın esintisinden etkilenebilecek bir yerde. Önceki günün yağan yağmuru nemli ve serin bir hava bırakmış ardında. Düşmana görüntü vermeyecek, iki kaya arasınad ateş yakmışız. Agirbaz ateşin başına oturmuş, açtığı tulumu da omuzuna örtmüş, bir su şaşalını gelişigüzel ateşe atmış. Elinde yine çakısı, boş şaşalları düzgün kesip biraz sonra içeceğimiz çaylar için bardak hazırlıyor. Sigara içişi ve şapkasıyla Che Gvera'yı andırıyordu. Ona doğru ilerleyip dürbün kılıfını alırken;

- Heval Agirbaz bu halinle kime benzediğini biliyor musun?

- Kime?

- Che’ye

- Bu harika bir şey, o benim devrimcim. Var ya onunla Kürdistan’da devrimcilik yapmak çok güzel olurdu.

- Ben hiç o fikirde değilim.

- Niyeymiş?

- Eee Kürdistan, Küba ya da Bolivya değil de ondan.

- Enternasyonalist generalim her yerde devrimci olabilir.

Onu iyice kızdırıp son sözlerimi söyledim; “Vallah senin generalin bizim devrimde olsaydı çılgınlıklarıyla her gün soruşturmalara girerdi” dedim ve kıyamet koptu. Agirbaz bize bir Che semineri vermekle yetinmedi. Bir de ayaklanıp Che gibi yürüyor, onun gibi selam çakıyordu.

Tam da o sırada bir arkadaş onun resmini çekip fotoğraf makinasını eline iliştirerek “tamam tamam anladık. Al şu ateşin önünde bir fotoğrafımızı çek!” dedi. Fotoğraf makinasını elinde evirip çeviren Agirbaz, “ya bunun ekranı gitti” dedi. Karşıdan bir arkadaş; “deklanşöre bas, düzelir” dedi. Agirbaz, “ne Türkan Şoray’ı yahu” deyip başını sallayıp düğmeleri kurcalarken, biz kahkaha sesimiz çıkmasın diye ağzımıza kefyelerimizi bastırıyorduk. O da bizmle gülüyordu, ama yine de yüzünde bir hüzün vardı.

Kısa bir zaman önce yanında beş arkadaş şehit düşmüştü. Kendisi de son anda iki kadın arkadaş tarafından fark ediliyor, baygın bir halde şahadetten kurtarılıyor. O olay onu çok etkilemişti. Düşmana karşı

kinle dolmuştu. Öyle ki dürbünden baktığı askerlerin uzaklık mesafelerine bakmaksızın, sanki onun yanı başındalarmış gibi bir şeyler mırıldanıyor, dişlerini gıcırdatıp duruyordu. Bazen durgunlaşıyor, elindeki çubuk ile önündeki közleri karıştırıp duruyordu. Arkadaşların şahadetlerini kaldıramıyor, daha doğrusu şehit düştüklerine inanamıyordu.

Arada bir şehit düşen arkadaşların son sözlerini söylüyordu. Oturduğumuz o ateş başında “biliyor musunuz Şehit Newal o gün mutfakçıydı. Bana…” deyip cümlesini tamamlayamadı. Gözleri doldu ve sustu. Bir elinin parmaklarını öbür elinin avuçlarında ezecek denli sıkıyordu. Heval Newal’i çok seven Heval Eylem dürbünü eline alıp orayı terk etti. Heval Bager atmosferden habersiz

gelip Agirbaz'ın yanına oturup kulağına eğilerek ve gülerek bir şeyler söylüyordu. Agirbaz yaşadığı acıyı içine gömerek, Heval Bager'e cevap verip yaptığı esprilere kayıtsız kalmıyordu. Bir yandan da ateşten arda kalan közleri karıştırıp duruyordu. Her ateş gördüğümde aklıma gelen o sözü ona da söyleyip gittim. "Heval Agirbaz biliyor musun, Dersim'in büyük komutanlarından Şehit Zeynel arkadaş ateşin başına her oturduğunda 'ateş, Kürtlerin sabrıdır' diyormuş" dedim. "Doğru demiş" diyen sesini duydum ve ilerledim. Bir ara arkama dönüp baktım, Agirbaz iyice gömülmüştü o sabrın içine. Belli ki bir şahin süzülüyordu içinde ve ateşin sabrında demliyordu bütün duygularını. Alışık olmasak da onun bu

haline bilirdik ki her fırtanın da vardır bir durağı. Ve vardır esip geçtiği bir zamanı…

Şehit Agirbaz'ın Yüreğinden

Partiyi tanımamda en temel etken Önderliğin esaret altına alınmasıydı. Bu temelde üzerime düşen sorumlulukları yerine getirmek için 15 Şubat 2007 tarihinde partiye katılma kararı aldım.

Düşmana verilecek en iyi cevabın kendimizi eğitmek olduğunun farkındayım. İçinde bulunduğumuz süreç, gönüllülüğün yanı sıra mecburiyetin başladığı bir süreçtir. Partimizin isteklerine cevap olmam gerektiğinin farkındayım.

Bu temelde başta ideolojik olmak üzere kendimi askeri olarak yetkinleştirmek istiyorum.

??

“Çağın en gelişkin düşünce ve yaşam biçimine ulaşmayanlar asla devrimde başarılı olamazlar”

Önder APO

Kod Adı: Serdar Mezraî

Adı Soyadı: Cemil Erol

Doğum Tarihi: 1992

Doğum Yeri: Hakkâri

Anne Adı: Camia

Baba Adı: Süleyman

Katılım Tarihi ve Yeri: 14. 11. 2008/ Hakkâri

Şahadet Tarihi ve Yeri: 21 Ekim/ 2011/ Geliyê Tiyarê/ Pîrê

□□

Ve Serdar; bu yeryüzünde insan hafızasına açılan yara nasıl iyileşir? Ne sağaltabilir kanayıp duran beleğimizi. Bu kadar güzel insanı yitirmenin acısını gerçekten ne hafifletir? Dünyanın birçok yerinde ve insanoğlunun beyninde bir neşter sızı bırakan, hala devam eden bu savaşların her türlüsü nasıl biter diye sorunca, insan gözlerini sonsuza kadar yummak ister. Hiçbir patırtı duymak istemez. Böylesi anlarda sadece ama sadece başını dost bir omuza dayayıp doğayı düşünmek ister. Bir suyun akışını, hırçın bir şelalenin uçurumlardan yuvarlanıp bu suya karışmasını ya da bir yosun öbeğine tutunup kendini yavaşça sulara bırakan su damlasının görüntüsünü beyninin aynasına kaydetmek ister. Bir çiçeğin rüzgârda

sallanışını, yüreğinin kadrajlarına sarmak ister ki, ölümsüz olsun.

Oysa Serdar'ın adil olmayan bir savaşta vurlup düştüğünü duyduğumda güneşin yarın tekrar doğacağını düşünmek bile ne kadar dayanılmaz gelmişti bana. Onsuz bir gün doğacaktı. İnsanlar yürüyecek, gülecek, gidecek ve tekrar tekrar gittikleri yerden döneceklerdi. Ve Serdar, umut dolu yeşil gözleriyle bunları hiçbirini görmeyecekti. Bu duygunun verdiği acıyı hiçbir dilde tarif edemeyeceğimi o anlarda idrak ettim herhalde.

Altında oturduğum ağacın yaprakları esen rüzgârın etkisiyle bir titreme nöbetine tutulmuş gibi sallanıyor diye kızıyordum onlara. Tırnaklarımla kazıdığım toprağı hırsımdan avuç avuç bu yaprakların yüzüne

fırlatıyordum, yaşanan ölümlerde onların da bir payı varmış gibi. Yaprakların bana kızmadığın anladığımda içimdeki pişmanlık gırtlağımda düğümlendi. Yapraklar dünyanın en masum yelkenleri gibiydi oysa. Belki de kızgınlığım üstümde durup acıyı seyretmelerinden kaynaklıydı.

Onlar daha tomurcukken Serdar buralardan geçmiş, onlara gülümsemişti. Ve şimdi onlar bir el büyüklüğünde birer yaprak olarak tarifsiz bir acıya tanıklık ediyorlardı. Ama yine de onlar suçsuzdular. Bunu üstlerindeki çiğ damlalarını her sallanışlarında üstüme döktüklerinde anladım. Meğer yaprakların da gözyaşları varmış. Onlar da hiçbir acıya kayıtsız kalmayıp ağlıyormuş. O zaman tekrar kani oldum ki biz acıya alıştığımız için değil, inançlarımıza sarıldığımız için

dayanabiliyoruz acıya. İşte böylesi anlarda bizi en çok anlayan yine doğa. Belki de inanç beslediğimiz en güzel Tanrıça yine doğa. Doğanın bütün kudretine rağmen tarifsiz bazı acılar karşısında insan olarak nasıl sağ kalabildiğimize şaşarım hala. Utkun tutulduğu, nefesin kesildiği anlar ölüme ne kadar yakın oysa!

Meğer acıdan ölmüyormuş insan; hırçın dalgalara kapılıyormuş, ruhunda gürül gürül bir şelale akıyormuş, bir fırtınaya tutuluyormuş, inandığın bir mabet cayır cayır yanıyormuş gibi oluyorsun ve tekrar ayağa kalkıp asıl olan savaşına atılıyorsun hem de örselenmiş olarak. Kor ateşlerde dövülen çelik kıvamına ulaşarak. Ama yine elini gırtlağına atıp “şuramda bir düğüm var” deyip ağlayabiliyorsan hala insan

kalabilmişsindir. Çünkü acı böyledir. Ya canavarımsı bir hırlama bırakır ardında, ya da insani bir ağlama.

Evet, doğanın güzel çocuğu bize tekrar insan olduğumuzu ve geri kalan yolumuza böyle devam edeceğimizi hatırlattın ya minnettarız sana. Evet senin için ağladık. Gözlerimizden dökülen o kristaller, uğruna ölmekten çekinmediğimiz o yaşamın göğsüne düştüler.

Aslen Çukurcalı olup Geliyê Tiyarê'nin Mezrê köyünde gözlerini dünyaya açan bu güzel çocuk, gözlerini son kez yine Geliyê Tiyarê de yumdu. Şehit düşmeden dakikalar öncesinde doğduğu evin sadece 50 metre uzaklığındaki yoldan geçti. Acaba annesi uyuyor muydu? Yoksa bir seccadede diz çöküp onun için dua mı ediyordu? Yerinden

sıçrayıp onun çok yakınlarında olup hissedip pencereye kapandı mı acaba? Bilmiyoruz, ama annelerin böyle şeyleri hissettiği söylenir çok eskilerden beri. Dişi her varlığın iç güdüsü böyle bir kıpırtıyı hisseder diyor aklımız. Kendine münhasır, başkasının zor anladığı bir şey olmalı bu. Ama biliyoruz ki Serdar son kez oradan geçerken, kavak ağaçlarının çevrelediği o evin cılız lambasına doğru baktı. Gülümsedi, annesini, çocukluğunu düşündü. Onunla yolculuk yapan arkadaşlarının çok azı Serdar'ın şimdi evinin önünden geçiyor olduğunu biliyordu. Serdar ne bilenlere ne de bilmeyenlere hiçbir şey söylemedi. Gülümseyip sessizce ilerledi.

Normalde Serdar arkadaş eylem gücü içerisinde değildi. Ağır yükler kaldırdığı için

belini incitmişti ve arkadaşlar onu zorla Güney'e gönderip doktora görünmesini istemişti. Doktora arkadaşları kırmamak için gitmiş, tedavisini yapmadan alelacele dönmüştü. Pratikten kopmanın utangaçlığını yaşamak istemiyordu. Doktor onun için notta acele ettiğini, tedavisini tamamlamadığını, ağır yük kaldırmaması gerektiğini yazmıştı. Ama o alana gelir gelmez varolan hareketlilikten eylem olacağını anlamış, gitmesi gereken Oramar'a gitmemiş, eylem için kendini dayatıp bizim yanımıza gelmişti. Hazırlık sürecinde yük alınacak hiçbir göreve gitmesine izin vermedik. Özellikle Heval Ruken bu konuda çok duyarlıydı. Serdar arkadaşın morali bozuluyor, göreve gitmeyi dayatıyordu. Her defasında Heval Ruken, "gitmiyorsun, şu

genç yaşta kendini sakatlamışsın” deyip yanına oturuyor, onunla tartışıyordu. Gün ışığının sarısına çalan yüzü o anlarda mülayim bir havaya bürünüyordu. İçimize karıştığı andan beri ondaki bedensel güzelliğe, ruhundaki çocuksuluğa, militanca sorumluluk anlayışına, mücadele için bir şeyler yapma arzusuna övünerek baktık. Şimdilerde acısa da içimiz daha çok övünüyor ve bu güzel Kürdistanlı genç, insanlığın yanağındaki her buse sonrası gamzedir diyoruz.

Agirbaz, Serdar ve Welat arkadaşı Oramar’ın yiğit birer savaşçısı, Önderliğin ve Kürt halkının birer fedaisi olarak yoldaşlık hafızamızda hep yaşatacağız. Her biri kendi renginde bir özgünlüğe sahip bu yoldaşlar, tek amaçta birleşip aynı amaç için sayıma

gelmeyecek kadar emek harcAdılar. Apocu felsefenin PKK ideolojisinin yaratımı bu yoldaşlara kıyan düşman elleri, yakıp kül etmeyeceksek varolma sebebimiz yoktur ve “acıdan bir şey öğrenmedik” diyeceğiz. Ama gerçek bu değildir ve tersi geçerlidir…

□□

Şehit Serdar’ın Yüreğinden

Ben ilk kez bir eyleme katılacağım. Bu yüzden mutluluğumu, heyecanımı nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum. Elbette ki böylesi önemli bir aşamada tek amacımız olabilir, o da Önderliğe ve halka cevap olma istemi ve özgürlük sağlamadır. Bu eylemden

umudum var. Bu sevince bakıyor ve başaracağız diyorum.

□□

“PKK Bir Şehitler Partisidir”

Nefes nefese süren bir özgürlük mücadelesinde onlarca şehidi tanımak, evrenin en güzel köşesinde soluklanmaya, hakikate dokunmaya benzer. İnsan olmanın en onurlu hali olan şahadeti, anlatacak kelimeler henüz yok gibidir. Bizimkisi ise ölüme karşı bir direniş ya da hakkını veremeyeceğini bile bile vicdani bir çaba. Canımızdan birer parça olan şehitleri anlatmak her zaman zordur. Çünkü insan en çok kendisini anlatamaz. Onlar bizleşip yüreğimizin en narin ezgisine dönüştükçe

susmak isteriz. Onları hiçbir şeyin anlatamayacağını düşünürüz. Ama unutmamalıyız ki onlar içimizde hapsolmayacak kadar özgür.

Hepimiz tanırız onları. Yarattıkları anlam, yüreğimize değiyordur her zaman. Ama bir de görüşmemek, hiç tanışmamış olmak var. Ya da karanlık bir gecede el sıkışıp ayrılmak var bir daha buluşmamak üzere. Şehit Çiçek Devrimci Harekâtına katılmak için Zap cephesinden gelen arkadaşları sadece karanlık, yağmurlu bir gecede gördüm. El sıkıştık ve ayrıldık. Onlar nasıl gülerdi, nasıl konuşur, nasıl bakarlardı bilmiyorum. Yüzlerini görmemek benim için onları tanımıyorum anlamını taşımadı hiçbir zaman. Çünkü eylemde yakalanan o fedai ruhu tanımıştım. Geliyê Tiyarê'de birleşen o

emsalsiz direnişi tanıyordum. Bu her şeye yetiyordu.

Zap’tan Önderliğe yoldaş olan, özgürlüğe âşık, yüreği kahramanca atışlarda olan bir kafile geldi. Her kalp atışı bir nefes sundu ülkenin avucuna.

□□

“Büyük yurtseverlik büyük kadın sevgisidir.”

Önder APO

Kod Adı: Ruken Serhat

Adı Soyadı: Şilan Ergün

Doğum Tarihi: 1990

Doğum Yeri: VAN

Anne Adı: Hatice

Baba Adı: Kerem

Katılım Tarihi ve Yeri: 2006 / VAN

Şahadet Tarihi ve Yeri: 21 Ekim/ 2011/ Geliyê Tiyarê/ Pîrê

??

HPG Anakarargah Komutanlığının Açıklamasından

“Ruken serhat yoldaşımız 1990 yılında Van’a bağlı Erciş ilçesinde dünyaya gelmiştir. Asıl ismi Şilan Ergün olan Ruken yoldaş 2006 yılında gerilla saflarına katılmıştır.

Çok yurtsever bir çevreden gelen Ruken yoldaş Zilan katliamında olup bitenlerin öykülerini dinleyerek büyümüştür. Zilan katliamının arkasında yıllar geçmiş olsa da

Zilan vadisinde yaşayanların belleğinde bu katliam tazeliğini her zaman korumuş ve bundan böyle de insanım diyen her genç kürdün belleğinde yaşayacaktır.

Ruken yoldaşta Celali aşiretinin bir kızı olarak düşmanın vahşetini derinliğine yaşayarak ve asla unutmayarak yaşayan bir Kürt kızıdır. Ruken yoldaş henüz çok genç yaşlarda özgürlük saflarına gönlünü verecektir. Hem yakın çevresinde şehitlerin bulunması hem de Zilan katliamının anıları onu hızla dağlara getirecektir.

Ruken yoldaş oldukça canlı ve atik bir gerilladır. Emekçi özellikleri öndedir. Yaşama ve yoldaşlarına karşı hem duyarlı hem de sorumlu gören bir yoldaştır. Onun yaşıtları kapitalist modernist kültürde insan yaşamına karşı sorumsuz ve duyarsız

yaşarken o genç yaşına rağmen duyarlıdır, disiplinlidir ve de militanca yaşama katılandır. Bu güzel özelliklerinin yanı sıra sempatik bir kişiliğe sahip oluşu Ruken yoldaşı ismi gibi Ruken kılmış ve yoldaşlarının gönlünde onu unutulmaz kılacaktır.”

□□

“ Özgür yaşamak isteyen, özgür yaşamın savaşımını ustalık derecesinde verebilmeli.”

Önder APO

Kod Adı: Viyan Tolhildan

Adı Soyadı: Pervane Delayi

Doğum Tarihi: 1990

Doğum Yeri: Selmas

Anne Adı: İsmet

Baba Adı: Tajdin

Katılım Tarihi ve Yeri: 2007 / Selmas

Şahadet Tarihi ve Yeri: 18-19 Ekim/ 2011/ Tepe saldırısında

HPG Anakarargah Komutanlığının açıklamasından

Yüzünde masum bir ifade taşıyan Viyan yoldaş, Makların şehrinden olup 2007'de özgürlük mücadelemize Maku'dan katıldı. Dağlarda kadın özünü bulan, manevi bir zenginliğe ulaşan, yetenekli bir kadın gerilla olmanın şerefine ulaşıp değerli kişiliğiyle yoldaşlarının sarsılmaz sevgisini hak edecek, bir konuma ulaştı. Atılgan, girişken kişiliğiyle

her çalışmada yerini alan Viyan yoldaş, en sonda da Şehit Çiçek Devrimci Harekâtında 6 arkadaşıyla birlikte ölümsüzler kervanına katılmıştır.

□□

“ Bu devrim, yaşam hakkımıza sahip çıkmadır.”

Önder APO

Kod Adı: Doğan Afrin

Adı Soyadı: Minnan İsmail Akkaş

Doğum Tarihi: 1985

Doğum Yeri: Afrin

Anne Adı: Zarife

Baba Adı: İsmail

Katılım Tarihi ve Yeri: 3. 6. 2010 / AFRİN

Şahadet Tarihi ve Yeri: 21 Ekim/2011/
Geliyê Tiyarê/ Pîrê

HPG Anakarargah Komutanlığının
açıklamasından

“Doğan Afrin yoldaşımız 1985 yılında Afrin’de dünyaya gelir. Asıl ismi Minnan İsmail Akkaş olan Doğan yoldaşımız 2001 yıllarında gerilla saflarına gelmiştir. Uzun bir süre dağda gerillacılık yaptıktan sonra yaşadıkları çeşitli zorlanmalardan dolayı 2006 yılında özgürlük dağlarından kopacak, ancak Kürt halk önderliğinin 2010 yılında özgürlük mücadelesinde kopupta halka ve özgürlük değerlerine saldırmayanlara

yeniden af ederek “dağlara dönün” çağrısı üzerine daha önceden özgürlük dağlardan kopupta yeniden dağlara gelen birçok Kürdistanlı gibi Doğan yoldaşımız da özgürlük dağlarına çıkacaktır.

Yaşamında atik olan, birçok gerilla tecrübesi bulunduğundan her ortama katkı sunan Doğan yoldaşımız geçmişte yaşadığı sorundan dolayı bir müddet eziklik yaşasa da, kısa bir süre içerisinde yoldaşlarının ve partinin ona karşı gösterdiği ilgiden dolayı bu sessizliğini aşarak hızla daha aktif bir çalışma içerisine girmesini bilmiştir.

Doğan Afrin yoldaşımızın şahsında ortaya çıkan gerçeklik yeniden direniş dağlarına çıkarak güçlü bir gerilla olma gerçeği esasta geçmişte özgürlük dağlarında zorlanıpta dağlardan kopan tüm kesimler için en doğru

yolun ne olduğunu gösteren en seçkin örnektir. Doğan Afrin yoldaş uzun bir süre dağlarda kopmuş olsa da onurluca yaşamın yolunun Kürt gençliği için dağlarda geçtiğinin bilinci olduğu açıktır. Bu bağlamda Doğan Afrin yoldaşı her zaman onurlu ve mücadeleyi ruhen yaşamanın ileri bir timsali olarak her zaman anacağız.”

??

“Yaşanılacaksa yaşam, özgürlüğe yakın yaşanmalıdır.”

Önder APO

Kod Adı: Dilşad Aryen

Adı Soyadı: Giyasettin Kaval

Doğum Tarihi: 27. 3. 1982

Doğum Yeri: Hakkâri

Anne Adı: Gülistan

Baba Adı: Veysi

Katılım Tarihi ve Yeri: 10. 2009 / Hakkâri

Şahadet Tarihi ve Yeri: 21 Ekim/ 2011/ Geliyê Tiyarê/ Pîrê

HPG Anakarargah Komutanlığının açıklamasından

“Dilşad Aryen yoldaşımız 1982 yılında Hakkâri’de gözlerini dünyaya açmıştır. Asıl ismi Giyasettin Kaval olan Dilşad yoldaşımız 2009 yılında PKK saflarına katılmıştır.

Hakkâri gibi Kürdistan’da yurtseverliğin kalesi olarak bilinen bir coğrafyada dünyaya gelen Dilşad yoldaş sivil yaşamında bir dönem öğretmenlik yapmıştır. Legal sahada çalışma yapmak için birçok uğraş veren Dilşad yoldaşımız tüm girişimlerinin sonuç verebilmesi için dağların doruklarında işgalci güçlere karşı savaşılması gerektiğine inanarak dağlara yönelmiştir. Faşizm başka görüşlere ve düşüncelere yer vermemektedir. Faşizmin yaşatıldığı

topraklarda onurlu olmayı isteyen bireylerin yapması gereken ilk iş bu onursuzlaştırmaya karşı başkaldırmadır. Dilşad yoldaşımızda aynen bu yolu seçerek onurlu direnişin bir neferi olarak gerillaya yönelmiştir.

Yoldaşlarına göre yaşça büyük olmasına rağmen o gerillada çok erkenden birleşen, bu bağlamda iyi bir gerilla olan yoldaşımız olmuştur. İnce sanat ruhuyla yoldaşlarının her zaman yanında olan Dilşad yoldaşımız yaşamda güçlü bir katılımcı, yaşama karşı duyarlı, yoldaşlarına karşı sıcak ilgi beslemesinin yanı sıra her zaman yoldaşlık elini uzatan bir militan olarak da anılacaktır. Yaşça diğer yoldaşlarına göre büyük olan Dilşad yoldaşımız bu yaş farkını büyük birikim ve yaşam tecrübesiyle birleştirerek gerilla ortamında her zaman aranan bir

yoldaş olmuştur. Dilşad yoldaşı ve onun dağ tercihini bundan böyle de tüm Kürt gençleri kendilerine en önemli seçenek olarak alacak ve dağlara akmaya devam edeceklerdir.”

□□

“ Ölüm herkes için, her zaman var ama bu savaşçılıkta ölümsüzlüğe yakın bir şeyler var.”

Önder APO

Kod Adı: Gülbahar Kobani

Adı Soyadı: Saniye Mustafa

Doğum Tarihi: 1993

Doğum Yeri: Kobani

Anne Adı: Emine

Baba Adı: Mustafa

Katılım Tarihi ve Yeri: 2008 / Halep

Şahadet Tarihi ve Yeri: 21 Ekim/ 2011/ Geliyê Tiyarê/ Pîrê

HPG Anakarargah Komutanlığının açıklamasından

“Gülbahar Kobani yoldaşımız 1993 yılında batı Kürdistan’ın Kobani ilçesinde dünyaya gelmiştir. Asıl ismi Saniye Mustafa olan gülbahar yoldaşımız 2008 yılında henüz 16 yaşında bir genç kız olarak özgürlük dağlarına doğru yol alır.

Gülbahar yoldaş kişilik olarak insan canlısıdır. İnsan ilişkilerinde oldukça sıcaktır. Gelir gelmez mücadelenin en sıcak alanlarına kendisini önerse de bu kabul edilmeyecektir. Bunun için önceleri geri cephelerde kalacak ve gerillacılığı buralarda öğrenecektir. Gülbahar yoldaş erkenden gerillanın abc’sini öğrenen bir militan olarak yaşama oldukça duyarlıdır. Yoldaşına karşı

duyarlıdır ve en önemlisi de gerilla olmaya karşı çok duyarlıdır. İyi bir gerilla olmak için büyük bir hırsa sahiptir. Bunun için bulunduğu her ortamda girişken ve canlı katılımıyla göze batar. Oldukça genç olmasına rağmen erkenden iyi bir gerilla olması onun belirgin özelliği olarak her zaman onunla yaşamı paylaşan yoldaşlarının yanında kalacaktır. Öyle ki yaşama aktif katılımından dolayı ödüllendirilecektir. Yaşama karşı bu ince ve duyarlı yaklaşımının yanı sıra sanatsal ruhu ise onu her zaman gerilla yoldaşlarının kalbinde ölümsüz kılacaktır.”

□□

“Biz kimsenin adını bile söyleyemediği bir ülkenin yurtseverliğini yaptık.”

Önder APO

Kod Adı: Kani Urmiye

Adı Soyadı: Muhammed Hatemi

Doğum Tarihi: 1985

Doğum Yeri: Makü

Anne Adı: Kamer

Baba Adı: Zülfeli

Katılım Tarihi ve Yeri: 2007 / Urmiye

Şahadet Tarihi ve Yeri: 18-19 Ekim/2011/ Tepe Saldırısında

HPG Anakarargah Komutanlığının açıklamasından

Kani yoldaş, Doğu Kürdistan'ın Urmiye şehrinde dünyaya gelir ve özgürlük mücadelesiyle güçlü yurtsever bağlar kurarak, mücadele saflarımıza katılır. O da

diğer tüm yoldaşları gibi cesur, yiğit ve fedakâr bir yoldaştı.

Şehit Çiçek Devrimci Harekâtına bütün enerjisiyle katılıp tepe saldırısında kahramanca savaşarak ve adını Çelê kahramanları arasına yazdırarak ölümsüzleşmiştir. Mücadele duruşu ve katılımı daima yol işaretlerimizden olacaktır.

??

“Hainleri ve işbirlikçileri çıksa da, bu çabalara candan katılanları unutmak asla mümkün değildir.”

Önder APO

Kod Adı: Rohat Arteş

Adı Soyadı: Ciwan Keçel

Doğum Tarihi: 3. 5. 1988

Doğum Yeri: Kobani

Anne Adı: Fatma

Baba Adı: Şex Muhammed

Katılım Tarihi ve Yeri: 2007 / Kobani

Şahadet Tarihi ve Yeri: 18-19 Ekim/ 2011/ Tepe saldırısında

HPG Anakarargah Komutanlığının açıklamasından

Rohat yoldaş, saldırı ruhunun, yoldaşlığın ve fedakârlığın bir sembolü olarak kısacık gerilla ömrüne, birbirinden büyük başarılar sığdırarak, olduğu her yeri güzelleştirmeyi bilen, işin en zorunu üstlenebilen ve bütün çalışmalarda yoldaşlarına rahat nefes aldırabilen bir yoldaştı. Düşmanın korkulu rüyalarından olabilen, Kürdistanlı bir yiğitti.

Rohat yoldaş, 2008'de Koban'i şehrinden gerillacılık hayatına başladı ve dağlarda

yaşamış olduğu bütün zamanları anlamlı kılabilen, büyük bir yüreğe sahipti. Coşkusu, morali ve kararlılığı her zaman bizim için örnek olacaktır.

□□

“Direniş ve barış kahramanlarının yolundayım.”

Önder APO

Kod Adı: Serdar Berxwedan

Adı Soyadı: Numan Temoyi

Doğum Tarihi: 1990

Doğum Yeri: Selmas

Anne Adı: Çine

Baba Adı: İsa

Katılım Tarihi ve Yeri: 2006 / Selmas

Şahadet Tarihi ve Yeri: 18-19 Ekim/2011/ Tepe saldırısında

HPG Anakarargah Komutanlığının açıklamasından

Çalışkan, atik, sıcakkanlı ve gözü kara bir savaşçıyd Heval Serdar. Korkusuz, delidoluluğu, cesaretli ve saldırı ruhu her zaman övgüyle anılırdı. Moralli, coşkulu, tuttuğunu koparan bir yapıya sahip olan Heval Serdar, Maku şehrinden olup mücadelenin gerekliliklerinin bilincinde olan ve bunun için canını feda etmeye hazır yiğit duruşlu bir militandı. Değerlere kusursuz bir bağlılığın sahibiydi. Ne kadar anlatılsa eksik kalacak, onun hakkında söylenenler. Çünkü o gerilla olmanın en güzel zamanlarından geçen bir fedaiydi. Ve şahadeti yoldaşlık

hafızamıza silinmeyen kahramanca bir iz bıraktı.

□□

“ PKK yeni insanın kendini bulduğu yerdir.”

Önder APO

Kod Adı: Serdem Pir

Adı Soyadı: İkram Kara

Doğum Tarihi: 1989

Doğum Yeri: Van

Anne Adı: Ayşan

Baba Adı: İsmail

Katılım Tarihi ve Yeri: 2009 / Çanakkale

Şahadet Tarihi ve Yeri: 21 Ekim/ 2011/ Geliyê Tiyarê/ Pîrê

□□

HPG Anakarargah Komutanlığının açıklamasından

“Serdem Pir yoldaş 1989 yılında Van Erçiş’te dünyaya gelir. Asıl ismi İkram Kara olan Serdem Pir yoldaşımız 2009 yılında Çanakkale’de PKK saflarına katılır.

İsmi gibi Pir olan Serdem yoldaş üniversiteyi bırakarak özgürlük dağlarına çıkar. O aslında zulmün kalesinde okulu okurken Kürtlere karşı yapılan haksızlıkları, adaletsizlikleri ve zulmü görerek tercihini dağlara yapar. Dağlara çıkmadan önce kısa bir süre de olsa gençlik çalışmalarında yer alacak ancak gençlik çalışması onun özgürlük tutkusunu dindiremeyecek, o ise özgürlük ateşinin en gür yandığı dağların doruklarına çıkarak

özgürlük ateşini burada özgürlük halayıyla yakacaktır.

Sevgi dolu olan Serdem Pir yoldaş herkese yetecek kadar gülücükleri yüzünde taşıyarak bulunduğu her ortamın en sevileni olacaktır. Adeta her parmağında bir yeteneği bulunan Serdem yoldaş kısa bir süre içerisinde komutanlaşacak, ağır silahların tümünün kullanımını öğrenecektir. Zeki ve yetenekli oluşu onun savaşın en kızgın ortamında en iyi çekimi yapmasına inanıldığı için savaş muhabiri eğitimini görecektir.

Serdem yoldaş adeta bir yoldaş canlısı olarak, yaşama sınırsız coşku dolu katılımıyla yoldaşlarının yüreğinde yerini asla sökülmezcesine alırken, yaşamdaki militanca duruşu, fedakârlığı, çalışkanlığı ile de çok güçlü bir özgürlük savaşçısı olduğunu

her halükarda her ortamda göstererek iyi bir PKK gerillası olduğunu da göstermiştir.”

□□

“Devrimcilerin görevi devrim ateşinin körükleyicisi olmak ve devrim kazanını sürekli fokurdatmaktır.”

Önder APO

Kod Adı: Kamuran Serbest

Adı Soyadı: Zeki Savgın

Doğum Tarihi: 1987

Doğum Yeri: Amed

Anne Adı: Azize

Baba Adı: Ali

Katılım Tarihi ve Yeri: 2005 / Mardin

Şahadet Tarihi ve Yeri: 18-19 Ekim/ 2011/ Tepe saldırısında

HPG Anakarargah Komutanlığının açıklamasından

Kamuran Yoldaş, Amed'li olup mücadeleye 2005 yılında katılım sağlamış, kendi kendini eğitebilecek, olgun ve değerli bir arkadaş olarak Botan, Zagros ve Zap alanlarında gerillacılık yapıp aktif bir gerilla olmanın yanı sıra militan özellikleriyle de ön planda olan bir arkadaştı. Mücadeleyi ve Önderliği anlamanın yoğun çabası içinde olan Heval Kamuran, yaşamda, yoldaşlık ilişkilerinde kusursuzdu.

En son kaldığı Zap alanında çalışkanlığıyla göz dolduran ve aktifliğinden hiçbir şey eksiltmeyen 4. startejik hamle sürecine bütün içtenliğiyle katılan yoldaşlarımızdandı. Tepe saldırısında diğer

yoldaşlarıyla kahramanca şehit düşüp adını tarihe yazdıran yoldaşlar arasında yer aldı.

□□

“Tanrıça kültüne içten inanacak kadar saygı ve sevgi gücüne ulaştım.”

Önder APO

Kod Adı: Berwar Zilan

Adı Soyadı: Behice Bedro

Doğum Tarihi: 1983

Doğum Yeri: Dirbesiye

Anne Adı: Wefiye

Baba Adı: Behçet

Katılım Tarihi ve Yeri: 1999 / Dirbesiye

Şahadet Tarihi ve Yeri: 21 Ekim/ 2011/ Geliyê Tiyarê/ Pîrê

HPG Anakarargah Komutanlığının açıklamasından

Berwar Zilan yoldaşımız 1983 yılında Suriye'nin Dırbesiye şehrinde dünya gelmiştir. Asıl ismi Behice Bedro olan Berwar yoldaş 1999 yılında PKK saflarına katılmıştır. Kürt halk önderliğinin uluslar arası bir komplo sonucu esaret altına alınması ardından bir dakika bile beklemeden dağlara çıkan Berwar yoldaş dağlara erkenden adapte olmasını bilmiştir. Devrimci direniş geleneğini Filistin'de İsrail siyonizmine karşı direnerek şehit düşen babasında alan Berwar yoldaş gerillacılığı da

aynı direniş ruhuyla sahiplenmesini bilmiştir.

Kişilik olarak canlı, girişken, sıcakkanlı, insan ilişkilerinde oldukça atak olmasının yanı sıra birçok yeteneği de kişiliğinde barındırmasını bilmiştir. İnsana olan sevdası onu ince ruhlu kılıp tamamen bir sanatçı ruhuyla dağların bir ceylanı olmasını bilerek dağlara mekan kurmuştur.

Kişilik olarak olgunlaşmasını Kürdistan'ın birçok parçasında yürüttüğü çalışmalara da borçlu olan Berwar yoldaş özelde İran, Suriye ve ırak'ta halkın içerisinde de kalarak belli bir düzeyi yakalamış yine gerilla ortamında da birçok eğitimden geçerek kendisini yetkinleştirmesini bilmiştir. Ve bunu içinde bulunduğu her ortamda

kendisini kabul ettirerek hissettirmeyi de bilmiştir.

Ana tarafı Arap olan bir gerilla olarak da halkların nasıl bir kardeşliği inşa edeceklerini de kendi pratiğiyle de herkese göstermesini bilmiştir.

□□

“Bütün davalar önce inanılması güç bir hayal olarak başlamıştır.”

Önder APO

Kod Adı: Rejav Jilemo

Adı Soyadı: Ali Hasan Pervizi

Doğum Tarihi: 1981

Doğum Yeri: Kamyaran

Anne Adı: Emine

Baba Adı: Ali

Katılım Tarihi ve Yeri: 2007 / Berdenazê

Şahadet Tarihi ve Yeri: 21 Ekim/2011/ Geliyê Tiyarê/ Pîrê

HPG Anakarargah Komutanlığının açıklamasından

1981 yılında Doğu Kürdistan Kamyaran doğumlu olan Rejav arkadaşımız (Ali Hasan Pervizi) 2007 yılında Kürdistan Özgürlük mücadelesine katılım sağlamıştır. Üniversiteye kadar okuyan ve psikoloji bölümünü bitiren Rejav arkadaş çocuk yaşta hayatın zorluklarına rağmen kıvrak zekâsıyla başarılı bir öğrencilik süreci yaşamıştır. Üniversiteye kadar sürdürdüğü bu başarısının aslında özgürlüğe olan susamışlığının azmi ve kararlılığı olduğunu fark eden Rejav arkadaş bir süre bulunduğu

alanlarda siyasal çalışmalara aktif olarak katılım sağlamıştır.

Özgürlük mücadelesini ve özellikle Önder Apo'yu okudukça kıvrak zekâsıyla tarihten günümüze yaşanan acıları ve tüm bunlar karşısında nasıl bir mücadele vermek gerektiğini düşüncesinde yerli yerine oturtan Rejav yoldaş özgürlük dağlarında anlamlı bir mücadeleyi geliştirmenin önemini kavrar ve mücadeleyi dağlarda bir gerilla olarak sürdürmenin adımlarını atar. Zeki oluşunun yanı sıra yetenekleriyle de dikkat çeken Rejav yoldaş mücadele alanlarımızda bulunduğu sürede güçlü bir gerilla olmanın yanında iyi bir devrimci militan özellikleri kendinde yaratmanın da büyük çabası içinde olmuştur. Önder Apo'nun yeni savunmaları ışığında büyük

yoğunlaşma yaşayarak kendinde büyük yenilenmeyi yaratan Rejav arkadaş örnek duruşu ve hızlı gelişimiyle her zaman mücadelemizde azmimizin kaynağı olacaktır.

??

“ Başarı kazanmış olan PKK militan gerçekliğidir. ”

Önder APO

Kod Adı: Xeyri Fedakâr

Adı Soyadı: Cevdet Örtaş

Doğum Tarihi: 1993

Doğum Yeri: Hakkâri

Anne Adı: Seyran

Baba Adı: Mahmut

Katılım Tarihi ve Yeri: 2008 / Hakkâri

Şahadet Tarihi ve Yeri: 21 Ekim/ 2011/ Geliyê Tiyarê/ Pîrê

HPG Anakarargah Komutanlığının açıklamasından

Xeyri Fedakâr yoldaşımız 1993 yılında Hakkâri'de dünyaya gözünü açmıştır. Asıl ismi Cevdet Örtaş olan Xeyri yoldaşımız henüz 16 yaşında gerilla saflarına katılmıştır.

Xeyri yoldaş birçok Kürt genci gibi henüz gençliğini doyasıya yaşamadan dağların doruklarına gelmek zorunda kalan gençlerdendir. İşgalci faşist TC devleti halkımıza yaşam imkânı tanımadığı gibi hiçbir Kürt gencine de işbirlikçilik, kendine

ihanet etmekten başka bir yol bırakmamaktadır. Öyle ki ya düşmanın iyi bir adamı olursun ki o zaman onursuz ve halkına karşı bir düşman olursun ya da tek çare olarak bu onursuzluğu dayatanlara karşı dağların doruklarına çıkarak iyi bir gerilla olursun.

Xeyri yoldaşımız genç yaşamını iyi bir gerilla olmak için ortaya koyarak onurlu olmanın yolunu seçmiş ve yanı başında bulunan dağların yolunu tutarak dağlara gelmiştir.

PKK saflarında gençler erkenden sınanmanın ve iradeleşmenin meydanları olan savaş meydanlarına gönderilmez. Onlar öncelikli olarak büyük eğitimlerden geçirilerek birikim sahibi edilirler. Ne var ki bir yandan PKK bunu yapmak isterken, Xeyri yoldaşımız gibi genç militanlar partimizin bu

hassas yaklaşımına uzun bir süre anlam vermezler. Anlam vermezler çünkü onlar faşizmin baskılarını ve zulmünü bizatihi yaşayarak gelmişlerdir. Ve bunun için bu faşizmin zulmüyle hesaplaşmak isterler. Hâlbuki faşizme karşı meydanlara çıkmak öncelikli olarak güçlü bir hazırlık gerektir. Kendisini yapmayı gerektirir.

Xeyri yoldaşımızı da parti uzun bir süre geri cephelerde çeşitli eğitimlerde geçirerek irade sahibi kıldıktan ve belli bir tecrübe kazandırdıktan sonra

Savaş meydanlarına göndermiştir.

Xeyri yoldaşımız oldukça çalışkan ve fedakâr bir yoldaşımızdı. Yaşamda sessiz olsa da yaşama katılımı çok güçlü olan bir gerillamızdı. Kendi eğitimini aksatmayan Xeyri yoldaşımız gelecekte iyi bir gerilla

olacakken erkenden şahadete kavuşması bizim için oldukça ağır gelmiştir.

??

“Bu savaş büyük düşünmenin ve büyük yüreğin savaşıdır.”

Önder APO

Kod Adı: Dündar Gabar

Adı Soyadı: Abdurrahman Enüştekin

Doğum Tarihi: 1989

Doğum Yeri: Siirt

Anne Adı: Fatma

Baba Adı: Emin

Katılım Tarihi ve Yeri: 2005 / Siirt

Şahadet Tarihi ve Yeri: 21 Ekim/ 2011/ Geliyê Tiyarê/ Pîrê

HPG Anakarargah Komutanlığının açıklamasından

Dündar Gabar yoldaşımız 1989 yılında Siirt'te dünya gelmiştir. Asıl ismi Abdurrahman Enüştekin olan Dündar yoldaşımız 2005 yılında gerilla saflarına katılmıştır.

Yurtsever duyguların kabarık olduğu bir ortamda gözünü dünyaya açan Dündar yoldaşımız hem yurtseverliği erkenden öğrenmiş hem de düşmanın faşizan yönelimlerini erkenden görmüş ve yaşamıştır.

Bunun içindir ki henüz genç yaşlarda çeşitli gençlik çalışmalarına katılarak her Kürt gencinin yapması gereken çalışmaya aktif katılmıştır.

Kişilik olarak yerinde durmayan, adeta akan, coşan, toplumun diliyle hiperkaktif olan Dündar yoldaşımız gerilla saflarında bu denli büyük bir enerji potansiyelini pratiğe yani yaşama geçirme imkânı yakalamasından dolayı hızla güçlü bir gerilla olmuştur. Gerilla çalışmaları sınırsız katılımı ve fedakârlığı gerektiren bir çalışma olduğu için Dündar yoldaş gibi enerji deposu olan bir militanın katacakları çok şey olur. Bundandır ki Dündar yoldaşımız adeta sınırsız bir şekilde gerilla yaşamına katarak sayılan ve sevilen bir yoldaş olmuştur. Bu kadar canlı olmasının yanı sıra kişilik olarak saygılı, saygın olan ve yaşama karşı da büyük duyarlığı olan Dündar yoldaşımız tüm meziyetlerinden dolayı iyi bir gerilla olarak yoldaşlarının yüreğinde yerini almıştır.

□□

“Varlığını ve kültürel değerlerini savunmamak kadar onursuz bir durum olamaz.”

Önder APO

Kod Adı: Zinar Xoy

Adı Soyadı: Sultaneli Julide

Doğum Tarihi: 1987

Doğum Yeri: Xoy

Anne Adı: Kudret

Baba Adı: Bışar

Katılım Tarihi ve Yeri: 2007 / Xoy

Şahadet Tarihi ve Yeri: 21 Ekim/ 2011/ Geliyê Tiyarê/ Pîrê

HPG Anakarargah Komutanlığının açıklamasından

Zinar Xoy yoldaşımız 1987 yılında doğu Kürdistan'ın Xoy kentinde dünyaya gelmiştir. Asıl ismi Sultaneli Julide olan Zinar yoldaşımız 2007 yılında gerilla saflarına katılmıştır.

Zinar yoldaşımız zozanların kültürüyle büyüyen ve bu kültüre yaraşırcasına direnişçi geleneğe sadık kalarak dağların yolunu tutan bir yoldaşımızdır. Katılımıyla birlikte gerilla erkenden adapte olan Zinar yoldaş bulunduğu her ortamda en ileri düzeyde emek ve fedakârlık göstererek yoldaşlarının en sevileni olmuştur. Güzel sesiyle klasik Kürtçe dengbej parçalarıyla yoldaşlarının içini ısıtan Zinar yoldaş yaşama katılım konusunda her zaman sınırsız katılmasını bilmiştir. Öyle ki onun yaşam

duruşu her yoldaşını etkilemiş ve onu bir çekim merkezi kılmıştır. Sakin, olgun, soğukkanlı kişilik özellikleri onu her zaman gerilla ortamında sevilmesine ve saygı görülmesine götürmüştür. Zinar yoldaş yoldaşlarının bu sevgi ve saygısına layık olabilmek için ise yaşamın tüm alanlarına en ileri düzeyde katılarak bu saygı ve sevgiyi çok fazlasını hak etmiştir.

Zap taburlarından Çelê'deki Şehit Çiçek Devrimci Harekâtına katılmak için gelen, her biri yeraldığı eylemsellikte büyük kahramanlık sergileyen; 5 arkadaş tepe saldırısında, 10 arkadaş da geri çekilme esnasında Geliyê Tiyarê'de son nefeslerine kadar yüce bir direniş gösterip şahadete ulaştılar. Bu 15 arkadaş içinde Doğulu, Kuzeyli ve Güneybatılı olan, her biri başka

güzel olan insanca erdemlerini gerilla yaşamında soylu amaçlarda bütünleştiren cesur birer militandılar. Aralarında şair, öğretmen, dengbej, ağır silah uzmanları vardı. Kürdistan'ın dört bir yanında gerillacılık yapmış, birçok farklı çalışmada yer almış yoldaşlardı. Ruken, Berwar, Gülbahar ve Viyan arkadaşlar Kürdistan motivi taşıyan, uzun saç örükleriyle dağ heybetli kadın gerilla, Önderliğin özgür kızlarıydılar. Rohat ve Serdar, saldırı ruhunun ikiz yoldaşları, büyük komutan Agit'in kusursuz savaşçılarıydılar ve bu yoldaşların her biri ülkemizin onur nişaneleriydi. Anlımıza kazıdığımız zafer işareti olarak, kalbimizde özgürlük atışı olarak yaşamaya devam edecekler.

Ne mutlu onlara ki arkalarında yüzbinlerce kendilerine ölümüne bağlı özgürlük savaşçısı yoldaş bıraktılar. Ne mutlu onlara ki yüzlerce yoldaş onlara verdiği intikam yeminiyle yaşıyor ve istilacı Türk ordusunu her gün hüsrana uğratıyor.

Ne mutlu size ki sizin can verdiğiniz topraklarda devrimci harekât, kararlılık ve sizden alınmış bir onursallıkla devam ediyor.

□□

“ Bu devrim, yaşama hakkınıza sahip çıkmaktır.”

“PKK deneyimi ilkel Kürt isyancılığını aşma deneyimidir.”

Önder APO

Apê Musa

Su Kirlendi…

Tiyarê katliamından sonra vadiye giden bir grup insan, binlerce kez insanlığından utanç duydu. Bekli de insan olarak doğmanın o mükemmelliği karşısında ilk kez kuşku yaşadı o vadiyi gören insanlar. Heyet cenazeleri bulmak için vadiyi boylu boyunca aradı ve uslarından asla silinmeyecek yüzlerce görüntü ile karşılaştı.

TC ordusunun vahşi yüzü ve vampirleri aratmayacak emelleri apaçık ortadaydı, hiçbir maske bu gerçeği örtecek güçte değildi. Bu insanlık dışı tabloyu gören hiçbir insan artık eskisi gibi yaşayamazdı, normal uyuyamaz, normal kalkamazdı. Hayat bir başkalaşıma uğrayacaktı o vadiden geçen

herkes için… Bekli de artık oradaki hiçbir insan, romanlarda geçen insan ve insani olan hiçbir tasvire, betimleme ve imgeye inanmayacaktır.

Heyette yer alan her insan aradıkça ve buldukça yüzlerce kez öldü, bulunan her cenaze nefes kesti, boğazları kuruttu, yüreğe bir yangın düşürdü ve herkes o yangını söndürmek istedi. Bu susama hissi bile ölüm getirdi. Heyette yer alan Musa adında, toplumsal alan çalışanı, çok susadı bütün uyarılara rağmen eğilip avuç avuç su içti, içinin yangını söner sandı… Bir süre sonra fenalaştı, hastaneye kaldırıldı ve yaşamını yitirdi.

Çünkü su zehirliydi, su kirliydi… Suyun bileşenleri kimyasal maddelerle bozunuma uğramıştı. Yıllarını demokrasi mücadelesine

adamış, kardeşlik, barış ve özgürlük için çalışmış bir insan daha kaybettik. İktidar kuyrukçusu olan Türk medyası, ısrarla kimyasal madde ve napalm silahlarının kullanıldığını gizlemek istedi. Ama bu ilk değildi. Buralarda ilk kez kirlenmiyordu su… İlk kez kan akmıyordu dereler… Daha önce de demokrasi mücadelesinde vurulmuştu Musa-lar…

Musa yüreği sevgilerin en mert olanını taşıyan bir baba.

Komşularının aradığı iyilik sever insan yüzü APE MUSA…

Bir demokrasi şehidi Musa…

Geliyê Tiyarê kervanın ardılı Musa.

Sonraları o kirletilmiş su kenarı, kuş ve köpek ölüleriyle dolup taştı. Tanrılar o suyu

kurutup derede gözyaşlarını akıtsa bile bu günah affedilmez…

Katillerin yaşadığı bir dünyada sular arı kalmaz, temiz akmaz.

Akışımız suyun duru haline özlemdir.

Kirletilse de, kurutulsa da sular, biz özgürlüğün ırmaklarında akmaya devam edeceğiz…

□□